

Này, Người Đàn Ông Của Em!

Contents

Này, Người Đàn Ông Của Em!	1
1. Chương 1: Dễ Hợp Dễ Tan	2
2. Chương 2: Chào Đón Tân Sinh Viên	7
3. Chương 3: Chăm Sóc Tận Tình	13
4. Chương 4: Đôi Ngã Chia Ly	22
5. Chương 5: Náo Loạn Hôn Lễ	29
6. Chương 6: Tơ Vò Khó Gỡ	38
7. Chương 7: Oan Gia Ngổ Hề	45
8. Chương 8: Mâu Thuẫn Dữ Dội	50
9. Chương 9: Không Thể Kháng Cự	55
10. Chương 10: Không Thể Tự Giải Thoát	61
11. Chương 11: Không Còn Đường Lùi	70
12. Chương 12: Người Yêu Thương	79
13. Chương 13: Bảo Vệ Mặc Mặc	87
14. Chương 14: Buông Tay	95
15. Chương 15: Bàn Chuyện Hôn Nhân	100
16. Chương 16: Bí Mật	108
17. Chương 17: Làm Rõ Sự Thật	117
18. Chương 18: Cha Mẹ Phản Đối	122
19. Chương 19: Thực Hiện Lời Hứa	133
20. Chương 20: Có Anh Thật Tốt!	141

Này, Người Đàn Ông Của Em!

Giới thiệu

Tôi không gọi em là chị, vì không muốn làm đứa em trai nhỏ của em. Khoảng cách giữa chúng ta kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-nguoi-dan-ong-cua-em>

1. Chương 1: Dễ Hợp Dễ Tan

Mặt trời chói chang nhưng Trữ Mặc lại lạnh toát cả người.

Cô không thể rời mắt khỏi cảnh một đôi nam nữ đang tình tứ ôm nhau trong quán cà phê bên kia đường. Cô lặng người, thật không ngờ chuyện như thế lại xảy đến với mình.

Lý Diệp cảm thấy Trữ Mặc có vẻ bất thường bèn đưa mắt nhìn theo, mặt cô cũng biến sắc. Người đàn ông trong quán cà phê không ai xa lạ mà chính là Điền Tuấn, người yêu của Trữ Mặc, hai người quen nhau cũng đã mấy năm. Còn cô gái là Tưởng Phi Phi, đồng nghiệp mới của Điền Tuấn. Ba người từng dùng cơm chung với nhau, Tưởng Phi Phi còn khen họ là đôi trai tài gái sắc khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Điền Tuấn ghé đầu thì thầm vào tai Tưởng Phi Phi điều gì đó khiến cho cô giận dữ đâm vào ngực anh, anh mỉm cười đầy vẻ thích thú.

Lúc này lẽ ra Trữ Mặc phải bị tổn thương, căm giận và ghen tức mới phải nhưng cô lại chẳng có cảm giác gì chỉ thấy người lạnh như đá. Bản thân cô cũng không ngờ mình lại có thể bình tĩnh như thế khi đối mặt với tình huống này.

Trữ Mặc nhớ trước đây Điền Tuấn có hỏi: “Nếu có một ngày em phát hiện anh lừa dối em thì sao?” Cô suy nghĩ rồi nói: “Vậy thì em sẽ khóc thật lớn, bám chặt lấy anh, buộc anh bồi thường năm tháng thanh xuân em đã lãng phí cho anh.”

Trữ Mặc lặng nhìn người đàn ông cô yêu, trước đây cứ cho rằng anh ta nói đùa, đâu ngờ hóa ra là thật.

Trữ Mặc vỗ vai Lý Diệp: “Diệp Diệp, tớ qua đó một lát.”

“Tớ đi với cậu.”

Trữ Mặc đẩy cửa vào, bước đến trước mặt Điền Tuấn và Tưởng Phi Phi: “Thật trùng hợp.”

Hai người ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy Trữ Mặc, Điền Tuấn vội buông Tưởng Phi Phi ra, đứng bật dậy.

Tưởng Phi Phi mặt trắng bệch, nụ cười ngọt ngào ban nãy cũng dần tắt. Về bình thần của Trữ Mặc khiến cô tức giận, cô hất cằm nhìn Trữ Mặc với ánh mắt đầy khiêu khích.

Lý Diệp nhìn Điền Tuấn và Tưởng Phi Phi bằng ánh mắt lạnh giá. Ánh mắt ấy càng khiến Điền Tuấn thấy bất an, nhưng anh cũng trấn tĩnh ngay: “Sao em đến đây?”

Trữ Mặc ngồi xuống ghế đối diện hai người: “Em có việc đi ngang qua đây.”

Lý Diệp đến bên cạnh Trữ Mặc, đặt túi xách xuống bàn, chẳng nói lời nào.

Điền Tuấn thấy Lý Diệp tức giận nên chuyển ánh mắt sang Trữ Mặc, rồi chậm rãi ngồi xuống.

Không để cho anh kịp ứng phó, Trữ Mặc đã lên tiếng: “Điền Tuấn, chia tay đi.”

“Chia tay?” Điền Tuấn nghiêm mặt nói. “Em đang đùa đó à?”

Trữ Mặc cười nhạt, liếc nhìn Tưởng Phi Phi, nói: “Sao lại không chia tay?”

“Chúng ta đã định cuối năm nay cưới, nhà đã xem xong, cha mẹ cũng đã gặp nhau, bà con bạn bè đã biết tin, vậy mà em muốn chia tay sao?” Anh nhìn theo Trữ Mặc về hướng Tưởng Phi Phi.

Điền Tuấn vẫn còn muốn nói, bỗng Lý Diệp đứng lên: “Anh không biết xấu hổ hay sao? Bây giờ muốn có cả hai à?”

Lý Diệp lớn tiếng khiến mọi người trong quán đều nhìn Điền Tuấn. Điền Tuấn mặt đỏ rần. Anh hít một hơi thật sâu: “Mặc Mặc, anh biết em giận anh lắm. Em bình tĩnh lại rồi mình nói tiếp.”

“Không cần nói gì nữa.” Trữ Mặc vừa nín lấy cánh tay Lý Diệp vừa nói: “Dễ hợp dễ tan. Nếu anh không muốn nghe những lời khó nghe hơn thì hãy tự tìm lấy một lý do, hôm nay đừng đến nhà em.”

Điền Tuấn im lặng. Lý Diệp đảo mắt quanh quán cà phê vẻ vẫn còn rất tức giận: “Không ngờ anh ta là loại người đó!”

Trữ Mặc cúi đầu chẳng nói gì.

Lý Diệp nhìn cô, nói: “Mặc Mặc, cậu không sao chứ?”

Trữ Mặc cười: “Không sao, chỉ tâm trạng không được tốt thôi.”

Hôm nay là cuối tuần, Điền Tuấn vốn có hẹn sẽ đến nhà ba mẹ cô ăn tối, giờ gặp chuyện thế này, Trữ Mặc không muốn nhìn thấy Điền Tuấn là lẽ tất nhiên. Chỉ là cô không biết nên nói thế nào với ba mẹ.

Về đến nhà, Trữ Mặc nhìn thấy mẹ đang nhặt rau, còn ba đang nói chuyện với ai đó ở phòng khách.

Cô đưa mấy món vừa mua về ẹ. Mẹ hỏi: “Tiểu Tuấn vừa gọi điện thoại báo hôm nay công ty có việc đột xuất nên phải ở lại giải quyết, không đến được, con có biết không?”

Trữ Mặc “Dạ” một tiếng. Mẹ chưa hỏi thêm gì thì ba đã nói vọng ra: “Mặc Mặc về đó à? Ra xem ai đến đây này?”

Chàng trai quay người lại nhìn Trữ Mặc cười thật tươi: “Mặc Mặc.”

Ký ức tuổi thơ thoáng chốc hiện về lấp đầy tâm trí cô. Trữ Mặc thần thờ một lúc, nụ cười ấy sao quá đối thân quen, ngày xưa là nụ cười của một cậu bé, bây giờ lại hiện lên trên gương mặt của một chàng trai trưởng thành: “Tô Chính?”

“Cái thằng này, có đánh chết cũng chẳng chịu gọi chị Mặc Mặc!” Bà Trần bước vào cười to, “Cũng đã năm năm không gặp rồi? Tiểu Chính đã lớn thế này rồi.”

Đúng vậy, cậu ấy thật sự đã trưởng thành. Tuy cả hai vẫn thường gọi điện thoại cho nhau nhưng ít nhất cũng năm năm rồi không gặp. Trữ Mặc nhìn chàng trai cao lớn trước mặt, thật khác với hình ảnh cậu bé mà cô biết ngày nào.

“Tô Chính thi đậu vào trường đại học ở đây. Tiền đồ rộng mở.” Ông Trần đứng cạnh bên khen, “Tiểu Chính, hai chú cháu mình nói chuyện tiếp, để chị và dì con nấu cơm.”

Tô Chính nhìn Trữ Mặc, thấy cô đang xách một con cá chép to bèn nói: “Chú à, để con giúp Mặc Mặc làm cá, cá to như thế làm cực lắm.”

Trữ Mặc nói: “Để đó, lẽ nào khách phải làm.”

Tô Chính chẳng chịu nghe lời, xách cá đi vào bếp.

Trữ Mặc muốn giúp nhưng Tô Chính dứt khoát không cho cô động tay vào: “Để đó.”

Trữ Mặc lùi lại một bước. Tô Chính mỉm cười, ánh mắt ấm áp: “Mặc Mặc, sau này không ức hiếp em được nữa đâu.”

“Nhóc, gọi chị chứ.”

Cậu chớp mắt, không thềm cãi lại, tiếp tục làm cá.

Gặp lại Tô Chính, Trữ Mặc rất vui. Việc không vui lúc trưa ít nhiều cũng được giải tỏa bớt. Cô lấy dưa leo rửa sạch rồi cắt lát xếp ra đĩa, Tô Chính hỏi: “Nghe nói chị sắp cưới à?”

Trữ Mặc giật mình, sợ ý để dao cắt vào tay, la lên: “Á!”

Tô Chính quay lại nhìn, cậu khẽ nhú mày nhưng không nói câu nào, chỉ nhanh chóng rửa tay thật sạch rồi đưa ngón tay cô vào miệng ngậm.

Trữ Mặc ngẩn người. Tô Chính giống như một con vật bé nhỏ đang gặm ngón tay cô. Cảm thấy cô đang chăm chú nhìn, cậu ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt ấy khiến cô hơi hoảng sợ.

Cô rút tay lại: “Chị... để chị.” Cô ngậm ngón tay vào miệng, giật mình nhận ra chẳng phải là ngón tay này Tô Chính vừa ngậm đó sao? Cô liền bỏ tay xuống, máu lại tuôn ra.

Trữ Mặc vội vàng chỉ tay về phía tủ bếp: “Băng dính...”

Cậu lấy hộp thuốc cứu thương, mở ra lấy băng dính cẩn thận dán cho cô.

Cô chăm chú nhìn ngón tay, cậu đột nhiên thì thầm bên tai cô: “Mặc Mặc nhạy cảm quá.”

“Cái gì?”

Trữ Mặc trợn tròn mắt. Không chỉ đỏ mặt mà cả người cô cũng nóng rần.

Tô Chính không nhịn được cười khi thấy dáng vẻ Trữ Mặc, đẩy cô ra khỏi phòng bếp: “Mặc Mặc mà giúp được gì chứ, ra ngoài chơi đi.”

Nhà họ Trần và nhà họ Tô thân thiết với nhau đã mấy đời. Trước đây, ông Trần và ông Tô còn ước hẹn với nhau, nếu sinh con trai thì cho chúng làm anh em, sinh con gái thì làm chị em, một trai một gái thì cho lấy nhau.

Nhưng mọi chuyện không như tính toán, phải tám năm sau ngày cưới, bà Tô mới mang thai. Tuy là sinh được con trai nhưng lúc đó Trần Trữ Mặc đã vào lớp một. Hai nhà cũng vui vẻ cho qua ước hẹn khi xưa.

Năm năm trước, nhà họ Trần dọn đến một nơi khá xa, cũng không thường qua lại nữa, nhưng dịp lễ tết đều gọi điện chúc mừng nhau.

Ông Trần gặp Tô Chính thì vô cùng mừng rỡ nên uống không ít rượu. Cả nhà ăn cơm trong không khí ấm áp vui vẻ.

Màn đêm dần buông, cái nóng bức khi trưa cũng vơi bớt, mọi người đã ra sân ngồi hóng mát. Giúp mẹ dọn dẹp xong, Trữ Mặc cũng ra sân ngồi hóng mát dưới giàn nho. Cô ngửa mặt ngắm nhìn bầu trời đêm đầy những ngôi sao sáng lấp lánh. Hương hoa thoang thoảng, tiếng côn trùng rí rả, không gian thật yên bình.

Trữ Mặc đang cầm quạt phe phẩy bỗng giật mình khi thấy một bóng đen như che phủ cả người cô. Ngẩng đầu lên, cô thấy Tô Chính đang dựa tường nhìn mình.

“Mặc Mặc có tâm sự à?”

Rõ ràng đây chẳng phải câu hỏi. Trữ Mặc quạt nhanh hơn: “Cậu thì hiểu tâm sự gì chứ?”

Cậu với tay lấy cây quạt: “Mặc Mặc, em không còn nhỏ nữa.”

“Có khi nào cậu tự nhận mình nhỏ đâu. Lúc còn nhỏ, ai nói chị nhỏ chị đều không muốn nghe.” Cô thở dài, dịu dàng nói: “Bây giờ thì lại muốn nghe người khác nói mình nhỏ, bọn trẻ con đều gọi chị là rồi đấy.”

“Chị 26 chứ đâu phải 62. Có phải Mặc Mặc và tên họ Điền xảy ra chuyện gì không?”

Trữ Mặc quay đầu nhìn Tô Chính. Cái nhìn khiến cậu mất tự nhiên: “Nhìn gì chứ?”

“Cậu đã yêu mấy lần rồi? Đi học không lo học, để ý mấy chuyện này làm gì?”

Cô còn định nói gì nữa thì có tiếng gọi: “Mặc Mặc”. Trữ Mặc ngoảnh đầu lại, nhú mào, là Điền Tuấn.

“Con chào hai bác, công ty có việc đột xuất nên con phải ở lại làm.”

“Không sao, không sao. Con đã ăn cơm chưa?” Bà Trần nói rồi đứng dậy.

“Dạ, con ăn rồi.”

“Ăn rồi thì thôi.” Bà Trần ngồi xuống lại, thấy Điền Tuấn nhìn Tô Chính, bèn giới thiệu: “Đây là con trai của bác Tô tên là Tô Chính. Hai bác xem nó như con trai, năm nay đến đây học đại học.”

Điền Tuấn nhìn Tô Chính mỉm cười chào hỏi, Tô Chính chỉ gật đầu đáp lại.

Trữ Mặc ngồi trên sofa, lặng lẽ xem tivi.

Sự yên lặng của cô khiến cả nhà đều đoán ra được giữa cô và Điền Tuấn đã xảy ra chuyện. Ông Trần nhìn con gái, nhìn Điền Tuấn rồi lại đưa mắt nhìn bà Trần. Bà Trần đứng dậy: “Mặc Mặc, mấy ngày này Tô Chính sẽ ở đây, phòng ốc vẫn chưa dọn xong, con giúp mẹ tí nào.”

Trữ Mặc dạ một tiếng, đứng dậy. Điền Tuấn và Tô Chính cùng đứng lên, đồng thanh: “Con làm cho.”

“Lẽ nào để khách đến chơi phải động tay.” Bà Trần kéo tay Tô Chính, “Để chị với anh rể con làm.”

Trữ Mặc hiểu dụng ý của ba mẹ, chỉ cười: “Sao không cho cậu ấy làm, phòng của cậu ấy mà, khách khứa gì chứ?”

Tô Chính lắc đầu: “Dì để con đi cùng Mặc Mặc.”

Điền Tuấn không vui khi thấy Tô Chính gọi tên thân mật của Trữ Mặc. Anh bước lên, nói với Trữ Mặc: “Để anh giúp em.”

“Không cần anh lo.” Trữ Mặc lạnh lùng từ chối nhưng trông thấy ánh mắt của ba mẹ, bèn dịu giọng: “Đến muộn thế rồi, nói chuyện với ba mẹ chút đi.”

Điền Tuấn nhẹ nhõm hẳn, nắm lấy tay Trữ Mặc: “Tuân lệnh?” Tô Chính đã đi đến cầu thang, vẫn rướn người nhìn lại.

Trữ Mặc rút tay: “Mẹ để chiếu tre ở đâu?”

“Trên tủ ấy.” Bà Trần dặn dò Tô Chính, “Nặng đấy, lấy xuống nhớ cẩn thận.”

“Con biết rồi ạ.” Tô Chính đáp lại, đợi Trữ Mặc lên lầu rồi đi theo.

“Chiếu tre...” Trữ Mặc đứng trên giường, nhón chân mở tủ tìm, “Chị nhớ năm ngoái đã mua, để đâu rồi nhỉ?”

Tô Chính đứng trước mặt Trữ Mặc, tựa lưng vào tủ quần áo ngược nhìn cô, mỉm cười.

Trữ Mặc cúi xuống thấy Tô Chính nhìn lên, liền đẩy cậu ra phía sau: “Nhìn gì đó?”

Tô Chính xích qua một bên, đột nhiên hỏi: “Hai người cãi nhau à?”

“Cậu là đàn ông, sao nhiều chuyện thế?”

“Bây giờ em là đàn ông rồi à? Vừa nãy ai nói em chỉ là một tên nhóc?” Tô Chính bình thản đáp, rồi dịu giọng “Mặc Mặc, em lo lắng cho chị. Em thấy tên họ Điền đó chẳng phải người tốt.”

“Thế nào mới là người tốt?” Trữ Mặc trầm nghĩ.

Nếu không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy, chắc cô chẳng thể nào tin Điền Tuấn bắt cá hai tay.

Tô Chính nói tiếp: “Luật sư thì có được mấy người tốt đâu?”

“Làm luật sư thì sao không phải là người tốt? Ba của chị cũng là luật sư đấy.”

Tô Chính nhận ra mình lỡ lời: “Em cũng đâu nói là người xấu...”

Trữ Mặc cắt lời: “Tìm thấy rồi.”

Tô Chính sợ cô rướn người lấy chiếu té ngã bèn vươn tay giữ cô lại.

Trữ Mặc bị nhột, cửa quây dũ dội, khiến cậu đứng không vững, cả hai ngã ra giường.

Trữ Mặc liền im bật. Cô cảm thấy ngượng ngùng, vừa đẩy Tô Chính ra vừa nói: “Này nhóc, không muốn sống nữa hả?”

Tô Chính không vội buông cô ra, mắt ánh lên lấp lánh: “Em đã nói thế nào? Em trưởng thành rồi, Mặc Mặc không bắt nạt em nữa được đâu.” Nói xong, cậu nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt của Tô Chính khiến cô hoảng sợ. Cậu vừa đứng dậy, Trữ Mặc thở một hơi dài: “Chiếu ở bên trong cùng tủ, bên trái ấy, cậu lấy nó xuống đi, chị đi lấy khăn lau cho sạch.”

Trữ Mặc chạy vào nhà tắm, nhìn vào gương thấy hai má đỏ ửng, vội vốc nước mát vỗ lên mặt.

Sau khi dọn phòng xong, cả hai cùng xuống lầu, lúc này Điền Tuấn đang nói chuyện với ông bà Trần.

Nhìn thấy họ bước xuống, anh liền đến bên cạnh Trữ Mặc, choàng vai nói: “Xong rồi hả em?” Nhìn thấy nước còn đọng lại trên mặt cô, anh lấy tay quạt: “Đầy mồ hôi ra thế này, mệt lắm hả?”

“Không phải mồ hôi đâu, em rửa mặt đấy.” Trữ Mặc đẩy anh ta ra, “Trời cũng tối rồi, sao anh không về đi?”

“Anh định đợi em cùng đi, anh đưa em về nhà trọ.”

Nhà họ Trần sống ở ngoại ô thành phố. Trữ Mặc là y tá thường phải trực đêm, để thuận tiện cho việc đi lại, Trữ Mặc thuê nhà trọ ở gần bệnh viện.

“Hôm nay em vừa trực ca đêm, ngày mai được nghỉ, em ở lại đây.”

Điền Tuấn có vẻ thất vọng: “Vậy sáng mai anh đến đón em, qua nhà mới xem họ sửa sang đến đâu rồi.”

Trữ Mặc nhìn Điền Tuấn: “Không. Em còn phải giúp Tô Chính nhiều việc, ngày mai em đưa cậu ấy đến trường ghi danh rồi đi mua vài thứ linh tinh nữa.

Anh qua đó xem là được rồi.”

Tuy lúc ở quán cà phê, cô có nói rõ không muốn Điền Tuấn đến nhà cô nữa, anh vẫn đến, cô cũng không muốn làm lớn chuyện. Dù sao thì cô và anh cũng đã định cuối năm nay cưới, bây giờ dù vì bất kỳ lý do gì thì cũng không nên để cha mẹ hai bên lo lắng, vả lại Tô Chính đang có mặt ở đây.

Điền Tuấn không bỏ cuộc dễ dàng: “Vậy ngày mai anh sẽ lái xe đến đưa em cùng Tô Chính đến trường”.

“Không cần phiền phức thế.” Lần này là ông Trần lên tiếng. “Để Mặc Mặc lái xe của bác đi được rồi.”

Ông Trần không muốn anh phải đi xa. Điền Tuấn hiểu ý, nói với ông Trần mấy câu nữa rồi chào ông bà ra về.

Trữ Mặc theo Điền Tuấn ra ngoài.

Hai người rẽ vào chỗ giàn nho, chắc rằng trong nhà không thể nhìn thấy cũng không nghe thấy họ nói gì. Điền Tuấn nắm tay kéo Trữ Mặc vào lòng, Trữ Mặc vùng ra. Điền Tuấn thở dài: “Mặc Mặc, anh biết là em rất giận anh, em hãy nghĩ đến hai năm nay của chúng ta mà tha thứ cho anh được không?”

Trữ Mặc không trả lời, rút tay lại, xoa xoa cổ tay bị đau.

“Anh xin lỗi.” Điền Tuấn lúng túng lấy diều thuốc ra nhưng lại bẻ làm đôi quăng xuống cỏ: “Phi Phi cũng biết cuối năm nay mình cưới, cô ấy không định phá hoại mối quan hệ của chúng ta...”

“Thôi đi.” Trữ Mặc cắt lời Điền Tuấn, “Anh với cô ấy thế nào, em không cần biết. Cô ấy định thế nào, em cũng không cần biết. Anh nghĩ em có thể tha thứ cho anh sao?”

“Mặc Mặc, anh sai rồi.” Điền Tuấn kéo tay Trữ Mặc, “Em đừng như vậy nữa mà!”

Trữ Mặc vùng tay ra, lạnh nhạt “Giữa chúng ta xem như đã hết.”

Điền Tuấn nhìn Trữ Mặc hồi lâu, không nói gì nữa, quay lưng bỏ đi.

Nhìn theo xe Điền Tuấn khuất trong màn đêm, Trữ Mặc lòng se thắt. Cô đi vào nhà, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tô Chính đứng ngay dưới giàn nho.

Trữ Mặc giật mình, không biết Tô Chính nghe được những gì. Tô Chính mỉm cười, nét mặt thản nhiên, không có vẻ là đã nghe thấy cô và Điền Tuấn nói chuyện: “Trễ quá rồi, em không yên tâm nên ra đây xem.”

Trữ Mặc gật đầu, nhìn vào nhà. Đèn phòng khách đã tắt có vẻ ba mẹ đã đi ngủ.

Phòng của cô ở ngay bên cạnh phòng của Tô Chính, hai người cùng lên lầu, chúc nhau ngủ ngon rồi ai về phòng nấy. Trữ Mặc nằm trên giường nhưng chẳng thể chợp mắt.

Cô mở cửa sổ, từng làn gió nhẹ thổi màn cửa phấp phới. Ếch nhái trong hồ sen sau nhà kêu không dứt, còn trùng cũng thi nhau rí rả. Trữ Mặc trần trở mãi, cuối cùng đành ngồi dậy đi lên sân thượng.

Sau khi mua căn nhà, nhà họ Trần dành nhiều công sức vào việc thiết kế sân thượng này. Nền sân thượng được phủ lớp gỗ chống mục, trong góc làm bể cá và vườn hoa. Nơi đây cũng có một giàn nho như trước sân, ở giữa có nhà hóng mát. Những khi rảnh rỗi, ông Trần thích ngồi ở đây.

Trữ Mặc nằm dài trên ghế xích đu, ngửa mặt ngắm bầu trời đêm tĩnh lặng, suy nghĩ về mối quan hệ giữa cô và Điền Tuấn.

Hai người đã định cuối năm sẽ cưới, cũng đã mua nhà. Tiền mua nhà thì anh và cô mỗi người góp một nửa, việc sửa sang thì anh lo cả. Còn xe của anh thì ông Trần cho, xem như của hồi môn cho con gái.

Trữ Mặc nghĩ đến đây thấy buồn rĩ cả người.

2. Chương 2: Chào Đón Tân Sinh Viên

Tiếng chó sủa ngoài sân khiến Trữ Mặc tỉnh giấc. Tối qua, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Tuy đang mùa hè nhưng cũng đã cuối tháng Tám, sương sớm làm cô cảm thấy lạnh. Cô làm vài động tác thể dục rồi đứng dậy.

Ông bà Trần và Tô Chính đang ăn sáng, không phát hiện ở cô có gì bất thường. Thấy cô đi xuống, bà Trần hỏi: “Sao dậy sớm vậy con? Không ngủ thêm chút nữa đi? Lâu lâu mới có được một ngày cuối tuần nghỉ ngơi.”

“Con ngủ đủ rồi. Vả lại ngoài sân ồn ào thế, cũng chẳng thể ngủ tiếp được nữa.” Trữ Mặc ngồi xuống, rót một ly sữa đậu nành, “Hôm nay con còn đưa Tô Chính vào trường để làm thủ tục đăng ký nhập học, đi sớm chút, đi muộn sẽ đông lắm.”

Bà Trần chăm chú nhìn con gái: “Mặc Mặc, con không khỏe à?”

“Con không sao đâu mẹ. Có lẽ do tuần trước trực đêm nhiều quá nên tinh thần sa sút thôi.”

“Con nên bàn lại với y tá trưởng, đừng trực đêm nhiều quá.” Ông Trần để tờ báo xuống bàn, nhìn Trữ Mặc, “Chỗ con đông y tá, không lý nào con trực đêm nhiều như thế mãi.”

Trữ Mặc dạ một tiếng rồi nhìn Tô Chính. Túi xách và balô của cậu đã sẵn sàng ở góc nhà: “Ăn xong rồi chứ? Xong rồi thì đi.” Tô Chính gật đầu, chào ông bà Trần. Trữ Mặc lái xe ra. Họ đến trường vẫn chưa đến tám giờ mà đã khá đông.

Nói là dẫn Tô Chính đi chứ thật ra cô chẳng giúp được gì. Tô Chính tự đi nộp học phí, nhận chìa khóa phòng, rồi đến phòng y tế của trường kiểm tra sức khỏe, như vậy xem như đã đăng ký xong.

Trường xếp lịch dày đặc, buổi sáng cho tân sinh viên làm thủ tục, trưa tổ chức buổi họp mặt ở hội trường lớn, thông báo một số quy định về việc nhập học. Mới buổi sáng mà Tô Chính đã làm quen được không ít bạn.

Trữ Mặc vẫn ngồi trong xe. Trên đường đến trường, cô đã thấy trong người khó chịu, nhưng không để ý, nghĩ rằng do tối qua ngủ không đủ giấc. Nghe Tô Chính gọi, cô mới mở cửa sổ xe: “Xong cả rồi à?”

Sáng nay lúc ngủ dậy, sắc mặt Trữ Mặc đã không tốt, bây giờ lại đỏ lên một cách bất thường.

Tô Chính nhíu mày, đưa tay sờ trán Trữ Mặc thấy rất nóng.

Tô Chính cảm thấy lo lắng. Chưa đến chín giờ mà mặt trời đã lên cao, cái nắng gay gắt khiến không khí nóng hừng hực, lại thêm hơi nóng dưới mặt đường bốc lên.

“Mặc Mặc, sốt rồi này.” Tô Chính mở cửa xe, kéo Trữ Mặc xuống: “Mình đến bệnh viện đi.”

Trữ Mặc: “Cậu cứ lo cho xong việc, để chị lái xe.”

“Sốt thế này mà còn muốn lái xe à?” Tô Chính kéo Trữ Mặc ra khỏi xe rồi dìu cô vào ghế sau “Ngoan ngoan ngồi yên đấy đi.”

Trữ Mặc mệt lả, đầu choáng váng, không còn sức tranh cãi, mặc cho Tô Chính đưa cô vào bệnh viện.

Tô Chính dìu cô vào đăng ký lấy sổ, lấy máu xét nghiệm rồi lấy thuốc, cuối cùng đưa cô vào phòng truyền dịch mới tạm ổn.

Trữ Mặc vừa nằm xuống đã ngủ mê man.

Thế này thì Tô Chính không thể bỏ đi được, cậu liếc nhìn đồng hồ, e là không kịp đến tham dự buổi chào đón tân sinh viên ở trường. Nghĩ đến đồng hồ đặc còn để lung tung trong phòng ký túc xá, cậu định nhân lúc Trữ Mặc ngủ say sẽ đến đó dọn dẹp rồi quay lại, nghĩ rồi lại thôi, không yên tâm để cô nằm một mình ở bệnh viện trong tình trạng này.

Trong phòng lúc này có hai người bệnh khác, phòng nằm khuất trong góc khá yên tĩnh, cậu có thể nghe thấy tiếng cô thở đều đều.

Tô Chính nhìn gương mặt nhợt nhạt của Trữ Mặc, thấy rõ mấy nếp nhăn trên mặt, tóc bù rối, thân hình nhỏ bé lọt thỏm trong tấm chăn dày, thật yếu đuối và đáng thương. Cậu nhớ lại hôm qua lúc đỡ cô, người cô nhẹ bồng như chẳng có trọng lượng.

Tô Chính định vuốt tóc Trữ Mặc thì chuông điện thoại của cô bỗng reo lên. Tô Chính giật mình rút tay lại.

Trữ Mặc cố gắng mở mắt, quay qua nhìn cậu hỏi: “Ai gọi vậy?”

Tô Chính lấy điện thoại của Trữ Mặc ra khỏi túi, thoáng thấy màn hình hiển thị người gọi đến là Lý Diệp bèn đưa điện thoại cho Trữ Mặc.

“Diệp Diệp?... Tớ bị sốt, giờ đang ở bệnh viện... Không sao đâu... Cậu không cần đến đâu, Diệp... Diệp?”

Trữ Mặc bực mình nhìn điện thoại, Lý Diệp chẳng chờ cô nói hết câu đã vội cúp máy.

Trữ Mặc nghĩ, có Diệp Diệp đến cũng hay: “Tô Chính, đợi Diệp Diệp đến, cậu về trường đi. Chiều nay còn phải dự buổi chào đón sinh viên, đúng không?”

“Em báo không đến rồi.” Tô Chính ngừng một lát rồi nói tiếp: “Có em ở đây, lẽ nào phải phiền đến người khác.” Cậu hỏi tiếp: “Có cần gọi điện báo cho chú và dì biết không?”

“Thôi, đừng nói cho ba mẹ biết chị bị bệnh, để mọi người khỏi lo lắng. Cậu cứ nói... nói hôm nay chị không về nhà, mấy ngày nữa được nghỉ chị sẽ về.”

Tô Chính nghe lời gọi điện thoại cho ông bà Trần.

Vừa gác máy thì thấy một cô gái đang đứng trước cửa phòng bệnh. Thấy Trữ Mặc, cô liền bước đến: “Hôm qua vẫn khỏe mà hôm nay làm sao thế này? Chắc là do cái tên họ Điền kia rồi, ...”

Trữ Mặc vội ngồi dậy cắt ngang lời Lý Diệp: “Diệp Diệp, đây là Tô Chính, em tớ. Tô Chính, đây là Lý Diệp, bạn của chị, em gọi chị Diệp là được.”

Lúc này, Lý Diệp mới để ý đến sự có mặt của Tô Chính. Cô im lặng, vẫn còn tức giận chuyện Điền Tuấn. Cô đưa tay sờ trán Trữ Mặc: “Vẫn sốt sao?”

Thân nhiệt của Lý Diệp thấp nên tay chân lúc nào cũng lạnh, cô vừa chạm vào người Trữ Mặc, theo phản ứng tự nhiên, Trữ Mặc liền co người lại.

Tô Chính không biết từ lúc nào đã đứng ngay sau lưng, thấy cô co người lại, cậu đưa tay đặt lên vai cô: “Lạnh à? Em tìm y tá lấy tấm chăn về đắp nhé?” Nói xong, cậu chào Lý Diệp rồi ra ngoài.

Khi Tô Chính đi khuất, Lý Diệp nói với Trữ Mặc: “Ở đâu ra một cậu em lớn thế, sao trước giờ không nghe cậu nhắc đến?”

“Trước đây hai nhà ở cạnh nhau, tớ và cậu ấy lớn lên cùng nhau. Tình cảm giữa ba tớ và ba cậu ấy rất tốt. Cậu ấy đến đây học đại học, cũng mấy năm rồi không gặp, vừa gặp lại hôm qua thôi.”

Lý Diệp chăm chú nhìn Trữ Mặc: “Mặc Mặc, không nên cố chịu đựng, giữ mãi trong lòng không tốt đâu, cậu muốn khóc cứ khóc đi.”

Trữ Mặc dụi dụi mắt: “Có gì đáng khóc đâu chứ!”

“Điền Tuấn không đến tìm cậu sao?”

“Có. Tối qua có đến nhà ba mẹ tớ.”

“Vậy thế nào rồi?”

“Tớ không có tâm trạng nói chuyện với anh ta.”

“Cậu vẫn quyết chia tay?”

Trữ Mặc ngược nhìn Lý Diệp: “Nếu Khương Túc làm vậy thì cậu sẽ xử lý thế nào?”

Khương Túc là chồng của Lý Diệp, hai người đã cưới nhau được bốn năm, có một con trai hai tuổi.

“Không phải tớ nói giúp cho Điền Tuấn. Cậu cũng không còn trẻ nữa, xem ra điều kiện của Điền Tuấn cũng rất tốt. Mấy năm nay, anh ấy đối với cậu cũng rất tốt, những gì chúng ta chứng kiến cũng có thể là do một phút nông nổi thôi.”

Đang nói thì Tô Chính về đến, Lý Diệp liền im lặng. Thấy Tô Chính có ý muốn ở lại, Lý Diệp cũng yên tâm, ngồi một chút rồi về đón con trai.

Truyện dịch xong, Tô Chính đưa Trữ Mặc về nhà.

Cô thuê một căn nhà hai phòng, ở tầng thứ bảy. Cô sống một mình nên phòng hướng bắc bỏ không, dùng để chứa mấy thứ linh tinh. Tô Chính đến bên cửa sổ phòng khách nhìn ra ngoài, hơi ngạc nhiên: “Đó có phải là trường của em không?”

Trữ Mặc ngược nhìn: “Ừ.”

“Lái xe đến đây thấy xa vậy mà không ngờ ở ngay cạnh.”

Trữ Mặc đáp: “Nếu không đi đường lớn mà đi hẻm nhỏ, từ đây đến trường khoảng hơn một cây số thôi.”

Trữ Mặc mệt mỏi ngồi xuống sofa, ôm gối dựa.

Tô Chính đến bên cạnh, đưa tay sờ rốn cô, có vẻ đã hạ sốt. “Muốn ăn gì?”

Trữ Mặc nhìn đồng hồ, thế mà cũng hết cả nửa ngày. Cô cảm thấy rất áy náy, hôm nay đúng ra là dẫn Tô Chính đi đăng ký vậy mà lại để cậu chạy ngược chạy xuôi, đến giờ vẫn chưa ăn cơm.

Trữ Mặc bỏ gối dựa sang một bên: “Đi thôi, chị mời em ăn cơm.”

Tô Chính không cho cô đứng dậy, “Không cần khách sáo như vậy, ở nhà có gì nấu ăn được không?”

Trữ Mặc tự chỉ vào mình với vẻ mặt nghi vấn.

Tô Chính lắc đầu, chỉ vào mình.

Trữ Mặc ngạc nhiên: “Em biết nấu cơm sao?”

Tô Chính nhẹ nhàng nói: “Ở nhà chỉ có em với ba em, không biết nấu cũng phải nấu.”

Lúc Tô Chính học đến cấp hai thì mẹ cậu đi Mỹ làm việc, một năm sau đó thì ly dị với ba Tô Chính. Ông Tô ở vậy đến bây giờ. Đây là nỗi lòng riêng của Tô Chính. Trữ Mặc không muốn cậu buồn, nói chệch đi: “Trong tủ có đây.”

Tô Chính vào bếp, mấy phút sau, vừa cầm mấy gói mì ra vừa nói: “Ngoài cái này ra, còn có gì khác cho người ăn không?”

Trữ Mặc nhìn cậu, lắc đầu.

Tô Chính quăng mấy gói mì lên bàn bếp: “Thôi được rồi, Mặc Mặc chờ xem em làm thế nào.”

Tô Chính nấu bữa trưa rất đơn giản. Cháo trắng, trứng bắc thảo, dưa leo trộn và salad khoai tây nghiền.

Trời nóng, nhìn thấy cháo trắng và các món ăn thanh đạm, Trữ Mặc cũng thèm ăn.

Nhà nhỏ, thường ngày Trữ Mặc vẫn ăn cơm trong bệnh viện, hiếm khi tự nấu ăn. Trong nhà không có bàn ăn, hai người ngồi trên thềm ngăn nhà bếp với phòng khách.

Tô Chính đưa chén cháo cho Trữ Mặc: “Thử xem.”

Trữ Mặc cúi đầu húp cháo. Vẫn không ngẩng đầu lên, cô giơ ngón tay cái ra dấu khen ngon. Tô Chính không ăn cơm mà với tay lấy một lon bia, uống một hơi.

Trữ Mặc gõ gõ vào chén của Tô Chính: “Bụng rỗng mà uống dễ say lắm đó.”

“Nóng mà.” Nói xong cậu lại uống tiếp một hơi nữa.

Trữ Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ lúc ở bệnh viện về Tô Chính bảo là cho không khí lưu thông nên mở cửa sổ. Trữ Mặc nói: “Đóng cửa sổ lại rồi mở máy lạnh đi.”

“Đang sốt thì để không khí lưu thông một chút, lúc này ở bệnh viện không phải Mặc Mặc bị lạnh sao?”

Trữ Mặc dừng lại quay sang nhìn Tô Chính, cậu ta trưởng thành hơn hẳn, chu đáo đến không ngờ.

“Chị không sao...”

Tô Chính không để Trữ Mặc nói hết câu, kéo cô ngồi xuống, bưng chén cháo lên: “Mặc Mặc ăn đi đã.”

Trữ Mặc ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cháo, Tô Chính ngồi chống cằm nhìn cô ăn.

Trữ Mặc thấy không được tự nhiên: “Nhìn gì vậy?”

Tô Chính cười, bắt giác nhớ lại những kỉ niệm lúc cả hai còn nhỏ.

Một giọng nói vang lên làm gián đoạn câu chuyện: “Hai người đang làm gì thế?”

Cả hai cùng quay đầu lại nhìn. Không biết Điền Tuấn vào nhà từ lúc nào.

Những kỷ niệm tươi đẹp vừa ủa về bỗng biến đâu mất. Trữ Mặc đưa chén cháo cho Tô Chính: “Chị không ăn nữa.”

Tô Chính nhìn Trữ Mặc rồi lại nhìn Điền Tuấn, chậm chậm đặt chén cháo xuống thềm.

Điền Tuấn liếc nhìn Tô Chính, hỏi Trữ Mặc: “Sao cậu ấy lại ở đây?”

Trữ Mặc không đáp, cô đến trước mặt anh, chìa tay ra: “Chìa khóa của em đâu.”

“Mặc Mặc...”

“Chìa khóa?” Trữ Mặc lặp lại. Thấy anh không phản ứng gì, cô bèn đến chỗ sofa, gỡ chìa khóa nhà Điền Tuấn ra khỏi chùm chìa khóa của cô, rồi đến đưa cho anh, nói, “Chìa khóa của anh đây.”

Điền Tuấn không cầm, nhìn Tô Chính hỏi: “Tôi và Mặc Mặc có một số chuyện riêng cần nói, cậu lánh đi chỗ khác được không?”

“Không cần đâu.” Trữ Mặc thay Tô Chính trả lời, “Em chẳng có gì nói với anh hết. Trả chìa khóa của em đây rồi lấy chìa khóa của anh đi đi.”

“Em đừng như vậy nữa mà.” Điền Tuấn nắm chặt tay Trữ Mặc, ấn chìa khóa của anh vào tay cô. “Còn giận anh sao?”

Trữ Mặc trừng mắt nhìn, Điền Tuấn buộc phải buông cô ra, đến chỗ sofa lấy chùm chìa khóa của Trữ Mặc, móc chìa khóa nhà của anh vào đó: “Em trả anh chìa khóa này cũng chẳng có ý nghĩa gì hết. Chúng ta còn có chung rất nhiều thứ với nhau. Chìa khóa này thì có ý nghĩa gì chứ?”

Anh đến bên cạnh Trữ Mặc, nhìn kỹ mặt cô: “Em không khỏe sao?” Anh nắm lấy cổ tay cô: “Em sốt à?”

Bao nhiêu tức giận biến đâu mất hết, anh lộ rõ vẻ lo lắng và ân cần hỏi han. Trữ Mặc thấy để Tô Chính chứng kiến cảnh này cũng khó xử cho cậu.

Trữ Mặc rút tay lại, quay sang nói với Tô Chính: “Tô Chính, cậu về trường đi. Hôm nay cảm ơn cậu, mấy ngày nữa chị sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

Tô Chính từ từ đứng dậy, gật đầu nói: “Được.” Cậu chẳng có lý do gì mà không rời đi nên miễn cưỡng trở về trường.

Tô Chính ra khỏi cửa. Cậu đi theo con hẻm nhỏ, tìm đường đến trường.

Cậu vừa ra khỏi hẻm thì một đám nhóc chạy ngang qua. Bé trai chỉ mặc mỗi chiếc quần ngắn, thân trên phơi nắng đen nhẻm, bé gái mặc áo bơi, đeo phao ngang eo, tóc tai ướt nhèm, chắc vừa ở hồ bơi về.

Tô Chính dừng lại, quay đầu nhìn về hướng nhà Trữ Mặc.

Nhìn từ xa, cửa sổ nhà nào cũng giống hệt nhau, kính cửa phản chiếu ánh mặt trời khiến cậu chói mắt.

Cậu dút hai tay vào túi quần, chậm chậm bước đi.

Trữ Mặc đứng cạnh cửa sổ, im lặng nhìn dòng xe cộ ngược xuôi dưới đường.

Điền Tuấn đến bên cạnh, ôm chặt lấy cô: “Mặc Mặc.”

Trữ Mặc không trả lời.

Điền Tuấn xoay người cô lại đối diện với anh: “Mặc Mặc, anh biết có nói gì thì em cũng không tha thứ cho anh. Anh xin lỗi đã làm em tổn thương, mấy ngày nay anh suy nghĩ rất nhiều. Anh sợ sẽ mất em. Đến lúc đó anh mới hiểu anh sợ mất em đến thế nào. Anh không biết mình đã nói những lời ngu ngốc gì nữa.”

Điền Tuấn im lặng một lát rồi nói tiếp: “Mấy ngày nay chẳng có ngày nào anh ngủ yên, em như biến mất hẳn khỏi cuộc sống của anh.”

Trữ Mặc không muốn nghe, quay người định bỏ đi thì bị anh ngăn lại: “Mặc Mặc, anh muốn cưới em, anh muốn có con với em. Anh chỉ có những ước muốn này với em thôi. Mặc Mặc, hãy cho anh một cơ hội, đừng bỏ anh.”

Trữ Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ có ngàn mũi kim đâm vào tim cô.

“Anh hứa sẽ cắt đứt hoàn toàn quan hệ với Phi Phi.” Điền Tuấn dịu dàng ôm Trữ Mặc, thở dài “Mặc Mặc, anh không thể để mất em được. Nếu như trong lòng em vẫn còn khúc mắc, chúng ta sẽ lập một bản cam kết, rồi đem công chứng.”

Trữ Mặc không hiểu ý của Điền Tuấn, quay lại nhìn anh.

“Nếu sau này ly hôn do lỗi từ phía anh, anh đồng ý từ bỏ tất cả tài sản, toàn bộ thuộc về em hết.” Điền Tuấn siết chặt Trữ Mặc “Mặc Mặc, anh xin lỗi. Đừng đối xử với anh như thế nữa, anh rất yêu em.”

Trữ Mặc nhìn xuống đất.

Điền Tuấn lấy điện thoại của anh ra đặt vào tay cô: “Sau này em cứ quản lý tất cả các cuộc gọi, tin nhắn của anh, cho anh một cơ hội đi, Mặc Mặc.”

***

Trữ Mặc và Điền Tuấn cùng nhau mua một căn nhà hơn 100m², sửa sang cũng được hơn một nửa, bây giờ căn nhà mới cũng đã ra hình ra dáng. Công việc của cả hai đều rất bận rộn, họ thuê một người bạn làm ở công ty trang trí nội thất đến lo liệu tất cả, hai người chỉ thỉnh thoảng mới ghé xem tiến độ.

Trữ Mặc bước qua đồng vật liệu vào phòng ngủ. Lý Diệp từ phòng đọc sách bước ra, gật gù tỏ vẻ hài lòng: “Phòng ốc cũng khá đấy! Hướng nhà tốt, không gian cũng rất tốt, thích nhất là công viên phía trước, lúc rảnh rỗi có thể ra đó tản bộ ngắm cảnh.”

Lý Diệp nói rồi leo lên sân thượng.

Trữ Mặc nghĩ sau này sẽ phủ một lớp gỗ chống mục lên nền sân thượng, biến nơi đây thành chỗ nghỉ ngơi.

Trữ Mặc theo Lý Diệp leo lên sân thượng, giậm giậm chỗ mình đứng: “Sau này, tớ sẽ đặt hai cái ghế mây ở đây buổi tối ngồi hóng gió, uống trà ngắm cảnh.”

Lý Diệp đưa tay giữ cho tóc không bị gió thổi tung, quay người hỏi: “Cậu tha thứ cho Điền Tuấn rồi sao?”

Trữ Mặc đến bên cạnh Lý Diệp, chống tay lên thành lan can, phóng tầm mắt ra xa về phía công viên: “Không tha thứ. Tổ chẳng thể nào xem như không có chuyện gì xảy ra được.”

Lý Diệp vỗ vai Trữ Mặc an ủi: “Nhóc à, cậu trưởng thành rồi đấy.” Lý Diệp lấy chai nước suối ra uống một ngụm: “Trên đời này có chuyện gì là hoàn hảo đâu. Cuộc sống vốn là như thế. Nếu té ngã chúng ta lại đứng lên, phủ bụi, xoa vết thương rồi hướng thẳng về phía trước mà tiếp tục đi.”

Lý Diệp chăm chú nhìn Trữ Mặc: “Quay lại với nhau không phải đơn giản thế chứ?”

“Ừ. Tổ ký bản thỏa thuận với anh ấy, nếu sau này anh ấy phạm lỗi khiến chúng tớ phải ly hôn thì anh ấy đồng ý buông bỏ tất cả tài sản.”

Lý Diệp gật đầu: “Nắm chắc kinh tế trong tay là đúng, xem như một cách phòng ngừa hiệu quả.”

Trữ Mặc mỉm cười, gật đầu: “Không như thế thì biết làm thế nào nữa bây giờ? Xảy ra chuyện như vậy, tớ rất muốn chia tay, thậm chí không muốn nhìn thấy anh ấy nữa. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, năm nay tớ cũng đã 26 tuổi rồi, bây giờ tìm một người khác rồi bắt đầu lại từ đầu mất mấy năm mới hiểu rõ nhau được. Mà sao dám chắc là sẽ tìm được người một lòng một dạ với mình? Điền Tuấn với tớ cũng có thể nói là khá hiểu nhau, trước khi cưới lại xảy ra chuyện thế này.”

“Cậu đừng cảm thấy uất ức.” Lý Diệp ngửa đầu uống một ngụm nước, “Tớ cho cậu biết, trước khi kết hôn, ai cũng cho rằng tình yêu là quan trọng nhất. Lúc đó cứ nghĩ nếu không còn tình yêu thì hai người chẳng thể nào tiếp tục sống với nhau được nữa. Kết hôn mấy năm sau thì mới phát hiện, tình yêu đã bị những thứ vụn vặt trong cuộc sống, cơm áo gạo tiền, con cái, làm cho biến mất từ lúc nào không biết. Đến lúc đó thì chẳng còn tình yêu thời con gái, không còn nữa đâu.”

Trữ Mặc nhìn Lý Diệp: “Kết hôn rồi thì sẽ không còn tình yêu sao?”

Lý Diệp ngưng một lát rồi nói tiếp: “Cũng không phải là không còn. Chỉ là đối với tớ, nó đã không còn quan trọng như trước.”

Trữ Mặc và Lý Diệp xem xét xung quanh một lát rồi xuống lầu. Trữ Mặc đề nghị đi mua sắm.

Lý Diệp nhìn cô nói: “Mặc Mặc, cậu bệnh còn chưa khỏi hẳn, về nghỉ ngơi sớm chút đi.”

“Tớ không muốn về nhà”, Trữ Mặc lấy khăn giấy ra lau mồ hôi, “Tớ hạ sốt rồi, bây giờ còn ho chút thôi, uống thêm mấy cử thuốc nữa là khỏi hẳn.”

“Cậu học Y, chuyện ấy tự cậu biết, tớ chẳng nên nói nhiều.” Lý Diệp thấy xe buýt gần đến bèn nói với Trữ Mặc, “Cậu vẫn còn bệnh, tớ không mời cậu đến nhà tớ chơi, kéo cậu lấy bệnh sang cho Tiểu Khương nhà tớ. Cậu nghe lời tớ, về nghỉ ngơi đi.”

Trữ Mặc nhận ra Lý Diệp là vì lo lắng cho cô nên mới tranh thủ thời gian đến thăm, nhưng Lý Diệp còn con trai mới hai tuổi, cô cũng không thể miễn cưỡng lôi kéo Lý Diệp đi cùng cô: “Được rồi, cậu về trông Tiểu Khương đi. Tớ khỏi bệnh sẽ đến thăm nó.”

Xe buýt vào trạm, Lý Diệp đi hai bước còn quay lại nhắc Trữ Mặc: “Cậu về ngay đi đấy.”

“Biết rồi.” Trữ Mặc vẫy tay chào Lý Diệp, trông theo xe buýt đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Trữ Mặc đứng yên tại chỗ hồi lâu vẫn không biết nên đi đâu. Chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, là Tô Chính.

Trữ Mặc thấy Tô Chính gọi đến thì rất vui: “Sao rồi, Tiểu Tô?”

Tô Chính yên lặng một chút rồi nói: “Không có ở nhà à?”

Trữ Mặc hoài nghi hỏi: “Cậu đến nhà chị à?”

“Ừ, em đến rồi.” Giọng nói của Tô Chính không giống mọi ngày, có chút không vui. “Bệnh mà còn đi lung tung?”

Trữ Mặc không biết vì sao mình lại phải giải thích với cậu ta: “Chị ra ngoài với Diệp Diệp, đang chuẩn bị về đây.”

“VẬY em chờ.” Nói xong cậu tắt máy, không đợi Trữ Mặc nói thêm gì nữa.

Trữ Mặc nhìn điện thoại nghĩ, cũng tốt, hôm nay xem xem cậu ta còn muốn mua thứ gì thì dẫn đi mua, rồi mời cậu ta ăn cơm.

3. Chương 3: Chăm Sóc Tận Tình

Lúc gặp Tô Chính thì Trữ Mặc biết là dự định mời cậu ta ăn cơm xem như phá sản. Tô Chính đứng chống chân dựa vào tường, cúi mũi vào điện thoại về hứng thú, cạnh chân đặt hai túi to.

Nghe tiếng bước chân, Tô Chính ngẩng đầu lên, thấy Trữ Mặc, cậu bỏ điện thoại vào túi áo, hỏi: “Về rồi à?”

Trữ Mặc ừ một tiếng, đến lật lật xem hai cái túi: “Cậu mua à?”, câu hỏi có vẻ hơi thừa.

“Ừ”, Tô Chính xách túi theo Trữ Mặc vào phòng: “Nước ép chanh bổ sung vitamin C, rau cải xanh cung cấp chất xơ.” Tô Chính nói rồi đi thẳng vào nhà bếp, rửa sạch mấy quả chanh, cho vào máy ép.

Ánh nắng vàng ấm áp qua khung cửa sổ chiếu vào trong phòng. Nhà bếp hàng ngày vắng lạnh bỗng sinh động hẳn lên, màu xanh đỏ của các loại rau quả trông thật vui mắt, lại có một chàng trai đang đứng làm cơm, tất cả như thổi sức sống cho căn nhà.

“Nước chanh pha mật ong không phải cứ để vậy mà uống liền, mỗi lần muốn uống, múc hai muỗng ra, pha thêm ít nước lọc vào rồi mới uống. Nước nóng sẽ làm chanh chua hơn, pha nước lạnh uống cũng được, nhưng bây giờ Mặc Mặc đang bị cảm, uống chua một chút cũng tốt, uống nóng đi.” Nói xong cậu pha cho cô một ly.

Trữ Mặc cảm ly nước chanh nóng hổi, vừa thổi vừa uống, nhìn Tô Chính bận rộn với mớ thức ăn vừa mua về. Cảm giác được người khác chăm sóc thật đặc biệt.

Vừa uống một ngụm nước chanh, Trữ Mặc đã cảm thấy mồ hôi bắt đầu chảy ra, dễ chịu hơn hẳn.

“Nhân lúc mồ hôi ra nhiều, chị đi tắm luôn đi.” Tô Chính cúi đầu cắt rau mà vẫn biết Trữ Mặc ra nhiều mồ hôi, “Mồ hôi ra được thì sẽ khỏe nhanh thôi.”

Trữ Mặc uống hết ly nước rồi đứng dậy vào nhà tắm. Tắm nước nóng xong, cô thấy người khỏe hẳn.

Tô Chính quay đầu lại nhìn cô, không nói không rằng đi lấy khăn đến bên cạnh Trữ Mặc, trùm khăn lên tóc cô: “Học Y mà chẳng chú ý gì cả?”

“Trời nóng mà, chút nữa là tóc khô thôi.”

“Không được.” Cậu không để cô phản đối, tiếp tục lau khô tóc cô.

Trữ Mặc cảm thấy không được tự nhiên, giành lấy khăn: “Để chị tự lau.”

Cậu buông tay ra nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

Trữ Mặc ngửa cổ ra phía sau, giữ khoảng cách: “Làm gì vậy?”

“Mặc Mặc...” Cậu bỗng mỉm cười vẻ dò xét, “Có người... mắc cỡ?”

Trữ Mặc đỏ mặt, lấy khăn quất Tô Chính: “Mắc cỡ cái gì?”

Chắc chắn là cô mắc cỡ. Trữ Mặc nhìn thức ăn đã được bày ra, có ba món mặn và một món canh.

Tâm trạng của Tô Chính đang rất thoải mái, cậu ăn ngấu ngiến, nét mặt không che giấu niềm vui.

Trữ Mặc nhìn Tô Chính ăn mà không nén được nụ cười.

Lúc nhỏ, tình cảm giữa hai người rất tốt. Nhưng giờ đây, tự cậu không nhận ra những cử chỉ của cậu dành cho cô thân mật hơn hẳn hành động của một cậu em dành cho chị gái hay sao? Trữ Mặc xoa xoa trán, có thể là do cô quá nhạy cảm.

“Bên trường thu xếp ổn thỏa cả rồi chứ?”

“Còn thiếu gì không?”

Tô Chính nghĩ ngợi rồi nói: “Chị cùng đi mua thêm vài thứ với em nhé?” Tô Chính quay người nhìn ra cửa sổ, “Đợi tắt nắng rồi mình đi. Trời mát, sẵn đó đi dạo cho tiêu cơm.”

Nhưng trái với suy nghĩ của Tô Chính, tuy mặt trời đã lặn nhưng vẫn không mát mẻ hơn, hơi đất bốc lên oi ả, Tô Chính cùng Trữ Mặc đi chậm chậm trên vỉa hè.

Hàng quán hai bên đường vẫn còn muốn hưởng chút không khí mát mẻ bên ngoài nên tối muộn vẫn chưa đóng cửa. Trời đã sẫm tối, các bảng hiệu đồng loạt sáng đèn khiến cả khu phố sáng rực, đủ màu sắc lấp lánh, hai người vừa đi vừa ngắm cảnh.

Tô Chính chỉ tay về tòa nhà phía trước: “Mặc Mặc làm việc ở bệnh viện đó phải không?”

“Ừ”, Trữ Mặc gật đầu, “Ngày mai phải đi làm lại.”

Tô Chính ngạc nhiên: “Chưa khỏi hẳn mà sao vội đi làm vậy?”

“Hôm trực đêm xong là nghỉ cuối tuần, sau đó lại xin nghỉ phép thêm một ngày nữa, nghỉ ba ngày rồi. Nếu còn nghỉ tiếp thì y tá trưởng cho nghỉ luôn không chừng.”

Trữ Mặc cười, “Đâu phải muốn làm thì làm, nghỉ thì nghỉ! Mấy ngày chị nghỉ, đồng nghiệp đã làm thay phần việc của chị, sau này còn phải làm giúp lại họ nữa.”

“Vậy ngày mai chị làm ca nào?”

“Ca đêm.”

Trữ Mặc làm ca đêm là đến ba giờ sáng hôm sau mới nghỉ. Đó cũng chính là lý do cô phải thuê nhà ở gần bệnh viện. Tô Chính gật đầu, không hỏi gì nữa.

Hai người ghé vào siêu thị gần nhà Trữ Mặc, đi dạo qua các gian hàng.

Tô Chính rất thích dáng vẻ Trữ Mặc giúp cậu chọn đồ. Cô cầm hai cái ly lên xem mà cứ do dự không biết nên chọn cái nào. Cô quay sang hỏi cậu: “Cậu thích cái nào?”

Ngón tay cậu trở hết ly bên trái lại sang ly bên phải, sau một lúc, cậu dừng ngón tay ở khoảng giữa hai ly, đứng ngay mặt Trữ Mặc. Cô hết kiên nhẫn: “Cái nào?”

Cậu đã đưa ra đáp án, chỉ là cô không hiểu. Tô Chính thoáng buồn, bỏ tay vào túi quần: “Chị quyết định đi.” Cô chọn ly màu xanh biển, khăn màu xanh trắng, kem đánh răng màu xanh biển nhạt.

Cậu nhìn vào giỏ đồ, món nào cũng có màu xanh biển, đoán là cô rất thích màu này. Lúc tính tiền, Trữ Mặc muốn trả nhưng Tô Chính kiên quyết ngăn lại.

“Chuyện nhỏ thế nào cậu cũng không để chị lo?”

Tô Chính lấy đồ bỏ hết vào túi, “Con trai dùng tiền của con gái thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Bây giờ cậu vẫn còn đi học, còn sống bằng tiền trợ cấp của gia đình, suy nghĩ nhiều quá làm gì?”

Tô Chính nhìn thẳng vào Trữ Mặc: “Đừng xem thường em.”

Rồi cậu chuyển đề tài: “Đến trường em xem thử đi.”

Cũng đã bảy giờ tối, đây là thời điểm náo nhiệt nhất ở trường. Từng nhóm sinh viên vừa đi vừa nói chuyện ồn ào khiến bầu không khí rộn ràng vui vẻ.

Gió thổi nhẹ nhàng làm cành liễu đung đưa quét vào mặt người đi ngang qua, mùi hoa thoang thoảng. Một cảm giác đặc biệt chợt đến với cô, những năm tháng sinh viên đã qua chợt ùa về thật sống động.

Trữ Mặc thốt lên: “Đi học là quãng thời gian đẹp nhất, hạnh phúc nhất.”

“Chị đang nhớ về thời sinh viên à?”

“Ừ”, Trữ Mặc cười, “Lúc đó cứ sợ ăn nhiều dễ lên cân, sợ người mình thích không thích mình, sợ thi rớt. Gặp phải chuyện nhỏ xíu cũng mất cả nửa ngày suy tư, cái gì cũng không biết, thấy mình vô cùng trẻ con. Bây giờ nhớ lại, thời ấy tuy làm nhiều chuyện ngu ngốc nhưng niềm hạnh phúc thì chẳng bao giờ có thể tìm lại được nữa.”

Trữ Mặc vừa nói dứt lời, Tô Chính kéo mạnh cô vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Trữ Mặc sững người. Mùi chanh tươi phảng phất trên áo cậu thật dễ chịu, cô có thể ngửi thấy, cô cũng nghe thấy cả nhịp tim của cậu, khiến cô trong giây lát không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Trữ Mặc vẫn đang sững sờ thì nghe tiếng Tô Chính vang lên không ầm áp như mọi khi, “Cẩn thận chút được không?”

Giọng một cô gái đáp lại: “Xin lỗi. Tôi mới học chạy xe, không cố ý mà!”

Trữ Mặc ngược nhìn, đó là một cô gái đi chiếc xe đạp mới. Cô ta lúng túng nhìn Tô Chính.

Trữ Mặc vùng ra. Tô Chính cũng từ từ buông cô ra.

Trữ Mặc muốn dần xếp ổn thỏa: “Cũng không ai bị gì hết mà. Mới biết chạy xe, tay lái không vững cũng bình thường thôi.”

Cô muốn cho qua mọi việc nhưng chẳng nhận được ánh nhìn thiện cảm của cô gái kia. Cô gái dựng xe lên, lấy một cây viết và một tờ giấy trong túi ra, viết vài chữ rồi đưa cho Tô Chính: “Tôi là Doãn Miêu. Đây là số điện thoại của tôi, có việc gì...” Doãn Miêu hất cằm về phía Trữ Mặc nói tiếp, “gọi cho tôi.”

“Không cần đâu.” Tô Chính không nhận số điện thoại của Doãn Miêu, kéo Trữ Mặc đi tiếp, còn nhìn lại “Cẩn thận chút, đường này đâu phải dành riêng ỉnh cô đi.”

Tô Chính đi nhanh, kéo theo Trữ Mặc. Được một đoạn, cậu đi chậm lại, có vẻ đã nguôi giận.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau không ai nói gì. Bàn tay to lớn của cậu nắm trọn bàn tay nhỏ bé của cô. Trữ Mặc cúi nhìn tay hai người, thấy cậu chẳng có vẻ để ý, không biết nếu cô rút tay ra có khiến cậu nổi giận không?

Cậu quay sang nhìn cô, thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào tay hai người, không kìm được, nói: “Nghĩ gì mà thất thần vậy?”

Trữ Mặc ngược nhìn Tô Chính, đoán xem cậu đang nghĩ gì, chỉ thấy cậu tươi cười rất tự nhiên. Cậu buông tay ra: “Chờ em mua chai nước rồi mình lên lầu.” Nói rồi cậu chạy nhanh đến cửa tiệm cạnh dãy nhà. Khuất khỏi tầm mắt Trữ Mặc, Tô Chính dừng lại, thở mạnh. Lúc này nắm tay cô thật chặt, cậu cũng rất hồi hộp, lúc buông tay ra có chút nuối tiếc.

Tô Chính ở tầng ba, một phòng có bốn người.

Phòng kê giường tầng, bên dưới giường là bàn học và tủ quần áo. Phòng không rộng nhưng có thể đón ánh mặt trời, không khí khá thoáng. Trời nóng nên tất cả cửa đều mở rộng.

Thấy Tô Chính dẫn một cô gái xinh đẹp về, mấy cậu trai đang cời trần làm loạn cả lên, vội vàng vơ lấy áo, chào hỏi Trữ Mặc rất nhiệt tình. Tô Chính đến bên các bạn giới thiệu với Trữ Mặc: “Đây là các anh khóa trên của em, Tề Khoan, Tả Tư, Lưu Tiên...” Tô Chính chỉ vào một cậu bạn, “Hàng xóm.” Nói xong chỉ vào Trữ Mặc giới thiệu: “Đây là Mặc Mặc nhà em.”

Cậu giới thiệu không rõ ràng, mấy bạn nam nhìn Trữ Mặc rồi nhìn Tô Chính trêu: “Mặc Mặc... nhà mình, à không, Mặc Mặc... nhà Tô Chính.”

Tô Chính cất đồ đạc rồi quay sang Trữ Mặc: “Đi thôi, em mời ăn tối.”

Trữ Mặc còn chưa kịp trả lời thì chuông điện thoại của cô vang lên. Trữ Mặc ra hành lang nghe điện thoại. Ngoảnh lại thấy Tô Chính đang cúi đầu nhìn vào máy vi tính của bạn, Trữ Mặc đi ra xa hơn. Đầu dây bên kia nghe thật ồn ào, có vẻ Điền Tuấn đã say. “Hôm nay anh rất vui? Bọn anh vừa thắng một vụ án lớn, bây giờ đang ăn mừng đây.”

“Chúc mừng anh.”

“Anh nhớ em.” Giọng Điền Tuấn lạc đi, “Tối nay em qua chỗ anh có được không?”

Trữ Mặc im lặng, đi tới đi lui. Cô quá quen với giọng điệu này của Điền Tuấn, cũng biết rõ ý anh. Nếu như trước đây, cô sẽ nhận lời, rồi ở nhà đợi anh đến đón. Nhưng không biết sao cảnh tượng trong quán cà phê hôm ấy giờ đây lại hiện về trước mắt cô, Trữ Mặc rùng mình, tim cô nhói đau.

“Mặc Mặc?”

“Hôm nay em phải về nhà.” Trữ Mặc nói dối, “Em đã nói với ba mẹ rồi.”

“Vây thôi.” Điền Tuấn thất vọng, “Vây em về nhà nhé, anh về đến nhà sẽ gọi cho em.”

“Ừ”, Trữ Mặc ngắt điện thoại, đứng dựa vào lan can nhìn ra xa thẫn thờ.

Thì ra có những chuyện không phải cứ cho qua là sẽ không để ý đến nữa.

Trữ Mặc cảm thấy buồn bã.

Cô cũng không biết mình quyết định tha thứ cho Điền Tuấn có phải là vì buộc phải như thế không.

Trữ Mặc quay lại, không biết Tô Chính đã đến đứng sau lưng cô từ lúc nào.

“Để cảm ơn, bữa tối nay em mời, ăn xong rồi mình đi xem phim.” Tô Chính trịnh trọng nói, “Em vốn là định đến căn-tin trường ăn cơm rồi xem phim, nhưng thấy như vậy không hay lắm, thôi mình ra ngoài ăn đi.”

Trữ Mặc cười nói: “Cũng được.”

Tuy là Tô Chính đề nghị nhưng Trữ Mặc không muốn để cậu mời, cô dẫn cậu đến một quán ăn mà cô rất thích. Trữ Mặc nhớ khẩu vị của cô và Tô Chính khá giống nhau nên tự chọn món.

Quán ăn nằm gần bờ sông, trang trí theo phong cách cổ xưa. Gió thổi nhẹ nhẹ qua khung cửa sổ chạm khắc hoa văn tinh tế, chén trà nghi ngút khói trước mặt, ở giữa phòng có treo một bức tranh vẽ hình một thiếu nữ mặc xường xám cầm đàn tỳ bà, khung cảnh cứ như cả trăm năm trước.

Tô Chính dựa người ra sau: “Mặc Mặc thường đến đây à?”

“Ừ, chị thích không khí ở đây.” Trữ Mặc cười, “Cũng có thể do chị kiêu cách. Ăn cơm không chỉ đòi hỏi thức ăn ngon mà còn phải có không khí nữa.”

Trữ Mặc chống tay lên đầu, gió ngoài sông thổi mấy sợi tóc trước trán cô bay lất phất: “Mỗi ngày đã phải làm những việc mình không thực sự muốn làm, không tránh khỏi những mệt mỏi, lại phải nói chuyện với những người mình không muốn nói chuyện, lúc được nghỉ ngơi nên đối xử tốt với mình một chút, như vậy mới cân bằng lại được.”

Tô Chính nhìn Trữ Mặc. Trong ánh mắt cô thoáng vẻ buồn bã và mệt mỏi. Trong trí nhớ của cậu, ánh mắt cô vốn rất sáng.

“Mặc Mặc...”

Trữ Mặc nghe gọi, ngược lên nhìn.

Tô Chính nhìn ánh mắt cô, chẳng nói được gì.

Cậu luôn để tâm đến mọi cảm xúc của cô. Cậu biết cô và Điền Tuấn xảy ra vấn đề. Hôm ấy ở bệnh viện, cậu cũng có nghe Lý Diệp nói, rồi nhìn cách cô đối xử với Điền Tuấn lúc ở nhà, cậu cũng đoán ra chuyện.

Nhưng thấy Trữ Mặc đang buồn, vả lại biết cô cũng đã tha thứ cho Điền Tuấn, cậu không tiện nói gì thêm. Cậu cũng biết cô sẽ chẳng nói hết mọi chuyện cho cậu. Với cô thì dường như cậu vẫn còn là một cậu nhóc, nếu cố truy hỏi e sẽ khiến cô bị tổn thương.

Năm năm xa cách, có nhiều thứ đã thay đổi, họ đã trưởng thành, tuy rằng rất thân thiết nhưng giữa họ vẫn có một khoảng cách.

Tô Chính cầm ly trà lên uống: “Trà này ngon thật.”

Trà đọng trong ly thủy tinh, hoa cúc bung xòe từng lớp cánh trong làn nước nóng hổi. Trữ Mặc gật đầu: “Ừ.”

“Trữ Mặc!”

Tiếng gọi tức giận vang lên làm cả phòng im bật, một bàn tay kéo Trữ Mặc đứng lên một cách thô bạo.

Cả người Điền Tuấn toàn mùi rượu, đứng không vững, mắt đã đỏ lừ, một tay kéo Trữ Mặc, một tay chỉ vào Tô Chính: “Thế này là sao?”

Không chờ Trữ Mặc trả lời, Tô Chính đứng dậy đẩy Điền Tuấn ra, kéo Trữ Mặc lại phía mình: “Tránh xa cô ấy ra.”

Điền Tuấn đã say, bị Tô Chính đẩy, đứng không vững ngã xuống. Một vài người vội vàng chạy đến, đỡ anh ta dậy: “Điền Tuấn, cậu có sao không?”

Điền Tuấn hất mọi người ra, tiến về phía Trữ Mặc.

Mấy người phía sau ra sức kéo cậu lại. “Trữ Mặc, hôm nay tôi vốn rất vui, tôi thắng được một vụ án lớn, mọi người đang chúc mừng tôi, tôi gọi cô đến, cô bảo cô phải về nhà, nếu như thế tôi chẳng nói.” Điền Tuấn chỉ vào Tô Chính, “Cậu ta là gì hả? Cô không quan tâm đến tôi, bạn đi cùng cậu ta chứ gì?”

Tô Chính giọng sắc lạnh: “Anh kia, nói năng cẩn thận chút!”

“Say rồi, say rồi.” Đồng nghiệp bên cạnh nói đỡ, bọn họ cũng quen biết với Trữ Mặc, vừa kéo Điền Tuấn đi vừa khuyên can, “Hiểu lầm thôi mà!”

“Đừng kéo tôi!” Điền Tuấn vùng ra, “Hôm nay tôi phải nói rõ ràng với cô ấy...”

Trữ Mặc giận run người, mặt cô trắng bệch, nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh. Trữ Mặc đẩy Tô Chính, lấy túi xách: “Đi thôi, không ăn nữa.”

“Trữ Mặc, cô làm thế là ý gì?” Điền Tuấn muốn đuổi theo thì bị đồng nghiệp giữ chặt lại.

Trữ Mặc cúi đầu đi thẳng ra cửa chính. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

Lúc đi ngang qua chỗ rẽ, bỗng cô dừng lại. Mấy cô gái đồng nghiệp của Điền Tuấn cũng ngồi ở đó, có cả Tưởng Phi Phi.

Phi Phi nhìn Trữ Mặc vẻ chế giễu. Trữ Mặc quay lại, thuận tay lấy ly nước trên bàn bên cạnh đi thẳng đến chỗ Phi Phi, hất cả ly nước vào mặt cô ta. Vẻ chế giễu lập tức tắt ngấm, Phi Phi lộ rõ vẻ tức giận, nhìn Trữ Mặc nói với giọng sắc lạnh “Cô dám...”

Sự việc khiến mọi người có mặt đều im bật theo dõi diễn biến, ngay cả Điền Tuấn đang có vẻ vẫy thoát khỏi nhóm đồng nghiệp cũng đứng yên nhìn hai cô gái.

Trữ Mặc đặt ly nước lại lên bàn rồi lấy khăn giấy ra lau tay: “Tôi lấy lại những gì cô nợ tôi thôi”. Nói xong, cô đi thẳng ra cửa.

Tô Chính tay bỏ vào túi quần, chậm chậm tiến về phía Phi Phi, dừng lại nhìn cô ta, rồi lại quay đầu nhìn Điền Tuấn, cười: “Đừng cho rằng ai cũng giống như các người.”

Tô Chính nói xong đuổi theo Trữ Mặc, cô vẫn chưa đi xa.

Trữ Mặc không ngờ Tô Chính phản ứng như vậy.

“Đừng hỏi gì cả.” Tô Chính vừa định mở miệng thì Trữ Mặc đã ngăn lại, “Bây giờ chị đã hả giận. Từ khi phát hiện Điền Tuấn phản bội, chị luôn tìm cách để bỏ qua cho anh ấy. Hôm bắt tại trận anh ấy và Phi Phi ở quán cà phê, chị cũng không gây khó xử cho họ. Nhưng vừa nãy, cái cách cô ta nhìn đầy vẻ đắc thắng, chị không nhịn được.” Trữ Mặc xoa xoa trán, “Ly nhiều nước hơn thì tốt biết mấy.”

Tô Chính tiến lên phía trước, ôm lấy vai Trữ Mặc vỗ về: “Xem đó, Mặc Mặc chọn chỗ ăn chẳng ra làm sao cả, để em dẫn đến chỗ khác ăn.”

“Em vừa đến đây, sao biết chỗ nào chứ?”

Tô Chính dựa ngón trỏ chỉ lên trời: “Chị đi theo em sẽ biết.” Cậu nói với vẻ tự tin nhưng rốt cuộc cũng phải nhờ GPS trong điện thoại để tìm đường.

Nơi này khác hẳn với khu phố Trữ Mặc ở. Trữ Mặc sống tại khu trung tâm mua sắm, còn đây có vẻ bình dân hơn, đường phố nhỏ hơn, nhưng người lại rất đông.

Các con đường ở đây đều hẹp, hàng quán bày kín hai bên vỉa hè, mọi người ngồi ăn uống rất vui vẻ.

Tưởng cậu dẫn đi đâu thì ra là đi ăn món nướng.

Hai người tìm thấy một bàn trống bèn rẽ vào. Lần này Tô Chính chọn món, cậu còn gọi thêm bia. Món nướng phải làm khá lâu nên chủ quán đem bia ra trước. Bia vừa lấy ra từ tủ lạnh, khi rót vào ly, bọt bia nổi lên cuộn cuộn như những đợt sóng đánh tan cái nóng mùa hè.

Trữ Mặc cầm ly bia lên uống cạn một hơi: “Tâm trạng khá hơn nhiều rồi!”

Tô Chính không nhịn được cười. Cậu chồm người về phía trước, đưa tay quét bọt bia còn vương trên môi cô: “Uống mà còn để dành một ít bên ngoài thế?”

Trữ Mặc theo phản xạ né sang một bên. Tô Chính cũng rút tay lại, cười lớn: “Xin lỗi.”

Trữ Mặc tự rót đầy một ly nữa, uống một hơi.

“Uống chậm thôi. Uống như thế thì không ăn gì nổi đâu, no mất còn gì.”

Trữ Mặc đặt ly bia xuống, nhìn xung quanh: “Từ khi tốt nghiệp đại học, chị không ăn quán bên lề đường thế này nữa.”

“Thế thì bỏ lỡ biết bao nhiêu món ngon rồi. Em nhớ hồi trước Mặc Mặc cũng thích ăn thế này mà, học Y rồi đâm ra ưa sạch sẽ à?”

Trữ Mặc lắc đầu. Đúng là cô học Y nhưng cũng không vì thế mà nghiện sạch sẽ. Từ khi quen Điền Tuấn, anh ta không thích không khí những khu ăn uống thế này, dần dần cô cũng không lui tới. Trữ Mặc không hiểu sao anh ta lại không thích.

Cơn giận khi nãy đã qua, cô bắt đầu nghĩ đến một số chuyện.

Đến bây giờ cô cũng không thực sự hiểu rõ lòng mình, cô mới có hai mươi sáu tuổi, sao phải chấp nhận một cuộc hôn nhân miễn cưỡng? Anh đã phản bội cô, cô cũng không thể bỏ qua, như vậy thì chia tay sẽ tốt hơn.

Tô Chính chăm chú nhìn, cố đoán xem cô đang nghĩ gì. Trữ Mặc thở dài: “Cũng chỉ vì... chị già rồi sao?”

Tô Chính cười: “Già gì mà già!”

“Vậy là do đi làm rồi nên suy nghĩ khác trước.”

Tô Chính tỏ vẻ thích thú: “Khác thế nào?”

“Lúc còn ở với ba mẹ, không bị áp lực về tài chính,” Trữ Mặc chậm rãi nói, “cũng không biết trong xã hội có vô số loại người. Đi học thì chỉ vẫn vương những chuyện như thành tích học tập có cao không, người yêu có đẹp trai không, thật đơn giản. Đi làm rồi mới phát hiện con người cũng thực dụng lắm, chỉ nghĩ chuyện chức có cao không, lương được bao nhiêu, nhà có lớn không, đi xe gì, mặc đồ gì...” Trữ Mặc vén tóc, “Nói với cậu những chuyện này, có thấy chị giống bà cụ non không?”

“Không đâu, em rất muốn hiểu những suy nghĩ của Mặc Mặc.”

“Có phải cậu thấy khó hiểu khi chị phát hiện Điền Tuấn phản bội mà vẫn muốn kết hôn với anh ấy”, Trữ Mặc không giấu nổi ánh mắt buồn rầu, “Là vì vật chất. Kết hôn và yêu nhau là hai chuyện rất khác nhau, không phải hai người yêu nhau là sống với nhau được, cần phải xét đến nhiều yếu tố thực tế. Đối với chị thì Điền Tuấn là một đối tượng tốt để kết hôn. Tuổi của cô không còn nhỏ nữa, tính tới tính lui e là ở vậy luôn ông biết chừng.”

Tô Chính im lặng nghe.

“Bây giờ có lẽ cậu không hiểu được những chuyện như thế, lúc chị mười tám, mười chín tuổi cũng không hề có những suy nghĩ này. Lúc đó có người theo đuổi có người tặng hoa là vui rồi, cảm thấy tự hào lắm. Còn bây giờ? Hoa thì lãng mạn thật, nhưng cậu nghĩ xem, cũng như tình yêu và bánh mì, không có tình yêu con người cũng chẳng chết nhưng không có bánh mì sẽ chết. Nhưng chị nghĩ lại rồi, không thể vì e sợ cho tương lai mà đùa với số phận của mình, không thể đem hạnh phúc cả một đời mình trao cho kẻ như thế!”

“Mặc Mặc...” Tô Chính ngắt lời, nhìn thẳng vào mắt cô “Em không còn nhỏ nữa.”

Ánh mắt của cậu khiến cô lúng túng. Trữ Mặc cười, cố che đậy sự bối rối: “Ừ, biết rồi, cậu đã lớn.”

Cậu nhú mày, không muốn tranh luận với cô, rót đầy bia vào ly hai người. Vừa đúng lúc món nướng đưa tới, Tô Chính đưa ly bia ra trước mặt Trữ Mặc: “Uống đi!”

Tuy là bia nhưng uống nhiều cũng sẽ say. Trữ Mặc có tâm sự, lại có Tô Chính cùng uống, cô càng uống càng hăng. Lúc tỉnh tiền, cả hai đã ngà ngà, uống hết chừng bảy, tám chai bia.

Tô Chính vẫn khá tỉnh, có lẽ bảy nhiều bia đối với cậu cũng chẳng thấm vào đâu. Hai má Trữ Mặc đỏ ửng, cô đổ gục trên bàn, tay xoay xoay chai bia.

“Về nhà thôi.” Tô Chính trả tiền xong, đỡ Trữ Mặc đứng dậy.

Trữ Mặc loạng choạng, ngược nhìn cậu vui vẻ: “Ăn no quá đi.”

“Ừ”, Tô Chính biết cô đã say bèn gọi một chiếc taxi, rất nhanh đã về đến nhà.

Tô Chính đỡ Trữ Mặc ra khỏi xe. Nhìn dáng vẻ của cô, Tô Chính chỉ biết thở dài, cậu xoay lưng cúi thấp người xuống: “Lên đi.”

“Hà?” Trữ Mặc nhìn chàng trai đang khụy gối trước mặt mình mà chẳng hiểu gì.

Tô Chính quay đầu lại nhìn cô, kéo tay cô đặt lên lưng mình, Trữ Mặc đứng không vững, ngã người lên lưng cậu, cậu thuận thế công cô lên.

Đột ngột bị nhấc bổng khỏi mặt đất, Trữ Mặc cảm thấy chóng mặt, hoa mắt, theo phản ứng tự nhiên, cô siết chặt lấy cổ của Tô Chính.

“Siết cổ như thế thì chưa kịp về đến nhà, em đã nghẹt thở chết mất rồi.”

Khi đã vững trên lưng cậu, cô cảm thấy an toàn hơn bèn nới lỏng vòng tay.

Đầu cô nghiêng một bên tựa trên vai Tô Chính, mắt nhắm nghiền. Trọng lượng của cô chẳng làm khó được Tô Chính, hơn nữa cô còn nhẹ hơn cả cậu tưởng tượng. Tô Chính nhìn bàn tay Trữ Mặc bám chặt cánh tay cậu, dạo này cô gây hấn, có lẽ công việc quá cực nhọc. Cậu vẫn nhớ hình ảnh ngày xưa của cô, vẻ ngây ngô với đôi mắt lấp lánh, gương mặt lúc nào cũng rạng ngời.

Cũng đã khuya, hàng quán hai bên đường đều đã đóng cửa, giờ này xe taxi cũng không còn nhiều, may mà vừa nãy vậy được chiếc taxi mới về nhà nhanh như vậy. Đường vào nhà cô giờ này hầu như chẳng còn ai, đèn đường chiếu xuống khiến bóng hai người kéo dài trên mặt đường.

Trữ Mặc ngã đầu một bên vai Tô Chính ngủ thiếp, hơi thở đều đều, vài sợi tóc chạm vào má cậu khiến cậu hơi nhột. Tô Chính muốn chia sẻ phần nào nỗi đau trong cô, nhưng cảm giác bất lực khiến cậu vô cùng chua xót.

Cậu bước đi thật chậm, chỉ ước con đường cứ dài thêm mãi...

Khi Trữ Mặc tỉnh dậy thì trời đã sáng. Đầu vẫn còn nhức, cô xoay qua xoay lại, lấy gối chần lên trán hồi lâu rồi nhìn đồng hồ treo tường. Mới 10 giờ rưỡi, Trữ Mặc thở phào nhẹ nhõm, trở vào giường nằm xuống, Cảm thấy có gì đó bất ổn, lại bật dậy.

Cô nhớ tối qua cô đi ăn tối với Tô Chính, sau đó...

Sau đó tỉnh lại thì đã ở nhà. Trữ Mặc nhìn khắp người mình, cô vẫn mặc nguyên bộ quần áo hôm qua. Cô nhảy xuống giường đi quanh nhà, trong nhà không còn ai khác, chỉ có một chén gì đó được đậy kín trong bếp, Trữ Mặc đến mở ra xem, là cháo thịt băm nấu với trứng bắc thảo. Dưới chén có một tờ giấy, là nét chữ của Tô Chính: Ngủ dậy nhớ ăn cháo.

Trữ Mặc cầm tờ giấy ngồi xuống, bần thần. Tô Chính để túi xách của cô trên ghế sofa. Trữ Mặc lấy điện thoại ra xem, có một tin nhắn của Tô Chính: “Nhắc thêm lần nữa, ngủ dậy nhớ ăn cháo”.

Ngoài ra còn có năm cuộc gọi nhỡ, đều là của Điền Tuấn. Cô ngủ say, điện thoại vẫn để trong túi, cô không biết là đúng thời. Cô dần dần nhớ lại toàn bộ mọi việc xảy ra tối hôm qua.

Trữ Mặc không gọi lại cho Điền Tuấn. Tốt nhất là trong lúc cô chưa nghĩ ra nên nói gì với anh ta, chưa biết giải quyết mọi chuyện thế nào thì không nên nói chuyện, tránh bị kích động khiến mọi chuyện càng xấu hơn.

Ăn cháo xong, Trữ Mặc đến bệnh viện. Sau giờ nghỉ trưa, cô nhận bàn giao công việc từ đồng nghiệp. Cô làm việc trong phòng bệnh nặng, công việc hết sức căng thẳng.

Lúc vừa mới được nhận vào làm ở bệnh viện, Trữ Mặc cảm thấy mình còn trẻ, còn nhiều thứ phải học nên đã chọn Phòng bệnh nặng. Nhưng công việc ở đây vô cùng cực nhọc, vả lại cuối năm cô sẽ kết hôn với Điền Tuấn, ông Trần cũng hy vọng Trữ Mặc xin chuyển đến khoa khác làm công việc nhẹ nhàng hơn, dần dần điều chỉnh công việc để dành thời gian nhiều hơn cho gia đình.

Ông Trần là kiểu người trọng truyền thống. Tuy ông không phản đối việc phụ nữ ra ngoài làm việc, nhưng trong thâm tâm, ông vẫn cho rằng chồng nuôi vợ là điều tất nhiên. Người đàn ông có năng lực đảm bảo kinh tế cho gia đình thì mới có tư cách lập gia đình. Phụ nữ đi làm việc chỉ để cho vui, nên chọn công việc nhàn nhã, không cần quá cố gắng, không cần tranh đua ngoài xã hội, đối với người phụ nữ quan trọng nhất vẫn là gia đình.

Ông Trần rất ưng ý Điền Tuấn. Trước đây, ông là một luật sư nổi tiếng, về sau trở thành giáo sư thỉnh giảng của trường đại học, do nghỉ hưu sớm nên cả nhà dọn đến nơi này.

Điền Tuấn là học trò của một người bạn lâu năm của ông. Lúc còn học ở trường đại học, anh thể hiện rất xuất sắc, đến khi thực tập ở văn phòng luật sư do ông Trần và bạn ông cùng mở, anh cũng làm rất tốt, được ông quý mến. Trữ Mặc quen biết anh cũng vào lúc ấy.

Sau khi tốt nghiệp, sự nghiệp của anh lên như diều gặp gió, chẳng mấy chốc đã nổi tiếng. Cả ông Trần và bà Trần đều rất hài lòng, mỗi lần nhắc đến đám cưới của Trữ Mặc là cả hai cười nói không ngớt.

Tuy rằng việc cô chia tay Điền Tuấn, phần lỗi không nằm ở phía cô, cô vẫn đắn đo vì dù như thế nào thì chuyện này cũng là một cú sốc lớn đối với ông bà Trần. Vả lại, bà Trần vẫn hay nói ở tuổi cô bây giờ, bà đã sinh cô được ba năm rồi i .

Cuối cùng cũng đến ba giờ sáng. Cô bàn giao cho đồng nghiệp ca sau rồi đi thay quần áo, chào tạm biệt mọi người. Vừa đến sảnh chính thì cô nhìn thấy một bóng dáng thân quen.

Buổi tối ở bệnh viện rất vắng, chỉ có vài người thân của bệnh nhân cấp cứu.

Tô Chính đang ngồi trên ghế nhựa trong sảnh chính, đầu dựa vào tường, mắt nhắm. Vừa nhìn thấy Tô Chính, Trữ Mặc lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra mà giờ này cậu lại xuất hiện ở bệnh viện. Cô bước đến gần, nhẹ nhàng lay cậu: “Tô Chính.”

Cậu mở mắt trông thấy cô, tựa như vừa đặt được gánh nặng xuống: “Ra rồi à?”

Cậu vươn vai: “Em cứ lo không gặp, em hỏi thăm thì biết được đây là đường duy nhất ra vào bệnh viện vào buổi tối nên ngồi ở đây đợi.”

Trữ Mặc thoáng ngạc nhiên: “Chờ chị à?”

Tô Chính chống tay đứng lên: “Ừ. Tôi như vậy em không yên tâm để Mặc Mặc về nhà một mình.”

Trữ Mặc cảm thấy rất ấm lòng, cô nhíu mày hỏi: “Cậu cứ thế chạy đến đây cũng không sao à?”

“Em xin phép rồi.” Tô Chính đưa tay lấy túi xách của Trữ Mặc, một tay khoác vai cô đi ra, “Hôm đầu tiên đến đăng ký, em có nói với người hướng dẫn là chị bị bệnh nên em xin phép không tham dự buổi chào đón sinh viên mới để chăm sóc chị. Anh ta cũng biết em có người thân ở thành phố, em cũng xin phép tối nay đến nhà người thân ngủ.”

Trữ Mặc giật mình: “Em đến đây từ lúc nào?”

“10 giờ rưỡi.” Tô Chính giải thích, “Không trễ hơn được, 11 giờ là ký túc xá đóng cửa, không ra vào được nữa.” Cứ cho là 11 giờ cậu mới đến bệnh viện thì tính đến lúc này cậu cũng ngồi đây 4 tiếng rồi.

“Lần sau đừng đến nữa. Hai năm nay, chị vẫn đi về như thế này đó thôi. Nhà cách bệnh viện đâu có xa, chị đi đường lớn, không có vấn đề gì đâu.”

Tô Chính im lặng.

Đến cửa nhà, Trữ Mặc mới nhớ ra là Tô Chính không còn nơi nào khác để đi. Cô thở dài, đẩy cửa bước vào: “Vào nhà đi. Chị dọn phòng cho em ngủ.”

Cậu khóa cửa xong, ngăn không cho cô dọn phòng: “Nửa đêm rồi, đừng dọn gì nữa. Cả ngày làm việc vất vả, đi nghỉ sớm đi, em ngủ trên ghế sofa cũng được.”

Trữ Mặc nhìn thân hình cao lớn của Tô Chính rồi quay nhìn chiếc ghế sofa nhỏ xíu: “Không sao đâu, trong phòng có ghế xếp bằng tre, lau sơ qua là ngủ được.”

Nghe thế cậu cũng thuận theo, vào phòng lấy ghế xếp xuống lau sạch. Trữ Mặc vào phòng mình tìm gối và nệm lót.

Xung quanh mọi người đã ngủ say, rất yên tĩnh, hai người đi lại nhẹ nhàng và nói chuyện thật nhỏ để tránh gây tiếng động. Khi đã dọn dẹp xong, Trữ Mặc bắt đầu cảm thấy lúng túng.

Phòng khá chật, kéo ghế xếp ra trông càng chật hơn. Tô Chính chỉ cần không cẩn thận là đụng vào chùm đèn treo trên trần nhà. Trữ Mặc có cảm giác cả không gian lúc này đã bị cậu bao trùm, kể cả cô.

Trữ Mặc chỉ ra ngoài: “Chị lấy khăn tắm cho em, để trong toilet. Em tắm đi rồi đi ngủ. Chị đi nghỉ đây.”

“Ừ”. Tô Chính gật đầu nhưng vẫn đứng yên một chỗ, nhìn thẳng vào mắt Trữ Mặc. Ánh mắt ấy khiến tim Trữ Mặc đập liên hồi.

Cô ra khỏi phòng, cái cảm giác bị Tô Chính bao trùm dần biến mất. Trữ Mặc thở phào, cứ như cô vừa trở lại nhà mình sau một cuộc chạy trốn. Cô ngồi thẩn thờ mất một lúc lâu mới hoàn hồn, kéo khăn trùm đầu xuống.

Làm xong ca đêm là ngày hôm sau sẽ được nghỉ.

Thường là ngày hôm sau, Trữ Mặc ngủ đến tận trưa mới dậy. Nhưng vì Tô Chính đang ở nhà cô và vì tâm trạng của cô cũng không tốt, sáng sớm đã tỉnh dậy không ngủ lại được nữa.

Cô cứ nghĩ mình dậy sớm, không ngờ Tô Chính còn dậy sớm hơn. Cậu đang nấu cháo trong bếp, chỉ mặc quần dài, ở trần.

Mùi gạo thơm, mùi xà bông tắm phảng phất trong không khí. Rõ ràng là mùi xà bông tắm cô vẫn dùng hàng ngày nhưng không hiểu sao lại cảm thấy mất tự nhiên.

Tô Chính nghe thấy tiếng động bèn quay lại: “Dậy rồi à? Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ sáng cả căn nhà, chiếu cả vào Tô Chính làm da cậu ánh lên một màu vàng thật đẹp. Chắc là Tô Chính rất chăm tập thể hình, cơ bắp săn chắc. Nhìn theo từng cử động của cậu, Trữ Mặc không khỏi bị cuốn hút bởi thân hình trắng kiêu đầy sức sống đó.

Trữ Mặc bắt giác đỏ mặt. Mới sáng sớm mà lại là ở nhà của cô, cậu dậy sớm nấu bữa sáng, sao có chuyện ấm lòng thế này.

Trữ Mặc không dám nhìn Tô Chính thêm nữa, cô đến mở cửa sổ, vươn vai: “Sáng sớm không khí thật dễ chịu.” Tô Chính nhìn dáng vẻ của Trữ Mặc rồi cười một mình, chậm chậm lấy thìa múc cháo ra chén.

“Khi nào cậu về trường? Hôm nay không bận việc gì sao?”

“Không. Mấy ngày nay không có việc gì cả, trường cho em nghỉ hai ngày, ngày mai bắt đầu học quân sự. Học quân sự một tháng, đến dịp lễ Quốc khánh được nghỉ dài ngày, sau đó mới vào học chính thức.”

Trường đại học thì đều như thế, Trữ Mặc cũng chẳng lạ. Cô đến thềm nhà bếp ngồi xuống, nói bâng quơ: “Sau này ai lấy được cậu làm chồng chắc sẽ rất hạnh phúc.”

“Sao cơ?” Tô Chính quay đầu lại nhìn cô, “Mặc Mặc cho rằng như thế thật à?”

“Cẩn thận, biết cách chăm sóc người khác, biết nấu ăn, chịu vào bếp. Cũng không biết con gái nhà ai hưởng được cái phúc làm vợ cậu đây.”

Tô Chính vặn lửa lại thật nhỏ, múc cháo ra chén, vừa thổi vừa ăn. Cậu đến bên cạnh nhìn thẳng vào mắt Trữ Mặc: “Mặc Mặc không cho em cơ hội sao?”

“Nếu em ra đời sớm hơn bảy hoặc tám năm thì có lẽ chị sẽ suy nghĩ lại.”

Cậu tiến sát vào người cô, hơi thở rất gần khiến cô cảm thấy lúng túng. Cậu nói: “Mặc Mặc chê em nhỏ à?”

Trữ Mặc ngửa người ra sau né sự va chạm với cơ thể của Tô Chính, sợ ý mất thăng bằng ngã ra đất. Tô Chính vội vàng đỡ cô đứng lên.

Lúc ngã xuống, cánh tay Trữ Mặc va vào thành ghế, đau đến nhần nhó. Tô Chính kéo cánh tay cô lên xem, khuỷu tay đã bầm tím.

Cậu thấy hối hận lúc này tiến quá sát làm cô căng thẳng té ngã. Cậu dìu cô đến chỗ sofa, lấy túi thuốc cứu thương tìm dầu xoa cho cô.

“Đừng.” Trữ Mặc ngăn cậu lại, “Mới bị bầm không nên xoa dầu, lấy nước đá chườm tốt hơn.”

Cậu nghe lời đi lấy đá, chườm khăn lạnh lên chỗ vết bầm cho cô rồi nhẹ giọng hỏi: “Còn bị đau chỗ nào nữa không?”

Vừa nãy đầu cô cũng va vào ghế nhưng may là chỗ nệm êm nên không sao cả. Trữ Mặc xoa xoa vết bầm có vẻ còn rất đau. Cậu liền kéo cánh tay cô lại gần vừa xoa vừa xuyt xoa như là chính mình bị đau chứ không phải cô, ánh mắt thật ấm áp khiến tim cô lại loạn nhịp. Cậu trách yêu cô: “Còn dám nói lớn hơn em.

Chẳng cẩn thận gì hết, cắt rau thì đứt tay, giờ lại bị ngã bầm tím thế này.”

Trữ Mặc cố ý né sang một bên: “Không sao mà.” Cô không muốn khoanh khắc thân mật này lần át mất lý trí nên đánh lạc hướng: “Ăn cơm xong cậu về trường đi, chị đem xe về nhà trả cho ba chị.”

“Em đi cùng.”

Trữ Mặc không muốn nhưng thấy Tô Chính khẳng khẳng muốn đi cùng thì cũng đồng ý, vả lại cô đã phát hiện ra tình cảm cậu dành cho cô không đơn thuần là tình cảm chị em. Cậu còn ở đây học mấy năm đại học, với mối giao tình giữa hai nhà thì chẳng thể không qua lại, cô nghĩ thầm, mọi việc thôi thì tùy duyên.

4. Chương 4: Đôi Ngã Chia Ly

Có một việc mà Trữ Mặc không ngờ, đó là Điền Tuấn đang ở nhà cha mẹ cô.

Lúc Trữ Mặc về nhà, cô thấy Điền Tuấn đang ngồi dưới giàn nho đánh cờ cùng ông Trần. Bà Trần thấy Trữ Mặc và Tô Chính về thì có vẻ ngạc nhiên: “Sao Điền Tuấn nói là con bận việc nên không về được?”

Trữ Mặc nhìn Điền Tuấn, lúng túng không biết làm sao với tình cảnh oái ăm này: “Con xong việc rồi nên lái xe về trả cho ba.”

Bà Trần nhìn thấy Tô Chính cùng về với Trữ Mặc thì rất vui, đơn đả chào đón: “Tiểu Chính cũng về rồi?”

“Hôm nay Tiểu Chính được nghỉ học, ngày mai bắt đầu học quân sự. Con rủ cậu ấy về chơi.”

Điền Tuấn ngược nhìn Trữ Mặc, dịu dàng nói: “Mặc Mặc, em về rồi đấy à?” Trữ Mặc rất khó chịu nhưng vẫn tỏ ra bình thường, “Ừ”, một tiếng.

Ánh mắt Điền Tuấn quét qua người Tô Chính, rồi lại tập trung vào ván cờ.

Ông Trần đang chăm chú đánh cờ nên chỉ gật đầu chào Tô Chính, kêu cậu ngồi chơi rồi lại tập trung suy nghĩ nước cờ tiếp theo.

“Biết có Tiểu Chính đến chơi thì mẹ đã làm thêm mấy món nữa.” Bà Trần trách Trữ Mặc, “Còn con nữa, về mà cũng không báo trước một tiếng.”

“Di à, con ăn cơm nhà là thấy ngon nhất rồi. Mấy hôm nay con ngán cơm ở ký túc xá lắm.”

Bà Trần chỉ cười mà không nói gì, vào nhà lấy giỏ: “Để đi mua thêm vài món nữa.”

Trữ Mặc ngăn mẹ lại, giằng lấy cái giỏ trên tay: “Để con đi mua ẹ.”

Mùa hè nóng bức, cô mặc áo ngắn tay để lộ vết bầm, bà Trần nhìn thấy, lo lắng hỏi: “Sao thế này, con?”

“Không sao đâu mẹ, con không cẩn thận đụng vào cạnh ghế thôi.” Trữ Mặc rút tay lại “Xe đạp để ở đâu rồi mẹ?”

“Em đi với.” Tô Chính vừa nói vừa đi theo Trữ Mặc. Không ngờ Điền Tuấn nhanh hơn cậu một bước, đã đến bên cạnh Trữ Mặc từ lúc nào: “Anh chờ em đi.”

Cô ngược nhìn nói, “Ừ”, rồi đưa giỏ cho anh.

Ông Trần không mấy may nhận ra giữa Điền Tuấn và con gái có điều gì bất thường, vui vẻ gọi Tô Chính: “Con qua đây đánh cờ với chú, để chị với anh rủ con đi mua đồ ăn.” Tô Chính bắt buộc phải ngồi chơi cờ cùng ông Trần, nhìn theo bóng của Điền Tuấn và Trữ Mặc khuất dần.

Ông Trần đã bày xong ván mới. Tô Chính vui vẻ ngồi xuống cùng chơi. Cậu không thể tập trung vì trong đầu cứ quần quanh nhiều chuyện.

Ông Trần tưởng cậu chưa biết đánh cờ, chỉ cậu đi từng nước. Thấy ông Trần chỉ dẫn tận tình, Tô Chính đành gác lại mọi chuyện, chăm chú nghe, tập trung vào ván cờ.

Trữ Mặc cùng Điền Tuấn theo con đường đá trước nhà chậm chậm đi về phía chợ.

Không khí thật nặng nề, cả hai không ai chủ động mở miệng. Lúc sang đường, Điền Tuấn kéo Trữ Mặc lại: “Xe kia, em cẩn thận chứ.” Cô không muốn anh chạm vào người nên vùng ra nhưng anh chẳng những không buông mà còn giữ cô lại chặt hơn: “Mặc Mặc, hôm qua anh uống nhiều quá. Thực ra cho đến bây giờ anh vẫn thấy rất bực bội. Em nói dối anh, không đến chúc mừng anh mà đi ăn với người khác.” Điền Tuấn thở dài, “Nhưng anh không có tư cách để tỏ ra khó chịu, anh làm em tổn thương trước. Anh biết tuy là em chịu trở lại với anh nhưng vẫn chưa thực sự tha thứ cho anh. Em hãy gỡ bỏ cái nút thắt trong lòng mình đi...”

“Điền Tuấn...” Trữ Mặc ngắt lời nhìn thẳng vào mắt anh, nói “Chúng ta chia tay đi.”

Điền Tuấn im bật, không thốt được nên lời. Ánh mắt cô thăm thẳm như mặt hồ trong vắt phẳng lặng nhưng không thể nhìn thấy đáy, như chính con người cô, bề ngoài bình thản nhưng bên trong luôn có những đợt sóng ngầm, anh không tài nào hiểu được, đó cũng chính là điểm cuốn hút anh nhất.

“Tôi đã thử.” Cô nhìn xa xăm... “Tôi cũng muốn tha thứ cho anh nhưng không sao làm được.”

Điền Tuấn buông Trữ Mặc ra: “Anh không muốn chia tay.”

Trữ Mặc nhìn xuống, im lặng, thái độ đó cho anh biết là cô đã quyết tâm: “Chia tay đi. Tôi không muốn đối mình dối người, càng không thể miễn cưỡng kết hôn với anh.”

Anh đứng lặng nhìn cô, sự việc đã đến nước này chắc chẳng thể cứu vãn được nữa. Anh vô cùng đau khổ, chẳng lẽ cuộc đời anh từ nay không còn nghe được thấy tiếng cô nói, giọng cô cười. Anh định nói với cô vài lời nhưng lại thôi, biết nói gì để cô thay đổi quyết định?

“Mặc Mặc, em đang giận anh...” Ánh mắt Trữ Mặc khiến anh bỏ dở câu nói.

“Chia tay đi, như tôi đã nói, dễ hợp thì dễ tan.” Trữ Mặc giật cái giỏ từ tay Điền Tuấn, “Tôi nghĩ anh không cần quay lại nhà tôi nữa, tự tôi sẽ nói mọi chuyện với ba mẹ.”

Trữ Mặc mua thức ăn về đến nhà thì thấy Tô Chính đang giúp bà Trần giặt chiếu tre. Cậu thấy Trữ Mặc quay về một mình thì thở phào nhẹ nhõm, vội chạy đến xách giỏ thức ăn vào nhà: “Về rồi? Có gì ngon không?”

“Chẳng phải vừa nãy em nói ăn cơm nhà là được rồi, giờ lại đòi ăn ngon là sao?” Trữ Mặc nói xong quay sang nhìn bà Trần nhíu mày: “Mẹ, con đã nói chờ con về giặt chiếu rồi mà? Cái chiếu này nặng hơn 10kg, khiêng tới khiêng lui thật xương sống thì biết làm thế nào.”

“Tiểu Chính khiêng đấy chứ. Mẹ thấy hôm nay trời nắng đẹp quá, vừa nói một câu là Tiểu Chính khiêng chiếu xuống liền.” Bà Trần nói xong lau tay vào tạp dề rồi đứng dậy, hỏi “Điền Tuấn đâu? Sao có một mình con về vậy?”

“Cơ quan anh ấy có việc đột xuất, nghe điện thoại xong là đi luôn. Mẹ cũng biết công việc của anh ấy rồi, không có mấy thời gian tự do.”

“Đàn ông xem trọng sự nghiệp là phải đấy.” Bà Trần nói tiếp, “Cơm thì lúc nào ăn chẳng được.”

Trữ Mặc cúi đầu đi thẳng vào bếp.

Tô Chính vào theo: “Để em giúp, Mặc Mặc.”

Trữ Mặc đeo tạp dề vào bắt đầu làm thức ăn. Cô vốn không có tài nấu nướng, cũng không thích việc vào bếp nhưng mỗi lần về nhà đều chủ động giúp bà Trần đỡ vất vả.

Hai người vừa vào bếp là thấy bà Trần bước vào, bà tìm cách bảo Tô Chính ra ngoài. Ông Trần đang ngồi hút thuốc ngoài hành lang, trong nhà chỉ còn có hai mẹ con, bà đóng cửa bếp lại hỏi: “Con với Điền Tuấn xảy ra chuyện gì à?”

Trữ Mặc đang nhặt rau, nghe mẹ hỏi thế thì giật mình, nhíu mày, rồi quyết định nói thật với mẹ: “Tụi con chia tay rồi.”

“Cái con này!” Bà Trần vỗ mạnh vào cánh tay cô, “Sao lại chia tay? Hai người yêu nhau sao tránh khỏi có lúc cãi nhau, cãi xong thì thôi? Sao chia tay, nói rõ mẹ nghe nào?”

“Mẹ à”, Trữ Mặc bỏ rau xuống ngược nhìn bà Trần.

“Anh ta có cô gái khác rồi.”

Mặt bà Trần trắng bệch: “Con tận mắt chứng kiến?”

“Dạ.” Trữ Mặc cúi đầu, không muốn nhắc lại chuyện đã qua nhưng cũng không thể không nói rõ ẹ biết: “Hôm ấy con đi dạo với Diệp Diệp, tận mắt nhìn thấy. Cô ấy là nhân viên mới của anh ta.”

Bà Trần lặng thinh. Thấy mẹ cứ đứng yên, cô lo lắng: “Mẹ...”

“Đã như thế thì cứ chia tay.” Bà Trần cố gắng nén cơn giận, “Đó là chưa cưới nhau đã như thế, đến lúc cưới rồi thì còn như thế nào nữa! Hôm nay nó đến chơi, mẹ cũng thấy có gì đó không bình thường, thì ra vậy?”

Mỗi khi bà Trần tức giận đều nói lớn tiếng khiến ông Trần ở bên ngoài cũng nghe thấy. Ông đẩy cửa bước vào: “Chuyện gì thế?”

Trữ Mặc buộc phải một lần nữa kể lại chuyện của Điền Tuấn. Ông Trần nghe xong trầm ngâm hồi lâu, nhìn Trữ Mặc, lắc đầu đi ra ngoài.

Tô Chính thấy không khí trong nhà ngột ngạt, ai nấy đều trầm tư, cậu cũng đoán được phần nào, lặng lẽ ăn cơm xong rồi dọn dẹp.

Ông bà Trần giữ họ ở lại nhà một đêm. Trữ Mặc biết ba mẹ muốn nói chuyện với mình nên ngủ lại nhà.

Tô Chính hiểu chuyện, nói là muốn lên mạng nên về phòng từ rất sớm.

“Trữ Mặc,” bà Trần gọi Trữ Mặc vào phòng, hỏi “Vậy bây giờ con định thế nào?”

Trữ Mặc tỏ vẻ mệt mỏi, khẽ nhún mày: “Cũng không có gì, mẹ à?”

“Lòng người rất khó đoán. Trước đây con cũng đã biết tính nó rồi mà, có phải đến hôm nay mới biết đâu?”

Nghe bà Trần nói, Trữ Mặc lặng im. Ông Trần đẩy cửa bước vào, cả nhà cùng ngồi lại nói chuyện. Bà Trần rất đau lòng, không ngờ con gái yêu lại gặp phải chuyện này, bà vỗ về Trữ Mặc: “Con xem này, sắc mặt tệ quá! Mấy ngày nay buồn lắm phải không?”

“Dạ không, chỉ vì con trực ca đêm thôi.”

“Con cứ như vậy không được đâu. Xin nghỉ đi.”

Ông Trần nói. “Nghỉ hết phép để dành năm nay đi.”

“Ba?” Trữ Mặc ngược nhìn ông, “Con khó khăn lắm mới để dành được chừng ấy ngày phép, nếu bây giờ nghỉ, đến Tết lại phải đi làm!”

“Con xem lại mình đi. Con làm ở Phòng bệnh nặng. Làm ở đó không thể lơ là, tinh thần không ổn định sao mà làm? Ba mẹ có thể hiểu được tâm trạng con. Bảo con xin nghỉ phép thì cứ xin đi, là vì con mà cũng là vì bệnh nhân của con nữa.”

“Nghe lời ba đi con.” Bà Trần khuyên, “Ba con nói rất đúng. Chuyện này đối với con là một cú sốc lớn, con không nói, ba mẹ cũng có thể nhận ra. Xin nghỉ dài ngày đi, cuối năm không còn phép cũng không sao, năm nay nhà mình đón Tết ở đây. Bất quá ba mẹ không về quê, ở lại đây cùng con.”

Trữ Mặc không muốn ba mẹ buồn, “Dạ” một tiếng.

Ông Trần đưa mắt nhìn bà Trần. Bà Trần đứng dậy: “Con đi ngủ sớm đi.”

Trực đêm mệt rồi, hôm nay cố gắng ngủ thật ngon.”

Trữ Mặc tiễn ba mẹ về phòng ngủ. Cô nằm dài trên giường, cảm thấy tâm trạng khá hơn một chút.

Chuyện cô và Điền Tuấn khó nhất là không biết nói sao với ba mẹ. Cuối năm định sẽ cưới nên đã thông báo hết cho bà con họ hàng và bạn bè để mọi người sắp xếp thời gian đến dự đám cưới. Trữ Mặc cảm thấy chua xót, cô để dành ngày phép cũng là vì đám cưới cuối năm, bây giờ không cưới nữa, nhân cơ hội này nghỉ ngơi cũng tốt.

Cô đang nằm miên man suy nghĩ thì nghe có tiếng động ngoài cửa sổ, mở ra thì thấy một cái rổ tre được thả bằng dây thừng từ lầu trên xuống đang đong đưa, trong rổ còn có một tờ giấy và một cây viết.

Trữ Mặc nắm lấy rổ tre, nhìn lên trên. Tô Chính ở lầu trên nhào nửa người ra ngoài cửa sổ, tay nắm lấy sợi dây thừng, nhìn cô cười.

Trữ Mặc cũng bật cười, lấy tờ giấy ra xem. Đây là trò mà lúc nhỏ hai người vẫn thường chơi. Lúc đó, nhà họ Trần và nhà họ Tô sống cùng một ngôi nhà, phòng của Tô Chính ở ngay trên phòng của Trữ Mặc, cậu thường buộc dây thừng rổ tre xuống, bên trong rổ là những món ăn ngon.

Lúc này bị tờ giấy che khuất, bây giờ Trữ Mặc mới thấy hai viên kẹo trong rổ. Trong giấy viết: Ăn kẹo ngọt, tâm trạng sẽ khá hơn.

“Đợi đã, đừng đóng cửa.” Tô Chính khẽ nói. Cậu kéo rổ lên, lát sau lại thòng xuống. Lần này trong rổ là một búp bê được kết bằng nhiều viên kẹo. Lúc Tô Chính còn nhỏ, Trữ Mặc đã dỗ cậu bằng trò này. Trữ Mặc ngắm nhìn búp bê kẹo, nhớ khi xưa cô lừa Tô Chính là búp bê kẹo lúc mọi người ngủ say sẽ nhảy múa, khiến cậu vì muốn xem mà mấy đêm không ngủ, bị mẹ la rầy.

Trữ Mặc cầm búp bê kẹo, trong lòng cảm thấy ấm áp. Cô đứng dậy đi lên lầu. Đến trước cửa phòng cậu, cô còn chưa kịp gõ cửa thì cửa đã mở, cậu cười: “Đến rồi!”

“Chị không lên, chắc em làm vỡ cửa kính.” Trữ Mặc đẩy cậu ra, bước vào phòng. Trên bàn cậu bày đầy kẹo đã bóc giấy gói. Trữ Mặc nhú mồm: “Lãng phí quá!”

“Không lãng phí đâu, chút nữa là em ăn hết thôi mà.”

“Ăn nhiều thế không sợ bị bệnh tiểu đường sao?”

Trữ Mặc đẩy cậu sang một bên, lấy khăn giấy gói hết kẹo lại rồi đi xuống lầu, Tô Chính vội chạy theo.

Ông bà Trần đang xem tivi trong phòng, ánh sáng bên trong hắt qua khe cửa.

Hai người nhẹ nhàng xuống đến lầu một, Trữ Mặc cũng không bật đèn, men theo chút ánh sáng ấy vào bếp, lấy một lọ thủy tinh bỏ hết kẹo vào rồi đậy kín lại. Kẹo rơi vào lọ kêu leng keng.

Trữ Mặc vừa quay người lại thì chạm phải Tô Chính. Cô giúi lọ thủy tinh vào tay cậu, đẩy cậu ra rồi nói: “Mang về phòng từ từ mà ăn.”

Cậu cầm lấy lọ thủy tinh nhưng vẫn không nhúc nhích. Nhà bếp khá chật, cậu không tránh ra, cô cũng chẳng thể nào ra được.

“Mặc Mặc...”

Cậu thì thầm gọi, giọng run run. Không khí mùa hè oi bức, cậu lại đứng sát bên, ánh đèn vàng ngoài sân hắt vào bếp, không gian bỗng trở nên lãng mạn.

Cảm giác thân mật này khiến cô thực sự lo lắng.

“Sao không tránh ra?” Cô không muốn nhìn thẳng vào mắt cậu, đưa tay đẩy cậu ra nhưng lại bị cậu nắm chặt. Bất chợt bị nắm tay, cô giật thót người, tim đập loạn xạ, vội rút tay lại nhưng cậu càng nắm chặt hơn: “Em có chuyện muốn nói.”

“Mai rồi nói. Chị buồn ngủ rồi, chị lên phòng ngủ đây.” Trữ Mặc chỉ muốn thoát khỏi tình huống hiện tại.

“Không.” Tô Chính chống tay lên tủ bếp cản đường, “Bây giờ không nói, em e là sau này không đủ dũng khí nói nữa.”

“Vậy thì đừng nói gì hết.”

“Mặc Mặc biết không?” Trữ Mặc không nghĩ trong tình huống này cậu lại bộc bạch tình cảm của mình.

Cậu dừng lại rồi hít thật sâu, nói: “Em thể hiện rõ ràng thế cơ mà?”

“Chị không hiểu cậu đang nói gì.”

“Mặc Mặc, em thích Mặc Mặc.” Tô Chính đặt lọ kẹo xuống bàn, ôm Trữ Mặc vào lòng.

Cô muốn đẩy cậu ra nhưng sức cô không nổi. Trong chỗ tranh sáng tranh tối, cậu lại càng ôm cô chặt hơn.

Tim cậu đập nhanh, hơi thở gấp gáp, cô cảm nhận được hơi thở cậu, đôi môi nóng bỏng của cậu chạm vào môi cô.

Sự va chạm đột ngột khiến Trữ Mặc như bị sét đánh, cả người cứng đờ.

Hơi thở gấp gáp nóng hổi của cậu sát bên tai cô.

Cậu xoay người cô lại, ép vào tủ bếp, vòng tay của cậu thật vững chắc rộng lớn, cả người cô bị cậu siết chặt làm cô không thở nổi, như thể chỉ cần cậu buông lỏng là cô sẽ tan biến trong không khí vậy.

Môi cậu vừa gấp gáp vừa dịu dàng cuồng nhiệt tìm môi cô. Hai bàn tay cậu nâng mặt cô lên, các ngón tay vuốt ve trên má khiến cô không còn đủ sức phản kháng.

“Em...”

Trữ Mặc lên tiếng khiến cậu có cơ hội đẩy lưỡi vào trong miệng cô.

Đầu óc Trữ Mặc trống rỗng. Lý trí và cảm xúc có khi nào đi đôi với nhau được không, cô cũng không biết, hiện tại cô chẳng nghĩ được gì khác, chìm đắm trong cảm xúc đang dâng trào.

Cô và Điền Tuấn cũng đã hôn nhau nhiều lần nhưng chưa khi nào cô có cảm giác bị một người đàn ông khao khát chiếm hữu như cái hôn đêm nay. Nụ hôn cuồng nhiệt cùng với cảm xúc choáng ngợp đã không còn chỗ cho lý trí, cô biết rõ sau nụ hôn ấy cậu muốn gì.

Hơi thở gấp gáp của cô và cảm giác nhận được sự đồng điệu kích thích Tô Chính.

Hai bàn tay cậu thôi không vuốt ve gương mặt cô nữa, một tay đỡ lấy đầu cô, luồn vào tóc, một tay ôm eo kéo cô sát vào hơn.

Mùa hè nóng bức, vải áo cũng mỏng, sự tiếp xúc gần gũi khiến cả hai cảm nhận được từng đường nét cơ thể của nhau, cậu càng bị kích thích.

Cô vẫn cố phản kháng, hai tay chặn ngang ngực, đẩy cậu ra nhưng cũng vô ích. Cậu nhắm mắt cảm nhận từng cử động nhỏ nhất của cô.

Cuối cùng cậu cũng nói lỏng vòng tay, trán tựa vào trán cô, hôn môi cô lần nữa như luyện tiếc không muốn rời. Cậu cố gắng thở đều để nhịp trở lại bình thường, “Em thích Mặc Mặc.”

Cảm xúc tạm lắng xuống nhường chỗ cho lý trí quay về. Cô làm sao có thể nói mình không hề có chút rung động hay cảm xúc nào?

“Chị...” Trữ Mặc nói, giọng cô khàn đục. Cô nói tiếp, quả quyết: “Chị không thích cậu?” Cậu nghe vậy cố nhin cười, ôm cô thật chặt rồi cười rung cả người.

Trữ Mặc bực mình, rõ ràng đã nói là cự tuyệt nhưng sao giọng điệu của cô cứ như trẻ con hờn dỗi.

“Chị...” Cô lại nói.

Cậu lấy tay che miệng cô lại, tiếp tục cười, hai vai rung rung: “Ừ, biết rồi, Mặc Mặc không thích.”

Trữ Mặc nhấn mạnh: “Chị nói nghiêm túc đó.”

“Thì em cũng nghiêm túc mà.” Cô không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, giọng cậu thật ấm áp dịu dàng, “Không thích cũng không sao, em sẽ đợi để Mặc Mặc từ từ thích em. Bây giờ, một mình em thích là đủ rồi.”

Suốt đêm, Trữ Mặc không tài nào chợp mắt. Sáng sớm vừa tỉnh giấc, những gì tối qua chợt tái hiện một cách sống động trong đầu, môi cô vẫn còn cái cảm giác thật đặc biệt, làm sao để quên được đây.

Tô Chính nhìn thấy cô thì cười vui: “Chào buổi sáng.”

“Ừ”, Trữ Mặc trả lời. Ông bà Trần đã ra ngoài đi dạo từ sớm. Cũng may, cô cứ lo họ sẽ nhận ra sự bất thường giữa cô và Tô Chính.

Cậu thấy cô trang điểm, hỏi: “Ra ngoài à?”

“Ừ. Ba bảo chị xin nghỉ phép, chị đến bệnh viện đây.” Trữ Mặc khẽ nhún mày, “Y tá trưởng chắc sẽ la chị một trận, nghỉ mà không thông báo trước, dạo này lại rất nhiều việc, không biết có tìm được người làm thay không.”

“Nói là nghỉ phép năm, giờ nghỉ thì Tết sẽ đi làm, thế nào cũng được chấp nhận mà, đừng lo quá.”

Xin nghỉ phép vào dịp Tết không dễ dàng gì, do cô định cuối năm cưới nên y tá trưởng mới tìm mọi cách giúp cô để dành ngày phép.

Tô Chính nhanh chóng thu xếp đồ đạc đi theo Trữ Mặc. Cô nhìn cậu ngạc nhiên: “Cậu về trường à?” Cậu cười: “Không vội.”

Cả hai đi bộ một quãng đường khá xa mới đến trạm xe buýt. Ở ngoại ô thì cái gì cũng tốt, không khí trong lành, môi trường sống thoải mái, yên tĩnh, nhà cửa rộng rãi, chỉ có giao thông là không thuận tiện.

Sáng sớm, ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu khắp khu phố, sương còn đọng lại trên hành liễu hai bên đường, thỉnh thoảng rơi trên vai hai người. Cả đoạn đường không có ai ngoài Tô Chính và Trữ Mặc. Không gian tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của họ vọng lại phía sau.

Cậu đi bên cạnh cô, thật gần, theo nhịp tay có đôi lúc tay họ khẽ chạm nhau, cậu liền nắm lấy tay cô.

Trữ Mặc giật tay ra như bị bỏng: “Cậu làm gì thế?”.

“Em không được nắm tay sao?”

“Không.”

“Vây thôi.” Cậu đành làm theo.

Đi tiếp một đoạn nữa, cậu khoác tay lên vai cô.

Trữ Mặc hất tay cậu ra: “Gì nữa vậy?”

“Em cũng không được ôm à?”

Trữ Mặc thở hổn hển: “Không!”

“Vây thôi.” Cậu ra vẻ thỏa hiệp nhưng bỗng cúi xuống bất ngờ hôn nhẹ lên môi cô rồi cười vui vẻ. Trữ Mặc giật nảy mình như có luồng điện xẹt qua người.

Cuối cùng cũng đến trạm xe buýt, Tô Chính muốn thể hiện rõ ràng tình cảm của mình nên không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

“Nghỉ phép rồi làm gì?”

“Không làm gì hết.” Trữ Mặc vuốt tóc, “Về nhà ở, ăn cơm của ba mẹ.”

Nghe vậy, Tô Chính liếc Trữ Mặc vẻ chế giễu. Trữ Mặc liền nói thẳng: “Người chưa có thu nhập như em đừng nhìn chị bằng ánh mắt đó.”

“Mặc Mặc.” Cậu cúi xuống. Cậu cao hơn cô nhiều nên mỗi lần đứng gần nhau, cậu luôn cúi thấp xuống, cậu biết cô không thích cứ phải ngược cổ lên: “Sau này để em nuôi Mặc Mặc nhé?”

Cô biết đó chỉ là những lời ngọt ngào nhưng nghe cũng không kém phần xúc động. Sống đến tuổi này, chưa có người nào nói với cô rằng “Anh nuôi em”, kể cả Điền Tuấn. Không thể để mọi việc tiếp diễn như thế mãi, cô nghiêm mặt: “Tô Chính...”

“Xe đến kìa.” Cậu cắt ngang lời, đẩy cô đến chỗ xe buýt “Đi, lên xe.”

Chuyến xe sớm chưa có khách, trên xe đều là ghế trống, cô cố ý chọn ghế đơn. Cậu thấy vậy mỉm cười, đến đứng sát bên cô.

Cô cảm thấy hối hận với lựa chọn này, cậu đứng gần cô quá, hơi thở cũng thật gần. Cô liền đứng lên, đến chỗ băng ghế đôi. Cậu cũng đến ngồi bên cạnh, dáng vóc to lớn của cậu như phủ lấy cả người cô.

Trữ Mặc sờ nhẹ lên môi mình, nghiêm mặt nói: “Tô Chính...”

Cậu không nói gì mà nhẹ nhàng hôn cô. Thấy cô muốn né, cậu giữ chặt lại.

Trữ Mặc cố đẩy ra, mặt đỏ bừng: “Cậu điên rồi à, người ta nhìn kìa!”

Tô Chính ung dung đáp: “Người nào đâu?”

Trữ Mặc đảo mắt nhìn quanh. Đúng thật, ngoài hai người họ cùng tài xế thì chẳng còn ai khác trên xe.

Cô định thần, không muốn cãi nhau với cậu: “Đừng có hề một chút là lại hôn chị.”

Nụ cười trên mặt cậu vụt tắt, cậu buồn bã nói: “Em không được hôn Mặc Mặc à?”

“Không...” Cô cũng không hiểu sao mình lại ngập ngừng.

Cậu nhìn cô hồi lâu rồi quay sang hướng khác.

Từ lúc đó cho đến thành phố, Tô Chính không mở miệng nói một câu nào nữa.

Ngày càng nhiều người lên xe. Đến lúc họ muốn xuống thì trên xe đã đông đến mức không còn chỗ trống nào để chen chân nữa. Tô Chính dang tay che chắn cho Trữ Mặc cho đến lúc xuống xe, cô phải chen lấn một muốn ngất đi. Đây cũng chính là một trong những lý do mà cô muốn thuê nhà ở gần bệnh viện. Xe buýt buổi sáng quả là rất đáng sợ.

Y tá trưởng nghe Trữ Mặc nói muốn dùng hết ngày phép của năm cảm thấy có điều bất thường. Bà không la mắng mà dò đoán thái độ của Trữ Mặc nên đứng dậy đóng cửa phòng lại, ân cần hỏi: “Không phải cuối năm nay sẽ cưới à, sao giờ lại nghỉ phép?”

Cô cũng biết trước không thể không nói rõ lý do nên chẳng hề né tránh. Thiệp cưới đã gửi, sớm muộn gì cũng phải báo ọi người biết, nhân lúc này nghỉ phép để mọi chuyện tạm lắng xuống. Trữ Mặc cười gượng: “Dạ, xảy ra một vài chuyện, tụi con không... làm đám cưới nữa.”

Y tá trưởng sững sờ, im lặng một lát rồi nói: “Ừ, vậy cũng được, để cô sắp xếp nhân sự, con cứ nghỉ ngơi cho thoải mái.” Bà ngừng lại suy nghĩ một lát rồi nói tiếp, “Không có chuyện gì mà không thể vượt qua.”

Nói xong, bà lại trầm ngâm hồi lâu: “Con đi bàn giao công việc đi, lần này con nghỉ hơn nửa tháng, có việc gì cần thiết dặn dò mấy đứa cẩn thận.”

Trữ Mặc thật không ngờ y tá trưởng hàng ngày nghiêm khắc khó gần mà bây giờ lại dễ chịu đến vậy.

Nghe cô muốn nghỉ phép, đồng nghiệp ngạc nhiên vô cùng, bàn tán xôn xao, tình huống này cô cũng đã sớm nghĩ đến. Mọi người đều tỏ vẻ an ủi. Trữ Mặc không chịu nổi những ánh mắt thương cảm đó, nói nhanh mọi việc rồi rời khỏi bệnh viện.

Bước ra ngoài, cô thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên một bông hoa xuất hiện trước mặt, rồi từ trên ột cây kem thông xuống, cô ngược lên nhìn thì thấy Tô Chính: “Tặng này. Chúc mừng đã được nghỉ.”

Kem vừa lạnh vừa ngọt, thật thú vị. Cô vốn rất thích ăn đồ ngọt. Đến giờ cô mới có cảm giác mình đã thực sự được nghỉ, áp lực công việc dần dần giãn ra rồi tan biến, vô cùng nhẹ nhàng, cô hét lớn: “Haha, được nghỉ rồi!”

Tô Chính thấy vậy rất vui, vuốt tóc Trữ Mặc hỏi: “Bây giờ định đi đâu?”

“Chị muốn đi dạo phố.” Nói xong cô giúi cây kem vào tay Tô Chính, “Cầm giùm chị chút.” Cô lục túi xách tìm điện thoại, “Để chị gọi cho Diệp Diệp. Hôm nay phải mua sắm cho thật thỏa thích...”

Tô Chính nhìn cây kem, nhân lúc Trữ Mặc không chú ý, cậu cắn một miếng, đợi Trữ Mặc nói chuyện điện thoại xong, cậu đưa trả lại cây kem, nhìn cô cắn ngay chỗ mình vừa cắn, tỏ vẻ khoái chí.

Trữ Mặc ngược nhìn, vẻ nghi ngờ: “Chuyện gì mà vui vậy?”

Tô Chính cười: “Đâu có gì.”

5. Chương 5: Náo Loạn Hôn Lễ

Tô chính được dịp chứng kiến cảnh con gái đi mua sắm. Ba người xách túi to túi nhỏ về nhà Trữ Mặc, vào đến nhà là cả hai cô gái ngã vật ra sofa.

Lý Diệp đá chân Trữ Mặc: “Cậu làm chủ nhà kiểu gì vậy? Còn không nhanh lấy nước lạnh ra cho tớ uống, khát đến chết mất.”

Tô Chính xách đồ để vào góc nhà rồi vào bếp lấy ba chai nước lạnh, đưa cho Trữ Mặc và Lý Diệp, còn mình thì ngồi xuống sàn, nốc một hơi hết sạch chai nước.

“Nóng quá, em đi dội nước át đã.” Tô Chính nói rồi đứng dậy vào nhà tắm. Nghe tiếng nước chảy ào ào, Lý Diệp lại đá chân Trữ Mặc: “Thế này là thế nào?”

“Thế nào là thế nào?”

“Cậu đừng có giả khờ với tớ.” Lý Diệp ngoái đầu lại phía Tô Chính, “Thằng nhóc ấy là thế nào?”

Trữ Mặc nghiêng người uống nước: “Tớ không hiểu cậu đang nói gì.”

“Trữ Mặc, chúng ta làm bạn mười mấy năm rồi, cậu tưởng chuyện của cậu qua khỏi mắt tớ sao?”

Trữ Mặc cười: “Cậu nói gì thế?”

Lý Diệp chỉ tay về phía phòng Tô Chính, gối chăn còn để nguyên trên giường: “Cậu ấy qua đêm ở đây à?”

“Nói bậy không à?” Trữ Mặc vội vàng quay người lại nhìn về hướng Tô Chính để chắc chắn rằng cậu không nghe thấy: “Cậu ấy ở đây một hôm, gì mà qua đêm với chẳng qua đêm, nói vậy người khác hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Lý Diệp cười phá lên, chồm người đến gần Trữ Mặc hỏi, “Có đụng chạm gì chưa?”

Trữ Mặc đỏ mặt: “Lý Diệp!”

Lý Diệp cười đắc ý: “Có mãnh liệt lắm không?”

Trữ Mặc không trả lời.

”Con trai tuổi này là dồi dào sinh lực nhất mà cũng có nhiều nhu cầu nhất.

Mặc Mặc, chúc mừng cậu...”

“Cậu ấy còn nhỏ như thế, cậu nghĩ là tớ ra tay sao?”

“Không cần cậu ra tay. Chỉ cần cậu không phản kháng, để cậu ấy chủ động là được.” Lý Diệp chớp chớp mắt, “Tớ đâu có mù, đừng tưởng tớ không nhận ra được những cử chỉ thân mật cậu ấy dành cho cậu. Lúc vào thang máy, cậu ấy đứng sát cậu, cứ như muốn nói cho tất cả mọi người biết ”cực cực” của tôi, không ai được đụng vào”.

Trữ Mặc xoa trán.

“Thằng nhóc này”, Lý Diệp vuốt vuốt mũi. “Cậu bảo cậu ấy vẫn còn trẻ con, thử nhìn xem, cậu ấy có chỗ nào giống một đứa trẻ?”

Lý Diệp lắc đầu: “Cậu chia tay với Điền Tuấn rồi, cũng nên tìm một tình yêu khác, liều thuốc tốt nhất cho trái tim tan vỡ chính là tình yêu. Nhưng mà chuyện này... thật khó nói.”

Trữ Mặc đành đầu hàng trước lời lẽ của Lý Diệp: “Tớ chẳng có ý gì với cậu ấy hết.”

“Nhưng cậu ấy có ý với cậu.” Lý Diệp nhìn đồng hồ rồi đứng dậy, “Tớ không làm kỳ đà cản mũi hai người nữa, tớ đi đón con trai đây.” Lý Diệp tỏ vẻ nghiêm chỉnh, “Mặc Mặc, nhất định phải thật tỉnh táo đấy.”

Trữ Mặc hiểu ý tốt của Lý Diệp, cô thở dài, tiễn Lý Diệp ra cửa, lúc quay vào thì Tô Chính đã tắm xong, đang ngồi lau tóc trên sofa: “Chị ấy về rồi à?”

“Ừ. Đi nhà trẻ đón con trai rồi.”

Trữ Mặc nhìn Tô Chính rồi lại nhìn đi chỗ khác.

Cô vẫn chưa sắp xếp lại được những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu nên mỗi khi nhìn cậu, cô rất bối rối, chưa biết phản ứng thế nào với những cử chỉ thân mật của cậu. Có vẻ như lý trí của cô không thắng nổi cảm xúc.

Chỉ cần cậu đứng cạnh là cô đã cảm thấy nóng ran cả người. Cô nhớ lại lời Lý Diệp, rồi lại nhớ nụ hôn của cậu tối hôm ấy, bất giác đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào Tô Chính.

Thấy cô tránh ánh mắt của mình, Tô Chính mỉm cười tiến về phía cô.

“Mặc Mặc... cũng đi tắm đi!”

Trữ Mặc bước vào nhà tắm trước khi bị Tô Chính cản lại, vội vã khóa cửa. Cô đứng yên dựa vào tường hồi lâu tường gạch men mát rượi giúp cô bình tĩnh lại. Trữ Mặc vỗ mạnh vào hai má. Thật là xấu hổ, có sao mình lại phải vội vàng trốn chạy như kẻ có tội thế chứ?

Khi Trữ Mặc bước ra thì Tô Chính đã nằm trên sofa phòng khách, có vẻ đang ngủ rất say.

Trữ Mặc thở phào nhẹ nhõm, rón rén đến kéo rèm cửa sổ để ánh nắng khẽ chiếu vào làm mát giấc ngủ ngon của cậu. Trong phòng đang mở máy lạnh, cô sợ cậu lạnh nên lấy mền ra, định đắp lên cho cậu. Không ngờ vừa đến bên cạnh thì cậu đã mở to mắt nhìn cô chăm chú. Trữ Mặc hoảng hồn, bước lùi về sau, nhưng cậu

nhANH chóng nắm lấy tay cô kéo về phía mình, nhẹ nhàng đẩy cô nằm xuống rồi nằm sát bên cô và hôn cô cuồng nhiệt.

Trữ Mặc cảm thấy như bị choáng mất một lúc. Rõ ràng cùng một loại sữa tắm nhưng không hiểu sao mùi hương tỏa ra từ cơ thể cậu lại đặc biệt như vậy, khác hẳn mùi cô vẫn quen dùng. Mùi hương vương vấn và sự tiếp xúc giữa hai cơ thể làm cô mất tự chủ, chìm trong cảm xúc mãnh liệt.

Lúc đầu, cậu nắm chặt cánh tay cô, nhưng cảm thấy cô đã thả lỏng nên cũng buông nhẹ ra, chuyển sang vuốt ve cô, từ cánh tay trượt dần xuống cổ tay cô, rồi ôm lấy eo, kéo cô sát gần hơn. Hơi thở cậu trở nên gấp gáp. Cậu ôm chặt cô, cả hai có thể nghe rõ tiếng tim đập loạn nhịp của nhau.

Ngón tay của Trữ Mặc không biết tự lúc nào đã luồn vào tóc cậu. Cả hai chìm vào cảm xúc mãnh liệt, sofa chật chội khiến họ ngã xuống sàn nhà. Tô Chính sợ cô bị đau nên vội vàng đỡ cô dậy khiến cả hai tách nhau xa ra một chút. Cậu hỏi: “Ngã có đau không?”

Cô lắc đầu.

Cú ngã làm cả hai lấy lại được lý trí, cậu cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Cậu âu yếm ôm chặt lấy cô: “Em yêu Mặc Mặc?”

Vòng tay cậu nói lỏng ra, không mạnh mẽ đầy tính chiếm hữu như ban nãy mà dịu dàng và ấm áp. Cô không nói gì, cũng không biết nghĩ sao nữa.

Chuyện với Tô Chính, cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Quen biết nhau đã nhiều năm, dù tình cảm của cả hai rất thân thiết, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến Tô Chính với tình cảm nam nữ. Trong thế giới của cô, cậu chỉ là người bạn thời thơ ấu, là một phần của ký ức vui vẻ, nhưng hoàn toàn không có chỗ cho tình yêu.

Xa nhau năm năm, cậu nhóc ngày nào giờ đã trở thành một chàng trai tuấn tú, trưởng thành cả trong suy nghĩ, giờ đây chàng trai ấy nói yêu cô. Tình cảm cô dành cho cậu vẫn không thay đổi, tình cảm ấy sưởi ấm cô, giúp cô vượt qua những lúc khó khăn. Chính cô cũng không biết từ lúc nào tình cảm ấy đã chuyển sang một dạng khác.

Tình cảm con người vốn phức tạp, ngay lúc cô không phòng bị thì giới tuyến ngăn cách giữa nam nữ bị phá vỡ. Những cử chỉ đụng chạm của cậu chẳng những không khiến cô phản cảm mà ngược lại còn đẩy cô vào một mớ cảm xúc hỗn loạn. Bây giờ cô phải làm sao đây?

Thấy cô im lặng, Tô Chính ngược nhìn. Cô vội né sang một bên nhưng cậu giữ mặt cô đối diện với mình, rồi hôn nhẹ lên môi cô.

“Cậu...” Trữ Mặc cất tiếng phá tan bầu không khí im lặng, “Ngày mai phải về trường bắt đầu học quân sự rồi, phải không?”

“Ừ”, cậu tỏ vẻ luyến tiếc, “Thật sự em chẳng muốn rời xa Mặc Mặc.”

Khóa học quân sự nhà trường quản lý rất nghiêm ngặt, không thể lấy lý do về nhà thăm người thân để ra ngoài được. Tình cảm vừa tiến triển được một chút thì phải xa nhau một tháng, nghĩ đến đây Tô Chính cảm thấy lo lắng.

“Chút nữa phải về trường à?”

“Ừ”. Giọng cậu nặng nề. Tối nay cũng chẳng tìm được lý do gì để ngủ lại...

“Chút nữa chị về nhà.” Trữ Mặc làm lơ trước ánh mắt thất vọng của Tô Chính. “Chị đói rồi.”

Tô Chính quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn ba giờ chiều. Lúc trưa, Trữ Mặc và Lý Diệp mãi mê mua sắm chưa ăn cơm trưa, chỉ ăn đỡ vài miếng bánh lót dạ. Tô Chính kéo Trữ Mặc đứng dậy: “Ra ngoài ăn chút gì đi, ăn xong em đưa về.”

Từ thành phố đi xe buýt về đến nhà họ Trần cũng mất hơn một giờ. Trữ Mặc không muốn để Tô Chính bận tâm nhưng thế không thuyết phục được cậu. Về đến đầu đường nhà cô thì đã sáu giờ tối. Tô Chính còn phải quay lại trường, lần này cậu chỉ nán lại một chút, đưa Trữ Mặc đến trước cửa nhà là đi ngay.

Trữ Mặc vào nhà thì thấy ông bà Trần đang ngồi trong phòng khách với vẻ mặt bất thường. Cô để túi xách xuống: “Sao thế ba mẹ?”

Ông Trần gọi: “Mặc Mặc, lại đây ngồi đi.”

Trữ Mặc lo lắng, lẽ nào ba mẹ đã phát hiện ra chuyện của cô và Tô Chính.

Tay chân cô lạnh ngắt, sắc mặt tái mét.

Ông Trần chỉ vào chỗ trước mặt: “Ngồi đây.”

Trữ Mặc thấp thỏm không yên. Ông Trần quay người lấy xấp tài liệu đưa cho Trữ Mặc. Thì ra là bản cam kết mà Điền Tuấn hứa sẽ ký với cô. Trữ Mặc thở phào, thì ra là chuyện của Điền Tuấn.

Ông Trần thấy con gái trầm tư nên hỏi: “Con nghĩ sao, Mặc Mặc?”

Trữ Mặc không trả lời mà hỏi lại: “Anh ta đến nhà mình à?”

Bà Trần nói: “Ba con đi tìm nó.” Trữ Mặc ngược nhìn ba.

Ông Trần nói: “Chẳng lẽ cha không thể đi hỏi cho rõ ràng chuyện của con gái mình được sao?” Ông Trần tiếp “Nó thừa nhận cả rồi. Nó kể cho ba mọi chuyện, sau đó đưa cho ba xem bản cam kết này. Con đã đồng ý ký vào bản cam kết, sao còn chia tay?”

“Con thấy khó chịu lắm, không thể xem như chưa có việc gì xảy ra.”

Ông bà Trần đưa mắt nhìn nhau, không ngờ Trữ Mặc lại trả lời dứt khoát như vậy. Từ trước, mỗi khi nhắc đến chuyện của Điền Tuấn, Trữ Mặc đều giữ được bình tĩnh, chỉ lần này là nặng nề.

Ông Trần nhìn bà Trần, muốn bà nói vài câu khuyên nhủ Trữ Mặc. Bà Trần thở dài: “Mặc Mặc à.”

“Mẹ, có phải ba mẹ mong con làm hòa với Điền Tuấn không?”

Bà Trần yên lặng, bà đang không biết nói sao thì cô đã đoán ra được suy nghĩ của ông bà.

“Mẹ, nếu ba làm chuyện có lỗi với mẹ, có người phụ nữ khác ở bên ngoài, mẹ sẽ nghĩ sao? Xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục sống như bình thường?”

Bà Trần không biết trả lời thế nào.

“Nói vậy!” Ông Trần mắng Trữ Mặc, “Ba làm sao làm chuyện đó được chứ?”

“Con biết ba mẹ đang nghĩ gì. Ba mẹ cho là Điền Tuấn chịu ký bản cam kết đó với con tức là anh ấy thật lòng hối cải, ba mẹ muốn con tha thứ cho anh ấy, có đúng vậy không?”

Ông Trần chậm rãi nói: “Đúng mà cũng không đúng. Nói rằng ba cho là Điền Tuấn thật lòng hối cải thì chỉ đúng một nửa thôi. Còn một lý do khác quan trọng hơn, ba mẹ thấy bản cam kết này có thể bảo đảm cho cuộc sống của con sau này.”

Ông Trần ngừng một lát rồi nói tiếp: “Nói thế nào đi nữa thì trước khi cưới nhau xảy ra những chuyện như thế này vẫn tốt hơn là cưới rồi mới phát hiện.”

Ông Trần gõ gõ vào bản cam kết, “Bây giờ con bắt đầu tìm một người khác, lại mất thời gian tìm hiểu nhau, cũng không biết sau này người đó có phạm đúng cái lỗi Điền Tuấn đã phạm không, ba thấy con cứ tha thứ cho Điền Tuấn lần này vẫn hơn.”

“Con cũng từng nghĩ như ba”. Trữ Mặc bình tĩnh nói tiếp, “Con biết ba mẹ lo lắng cho con nhiều. Ba mẹ nói đều đúng cả, có thể là Điền Tuấn hối cải thật nhưng con không cách nào thuyết phục được mình bỏ qua cho anh ấy.”

Ông bà Trần nhìn nhau. Ông Trần trầm ngâm một lát rồi nói: “Thôi được, con không muốn sống với nó thì bỏ đi. Là nó có lỗi với con, con thấy như thế nào tốt là được.”

Trữ Mặc không ngờ ba cô lại dễ dàng thuận theo ý cô như vậy, cô ngược nhìn ba mẹ mà lòng trăm mối tơ vò.

“Hôn nhân của con, con tự quyết định. Ba mẹ lo con trong lúc tức giận mà quyết định sai nhưng ba mẹ không ép con. Nếu con đã cảm thấy không cách nào bỏ qua cho Điền Tuấn thì ba mẹ không lý nào cứ bắt ép con phải kết hôn với nó, ôm theo vết thương lòng ấy mà sống với nó cả một đời.”

Ông Trần cười, “Con gái ba lẽ nào không tìm được một người đàn ông tốt?” Nói xong, ông Trần cầm bản cam kết lên xé thành mấy mảnh rồi quăng vào sọt rác. Lúc này hai mắt của Trữ Mặc đã ầng ầng nước mắt.

Bà Trần chỉ biết thở dài, ôm con gái vào lòng, vỗ về an ủi. Ông bà Trần đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ ưu tư.

Việc chia tay với Điền Tuấn bỗng biến Trữ Mặc thành một kẻ đáng thương.

Từ ba mẹ, bạn bè cho đến đồng nghiệp đều nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm.

Đặc biệt là ba mẹ, làm gì nói gì cũng hết sức cẩn trọng, tựa hồ chỉ cần lỡ lời một chút là sẽ làm tổn thương cô.

Thậm chí xem phim trên tivi mà đến đoạn tình cảm là bà Trần chuyển kênh ngay, bà lo câu chuyện trong phim sẽ khiến Trữ Mặc nhớ lại chuyện giữa cô và Điền Tuấn, sẽ càng buồn hơn.

Ở nhà đối mặt với những việc như thế khiến Trữ Mặc cảm thấy bức bối nên cô quyết định quay lại nhà thuê để thoát khỏi cảnh buồn bực. Ông bà Trần tuy không yên tâm để cô ở một mình trong lúc này nhưng hiểu là cô cần yên tĩnh nên cũng không ngăn cản.

Từ lúc đi làm đến giờ, cô chưa được sống những ngày thoải mái như vậy. Buổi tối muốn xem tivi đến mấy giờ thì xem, khi nào đói thì ăn, sáng tối đảo lộn, cuộc sống có vẻ lộn xộn nhưng cô lại cảm thấy rất dễ chịu.

Những lúc ngồi nghĩ lại, Trữ Mặc nhận thức rõ mối quan hệ giữa cô và Điền Tuấn, lúc đầu mọi thứ đều ngọt ngào tốt đẹp, cho đến khi cả hai bàn tính chuyện kết hôn rồi đi đến quyết định cuối năm tổ chức đám cưới. Rốt cuộc vì sao đến giai đoạn ấy rồi mà còn xảy ra chuyện tan vỡ?

Trữ Mặc suy nghĩ miên man, cô nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao Điền Tuấn lại tìm đến Phi Phi trong khi cô yêu anh như thế. Rồi Lý Diệp gọi điện thoại tới.

“Mặc Mặc, cậu sao thế?” Giọng Lý Diệp bồn chồn, “Cậu lại đổi ý, muốn kết hôn với anh ta à?”

Trữ Mặc ngạc nhiên: “Kết hôn với ai?”

Lý Diệp nghe vậy mới yên tâm, thở phào: “Tớ cũng cho rằng không phải là cậu. Điền Tuấn hôm nay gọi điện thoại cho Khương Túc, nói là tuần sau sẽ kết hôn, mời bọn tớ đến dự.”

Trữ Mặc ngớ người mất một lúc: “Tuần sau à?”

“Ừ”, Lý Diệp tức giận: “Anh ta là cái thứ người gì không biết! Sao hồi đó mình không nhìn ra được bản chất của anh ta nhỉ?”

Lý Diệp đang nói thì bị người khác giằng lấy điện thoại, giọng Khương Túc vang lên bên đầu dây bên kia: “Trữ Mặc, Khương Túc đây.”

“À, chào anh!”

“Hôm nay Điền Tuấn đã thông báo cho rất nhiều người chuyện cậu ta kết hôn, bạn bè đều biết cả, em nên chuẩn bị tinh thần.”

Trữ Mặc ghen lời nói: “Dạ, cảm ơn anh!”

Khương Túc cười: “Có gì đâu.”

Chuẩn bị tinh thần à? Chuẩn bị thế nào đây? Cô thật không ngờ lại có chuyện này, càng bất ngờ hơn là vừa gác điện thoại của Lý Diệp không lâu thì Điền Tuấn gọi, mời cô đến dự đám cưới của anh.

Tuy Lý Diệp và Khương Túc đã báo cho cô biết trước nhưng khi nghe chính miệng Điền Tuấn nói anh sẽ kết hôn và muốn mời cô tham dự, cô quá sốc kinh ngạc, vết thương lòng vừa chớm lên da non giờ lại rỉ máu. Cô chỉ biết im lặng.

Tuy là nói chuyện qua điện thoại, Điền Tuấn cũng đoán được phản ứng của cô. Sự im lặng của cô phần nào giải toả những phiền muộn mà anh đang gánh chịu. Anh đổi giọng, vẻ thương xót, không nỡ khiến cô đau lòng thêm: “Mặc Mặc, anh không ngờ là chúng ta lại có ngày hôm nay. Anh rất muốn vợ anh là em, bây giờ lại là một người khác, anh chưa thích ứng được. Căn nhà mà chúng ta dồn tâm sức để xây dựng và trang hoàng đầy hình bóng và hơi thở của em, nay lại đổi chủ ...”

Anh ta gọi điện thoại cho cô với mục đích gì? Anh thực lòng mời cô đến dự lễ cưới hay chỉ muốn cô đau lòng, như thế anh mới hả dạ? Nếu là trước đây, những lời lẽ này của anh có thể đã gây sốc cho cô. Trữ Mặc bỗng phát hiện thì ra từ trước tới nay, cô không hiểu gì về con người của Điền Tuấn. Quả là cô chưa từng hiểu anh, cho nên mãi mà cô cũng không hiểu vì sao đã yêu cô mà anh còn có thể âu yếm một người con gái khác.

Trữ Mặc bắt đầu nhìn rõ mọi việc. Tình yêu tan vỡ, lỗi không hoàn toàn ở một ai. Lúc mọi chuyện vừa mới xảy ra, cô cảm thấy mình là người chịu thiệt thòi, chỉ mình cô tổn thương, cô cũng muốn hiểu rõ vì sao mình lại yếu đuối để bị lừa dối như thế. Cho đến khi Điền Tuấn gọi đến, cô mới nhận ra được nhiều thứ. Có lẽ trong mắt anh, cô là một người mềm yếu. Trong rất nhiều việc, cô đều lấy sở thích của anh làm ưu tiên, cô không thích tranh chấp, không thích hơn thua, luôn tránh cãi vã nên thường nhượng bộ anh.

Trong công việc, cô cũng vậy. Làm ca đêm mệt mỏi cô chẳng muốn chút nào nhưng khi y tá trưởng phân công làm tăng ca đêm, cô bất đắc dĩ cũng phải làm, Điền Tuấn nhiều lần khuyên nên nói chuyện lại với y tá trưởng, cô chỉ cười rồi thôi. Bởi vì thấy cô yếu đuối nên hôm nay anh gọi cuộc điện thoại này, giọng điệu tỏ ra thương xót nhưng mục đích chẳng gì khác hơn là muốn sỉ nhục cô.

Trữ Mặc không nói gì, cô tức giận hơn cả hôm trông thấy anh ôm Tường Phi Phi trong quán cà phê, tức giận hơn cả khi Tường Phi Phi nhìn cô với ánh mắt đắc thắng, nhưng cuối cùng cô vẫn không mở miệng nói lời nào, lặng lẽ cúp máy.

Có lẽ do Điền Tuấn biết rõ tính cách cô nên mới dùng cách này để làm tổn thương cô, chà đạp lòng tự trọng của cô một cách không thương tiếc. Có phải anh đoán được tính cô yếu đuối sẽ chỉ biết nhẫn nhịn, không dám chống trả anh? Cô không thật sự hiểu anh và anh cũng thế, không hiểu rõ về cô.

Đám cưới của Điền Tuấn tổ chức vào ngày thứ Bảy, tại một nhà hàng lớn trong thành phố. Buổi sáng trời trong, không khí cũng khá dễ chịu, thỉnh thoảng có vài cơn gió nhẹ tạo cảm giác mát mẻ. Hôm nay tính theo cả dương lịch và âm lịch, ngày tháng đều là số đôi, theo quan niệm của người Trung Quốc thì đây là ngày tốt để làm đám cưới.

Trữ Mặc xuống xe bên đường đối diện nhà hàng.

Cô đứng bên này đường nhìn khắp một lượt. Nhà hàng trang trí nhiều màu sắc tươi vui, cổng vòm bong bóng đỏ rất lớn, bên trên gắn hoa tươi, ở giữa viết “Hôn lễ của Điền Tuấn và Tường Phi Phi”, lúc này khách đến dự tiệc cũng đã khá đông. Điền Tuấn đứng cạnh Tường Phi Phi trong bộ váy cưới lộng lẫy ở cổng để chào khách đến. Mỗi khi có khách, Điền Tuấn chào hỏi, sau đó giới thiệu Tường Phi Phi. Tuy có người biết đám cưới hôm nay đã đổi cô dâu nhưng cũng vẫn vui vẻ chúc mừng.

Trữ Mặc chìm khuất trong đám đông, chẳng ai quen biết cô, chẳng ai biết mối quan hệ đặc biệt giữa cô và chú rể buổi tiệc cưới hôm nay. “Trông cô chẳng khác gì những người đến dự tiệc khác, nét mặt cô chẳng những không biểu lộ vẻ tức giận mà còn tươi cười điềm tĩnh.

Người đầu tiên nhận ra Trữ Mặc là phù rể Điền Lăng, em họ của Điền Tuấn. Không ai biết Trữ Mặc nhưng người nhà họ Điền thì ai cũng biết. Vừa nhắc thấy bóng cô, Điền Lăng đã cảm nhận có điều bất ổn, bèn kéo áo Điền Tuấn chỉ về hướng Trữ Mặc.

Điền Tuấn nhìn thấy Trữ Mặc cũng giật mình, anh không ngờ cô xuất hiện tại đám cưới của anh, càng không ngờ cô giữ được vẻ nhẹ nhàng bình tĩnh như không. Nhưng cho dù biểu cảm của Trữ Mặc ra sao thì cả anh và Điền Lăng đều cho rằng cô đến đây để phá đám cưới.

Anh lập tức đưa điều thuốc đang cầm trên tay cho Điền Lăng rồi chạy đến chỗ Trữ Mặc. Vẻ mặt căng thẳng, không biết biểu hiện cảm xúc như thế nào, anh gần giọng: “Sao em đến đây?”

Trữ Mặc dừng lại, liếc nhìn Tường Phi Phi. Phi Phi trông thấy cô cũng đổi sắc mặt.

“Tôi đến chúc mừng anh.” Trữ Mặc cười nhạt. “Anh mời tôi tới mà, anh quên rồi sao?”

Nghe vậy, Điền Tuấn càng chắc là cô đến đây để làm loạn. Anh kéo cô đi vào trong: “Mặc Mặc à, anh biết là anh có lỗi với em nhưng dù gì hôm nay cũng là đám cưới của anh, em nể mặt anh chút đi, đừng gây chuyện có được không?”

“Đúng rồi, anh của em sai, chị dâu đừng giận nữa.”

Điền Lăng buột miệng gọi chị dâu theo thói quen, lời vừa buông ra tự cậu đã cảm thấy không phù hợp nên cười gượng nói chữa, “Chị Trữ Mặc, em dẫn chị vào trong tìm chỗ ngồi.”

Trữ Mặc không phản kháng, mặc cho Điền Tuấn kéo vào trong. Tuy cuộc đối thoại giữa họ không lớn tiếng nhưng do Điền Tuấn là chú rể, lại không đứng ở chỗ chào đón khách, khách muốn chúc mừng nhưng thấy mặt cô dâu hằm hằm, tâm trí đang ở đâu đâu, mắt cứ nhìn về phía chú rể, họ cũng nhìn theo, không biết có chuyện gì xảy ra.

Tại hiện trường có một số người biết rõ sự tình, thấy Điền Tuấn và Trữ Mặc liền đoán ra mọi chuyện, họ bắt đầu bàn tán. Một đốm lửa nhỏ nhanh chóng lan ra thành đám lửa to, họ truyền miệng nhau. Bỗng chốc mọi người đều biết đám cưới đã đổi cô dâu, họ tập trung vào cô gái vốn là cô dâu, hôm nay bị người khác thay thế.

Tất cả tế nhị im lặng theo dõi tình hình, ánh mắt đổ dồn về phía mấy nhân vật chính.

Điền Tuấn muốn cùng Điền Lăng đưa Trữ Mặc vào trong, tìm cho cô một chỗ ngồi cạnh các bạn mà cả hai cùng quen để họ giữ cho cô bình tĩnh, không gây náo loạn bữa tiệc, nhưng muốn vào trong thì phải đi ngang qua cửa chính tức là qua chỗ Tưởng Phi Phi.

Tưởng Phi Phi cũng như Điền Tuấn, đều cho rằng Trữ Mặc đến phá đám cưới của họ, đặc biệt là sau lần cô bị Trữ Mặc hắt ly nước vào mặt. Cô vẫn không quên sự sỉ nhục đó, những lời nói của Trữ Mặc và ánh mắt của mọi người...

Tuy rằng cuối cùng Điền Tuấn đã lấy cô, nhưng cô cũng không sao bỏ qua được chuyện cũ. Lúc Trữ Mặc đi ngang qua, cô cao giọng nói: “Chị Trữ Mặc, cảm ơn chị đến dự hôn lễ của chúng tôi.” Cô mỉm cười, mong nhìn thấy sự phẫn nộ, đau đớn trong ánh mắt của Trữ Mặc nhưng cô hoàn toàn thất vọng. Trữ Mặc bình tĩnh, không hề tỏ vẻ tức giận, còn cười với vẻ chế giễu.

Trữ Mặc dừng lại, nói: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long.”

Lời chúc hết sức bình thường nhưng trong trường hợp này, nó lại xuất phát từ miệng Trữ Mặc, Tưởng Phi Phi cho rằng đó là câu giễu cợt nên cố giữ bình tĩnh, gượng cười, nhìn Điền Tuấn rồi tiến đến bên cạnh Trữ Mặc, nắm tay Trữ Mặc, nói: “Cảm ơn”, sau đó hạ giọng nói nhỏ, “Tôi biết chị không cam lòng, có bản lĩnh thì giành lại người đàn ông của mình đi.”

Nói những lời này mà cô vẫn không tìm được ánh mắt tức giận mà cô hy vọng, thấy Trữ Mặc vẫn bình tĩnh, nhìn cô với vẻ thương hại: “Tôi nghĩ khác cô.” Rồi Trữ Mặc nhìn sang phía Điền Tuấn, nói tiếp: “Hy vọng cô giữ được anh ta.”

Tưởng Phi Phi giận tím mặt, không giữ nổi vẻ hòa nhã nữa, buông tay Trữ Mặc, lạnh lùng nói: “Cảm ơn chị đến tham dự đám cưới của chúng tôi, nhưng chúng tôi không hoan nghênh chị, chị về giúp cho.”

Điền Tuấn nghe Trữ Mặc nói cũng vô cùng tức giận. Anh gắng nén cơn giận: “Phi Phi nói đúng lắm, chúng tôi không hoan nghênh cô, mời về cho.”

“Không hoan nghênh thì đừng có gọi điện thoại mời người ta tới.” Giọng Lý Diệp vang lên.

Trữ Mặc kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy Lý Diệp đưa con trai cho Khương Túc bế rồi nhanh chóng tiến về phía cô, vừa đi vừa cười khan: “Vốn tôi cũng chẳng muốn tham dự một cái đám cưới như thế này, chỉ đến bỏ thiệp cho đủ lễ rồi về, chứ chẳng muốn nhìn thấy cái mặt không biết xấu hổ của hai người đâu?”

Tưởng Phi Phi nắm chặt tay lại: “Cô nói ai không biết xấu hổ hả?”

“Cô chứ ai, rồi sao? Không tự thấy nhục nhã thì tôi mắng chứ sao?” Lý Diệp kéo mạnh Trữ Mặc về phía mình, nhìn Phi Phi khinh miệt rồi liếc nhìn Điền Tuấn: “Không hoan nghênh người ta đến dự đám cưới

à? Anh quên rồi sao, chính anh gọi điện thoại cho Mặc Mặc, bảo cô ấy đến xem người đàn ông của cô ấy trở thành chồng người khác như thế nào, xem anh và vợ anh sống trong căn nhà mà Mặc Mặc bỏ công sức trang hoàng như thế nào mà?”

Điền Tuấn sa sầm mặt: “Lý Diệp, cô quá đáng lắm.”

Đám cưới trở nên đầy màu sắc, những người xung quanh thì thâm to nhỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn Tường Phi Phi với ánh mắt tò mò, ánh mắt đó như những nhát dao cứa vào người cô.

Tường Phi Phi không chịu nổi sự lăng nhục này, cộng thêm nổi tức giận bị Trữ Mặc hắt nước vào mặt hôm trước, cô giận run người, mặt đỏ bừng lên rồi đột nhiên khóc òa, chạy một mạch vào trong.

“Phi Phi!” Điền Tuấn đuổi theo được mấy bước thì dừng lại, xoay người nhìn Trữ Mặc: “Thế này cô đã vừa lòng chưa?”

“Không ngờ có kết cục thế này, ngoài dự đoán của anh, đúng không?” Trữ Mặc lạnh lùng nói, “Tôi đã khiến anh thất vọng, thành thật xin lỗi.”

Điền Tuấn đi nhanh về phía Trữ Mặc, tựa như muốn đánh cô.

Khương Túc tiến lên đứng trước vợ và Trữ Mặc.

Con trai anh vẫn còn nhỏ, không biết có chuyện gì đang xảy ra, ôm cổ Khương Túc nhìn người đang hùng hùng hổ hổ tiến đến, méo máo nói: “Ba ơi, về nhà đi.”

“Ừ, bố con mình về.” Khương Túc liếc nhìn Điền Tuấn nói, “Ra đáng lắm đó.”

Điền Tuấn giận dữ nhìn Trữ Mặc, rồi đuổi theo Phi Phi.

Sắc mặt của Điền Lăng cũng rất khó coi, miễn cưỡng nói với Trữ Mặc: “Chị Trữ Mặc, dù gì hôm nay cũng là đám cưới của anh em...”

“Được rồi, đừng nói nữa, chúng tôi đi là được.” Lý Diệp cắt ngang, còn nói thêm. “Đừng học theo anh cậu đây chẳng ra gì cả!”

Chuyện náo loạn trong đám cưới nhanh chóng truyền ra ngoài. Ông bà Trần không biết nghe ai nói mà cũng rõ mọi chuyện, lúc Trữ Mặc đang ngồi trên xe cùng vợ chồng Khương Túc thì cha mẹ cô gọi điện thoại.

Giọng bà Trần kinh ngạc: “Mặc Mặc, con đến đám cưới Điền Tuấn gây náo loạn à?” Trữ Mặc không biết trả lời thế nào, chỉ “Dạ” một tiếng.

Ông Trần giằng lấy điện thoại, giọng dứt khoát: “Con về nhà ngay lập tức!”

Trữ Mặc cúp điện thoại, nhìn Lý Diệp vẻ cam chịu: “Ba mẹ tớ gọi.”

“Sao ba mẹ cậu biết chuyện nhanh thế?” Lý Diệp tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi cười nhạt, “Lúc này ồn ào thế mà ba mẹ Điền Tuấn đâu có xuất hiện, chắc thấy xấu hổ quá lẩn vào đâu đó gọi điện thoại báo cho ba mẹ cậu biết chứ ai.”

Cũng có thể là như vậy. Trữ Mặc vỗ vai Khương Túc: “Khương Túc, anh cho em xuống xe ở đây đi, ba em gọi em về nhà.”

Khương Túc ngừng xe lại, trước khi Trữ Mặc xuống xe, anh nói: “Hôm nay được hả dạ nhưng mai sau sẽ phiền phức.” Anh nhìn vợ mình ra ý không tán thành cách cư xử của cô nhưng cũng không trách móc, “Điền Tuấn vốn tính nhỏ nhen, hôm nay khiến anh ta mất mặt như vậy, sau này nhất định anh ta sẽ tìm cách trả đũa, em nên cẩn thận.”

Trữ Mặc gật đầu, chào tạm biệt gia đình Khương Túc.

Lúc Trữ Mặc về đến nhà, ba mẹ cô không la rầy nửa lời, chỉ an ủi khuyên giải. Ba mẹ cô cho rằng cũng là do cô bị kích động nên mới làm như vậy, họ sớm đã biết tin Điền Tuấn làm đám cưới, định giấu, không muốn cô vừa chia tay lại phải chịu thêm cú sốc, không ngờ cô vẫn biết.

Qua điện thoại, cha mẹ Điền Tuấn tuy luôn nói lỗi là ở con trai họ nhưng cũng không giấu sự bất mãn đối với Trữ Mặc. Cả nhà họ Điền chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn bà con bạn bè nữa. Không chỉ có nhà họ Điền bị ảnh hưởng từ chuyện đám cưới ngày hôm đó, Trữ Mặc cũng bị ảnh hưởng.

Chỉ có ba nhân vật chính là Trữ Mặc, Điền Tuấn, Tưởng Phi Phi biết rõ nội tình, những người ngoài cuộc nhìn vào, mỗi người một cách nghĩ.

Trữ Mặc cho rằng không bao lâu cô sẽ phải nói chuyện với nhà họ Điền nhưng không ngờ lại nhanh hơn cô nghĩ, mới hai ngày sau đám cưới của Điền Tuấn, nhà họ Điền đã gọi điện thoại đến hẹn gặp cô để bàn về vấn đề tài sản giữa cô và Điền Tuấn.

Ông Trần cho rằng Trữ Mặc không cần ra mặt, cần bàn gì ông sẽ nói chuyện với họ nhưng Điền Tuấn khẳng định muốn Trữ Mặc phải đến, còn nói phải gặp trực tiếp để nói cho rõ ràng mọi chuyện. Ông Trần không muốn cô đi để bị họ dồn ép nhưng không lý gì từ chối.

Nhà họ Điền đặt nhà hàng trước, lúc ông Trần và Trữ Mặc đến thì họ đã ngồi đó được một lúc. Tưởng Phi Phi không đến. Trữ Mặc lễ phép chào ba mẹ Điền Tuấn rồi ngồi xuống.

Sắc mặt của ông bà Điền rất khó coi. Trữ Mặc chào, họ chỉ ậm ừ cho qua, vô cùng lạnh nhạt, khác hẳn trước đây.

Điền Tuấn đưa cho ông Trần một thẻ tín dụng: “Tiền mua xe, mua nhà và vài thứ tiền vặt khác, con đã tính đủ cả rồi chia đôi, tổng cộng ở đây là ba trăm ngàn, mặt mã là ngày sinh của Trữ Mặc.”

Ông Trần cầm lấy thẻ rồi quay sang nhìn Trữ Mặc: “Hôm nay tôi đi cùng Mặc Mặc đến đây là vì cảm thấy nó làm chuyện có lỗi, tôi sẽ bảo nó xin lỗi mọi người.”

Trữ Mặc ngạc nhiên ngược nhìn ông Trần. Ông Trần nhìn Trữ Mặc với vẻ kiên quyết buộc cô không được cãi. Trữ Mặc ngoan ngoãn đứng dậy: “Con xin lỗi hai bác, chuyện hôm đám cưới đều là lỗi của con, mong hai bác bỏ qua.”

Bà Điền không nén được cơn giận, buột miệng nói: “Thôi bỏ đi, chúng tôi không đáng để cô gọi là bác. Bây giờ Điền Tuấn chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ nữa, cô làm ra chuyện như thế rồi xin lỗi thì có ích gì? Cho dù Điền Tuấn có lỗi với cô trước nhưng cô cũng không cần đến đám cưới của nó phá phách như thế chứ?”

Ông Trần cúi người tỏ vẻ có lỗi: “Nó cũng chẳng cố ý bị kích động nhất thời thôi.” Nói xong giọng ông nghiêm lại, “Hai đứa nhỏ đều có lỗi, giờ cũng không nên truy cứu chuyện đó nữa.”

Câu nói này của ông Trần khiến bà Điền im lặng, bởi sự thật là Điền Tuấn có lỗi với Trữ Mặc, bà chỉ ngồi yên, cơn giận có vẻ vẫn chưa nguôi ngoai.

“Tôi biết Mặc Mặc khó mà vượt qua chuyện này.”

Ông Điền nói, “Bây giờ Điền Tuấn đã lấy vợ, cho dù trước đây giữa hai đứa có xảy ra việc gì thì bây giờ chuyện cũng khác rồi, tôi mong Mặc Mặc quên đi tất cả, đừng gây thêm phiền phức cho Điền Tuấn nữa.”

Trữ Mặc chưa kịp trả lời thì bà Điền đã tiếp lời: “Chúng tôi tin Mặc Mặc nhà anh có gia giáo, gây náo loạn một trận cho hả giận như thế là đủ lắm rồi, sau này đừng làm khó dễ Điền Tuấn nữa.”

“Hai bác cứ yên tâm.” Trữ Mặc bình tĩnh nói, “Con sẽ cắt đứt hẳn với Điền Tuấn, cũng không muốn truy cứu xem lỗi của ai hơn ai.” Nói vừa dứt câu, cô đứng phắt dậy, gật đầu chào nhà họ Điền. “Chúng tôi có việc đi trước”, không đợi họ trả lời, cô đã kéo ông Trần ra ngoài. Bề ngoài trông Trữ Mặc rất bình tĩnh nhưng thái độ của ông bà Điền khiến cô tức giận.

Thấy cô đi nhanh không dừng lại, ông Trần kéo tay cô: “Mặc Mặc.” Lúc này cô mới phát hiện ra vẻ bất thường của mình nên đi chậm lại: “Ba.”

“Không cần nổi giận với những thứ không đáng.”

Ông Trần ân cần nắm tay Trữ Mặc đặt lên cánh tay ông: “Ba biết hôm nay con rất buồn, con cũng không hiểu vì sao ba bắt con phải xin lỗi họ.”

“Xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi, con chẳng muốn ở đó mà tranh cãi với bọn họ làm gì.”

“Con nghĩ được vậy thì tốt. Có những lúc cần phải nhẫn nhịn, con xin lỗi họ coi như giải tỏa được mối hiềm khích này, gây náo loạn ở đám cưới là lỗi hoàn toàn ở con.”

“Ba...” Trữ Mặc muốn giải thích.

Ông Trần lắc đầu: “Con sai ở chỗ, con không làm điều gì có lỗi nhưng sau chuyện vừa rồi, mọi người sẽ nghĩ khác về con. Dù thế nào đi nữa, một đứa con gái gây náo loạn chốn đông người thì được gì chứ, ngoài việc thỏa cơn giận? Mọi người sẽ đánh giá con như thế nào? Chuyện riêng tư của Điền Tuấn và con, con làm như thế, tránh sao khỏi những lời ác ý về việc Điền Tuấn bỏ con? Người ta sẽ cho rằng do nó chịu không nổi tính khí của con nên mới tìm người khác.”

Trữ Mặc cúi đầu.

“Sau này con phải bình tĩnh ứng phó với mọi chuyện.” Ông Trần đưa thẻ tín dụng cho Trữ Mặc, “Con cầm lấy, làm sao thì làm.”

Mọi chuyện không nằm ngoài dự đoán của ông Trần, việc Trữ Mặc gây náo loạn ở đám cưới của người yêu cũ nhanh chóng lan truyền. Mọi người đều cho rằng do tính khí ngang ngược của cô nên mới bị người yêu chia tay.

Lúc trở về nhà, sắc mặt bà Trần trông rất khó coi, nặng nề đặt giỏ thức ăn xuống rồi ngồi ủ rũ ở sofa.

Ông Trần đang ngồi đọc báo, thấy vậy bèn hỏi: “Bà sao vậy?” Mặt bà Trần giận tím tái, xoay người qua hướng khác.

Ông Trần lo lắng: “Cãi nhau với ai à?”

Bà Trần quay người lại hỏi ông Trần: “Ông không nghe ngoài kia nó nói sao về Mặc Mặc nhà mình à?”

“Ai nói? Nói thế nào?”

“Lúc tôi về tới, nghe thấy mấy người ngoài sân đang bàn tán về Mặc Mặc.”

Bà Trần nén cơn giận nói tiếp: “Họ nói Mặc Mặc có vấn đề, nên Điền Tuấn mới bỏ, còn nói con gái bình thường thì đâu dám tới phá đám cưới người ta!”

Ông Trần thở dài, vỗ về an ủi bà Trần, “Thôi đừng giận nữa...”

“Không giận à? Sao mà không giận được chứ! Họ nói con gái mình mà?” Bà Trần đứng phắt dậy, “Rõ ràng là Điền Tuấn có lỗi, giờ lại thành ra Mặc Mặc có lỗi. Người ta còn nói sau này làm sao con gái mình lấy chồng được đây, còn ai dám lấy nó chứ?”

“Có phải là thời xưa nữa đâu.” Ông Trần nói như vừa cười vừa khóc. “Bọn họ rảnh hơi muốn nói thế nào thì nói, con gái chúng ta xấu tốt thế nào chúng ta biết là được rồi. Lẽ nào người ta nói hai ba câu thì Mặc Mặc trở thành người như họ nói sao?”

“Không được.” Bà Trần nghe không lọt tai lời ông Trần nói. Bà đứng yên về suy nghĩ, rồi nói chắc như đinh đóng cột. “Chúng ta phải để ý đến Mặc Mặc nhiều hơn. Cuối tuần sau, phải dẫn Mặc Mặc đi xem mắt mới được!” Bà Trần nói tiếp, “Tôi không tin Mặc Mặc nhà mình không tìm được ai khác tốt hơn Điền Tuấn!”

6. Chương 6: Tờ Vò Khó Gỡ

Trữ Mặc không biết là bà Trần đã hạ quyết tâm tìm một đối tượng cho cô làm quen tìm hiểu. Sau một kỳ nghỉ dài, cô trở lại bệnh viện làm việc. Y tá trưởng vừa gặp đã ân cần hỏi thăm, nhưng chỉ được chốc lát là trở lại vẻ nghiêm khắc như xưa và cũng chẳng ngại ngần xếp cho cô liên tiếp mấy ca trực đêm.

Chuối ngày bận rộn đã trở lại, chẳng còn thời gian để cô nghĩ những chuyện không vui vừa qua.

Thời gian này, Tô Chính phải học quân sự, kỷ luật nghiêm ngặt nên không liên lạc được gì với cô. Có lúc Trữ Mặc nghĩ, con trai tuổi mới lớn, sinh lực tràn đầy, trước đây yêu quý ngưỡng mộ cô với những cảm xúc trong trẻo, bây giờ đã vào đại học, xung quanh chắc chắn có không ít các bạn nữ đồng trang lứa, cậu sẽ nhận ra tình cảm cậu dành cho cô không phải là tình yêu. Cũng có thể... cậu đã tìm được một cô gái khiến cậu rung động thật sự.

Nhưng đó cũng là những suy nghĩ thoáng qua, cô bận rộn hết ngày này sang ngày khác, mỗi ngày chỉ mong đến giờ giao ca để có thể thư giãn đầu óc.

Làm việc mệt mỏi quá khiến cô không muốn suy nghĩ chuyện gì nữa, về đến nhà chỉ mong ngủ một giấc thật ngon.

Trữ Mặc nhắm mắt tựa đầu vào thang máy, đã ba giờ sáng nên xung quanh tĩnh mịch vô cùng. Thang máy “Ding” một tiếng khiến cô giật mình. Trữ Mặc ra khỏi thang máy đi dọc hành lang, bước nhẹ nhàng, không có đèn nên khung cảnh càng tối tăm và lạnh lẽo hơn. Nhờ chút ánh sáng hắt ra từ thang máy, cô nhìn thấy một người ôm balô đang ngồi dựa vào cửa phòng cô ngủ say.

Thì ra là Tô Chính.

Cô đứng yên nhìn cậu. Nghe tiếng động, cậu giật mình thức giấc, ngược nhìn cô, mắt ánh lên niềm vui sướng khó tả. Cậu đứng dậy ôm cô vào lòng trước khi cô kịp hỏi gì.

Trữ Mặc sững sốt mất một lúc, hành lang không sáng đèn nên không nhìn rõ. Cô nhắm mắt, lắng nghe nhịp đập của tim cậu.

“Học xong quân sự rồi à?”

“Chưa. Nhớ Mặc Mặc quá nên ghé thăm chút thôi.”

Cuộc đối thoại ngắn gọn, thì thầm như sợ làm phiền xung quanh. Trữ Mặc mở to mắt, đẩy Tô Chính ra, cô muốn thoát khỏi tình trạng cảm xúc lấn át lúc này. Tô Chính nắm chặt tay cô, vẻ vui mừng khôn tả.

Vào nhà rồi, Trữ Mặc mới nhìn Tô Chính thật kỹ.

Huấn luyện quân sự được một tháng mà cậu ốm đi, đen hơn, tóc cắt ngắn, cơ bắp càng nổi rõ. Những người mới gặp thường cảm thấy cậu là người lạnh lùng, với dáng vẻ này, cảm giác lạnh lùng càng rõ hơn. Trữ Mặc thầm nghĩ, cô không thấy dáng vẻ này có lẽ là do cậu luôn đối xử chu đáo với cô, mang lại cho cô cảm giác ấm áp gần gũi.

“Mặc Mặc nhìn gì vậy?” Tô Chính ngồi xuống thềm nhà bếp, kéo Trữ Mặc lại đứng trước mặt, “Một tháng rồi không được gặp Mặc Mặc, để em ngắm cho thỏa đã.”

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô cố đoán xem cô đang nghĩ gì, rồi vuốt nhẹ mắt cô: “Sao có quãng thâm thế này? Có phải nhớ em quá không ngủ được không?”

Trữ Mặc hất tay Tô Chính ra, lúng túng: “Chị buồn ngủ rồi. Không như cậu, chị phải làm việc vất vả lắm.”

Cậu đột ngột kéo cô lại gần rồi ôm cô vào lòng: “Sau này em nuôi Mặc Mặc.”

Cho dù là lời lẽ khéo léo hay thật lòng thì người con gái nào khi nghe như vậy cũng cảm động. Có thể về lý trí, cô cho rằng cậu không phải là đối tượng dành cho cô nhưng về cảm xúc thì cô hoàn toàn bị chinh phục.

Tô Chính ôm Trữ Mặc, nhìn bờ môi cô mà tim cậu đập loạn xạ. Cậu kéo cô sát lại rồi ôm thật chặt. Nỗi nhớ dường như được dịp trào dâng, cậu không thể khống chế cảm xúc, còn cô cũng không đủ sức chống cự lại cảm xúc của mình và những cử chỉ thân mật của cậu. Một tay cậu ôm lấy eo cô, một tay đỡ phía sau đầu từ từ cúi xuống hôn cô đắm đuối.

Người cậu tỏa ra hương chanh nhẹ nhàng cuốn hút, thân hình cao lớn ôm trọn cô, nụ hôn nóng bỏng ấy khiến cô như mê mụ.

Cô không phản kháng cũng không thụ động mà lần đầu tiên cô đáp lại nụ hôn đó. Tô Chính như được kích thích, càng ghì cô chặt hơn.

Một lát, cậu buông cô ra, ánh mắt vẫn hừng hực ngọn lửa tình yêu, nhìn cô vài giây rồi bế bổng cô lên, đi về phía phòng ngủ.

“Tiểu Chính, đừng...”

Trữ Mặc yếu ớt ngăn lại. Cậu nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, ôm chặt lấy rồi hôn nhẹ lên trán cô, giọng nói như vọng lại từ một nơi nào khác: “Đừng sợ, Mặc Mặc không muốn thì em cũng không ép. Ngủ đi, em ngồi ở đây canh cho Mặc Mặc ngủ, khi nào ngủ say em sẽ ra ngoài.”

Trữ Mặc dần lấy lại được nhịp thở đều đặn. Cảm giác này khiến cô vừa cảm động vừa muốn khóc, cô vùi đầu vào lòng cậu để giấu đi hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má. Tô Chính ôm cô như ôm một đứa trẻ, vỗ nhẹ vào lưng dỗ cho cô ngủ. Trữ Mặc dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc Trữ Mặc tỉnh dậy thì Tô Chính đã trở về trường, trong nhà vẫn còn phảng phất mùi hương chanh của cậu.

Cô ngẫm nghĩ về chuyện tối qua mà cảm thấy mình thật tệ, tình yêu đã một lần làm tổn thương cô, có cậu an ủi vỗ về, cô như tìm thấy chỗ tựa. Nếu cô chấp nhận những gì cậu muốn thì liệu tình cảm của cậu dành cho cô có sâu sắc hơn không? Cũng không thể cự tuyệt tình cảm của Tô Chính, như thế sẽ tổn thương cậu, sao cô có thể gây tổn thương cho cậu được chứ?

Trữ Mặc vuốt mặt, càng nghĩ càng rối. Bà Trần gọi điện thoại đến cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của cô: “Mặc Mặc, hôm nay con có được nghỉ không?”

Đi ăn cơm với ba mẹ.”

“Dạ.”

“Con nhớ trang điểm tươi tắn một chút.” Bà Trần căn dặn, “Để mẹ với ba con yên tâm hơn.”

Trữ Mặc hít một hơi thật sâu rồi ngồi dậy. Được rồi, phần chần lén để ba mẹ đỡ lo lắng nào. Đến nơi hẹn, Trữ Mặc mới biết là không chỉ có gia đình cô mà còn có vài người nữa.

“Mặc Mặc, đến đây đi, đây là chú Lâm, cô Trinh, còn đây là Lâm Nghiêm, con trai của cô chú.” Ông Trần giới thiệu.

Trữ Mặc cúi đầu chào: “Con chào chú Lâm, cô Trinh.” Rồi xoay sang Lâm Nghiêm, “Chào anh.”

“Được rồi, được rồi.” Bà Lâm ngấm ngấm Trữ Mặc, cười mãn nguyện, “Mặc Mặc lớn thế này rồi à?”

“Chứ còn sao nữa? Con cái khôn lớn thì chúng ta cũng đã già cả rồi!” Bà Trần tiếp lời.

Ông bà Trần và ông bà Lâm đưa mắt nhìn nhau cười vui vẻ. Lâm Nghiêm kéo ghế mời Trữ Mặc ngồi, rồi rót trà vào tách cho cô, nhìn cô mỉm cười: “Nghe nói em đang làm việc ở bệnh viện thành phố?”

“Dạ, đúng vậy.” Trữ Mặc nhìn Lâm Nghiêm, anh đúng là kiểu người nho nhã, lịch thiệp, quần áo chỉnh tề, cư xử lễ độ.

“Vậy thì tốt quá.” Lâm Nghiêm nửa đùa nửa thật, “Sau này xem như chúng ta có người quen ở bệnh viện thành phố rồi. Ba mẹ anh có đau ốm gì là sẽ nhờ đến em.”

“Anh đừng nói vậy.” Trữ Mặc nói đùa theo, “Đã đến Phòng bệnh nặng thì không phải việc tốt gì đâu.”

Hai người nhìn nhau cười, cũng giảm phần nào sự lúng túng ở lần đầu gặp mặt, không khí vui vẻ hẳn lên.

Trữ Mặc hỏi lại: “Anh là giảng viên đại học à? Anh dạy ngành nào vậy?”

“Anh dạy về máy tính.” Lâm Nghiêm nói tiếp, “Bạn học của anh sau khi tốt nghiệp, nếu làm về phần cứng phần mềm đã giàu cả rồi, tệ hơn chút thì mua đi bán lại máy tính đầu đĩa cũng giàu lên. Chỉ còn có mỗi mình anh ở lại trường làm giảng viên, đến bây giờ vẫn chưa khá nổi.”

Trữ Mặc bật cười.

“May mà môn học máy tính bây giờ trường quy định sinh viên năm thứ nhất, năm thứ hai bắt kỳ khoa nào ngành nào cũng đều phải học, anh mới có thể tạm sống qua ngày.”

“Anh dạy ở trường nào?”

Lâm Nghiêm nói tên trường. Trữ Mặc ngạc nhiên vô cùng, sao lại trùng hợp như thế, chẳng phải đó cũng là trường Tô Chính đang học sao? Mà cũng phải, ở thành phố cũng chỉ có hai ba trường đại học có tiếng, bọn họ cùng một trường cũng chẳng có gì lạ. Nếu nói sinh viên mới đều phải học môn của Lâm Nghiêm, vậy Tô Chính là sinh viên của anh.

Thấy bọn trẻ nói chuyện vui vẻ, người lớn không chen vào, nhưng nghe Lâm Nghiêm nhắc đến tên trường xong, bà Trần không kìm được, tò mò lên tiếng hỏi: “VẬY à con, đó là trường Tô Chính học mà? Vậy Lâm Nghiêm là thầy của Tô Chính rồi!”

“Tô Chính?” Lâm Nghiêm nhớ lại, hình như anh đã nghe cái tên này ở đâu đó. Sinh viên đông như vậy, anh không thể nhớ hết nhưng quả thật cái tên Tô Chính nghe quen lắm, anh hỏi: “Là họ hàng của cô chú à?”

“Ừ, nó mới đến đây học.”

Lâm Nghiêm cố gắng nhớ lại: “Cậu ấy học cừ lắm?”

“Cừ lắm à?” Ông Trần hỏi, “Điều này thì cô chú không biết.”

“Đợt nhập học năm nay có một sinh viên học rất giỏi, đậu vào trường con với điểm thi bỏ xa các sinh viên khác. Trường đã trao mười ngàn đồng tiền học bổng cho cậu ấy.” Lâm Nghiêm quả quyết, “Chắc chắn đó là Tô Chính.”

“Thằng nhóc này quả là không đơn giản!” Ông Trần vỗ đùi thích thú: “VẬY mà nó chẳng nói gì cả, gặp nó phải hỏi mới được?”

“Hỏi gì chứ, lỡ mà trùng họ trùng tên thì khó xử lắm.” Bà Trần cắt ngang lời ông Trần nhưng vẫn cười vui vẻ nói với Lâm Nghiêm: “Tiểu Lâm à, có gì con giúp đỡ cho Tô Chính giùm cô chú.”

“Chắc chắn rồi ạ”, Lâm Nghiêm vui vẻ nhận lời.

Trữ Mặc nghe ông bà Trần nhắc tới Tô Chính thì tỏ ra lúng túng, cô im lặng cúi đầu uống trà.

“Ăn cơm xong mời anh chị sang nhà chúng tôi chơi cho biết.” Bà Lâm mời, “Trường phân cho Tiểu Lâm một căn nhà, nó trang hoàng xong lại không ở, kêu chúng tôi đến ở, nó vào ký túc xá của trường ở một mình. Thế đấy...” Tuy là lời trách nhưng giọng bà Lâm hết sức tự hào.

Bà Trần khen: “Nó có hiếu thế còn gì?”

“Con thì nghĩ thế này.” Lâm Nghiêm trịnh trọng nói, “Ba mẹ ở đó có thể dọn dẹp nhà cửa giúp con, còn con ở ký túc xá không ai quản lý nên được tự do, đôi thì về nhà đã có sẵn cơm ăn, còn gì bằng.”

Mọi người được một trận cười, Lâm Nghiêm cũng cười lớn.

“Đến nhà chúng tôi đi.” Ông Lâm nhiệt tình mời ông Trần, “Tuy không thể sánh bằng căn biệt thự ngoại ô của anh chị nhưng không khí ở đó cũng tốt lắm.”

Ông Trần gật đầu.

Khu nhà giảng viên của trường đại học nằm bên cạnh hồ nhân tạo của trường, không khí quả nhiên mát mẻ trong lành. Vừa ăn cơm xong nên mọi người cùng tản bộ, vừa đi vừa trò chuyện.

Lâm Nghiêm giới thiệu sơ qua về trường đại học với mọi người. Buổi tối ở ký túc xá rất náo nhiệt. Mặt trời vừa lặn, khắp nơi đều sáng đèn, không khí nóng bức buổi chiều cũng bớt đi ít nhiều. Một số sinh viên đang chuẩn bị tới phòng tự học, một số khác còn mặc quân trang, là nhóm sinh viên vừa nhập học đang trong thời gian huấn luyện quân sự, từng tốp từng tốp đến căn-tin.

“Đã đến đây rồi, hay mình đi thăm Tô Chính luôn đi”. Ông Trần đề nghị.

“Đến tay không cũng không hay lắm, mua ít trái cây được không?” Vẫn là bà Trần suy nghĩ chu đáo.

“Ở căn-tin có một quầy bán trái cây, qua đó mua được ạ.” Lâm Nghiêm góp ý.

Ông bà Lâm về nhà trước, để Lâm Nghiêm dẫn nhà họ Trần đi thăm Tô Chính rồi mới dẫn họ về nhà sau.

Trữ Mặc muốn cản nhưng không tìm được lý do nào nên yên lặng theo ba mẹ đi mua trái cây rồi dẫn họ đến phòng Tô Chính.

Mọi người còn chưa đi đến khu Tô Chính ở thì thấy Tô Chính trong bộ quân trang chạy ra từ một tòa nhà.

Có một cô gái đuổi theo, chạy lên phía trước cản cậu lại: “Tô Chính! Cậu không nói rõ ràng thì tớ không cho cậu đi đâu hết!”

Chuyện thế này hay gặp trong các bộ phim Đài Loan, vai nam chính và vai nữ chính yêu nhau, phát sinh hiểu lầm rồi cãi cọ và đau khổ.

Trữ Mặc cúi đầu, cố gắng nở nụ cười tươi nhất có thể, không ngờ lại gặp phải tình cảnh như thế này.

Tô Chính nhìn thấy cả nhà Trữ Mặc, tuy hơi ngạc nhiên nhưng vô cùng vui mừng. Cậu quay sang nói với cô bạn gái vài câu rồi vội vàng chạy nhanh đến chỗ mọi người chào hỏi: “Con chào chú, chào dì.” Cậu ngừng lại một chút rồi nhìn Trữ Mặc, ánh mắt không giấu vẻ hân hoan: “Mặc Mặc.”

“Thằng nhóc này, vẫn không chịu gọi Mặc Mặc là chị.” Bà Trần cười.

Ông Trần đưa tay ra bắt tay Tô Chính: “Tiểu Chính à, lại đây để chú giới thiệu. Đây là thầy Lâm Nghiêm ở trường con, dạy môn máy tính.”

“Em chào thầy.” Tô Chính lễ phép cúi đầu chào, “Em có học lớp của thầy.”

“Chào em.” Lâm Nghiêm cũng lịch sự gật đầu chào.

Ông Trần cười: “Tiểu Lâm à, sau này nhờ cậu để ý giúp Tiểu Chính của chúng tôi.”

“Chú nói gì thế ạ, chuyện con nên làm mà.” Lâm Nghiêm đáp.

Cô gái cản đường Tô Chính vừa nãy, do dự một chút rồi cũng bỏ đi.

Trữ Mặc nhìn theo, trông cô gái này rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi. Cô cố nhớ lại, có phải là Doãn Miêu không? Cô gái hôm trước đi xe đạp suýt đụng vào cô...? Lúc đó, cô đã cảm thấy Doãn Miêu nhìn cô rất lạ, phản ứng của Tô Chính cũng bất thường, hay là giữa hai người có chuyện gì đó?

“Cha mẹ thầy Lâm là chỗ quen biết cũ với chú, bây giờ cả nhà đang định ghé thăm nhà thầy Lâm, tiện sang đây thăm con.” Ông Trần nhìn Tô Chính nói.

“Chú đang bảo Mặc Mặc đi mua ít trái cây, không ngờ lại gặp con ở đây.”

Ông bà Trần và Lâm Nghiêm chắc chắn cũng thấy chuyện giữa Tô Chính và cô gái lúc nãy nhưng không tiện hỏi nên xem như không thấy. Chỉ có ông Trần nháy mắt chọc Tô Chính nhưng cũng không nhắc gì đến, chỉ nói băng quơ: “Có cản trở con việc gì không?”

“Dạ, không.” Tô Chính lập tức phủ nhận, “Con đâu có bận gì ạ?”

Lâm Nghiêm nhìn quyển sách Tô Chính đang cầm: “Em chuẩn bị lên phòng tự học à?”

“Dạ.” Tô Chính nhìn Trữ Mặc, “Em cũng đang định đi.”

Ông Trần gật đầu: “Vậy con đi học đi. Thấy con vẫn khỏe thì cô chú yên tâm rồi, cô chú đi trước đây.”

Bà Trần vỗ vỗ vào cánh tay của Tô Chính: “Cuối tuần về nhà cô chú ăn cơm.”

“Dạ, con biết rồi.”

Ông bà Trần đi theo Lâm Nghiêm. Trữ Mặc đi được vài bước ngoái đầu lại nhìn, không thấy Tô Chính đâu nữa.

Cha mẹ Lâm Nghiêm đều là trí thức, trong nhà nơi đâu cũng thấy sách. Bà Trần pha trà, bốn người cùng nhau uống trà, nhắc lại những chuyện ngày xưa một cách hào hứng.

Nhà Lâm Nghiêm có một ban công rộng rãi, nhìn ra hướng trường học. Bà Lâm làm hòn non bộ và một mảnh vườn nhỏ ngay ban công, nuôi cá, trồng đủ các loại hoa, đặt hai chiếc ghế tre cạnh bên hồ cá.

Trữ Mặc tò mò nhìn một dãy chai thủy tinh hình giọt nước treo ở bên trên. Chai thủy tinh được nối với nhau bằng chỉ gai, mỗi chai có một dây vạn niên thanh. Bình thủy tinh trong suốt, nước trong veo, màu xanh tươi của lá vạn niên thanh dưới ánh đèn thật đẹp. Lâm Nghiêm theo Trữ Mặc ra ban công tự lúc nào, anh lên tiếng: “Em thích mấy cái chai đó à?”

“Vâng”, Trữ Mặc quay đầu lại nhìn Lâm Nghiêm cười, “Thật đẹp, em chưa thấy bao giờ.”

Lâm Nghiêm ngồi xuống ghế tre, “Lần anh đi du lịch Đài Loan, thấy một tiệm bán hoa người ta treo như vậy ngay trước cửa. Trong chai là cá vàng, bên trên là hoa cúc vàng, nên anh mua về.”

Trữ Mặc chỉ cười không nói gì.

Lâm Nghiêm nói đùa: “Có phải em đang nghĩ, dân học máy tính thường khô khan, không ngờ cũng lãng mạn như thế?”

Trữ Mặc cười lớn: “Quả là cũng có lãng mạn.”

Lâm Nghiêm giả vờ nghiêm mặt nói: “Coi vậy chứ anh cũng nghệ sĩ lắm đấy.”

Trữ Mặc không nhin được, cười phá lên.

Lâm Nghiêm bỗng nói: “Có ai nói với em là nụ cười của em rất có sức lan tỏa không?”

Trữ Mặc vừa cười vừa lắc đầu: “Ba em nhắc em luôn, trong bất cứ trường hợp nào cũng cười nhẹ nhàng thôi, như vậy mới là thực nữ.”

“Cười thoải mái thì có gì không tốt chứ?” Lâm Nghiêm ngả người dựa vào ghế tre, “Cứ thể hiện con người thật của mình, quen lâu thì cũng biết tính cách của từng người thôi.”

“Nghe cũng có lý.”

Lâm Nghiêm nói đùa: “Sao lại cũng có lý? Đó là do trí tuệ đúc kết mà.”

Trữ Mặc lắc đầu: “Anh thật biết nói chuyện.”

Lúc chào tạm biệt nhà họ Lâm ra về cũng khá khuya. Ngồi trên xe, lúc đầu bà Trần nói chuyện này chuyện kia, dần dần chuyển đề tài sang Lâm Nghiêm, hỏi dò Trữ Mặc: “Con thấy Lâm Nghiêm thế nào?”

“Cũng tốt. Làm bạn cũng được.”

Bà Trần tỏ ý không hài lòng, hỏi dồn: “Chỉ có thể làm bạn tốt với nhau thôi à?”

Trữ Mặc nhìn bà Trần: “Mẹ, mới lần đầu, có hiểu gì nhiều về anh ta đâu?”

Chỉ có ấn tượng anh ta cũng tốt vậy thôi.”

Bà Trần còn muốn nói gì nữa thì ông Trần ngăn lại, nói sang chuyện khác: “Gần đây công việc ra sao rồi con? Nghỉ lâu quá mới đi làm lại, có bị hội chứng chán làm việc không?”

“Ba thật là theo kịp thời đại, cả hội chứng chán làm việc mà cũng biết.” Trữ Mặc cười rồi nắm cánh tay ông Trần, dựa đầu vào vai ông, “Ba yên tâm, con ổn hết.”

Ông Trần cầm tay Trữ Mặc vỗ vỗ, thở dài.

Quay lại với công việc, Trữ Mặc bận rộn suốt ngày, về đến nhà là ngủ thật say. Ngày tháng nhanh chóng trôi qua, thoáng chốc đã đến kỳ nghỉ lễ Quốc khánh.

Do Trữ Mặc đã nghỉ phép dài ngày trước đó nên bây giờ không thể xin nghỉ thêm nữa, y tá trưởng còn phân cho cô vô số ca trực đêm, bảo cô làm thay cho đồng nghiệp để cuối năm nghỉ phép, lúc đó đồng nghiệp lại làm thay cô.

Tuy rất mệt mỏi nhưng Trữ Mặc không hề oán trách. Trước đây, khi xảy ra chuyện, y tá trưởng và đồng nghiệp cũng thông cảm cho cô, bây giờ đến lượt cô nghĩ cho người khác.

Nhưng ngày ngày đối mặt với khối lượng công việc quá lớn, cường độ cao, cô cảm thấy rất mệt mỏi. Sau một ca trực đêm về, vừa ra khỏi bệnh viện là cô như không còn chút sức lực nào nữa, chỉ muốn dựa vào đâu

đó mà ngủ. Đến bậc thềm, cô loạng choạng do sơ ý bước hụt một bậc, bỗng nhiên có ai đó nắm lấy cánh tay cô kéo lại, giúp cô đứng vững.

Cô giật mình, cơn buồn ngủ lập tức biến mất. Cô vội vàng cảm ơn người đã đỡ cô, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Mặc Mặc, là em đây.”

Trữ Mặc ngược lên nhìn, đúng là Tô Chính.

Trời đã bắt đầu chuyển lạnh. Cậu mặc áo khoác, đầu đội mũ, nhìn thật trẻ trung đầy sức sống, đúng phong cách của một chàng trai hai mươi tuổi xuân.

Trữ Mặc khẽ thở dài: “Thì ra là cậu, sao ở đây? Ba giờ sáng rồi, sao còn ở ngoài đường?”

“Em là con trai, sợ gì chứ?” Tô Chính kéo một bên áo khoác ra bọc lấy người Trữ Mặc: “Trường cho nghỉ rồi. Em biết hôm nay Mặc Mặc làm ca đêm nên đến đón.”

“Trường cho nghỉ lẽ à?”

“Ừ. Lễ Quốc khánh, em được nghỉ mười ngày.”

“Không về nhà sao?”

“Không, em gọi điện thoại báo rồi, đợi đến đợt nghỉ đông mới về.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện. Trước đây, Trữ Mặc cũng thường làm ca đêm, quen với Điền Tuấn hai năm mà anh chưa hề đến đón cô lần nào. Cô cũng chẳng mong anh đến đón, không trách anh gì cả. Cô tan ca đêm cũng đã ba giờ sáng, Điền Tuấn làm giờ hành chính, giờ đó phải nghỉ ngơi, cô không thể ép anh đến đón mình.

Nhưng những lúc mệt mỏi mà có được một người quan tâm, ở bên cạnh chăm sóc thì thật ấm áp. Chỉ là những hành động rất đỗi bình thường, nói mấy câu thường ngày vẫn nói, nhưng cũng khiến cô cảm thấy yên tâm. Ngày thường cô đã quen đi về một mình, nhưng thỉnh thoảng cũng có những ngày mệt mỏi quá, tinh thần xuống dốc. Trữ Mặc nhớ lại lời Lý Diệp, con gái rất dễ mềm lòng, một cử chỉ quan tâm nhỏ nhoi cũng khiến con gái xúc động.

Vào giờ này cũng không thể đuổi Tô Chính về trường được. Nhìn dáng vẻ của cậu, thấy cũng chẳng có ý về trường. Trời lạnh nên Trữ Mặc lấy thêm một tấm nệm trải lên giường cho Tô Chính nằm. Lúc cô trải nệm, cậu đứng tựa cửa nhìn cô.

“Được rồi, ngủ đi.” Trữ Mặc vỗ vỗ tấm nệm, lách qua người Tô Chính đi ra ngoài: “Chị mệt quá, chỉ muốn ngủ ngay thôi.”

Tô Chính đi theo cô ra phòng khách, lắc lắc lọ thuốc trên tay: “Lại bị bệnh phải uống thuốc à?”

Trữ Mặc quay lại nhìn, thì ra là lọ thuốc cô để trong phòng khách: “Là vitamin thôi, không có bị bệnh gì đâu”. Trữ Mặc nhún mày: “Viên thuốc đó lớn lắm, nuốt rất khó nên lần nào chị cũng phải bẻ nhỏ rồi mới nuốt được, nhai ra thì mùi thuốc rất khó chịu.” Trữ Mặc lấy lại lọ thuốc, đặt ở vị trí cũ, “Chỉ sợ quên nên phải để ở chỗ ngày nào cũng nhìn thấy.”

Vừa đặt lọ thuốc xuống bàn, quay lại là chạm phải Tô Chính. Không biết cậu đến gần cô từ lúc nào, cô muốn né cũng không né được.

“Ngủ ngon nhé!” Cậu cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô “Ngủ sớm đi.”

Tim Trữ Mặc đập nhanh, cô chỉ nói “Ngủ ngon!” rồi chạy vào phòng.

Vì mệt quá nên Trữ Mặc ngủ luôn một giấc đến trưa hôm sau. Vừa mở cửa phòng, cô đã cảm thấy căn nhà khác ngày thường, một mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất. Tô Chính quét dọn sạch sẽ mọi nơi, mở toang cửa sổ để thoáng khí. Ánh nắng chiếu vào làm cả căn phòng như bừng sáng, gió thổi rèm cửa bay phấp phới.

Một bó hoa bách hợp đặt trên bệ cửa sổ, thì ra là hương hoa.

Ở nhà không có bình hoa nào lớn nên Tô Chính ngâm hoa tạm trong xô, cậu nghe tiếng mở cửa phòng nên quay người lại nhìn. Cậu đang đeo kính ngồi trên sofa đọc sách. Đây cũng không phải lần đầu tiên Trữ Mặc thấy cậu đeo kính, trông cậu có vẻ trí thức, đem lại cảm giác yên bình cho người đối diện.

Tô Chính nhìn Trữ Mặc rồi quay lại xem sách tiếp: “Dậy rồi à? Đi tắm đi rồi ra ăn gì thì ăn.”

Trữ Mặc ừ một tiếng, tắm xong cô lấy thuốc, định ăn xong rồi uống, vừa mở nắp ra thì sững sờ. Trong lọ thuốc là từng túi nhỏ, mỗi túi đựng một viên thuốc đã được cắt đôi. Cô thuận miệng cầu nhàu nhưng cậu cũng không để tâm.

Cậu đã cắt nửa tất cả lọ thuốc, để từng viên vào bao nhỏ rồi bỏ vào lọ. Thấy cô đứng yên không nói gì, cậu hỏi: “Sao thế?”

“Không sao.” Trữ Mặc cầm lọ thuốc, do dự một chút rồi nói: “Cảm ơn.”

Tô Chính cười: “Đồ ngốc.”

Lần đầu tiên cô không phản ứng lại khi Tô Chính mắng mình là đồ ngốc.

7. Chương 7: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chủ nhật, cô dẫn Tô Chính về nhà họ Trần. Bà Trần thức dậy từ sớm chuẩn bị mấy món ăn ngon. Lúc cả hai về đến nhà, bà đang ngồi trên ghế gỗ trong sân nhật đậu que, bên cạnh còn có đủ loại rau tươi. Đặc biệt là có một con gà đang bị buộc dưới giàn nho, thấy có người vào, nháy loạn xạ.

“Mới sáng sớm mà mẹ đã đi chợ rồi à?” Trữ Mặc vào bếp lấy tạp dề mặc vào rồi đến ngồi bên cạnh bà Trần, giúp bà nhật đậu que.

Tô Chính vào nhà chào ông Trần rồi cũng ra ngồi bên cạnh bà Trần định giúp bà.

“Con vào phòng lên mạng hoặc xem tivi đi, ở đây con không cần làm gì đâu.” Bà Trần giành lại đậu que trong tay Tô Chính, “Đi chơi đi con.”

“Dì à, dì vẫn xem con là một thằng nhóc sao?” Tô Chính vừa cười vừa cầm đậu que lên, “Bây giờ con lớn rồi, không có phá dì nữa đâu.”

Bà Trần phì cười. Lúc nhỏ Tô Chính rất nghịch ngợm, thường hay nghịch phá lúc bà Trần nấu cơm.

Nhìn dáng cậu ngồi làm việc nhà, bà nói: “Cũng có vẻ biết làm việc đấy nhỉ.”

Tô Chính cười: “Ở nhà chỉ có con với ba, con không biết làm cũng tự nhiên phải biết. Mấy năm nay con cũng quen rồi.”

Tô Chính nói với vẻ không nghĩ ngợi, ngược lại bà Trần và Trữ Mặc lại thấy thương cậu. Bà Trần khẽ thở dài: “Vây cũng được, cả hai đứa đều có thể làm phụ.” Bà quay sang nói với Trữ Mặc, “Hôm nay nhà mình có khách, có hai con phụ sẽ nhanh hơn.”

“Có khách à?” Trữ Mặc bỏ đậu que đã nhật vào rổ, ngược lên nhìn bà Trần, “Ai đến vậy mẹ? Sao con không nghe nói gì cả? Vây ra mẹ chuẩn bị bao nhiêu món thế này không phải cho con à?”

“Con chỉ biết ăn thôi!” Bà Trần nhìn con gái, “Là nhà chú Lâm đến chơi.”

Ông Trần lấy bộ ấm trà mà ông thích nhất ra bày lên bàn: “Hôm nay ông Lâm đến chơi, người cùng bình trà đánh cờ, thật tuyệt!”

Bà Trần không trả lời ông Trần mà quay sang Tô Chính: “Tiểu Chính à, con biết làm gà không? Rau cải cứ để đây con giúp dì xử lý con gà đi, sáng nay dì vừa ra chợ nông thôn mua được đấy.”

“Dạ, con biết làm.” Tô Chính bỏ đậu que xuống rồi đứng dậy.

Bà Trần đẩy nhẹ Trữ Mặc: “Con đi giúp nó đi.”

Trữ Mặc vào bếp, bắc ấm nước sau đó lấy thùng thiếc đem ra trước sân, lúc cô ra đến nơi thì Tô Chính đã cắt tiết gà. Trữ Mặc đặt thùng thiếc xuống cạnh chân Tô Chính: “Hóa ra cậu cũng tàn nhẫn thật đấy.”

Tô Chính nhìn Trữ Mặc: “Mặc Mặc làm em nhớ đến một câu chuyện cười.”

“Chuyện cười gì?”

“Có hai vợ chồng, người vợ rất thích ăn cua, nhưng nhát gan không dám làm, người chồng bèn nấu cua cho vợ ăn. Lúc người vợ vào bếp thì thấy con cua đang giãy giụa dữ dội trong nồi, nên vừa lắc đầu vừa nói “Thật là tàn nhẫn, tàn nhẫn quá...” Anh bỏ muối vào chưa?”

Trữ Mặc phì cười, vẩy nước trên tay vào mặt Tô Chính: “Dám chọc chị vậy hả?”

Tô Chính vừa nghiêng đầu tránh vừa lớn tiếng: “Dì ơi, lúc Mặc Mặc còn nhỏ, nhà mình có nuôi một con gà, dì còn nhớ không? Mặc Mặc rất thích con gà đó, còn đặt tên cho nó nữa, là gì nhỉ, à, Đại Bạch?”

Ông bà Trần nghe thấy cùng cười sảng khoái. Đó là chuyện hồi nhỏ của Trữ Mặc. Con gà mà cô yêu quý cuối cùng bị làm thịt, cô khóc mãi không thôi, mọi người vừa dỗ dành cô vừa nấu gà. Trữ Mặc tuyên bố sẽ không ăn cơm nhưng khi gà đã được nấu xong, cô ăn hết nguyên một cái đùi gà.

Cả nhà cười vui vẻ, nhà họ Lâm tới lúc ấy đều nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt.

Ông Trần thấy nhà họ Lâm liền đứng dậy: “Ồ, anh chị đến rồi, mời vào, mời vào!”

Bà Trần cũng lau tay rồi đứng dậy vào nhà tiếp khách.

Lâm Nghiêm gật đầu chào Tô Chính, hỏi thăm ông bà Trần rồi đưa túi quà ra: “Lần trước con đi chơi có mua ít nấm, là đặc sản địa phương, hầm canh rất ngon, con biếu cô chú ăn thử.”

“Cảm ơn con.” Bà Trần nhận quà rồi dẫn họ Lâm vào nhà, “Vào đây ngồi đi, đi nào.” Nói xong bà gọi Trữ Mặc, “Mặc Mặc à, nước sôi rồi đấy.”

Trữ Mặc “Dạ” một tiếng, định vào bếp thì Tô Chính cản lại: “Để em, không khéo bỏng đấy.”

“Cậu cũng là khách, sao để cậu làm được.” Nói xong, Trữ Mặc xắn tay áo lên định giúp Tô Chính thì bị cậu nắm chặt tay. Cậu nói nhỏ vừa đủ hai người nghe: “Để em làm mà, Mặc Mặc mà bị bỏng là em đau lòng lắm.”

Tim Trữ Mặc bỗng đập nhanh hơn. Tô Chính buông tay cô ra. Chỗ tay mà cậu vừa nắm, cô có cảm giác nóng rực.

Cha con nhà họ Lâm đang ngồi ở phòng khách nói chuyện với ông Trần. Bà Lâm cũng vào bếp phụ bà Trần nấu ăn.

Lúc Trữ Mặc đi ngang qua phòng khách, cô mỉm cười chào Lâm Nghiêm.

Anh cũng gật đầu chào rồi bước đến bên cô: “Lúc này có chuyện gì vui thế?”

Trữ Mặc đỏ mặt, trả lời: “Chuyện trẻ con thôi mà.”

Lâm Nghiêm nhìn Trữ Mặc: “Bây giờ thì trong người lớn hơn rồi.” Tô Chính đã làm xong gà, bước vào nhà.

Trữ Mặc nói: “Nhìn em dơ quá, đi rửa tay cho sạch đi.” Tô Chính nghe lời, theo Trữ Mặc vào nhà tắm.

Lâm Nghiêm quay lại trò chuyện cùng ông Trần và ông Lâm.

Tô Chính rửa tay rửa mặt xong, nhân lúc Trữ Mặc lấy khăn cho cậu lau, đột nhiên ôm cô từ phía sau.

Trữ Mặc giật mình: “Cậu làm gì thế? Người khác nhìn thấy thì sao?”

“Em muốn ôm Mặc Mặc thôi mà.” Hơi thở của cậu nóng ấm phả vào một bên tai cô, giọng nói nhẹ nhàng khiến cô không thể cự quấy, một cảm giác thật đặc biệt, mặt cô đỏ bừng lên. Không kiềm chế được cảm xúc đang dâng tràn, cậu hôn nhẹ lên môi cô.

Trữ Mặc giật thót, vùng vẫy: “Tiểu Chính, đừng...”

Cậu nắm chặt lấy cánh tay cô, càng hôn mãnh liệt. Cả người Trữ Mặc run lên.

Cậu cũng cảm nhận cô đang run lên nhưng cố gắng kiềm chế cảm xúc, chỉ ôm cô một lát rồi buông ra: “Ra ngoài thôi.” Nhưng cô đứng yên không động đậy. Cậu cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô: “Đi phụ dì nấu cơm đi.”

Tuy đã là tháng Mười nhưng không hề có ngọn gió nào cả, buổi trưa mọi người bày bàn trước sân, cả khách và chủ đều vừa ăn vừa nói chuyện hết sức vui vẻ. Ăn xong, nhà họ Lâm ngồi lại uống trà một lát rồi cáo từ ra về.

Ông Trần bảo Trữ Mặc lái xe đưa nhà họ Lâm về nhưng ông Lâm từ chối, ông Trần cũng không ép được nên dặn Trữ Mặc đưa họ ra đường lớn đón xe buýt.

Xe buýt vùng ngoại ô không dễ đón chút nào. Trong lúc đợi xe, Lâm Nghiêm nói: “Trữ Mặc, mình trao đổi số điện thoại đi, sau này dễ liên lạc hơn.”

“Sao? À được.” Trữ Mặc lấy điện thoại ra, “Anh đọc số điện thoại đi. Sau này có việc gì cần thì anh cứ gọi em.”

Lâm Nghiêm nói đùa: “Không phải em đã nói tìm em là có chuyện không hay sao? Em làm ở Phòng bệnh nặng mà.”

Trữ Mặc phì cười.

Lâm Nghiêm hỏi: “Khi nào em được nghỉ giao ca?”

Trữ Mặc thoáng bất ngờ: “Sao ạ?”

“Lúc này nói chuyện với chú Trần, anh có nói muốn tìm cơ hội đi đâu đó gần gần câu cá. Bây giờ đúng dịp nghỉ lễ Quốc khánh, ai cũng rảnh, anh hỏi thử xem em có thời gian không thì mình cùng đi. Anh có một người bạn mở câu lạc bộ sân vườn, nếu đi được thì anh gọi điện thoại liên lạc đặt chỗ.”

“Em nghỉ thứ Tư, thứ Năm tuần sau.”

Lâm Nghiêm gật đầu: “Vậy mình đi hôm thứ Tư nhé? Đi chơi dã ngoại khá mệt, nếu đi thứ Tư, thứ Năm em còn một ngày để nghỉ ngơi.”

“Vậy cũng được. Phiên anh gọi chỗ trước.”

“Không thành vấn đề.”

Xe buýt cũng vừa đến, Trữ Mặc đưa nhà họ Lâm lên xe. Xe đi được một đoạn, bà Lâm mới nói: “Con trai chúng ta biết suy nghĩ chu đáo từ khi nào vậy?”

Còn biết nghĩ cho người ta có một ngày nghỉ ngơi?”

Lâm Nghiêm chỉ cười không nói gì.

Ông Lâm nói thêm: “Con bé ấy cũng tốt. Con thích thì nên tranh thủ tìm cơ hội, ba và mẹ đều ủng hộ.”

Lúc Trữ Mặc trở về thì Tô Chính đã giúp bà Trần dọn dẹp xong xuôi. Vì hôm sau Trữ Mặc phải đi làm nên cô đành quay lại nhà thuê sớm. Bà Trần thương con gái, đóng hộp các món ngon đưa cho cô mang về.

Ông Trần cầm một tách trà ngồi xuống sofa, hỏi: “Tiểu Chính, trường con cho nghỉ chưa?”

“Dạ, rồi.”

“Con không định về nhà à?”

”Dạ, không. Con nói với ở nhà rồi, đợi đến kỳ nghỉ đông con về một thể.”

Con ở lại đây tìm công ty nào đó đi làm thêm.”

“Ừ, đi làm để lấy kinh nghiệm cũng tốt. Nghỉ như vậy trường có đóng cửa không? Con định ăn đâu, ở đâu? Hay vẫn ở trong ký túc xá?”

Tô Chính không do dự, nói thẳng: “Con định ở tạm chỗ Mặc Mặc vài ngày, lúc nào nhập học thì con về ký túc xá. Con ở đó đi đâu cũng tiện.”

Bà Trần đang đóng hộp thức ăn nghe Tô Chính nói vậy thì ngừng tay, ngẩng đầu nhìn Tô Chính, rồi lại quay sang nhìn Trữ Mặc.

Ông Trần thì không suy nghĩ gì nhiều, gật đầu: “Cũng được. Nói thật là một mình Mặc Mặc sống ở đó, chú với dì cũng không yên tâm, nó lại thường xuyên làm ca đêm nữa.”

Trữ Mặc nghe ông Trần nói vậy bèn trấn an: “Ba yên tâm. Con đã nói với ba rồi, chỗ con ở là khu phố buôn bán đông đúc, rất an ninh.”

Ông Trần tỏ vẻ không hài lòng, nghiêm mặt: “Nhưng con cũng phải cẩn thận, đặc biệt là ban đêm.”

“Con biết rồi, biết rồi. Ba yên tâm.” Trữ Mặc bước đến bên cạnh bà Trần, cầm lấy hộp thức ăn, “Vậy con đi đây.”

Ông Trần gật đầu: “Ừ, đi đi. Đi đường cẩn thận đó.”

Trữ Mặc và Tô Chính vừa đi khỏi, bà Trần không nhịn được, vỗ vai ông Trần một cái thật mạnh làm ông giật mình: “Ông hồ đồ quá, để Tiểu Chính ở nhà Mặc Mặc không nên đâu!”

“Bà nghĩ quá rồi.” Ông Trần nói, “Tô Chính nhỏ hơn Mặc Mặc nhiều tuổi, từ nhỏ chơi với nhau như hai chị em. Với lại bây giờ trường học nghỉ lễ, bà kêu nó phải làm sao đây? Lễ nào kêu nó ra ngoài thuê phòng trọ? Nó đến đây đi học, chúng ta phải lo lắng cho nó mới đúng.”

“Tôi không nói là không lo lắng cho nó, cũng không nói giữa nó và Mặc Mặc có chuyện gì. Nhưng Tô Chính cũng đã lớn, ở chung vậy không nên.” Bà Trần lau tay vào tạp dề, thở dài, “Thôi bỏ đi, dù sao cũng chỉ có mấy ngày. Lần này vậy đi, mai mốt tôi phải nhắc nhở Mặc Mặc chú ý hơn những chuyện này.”

Bà Trần không biết những chuyện mà bà lo lắng lại là sự thật. Trữ Mặc cũng không biết bà Trần đang lo lắng cho cô, nhìn dáng vẻ vui mừng của Tô Chính, cô hỏi: “Cậu vui lắm à?”

“Ừ”. Có thể danh chính ngôn thuận ở nhà cô, tất nhiên là cậu rất vui.

“Khi nào thì cậu tìm việc làm thêm? Đi làm vậy có ảnh hưởng đến việc học của cậu không?”

“Không đâu.” Tô Chính mỉm cười, “Bọn em phải làm thực tế, cũng tính như một học phần.”

“Vậy thì được.” Trữ Mặc nhìn hộp thức ăn trên tay Tô Chính, “Sao mẹ chị lấy nhiều thức ăn vậy, ăn không hết biết làm thế nào đây?”

Tuy bà Trần không ủng hộ việc Tô Chính sống ở nhà Trữ Mặc nhưng nghe cậu nói sẽ đến đó, bà cũng lấy nhiều thức ăn hơn bình thường, hai người ăn cũng không chắc hết.

“Chắc dì sợ em ăn không đủ.” Tô Chính nhắc nhắc hộp cơm: “Nặng thật đấy.”

Đến nhà, Tô Chính cất thức ăn, Trữ Mặc ngồi nghỉ ở ghế sofa. Sau đó, Tô Chính cũng đến ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn cô.

Cô cúi đầu, nét mặt nhìn nghiêng trông thật đẹp, sống mũi thẳng, bờ môi mềm mại... Tô Chính chăm chú ngắm nhìn gương mặt cô, cảm thấy cổ họng mình khô ran. Cậu lấy nước uống, sau đó bật tivi, chuyển hết kênh này đến kênh khác, nhằm phân tán sự chú ý.

Trữ Mặc đứng dậy đi vào phòng ngủ. Tô Chính khẽ thở dài.

Trữ Mặc không ngờ lại gặp Tưởng Phi Phi ở bệnh viện.

Hôm Trữ Mặc trở lại làm việc, có một bệnh nhân được đưa đến chỗ của cô.

Hai đồng nghiệp đến các phòng bệnh xem tình hình, cô và Bạch Sa ở phòng y tá trực, một lúc sau thì người nhà bệnh nhân đến thăm bệnh, là Tưởng Phi Phi và mẹ cô ta.

Hai người đến phòng y tá hỏi thăm tình hình, Trữ Mặc vừa ngược lên nhìn thì chạm mặt Tưởng Phi Phi. Tưởng Phi Phi liền đổi sắc mặt, im lặng nhìn Trữ Mặc.

Mẹ Phi Phi nói: “Chúng tôi đến thăm bệnh nhân vừa được chuyển vào đây, tên là Tưởng Quốc.”

Trữ Mặc gặp Tưởng Phi Phi không tỏ ra phản ứng gì đặc biệt, cô vừa ghi chép thông tin bệnh nhân vừa nói: “Xin lỗi, bây giờ không phải giờ thăm bệnh, người nhà không được vào. Hai giờ đến hai giờ rưỡi mới là giờ thăm bệnh.”

Mẹ của Tưởng Phi Phi lộ vẻ thất vọng, bà nhìn về phía phòng bệnh, “Có thể nào cho tôi ngoại lệ một lần không? Chiều nay tôi còn có việc, giờ đó không vào được. Chúng tôi vào nhìn bệnh nhân một lát thôi được không?”

“Trữ Mặc, thái độ của cô vậy là sao?” Tưởng Phi Phi lên tiếng, giọng sắc lạnh, “Hỏi cái gì cô cũng nói không được là sao?”

Bà Tưởng thấy giọng điệu của con gái cũng lấy làm lạ nhưng khi nghe nhắc đến “Trữ Mặc”, bà sa sầm nét mặt.

Trữ Mặc ngược đầu, bình tĩnh nhìn Tưởng Phi Phi: “Đây là quy định của bệnh viện.”

“Quy định gì chứ?” Tưởng Phi Phi cười nhạt, “Bình thường người nhà đều có thể theo chăm sóc bệnh nhân, còn các người ở đây, vào thăm cũng không cho vào, có phải cô muốn làm khó chúng tôi không?”

“Tôi không cố ý làm khó gì cả. Cô chưa từng đến Phòng bệnh nặng nên thấy khó hiểu cũng phải. Ở đây không cho phép người nhà theo chăm sóc bệnh nhân, tất cả đều do y tá chúng tôi chăm sóc. Mỗi ngày có nửa tiếng để người nhà vào thăm thôi.”

“Ý cô là sao?” Tưởng Phi Phi lớn tiếng.

Cuộc tranh cãi gây sự chú ý cho những đồng nghiệp khác của Trữ Mặc.

Vừa lúc y tá trưởng bước vào, nhìn Trữ Mặc rồi nhìn mẹ con Tưởng Phi Phi: “Chuyện gì thế?”

Tưởng Phi Phi nhìn y tá trưởng dò xét: “Bà là ai?”

“Tôi là y tá trưởng ở đây.”

“Y tá trưởng à? Bà đến đúng lúc lắm, tôi muốn tố cáo thái độ của cô ta đối với người nhà bệnh nhân không tốt, ngăn chúng tôi vào thăm bệnh một cách vô lý, dẫm dúng tính mạng bệnh nhân đe dọa chúng tôi.”

Y tá trưởng nhíu mày: “Ngăn cản không cho vào thăm bệnh à? Bây giờ đâu phải là giờ thăm bệnh?”

Tưởng Phi Phi giận đỏ cả mặt: “Tại sao?”

“Đây là Phòng bệnh nặng. Những bệnh nhân vào đây bệnh tình đã nguy kịch, bệnh nhân nào cũng phải thở oxy. Người nhà muốn vào thăm phải qua quá trình tiết trùng. Nếu cứ cho người nhà vào thăm như những phòng bệnh thông thường thì rất nguy hiểm cho bệnh nhân?” Y tá trưởng nghiêm nghị nói: “Chúng tôi rất hiểu tâm trạng của các vị, nhưng mong mọi người hãy tôn trọng quy định của bệnh viện. Các vị ở đây ồn ào cũng gây ảnh hưởng cho chính người thân của các vị. Đến giờ thăm bệnh, các vị hãy quay lại.” Y tá trưởng không khách khí mời mẹ con Phi Phi ra về.

“Cứ cho là như vậy, chúng tôi vẫn phải nói thái độ của y tá Trần Trữ Mặc không tốt.” Tưởng Phi Phi không nhượng bộ.

Y tá trưởng nhíu mày: “Việc này tôi sẽ điều tra, nếu đúng như cô nói, chúng tôi sẽ xử lý một cách công tư phân minh.” Y tá trưởng quay lại nhìn Trữ Mặc, “Vào phòng làm việc của tôi.” Nói xong không chờ Tưởng Phi Phi kịp phản ứng, bà đã bỏ đi.

Trữ Mặc ngược nhìn thấy Phi Phi nhếch mép cười.

Cô không nói gì, theo y tá trưởng ra ngoài.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Vừa đóng cửa phòng lại là y tá trưởng liền tra hỏi Trữ Mặc, “Sao lại dễ xảy ra xung đột với người nhà bệnh nhân? Chẳng phải cô đã luôn nhắc nhở mọi người quy định của bệnh viện hay sao?” Y tá trưởng dịu giọng, chỉ tay ra phía cửa, “Sự việc hôm nay ảnh hưởng thế nào đến chúng ta, con có biết không?”

Trữ Mặc cúi đầu im lặng.

Y tá trưởng mắng cô một hồi. Thấy cô im lặng, bà cũng không muốn nói nhiều: “Được rồi, ra ngoài đi, tập trung tinh thần làm việc. Sự việc hôm nay cô sẽ điều tra kỹ càng, sẽ không trách oan con đâu. Nhưng dù thế nào đi nữa thì sau này cũng nên chú ý đến thái độ của mình!”

“Cảm ơn y tá trưởng.” Trữ Mặc nói xong ra khỏi phòng. Tưởng Phi Phi và mẹ của cô ta đã rời khỏi bệnh viện.

“Trữ Mặc, không sao chứ?” Bạch Sa thấy cô liền chạy đến hỏi thăm tình hình, “Y tá trưởng la cậu một trận à?”

Trữ Mặc mỉm cười, lắc đầu: “Không sao, tớ không sao.”

“Không mắng cậu thì tốt rồi.” Bạch Sa nhún vai, chắc cô đã từng bị y tá trưởng la mắng nên có kinh nghiệm.

“Hai người lúc này đúng là kiếm có gây sự mà!”

Bạch Sa nói với vẻ bất bình, “Làm y tá như chúng ta thật là khổ, ngày ngày đã phải chăm sóc bệnh nhân đến mệt lả người, người nhà bệnh nhân không cảm ơn thì thôi, chỉ toàn kiếm có gây sự, ức chết đi được.”

Trữ Mặc mím chặt môi, cúi đầu không nói gì. Cô hiểu rõ do đâu mà xảy ra xung đột ngày hôm nay. Cô nhớ lại những lời Khương Túc nhắc nhở hôm đám cưới của Điền Tuấn mà bất giác rùng mình.

8. Chương 8: Mâu Thuẫn Dữ Dội

Thời gian làm việc của y tá ở Phòng bệnh nặng khác với những phòng khác, có tổng cộng năm ca trực. Ca 1 từ 8 giờ đến 12 giờ và từ 14 giờ đến 17 giờ 30; ca 2 từ 17 giờ 30 đến 8 giờ sáng hôm sau; ca 3 từ 2 giờ đến 8 giờ; ca 4 từ 11 giờ đến 19 giờ; ca 5 có chút khác biệt, được chia thành hai, sáng từ 8 giờ đến 14 giờ 30 và tối từ 18 giờ đến 2 giờ. Thời gian trực của mỗi y tá đều phải tuân theo sự sắp xếp của bệnh viện.

Y tá trưởng gặp Bạch Sa và vài y tá có mặt ở hiện trường để hỏi rõ tình hình, biết không phải lỗi của Trữ Mặc, để tránh đụng độ với người nhà bệnh nhân, đành phải thương lượng với Trữ Mặc để đổi ca trực. Cuối cùng, y tá trưởng sắp xếp cho cô trực ca 3 và ca tối của ca 5. Đây đều là những ca làm việc vào ban đêm rất hao tổn sức lực, nhưng Trữ Mặc vẫn vui vẻ theo sự phân công.

Chuyện xảy ra hôm nay khiến Trữ Mặc rất buồn, cô chậm chậm bước đi trên con đường quen thuộc về nhà, vừa đi vừa suy nghĩ, đến 6 giờ tối vẫn chưa về đến nhà. Lúc cô đang cúi đầu thần thờ thì có người ở ngay phía trước cô.

Trữ Mặc ngẩng đầu lên nhìn, là Tô Chính.

“Sao vậy, làm gì như người mất hồn vậy?” Tô Chính quan sát Trữ Mặc, “Không vui à? Hôm nay công việc không thuận lợi sao?” Cậu ta lúc nào cũng bất ngờ xuất hiện trước mặt cô.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Thấy Mặc Mặc chưa về, điện thoại cũng không nghe, sợ Mặc Mặc có chuyện gì nên em đi tìm. Kết quả là thấy Mặc Mặc thần thờ ở đây.”

Trữ Mặc lục tìm điện thoại, “Lúc làm việc phải tắt máy, sau khi tan ca chị quên mở lại.” Cô lắc đầu, “Chị không sao.”

“Tươi cười chút đi.” Tô Chính vỗ vai Trữ Mặc, “Đừng để công việc ảnh hưởng đến tâm trạng. Người thông minh không mang công việc về nhà.”

Trữ Mặc gượng cười, vẻ mệt mỏi.

“Dù sao em cũng đã đến đón Mặc Mặc, tối nay mình ăn ở ngoài đi.”

Trữ Mặc hỏi: “Ăn ở ngoài? Ăn gì?”

“Mặc Mặc muốn ăn gì thì ăn.” Tô Chính mỉm cười, cúi nhìn Trữ Mặc, “Không phải đây là địa bàn của Mặc Mặc sao?”

“VẬY ăn cá nướng nhé?”

“Được”, Tô Chính lập tức đồng ý, “Vậy mình đi ăn cá nướng!”

Hai người đến quán cá nướng ở gần đó, bên trong quán rất đông, phải xếp hàng đợi mới có chỗ. Đầu tiên, hai người phải đến bể chọn cá, sau đó đứng ở ngoài hành lang vừa đợi vừa nói chuyện.

Cũng may, đợi không lâu đã có chỗ trống. Trữ Mặc thích ăn cay, Tô Chính cũng vậy, hai người gọi một phần cá nướng cay đặc biệt. Trữ Mặc ăn cay đến mức đỏ đầy mồ hôi, chảy cả nước mắt, nhưng tâm trạng đã trở nên thoải mái.

Nhìn Trữ Mặc vừa chảy nước mắt vừa ăn, Tô Chính vừa thấy thương vừa buồn cười, cậu gọi cho cô một chén canh gân nhĩ, sau đó lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc, đừng khóc, em sẽ không giành ăn với Mặc Mặc nữa!”

Cô còn chưa định thần, Tô Chính đã đưa khăn giấy đến trước mũi cô, dịu dàng nói: “Nào!”

Trữ Mặc giật lấy khăn giấy từ tay Tô Chính, tự mình lau, “Cay quá.”

Cậu nhìn cô, cười: “Lúc nhỏ Mặc Mặc chăm sóc em, sau này em sẽ chăm sóc cho Mặc Mặc.”

Trữ Mặc đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, thứ Tư này, ba chị muốn đi câu cá, cậu có đi không?”

“Thứ Tư à?” Tô Chính lắc đầu, “Hôm đó em có việc rồi.” Cậu nhìn Trữ Mặc, “Xin lỗi Mặc Mặc, em phải đi làm, không thể nghỉ để đưa Mặc Mặc đi được rồi.”

“Không sao, cậu cứ làm việc đi.” Một ngày Tô Chính đến ở, Trữ Mặc đưa chìa khoá nhà cho cậu, “Em nhớ mang chìa khoá theo. Cả nhà đi chơi còn chưa biết về trong ngày hay ở lại qua đêm.”

Tô Chính đáp: “Được, Mặc Mặc ăn no chưa?”

“Ừ”, Trữ Mặc uống một ngụm trà, “No rồi.” Cô đặt chén trà xuống rồi cầm lấy ví, Tô Chính ngăn lại: “Em mời.”

“Cứ để chị.” Trữ Mặc đẩy tay Tô Chính, “Em còn đi học. Tuy là kiếm được việc rồi nhưng cũng không thể có bao nhiêu tiền là tiêu hết bấy nhiêu.”

Tô Chính kiên trì: “Em nói rồi, em mời.” Nói xong, cậu cầm ví tiền của Trữ Mặc bỏ lại vào túi xách của cô.

Tô Chính kiên quyết giành trả tiền khiến Trữ Mặc không biết làm sao. Tối hôm đó, nhân lúc Tô Chính ngủ say, Trữ Mặc lén để mấy trăm vào ví của cậu.

Trữ Mặc bị đối ca trực nên ngày hôm sau dậy rất muộn. Tô Chính sáng sớm đã rời nhà, đến lúc ăn trưa, mới phát hiện trong ví có thêm mấy trăm. Cậu lấy số tiền đó ra, vừa nhìn vừa trầm ngâm suy nghĩ.

Do phải làm tăng ca nên Tô Chính không về nhà.

Lúc cậu về đến nhà thì Trữ Mặc đã đi làm. Cô đã làm cơm tối cho cậu, cậu không còn tâm trạng để ăn. Cậu nghĩ, thì ra đối với Trữ Mặc, cậu vẫn còn là một cậu nhóc chứ không phải là một người đàn ông trưởng thành. Cậu cũng biết Trữ Mặc thương và quan tâm nhiều đến cậu nên mới làm như vậy. Nhưng suy nghĩ và hành động của cô lại vô tình làm tổn thương lòng tự trọng của cậu.

Ông của Tưởng Phi Phi được đưa đến Phòng bệnh nặng trong tình trạng nguy kịch. Hơn 4 giờ sáng, Trữ Mặc cùng đồng nghiệp đang kiểm tra tình hình phòng bệnh, ghi chép tình trạng bệnh nhân. Việc này cứ cách 2 giờ họ phải làm một lần. Chăm sóc bệnh nhân ở Phòng bệnh nặng là một trong những công việc vất vả nhất trong bệnh viện.

Trữ Mặc đang ghi chép tình trạng của Tưởng Quốc, bỗng dưng nghe có những âm thanh khác thường. Trữ Mặc sợ hãi, nhanh chóng báo cho bác sĩ. Bác sĩ tiến hành cấp cứu đồng thời gọi điện thông báo đến người nhà của ông.

Tưởng Phi Phi cùng cha mẹ cô và Điền Tuấn đều chạy đến bệnh viện, nhưng đã chậm một bước, ông của Tưởng Phi Phi đã mất.

Trữ Mặc không muốn xuất hiện trước mặt Điền Tuấn và người nhà họ Tưởng trong tình trạng này, cô muốn tránh đi, nhưng Tưởng Phi Phi đã nhìn thấy cô.

Vừa rồi, khi nghe tin ông mất, cô ta còn khóc lóc thảm thiết, giờ bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, xông đến chỗ Trữ Mặc, túm chặt lấy cô: “Không được đi!”

Trữ Mặc muốn thoát ra nhưng không được, Tưởng Phi Phi càng giữ chặt lấy tay cô: “Hôm nay là cô trực? Ông tôi là do cô trông coi?”

Trữ Mặc bình tĩnh đáp: “Hôm nay là tôi trực. Ông cô là một trong các bệnh nhân do tôi chăm sóc.”

Tưởng Phi Phi giơ tay tát mạnh vào mặt Trữ Mặc: “Ông tôi lúc mới đến đây còn khỏe, sao đột nhiên lại thế này, nói mau? Cô chăm sóc như vậy hả?”

Đồng nghiệp ở bên cạnh thấy vậy liền đến tách hai người ra: “Sao lại đánh người như vậy, có gì từ từ nói không được sao?”

Bà Tưởng cười lạnh: “Từ từ nói cái gì? Bây giờ người đã chết rồi, các người còn muốn từ từ nói? Đánh người thì sao? Cô ta chăm sóc người bệnh thế nào mà để chết như vậy?”

Trữ Mặc nghe đến đây không thể im lặng được nữa. Vốn trực ca đêm đã rất mệt, nhìn thấy người bệnh không qua khỏi họ cũng rất buồn, bây giờ còn bị gây sự: “Các người muốn làm gì? Các người bị điên rồi à?”

“Cô nói ai điên? Cô nói ai điên hả?” Mẹ của Tưởng Phi Phi xông đến định đánh Trữ Mặc, “Phi Phi nói đúng, cha tôi không thể vô duyên vô cớ ra đi như vậy được, các người phải giải thích rõ ràng!”

Y tá nam bên cạnh cản mẹ của Phi Phi, Trữ Mặc mới không bị đánh. Điền Tuấn đến kéo Tưởng Phi Phi ra: “Phi Phi, em bình tĩnh một chút.”

“Làm sao bình tĩnh chứ? Ông em mất rồi, anh bảo em sao có thể bình tĩnh được. Lại mất đúng lúc cô ta trực, sao có thể trùng hợp như vậy chứ? Cô ta hận em, anh không biết sao? Trước mặt mọi người hất nước vào mặt em, đến phá đám hôn lễ của chúng ta, loại người này có việc gì mà không dám làm chứ? Bình tĩnh là sao?” Tưởng Phi Phi vừa nói vừa bóp chặt tay Trữ Mặc khiến cô đau nhức. Trữ Mặc đẩy mạnh, Tưởng Phi Phi đang nói chuyện với Điền Tuấn không chú ý nên để Trữ Mặc thoát được, lao đảo suýt ngã.

“Cô dám đánh người?” Mẹ Tưởng Phi Phi như phát điên, vừa nói vừa xông tới Trữ Mặc.

Cuộc cãi vã khiến nhiều người đổ xô đến, một y tá chạy đi gọi bảo vệ. Mấy y tá nam và bác sĩ trực ban sợ Trữ Mặc bị đánh đã kéo cô ra phía sau, có người nhắc cô: “Cô vào phòng làm việc tránh đi.”

Trữ Mặc giận tái mặt, đi vào phòng làm việc.

Nhưng không ngờ mẹ của Tưởng Phi Phi vẫn không buông tha cho cô, định xông vào phòng làm việc đánh Trữ Mặc. Mọi người đều hoảng sợ, trong lúc hỗn loạn làm bể cá trên bàn rồi xuống vỡ tan tành, khắp phòng đầy nước và mảnh thủy tinh vỡ.

Trữ Mặc chưa từng chứng kiến cảnh tượng như vậy, cảm thấy vừa uất ức vừa tức giận muốn phát điên.

Tưởng Phi Phi la khóc ngoài hành lang, bà Tưởng thì gây náo loạn. Bảo vệ muốn kéo bà ta đi, nhưng bà ta nhất quyết ngồi bệt xuống nền nhà đầy nước rồi cũng la khóc.

Cảnh tượng này khiến cho bệnh viện về đêm luôn yên tĩnh trở nên huyền ảo, làm kinh động đến lãnh đạo bệnh viện. Họ cử người đến, một mặt an ủi người nhà họ Tưởng, một mặt gọi Trữ Mặc lên lầu để hỏi rõ tình hình.

Tưởng Phi Phi tát mạnh đến nổi dấu tay của cô còn hằn trên mặt Trữ Mặc.

Phó viện trưởng đang trực ở bệnh viện, sau khi tìm hiểu sơ bộ, muốn khiển trách Trữ Mặc vì đã lớn tiếng tranh cãi với người nhà bệnh nhân, nhưng khi nhìn thấy dấu tay trên mặt cô lại thấy tội nghiệp, ông đưa ly nước cho, nhẹ giọng nói: “Cô chịu khổ rồi.”

Trữ Mặc cúi đầu, cố gắng kìm nước mắt.

“Chúng ta là những người làm việc ở lĩnh vực dịch vụ, nhiệm vụ hàng đầu là phục vụ người bệnh, đôi lúc khó tránh khỏi bị oan ức. Tôi biết cô cảm thấy khó chịu, nhưng có câu tôi không thể không nói.”

Trữ Mặc quệt nước mắt nói: “Phó viện trưởng cứ nói đi ạ.”

“Tôi đã nghe các đồng nghiệp nói lại, chuyện này tuy bên kia sai, nhưng cô cũng không nên cãi nhau với họ, làm mọi chuyện căng thẳng thêm.” Phó viện trưởng dừng một chút lại nói “Tôi nghe nói trước kia cô với họ đã có lần va chạm.”

“Vâng.” Trữ Mặc xác nhận, cũng không giải thích gì thêm.

Phó viện trưởng chỉ nghe nói có va chạm cũng không biết rõ mâu thuẫn giữa Trữ Mặc và người nhà họ Tưởng.

Ông gật đầu nói: “Dù sao thì hôm nay cô cũng chịu khổ rồi.” Rồi ông nhìn đồng hồ, “Cô cũng sắp tan ca, đi giao ban rồi về nhà nghỉ ngơi. Chuyện hôm nay, cô nên rút kinh nghiệm. Về phần người nhà bệnh nhân, bệnh viện sẽ giải quyết.”

“Vâng, cảm ơn phó viện trưởng.” Trữ Mặc cũng không nhiều lời, chào ông rồi quay về phòng làm việc.

Bệnh viện cử người tới thương lượng với nhà họ Tưởng, cuối cùng mới yên tĩnh trở lại. Đồng nghiệp lo lắng vây quanh cô: “Trữ Mặc, cô không sao chứ?”

Trữ Mặc lắc đầu không nói. Mọi người thở dài, an ủi cô.

Lúc Trữ Mặc rời khỏi bệnh viện đã hơn 8 giờ sáng.

Không khí buổi sáng mùa thu trong lành, dễ chịu, nhưng cô không thấy thoải mái chút nào, khắp người nhức mỏi.

Trữ Mặc về đến nhà còn chưa thay quần áo đã lăn ra ngủ. Đến khi cô tỉnh dậy thì trời đã tối. Tô Chính đang ngồi trên sofa xem tivi, Trữ Mặc đi ra cậu cũng không nhìn cô, cũng không nói chuyện, cầm điều khiển liên tục đổi kênh.

Trữ Mặc không phát hiện ra sự khác thường của Tô Chính, tâm trạng của cô đang rất tệ, rót ly nước xong lại trở về phòng. Một lúc sau Tô Chính đến gõ cửa phòng: “Mặc Mặc, chúng ta nói chuyện một chút.”

Trữ Mặc không trả lời, quay người giấu đi một bên má còn in dấu tay. Tuy đã qua mười mấy tiếng nhưng dấu vết vẫn còn rõ.

Tô Chính không nghe thấy tiếng trả lời, tự đẩy cửa đến ngồi bên giường, im lặng một lát rồi nói: “Mặc Mặc định bỏ mặc em đấy à?”

Trữ Mặc vẫn im lặng nhắm mắt. Từ trước đến nay cô chưa trải qua những chuyện như vậy nên đến giờ vẫn chưa bình tĩnh được.

Tô Chính nhìn lưng Trữ Mặc: “Trong lòng Mặc Mặc, em như thế nào?”

Trữ Mặc không có tâm trạng nói chuyện này với Tô Chính, vẫn không quay đầu lại đáp: “Bây giờ tâm trạng chị không tốt lắm, lúc khác hãy nói.”

“Mặc Mặc.” Tô Chính gọi nhỏ, cậu không biết những chuyện cô gặp phải ngày hôm qua, do vẫn còn trong trạng thái bị tổn thương lòng tự trọng nên không để ý đến phản ứng khác thường của cô. “Tại sao lại để tiền trong ví em?”

Trữ Mặc nhắm mắt, lại mở ra, cuối cùng ngồi dậy nhìn Tô Chính. Cô không muốn vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cãi nhau, cố nén xúc động, bình tĩnh nói: “Hiện tại cậu còn chưa chính thức đi làm, sao có thể để cậu mời cơm chứ.”

Chị nói sai sao?”

Trong phòng không mở đèn, nên cậu không thể thấy vết đỏ trên mặt cô. Tô Chính nhẹ giọng nói: “Vậy Mặc Mặc có nghĩ đến cảm nhận của em không?”

“Cảm nhận của cậu? Cảm nhận gì chứ? Đây chỉ là chút chuyện nhỏ, Tiểu Chính, lòng tự trọng của cậu cũng lớn quá đấy!”

Tô Chính không nói gì, chỉ đưa tiền đến trước mặt Trữ Mặc: “Cầm lấy đi, em không cần.”

Trữ Mặc biết lúc này không nên để tâm trạng ảnh hưởng đến mọi chuyện, nhưng trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu, không kìm được nên hơi lớn tiếng: “Chị không hiểu cậu cứ cố chấp như vậy làm gì? Chị cũng không phải bạn gái cậu, làm sao dám tiêu số tiền phí sinh hoạt mà ba mẹ gửi cho cậu chứ?”

Vô tình lời nói của cô lại làm lòng tự trọng của Tô Chính tổn thương sâu hơn. Cậu không nói được lời nào, cũng không muốn cãi nhau với cô, nên đứng dậy rời khỏi phòng. Trữ Mặc khẽ nhún mày. Cô đang rất buồn, thái độ của Tô Chính lại khiến cô buồn hơn.

Tuy tâm trạng không vui, nhưng sáng thứ Tư, Trữ Mặc vẫn cùng ba mẹ và gia đình Lâm Nghiêm ra ngoại thành câu cá. Cũng may, qua hai ngày, vết đỏ trên mặt đã biến mất, nếu để ba mẹ thấy được, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Nghiêm mượn xe của bạn đến đón Trữ Mặc.

Ba mẹ cô tự lái xe đi, mọi người hẹn gặp nhau ở gần đường cao tốc ngoại thành. Ông Lâm và bà Lâm đều rất vui khi gặp Trữ Mặc, bà Lâm đẩy ông Lâm lên ngồi ở ghế trước, để Trữ Mặc ngồi cạnh mình.

“Đi sớm thế này có lạnh không con?” Bà Lâm thấy Trữ Mặc không mang áo khoác liền lấy áo của mình quần lên người cô.

“Không cần đâu cô, con không lạnh.” Trữ Mặc sợ bà Lâm bệnh, nên đưa lại áo khoác cho bà.

Ông Lâm ngồi phía trước nói: “Câu cá cũng phải biết lúc nào câu được. Bà tưởng cứ quăng mồi câu xuống là câu được cá sao? Buổi sáng cá đều bơi trên mặt nước để thở và tìm thức ăn, đến khoảng 10 giờ trưa, cá đã ăn no sẽ khó câu.”

Đến nơi hẹn đã thấy xe của ông Trần. Trữ Mặc muốn chuyển sang ngồi xe với ba mẹ, nhưng ba cô khi nhìn thấy họ chỉ mở cửa kính để chào hỏi, bảo Lâm Nghiêm đi trước dẫn đường rồi nổ máy đi tiếp. Trữ Mặc vừa định mở cửa xe, đành thu tay về.

Ngồi trên xe hơn 40 phút, lúc đến nơi mới hơn 6 giờ mặt trời còn chưa lên. Không khí thật trong lành dễ chịu. Dù đã vào thu nhưng cây cỏ hai bên đường vẫn còn xanh tươi.

Trữ Mặc vừa xuống xe đã cảm nhận cái lạnh bên ngoài. Không khí ở ngoại thành lạnh hơn trong thành phố. Bỗng cô thấy người ảm hảm, thì ra Lâm Nghiêm vừa khoác thêm áo cho cô: “Đừng khách sáo, anh thấy trời lạnh nên mang hai chiếc áo khoa em cứ mặc đi.”

Trữ Mặc cũng không từ chối: “Cám ơn.”

Bà Trần đã chuẩn bị sẵn áo khoác cho Trữ Mặc, vừa nhìn thấy cảnh Lâm Nghiêm khoác áo cho Trữ Mặc liền kéo tay ông Trần, hai người nhìn nhau cười.

Ăn sáng xong, mọi người thoải mái hơn rất nhiều.

Bạn của Lâm Nghiêm giúp anh chuẩn bị ghế ngồi, hướng dẫn họ đến hồ. Đến hồ mới biết họ không phải là nhóm đến sớm nhất, đã có người đến trước và đã câu được cá. Mọi người tản ra, tìm vị trí thích hợp. Trữ Mặc chọn chỗ ngồi dưới một gốc cây lớn, như vậy lát nữa mặt trời lên cũng không bị nắng.

Hồ ở cạnh núi, sáng sớm vẫn còn hơi sương phảng phất trên mặt nước, tiếng chim hót lãnh lót vang vọng.

Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, Trữ Mặc quay đầu lại thì thấy Lâm Nghiêm đặt ghế ngồi bên cạnh, nhìn tay cô nói: “Có muốn anh giúp gắn mồi vào cần câu không?”

“À, vâng, cảm ơn anh.” Trữ Mặc đưa cần câu cho anh.

Cô đến đây, vừa là đi theo ba mẹ, vừa muốn được thanh tịnh một chút, còn đối với chuyện câu cá thì không mấy hứng thú. Cho nên từ lúc đến đây, cô chỉ ngồi im lặng, ngay cả túi đựng dụng cụ câu cá cũng chưa mở ra.

Lâm NghiêM lấy cần câu ra lắp ráp, móc mồi vào rồi đưa cho Trữ Mặc: “Hồ này nổi tiếng nhất là cá chuối.”

Trữ Mặc không hiểu: “Là cá gì?”

“Tên khoa học của nó là gì anh cũng không biết.”

Lâm NghiêM mở túi cần câu của mình, “Là một loại cá xương ít thịt ngon, mẹ anh rất thích ăn, nhưng rất khó câu. Xem thử hôm nay có may mắn câu được không.”

Lâm NghiêM vung cần câu ra, một lúc sau đã câu được rất nhiều cá. Nhưng do anh cố ý câu loại cá nhỏ nên lúc kéo lên chỉ toàn những loại cá bé xíu.

Trữ Mặc cũng vung cần câu ra, sau đó bắt đầu ngồi nghĩ lan man.

Khu hồ rất yên tĩnh, nhưng không gian rộng lại thoáng nên chỉ cần cách nhau một quãng đã không nghe người khác nói gì. Trữ Mặc có thể thấy ba mẹ ngồi phía đối diện, chỉ có điều họ như hai chấm nhỏ xíu. Ông Lâm bà Lâm thì không biết ngồi ở đâu.

Trữ Mặc đang nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, Tưởng Phi Phi cố ý gây rối, bất giác lại nghĩ đến thời gian ở cùng Điền Tuấn, rồi lại nghĩ đến chuyện giữa cô và Tô Chính. Tất cả đều không có gì rõ ràng.

“Trữ Mặc... Trữ Mặc!”

Lâm NghiêM gọi cô, thấy cô không có phản ứng gì bèn kéo tay. Trữ Mặc giật mình, định thần lại mới phát hiện Lâm NghiêM đang giúp cô kéo cần: “Cá cần câu rồi, gọi em mãi cũng không thấy động đây, đang ngủ sao?”

Mặc Mặc thấy anh đang kéo cần nên nhanh chóng buông tay, giao lại cần câu cho anh: “Đang thiền định.”

“Gặp may đây.” Lâm NghiêM thu dây, kéo cá. Đó là một con cá trắm cỏ khoảng 3-4 kg. Trữ Mặc nhanh chóng lấy vợt bắt cá. Lâm NghiêM đổi tay với cô, giữ lấy vợt, sau đó gỡ lưỡi câu ra, làm xong lại giúp Trữ Mặc thay mồi mới: “Câu tiếp nhé.”

Trữ Mặc nhìn Lâm NghiêM thả cá vào chiếc lồng ở dưới nước: “Em không muốn câu nữa.”

“Hiểu rồi.” Lâm NghiêM rửa tay rồi nhìn mặt nước, “Con cá này thật xấu số, hôm nay số đã định là bị bắt. Em không muốn câu nó, là do nó tự nguyện mắc câu.”

Trữ Mặc cười lặng lẽ.

“Có tâm sự gì sao?” Lâm NghiêM ngồi xuống, “Chúng ta quen nhau không lâu, nhưng nếu có chuyện buồn, anh cũng có thể chia sẻ với em.”

9. Chương 9: Không Thể Kháng Cự

“Anh làm em nhớ đến một người bạn.” Trữ Mặc vừa cười vừa vén tóc gọn vào vành tai, “Người bạn đó thường nói: ”Cậu có chuyện gì không vui không? Kể cho tớ vui chút đi.”

“Bạn của em cũng hóm hỉnh đấy.”

“Bạn em là kiểu người cứ nói chuyện cho vui, không sợ người khác buồn hay giận, tính tình cực kỳ dễ chịu. Có cơ hội em giới thiệu cho anh làm quen nhé?”

Lâm NghiêM nhìn Trữ Mặc: “Là nam hay là nữ?”

“Nữ.”

“Ồ!”

Lâm NghiêM cố ý kéo dài chữ “ồ”, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trữ Mặc cười sảng khoái: “Anh đừng nghĩ ngợi lung tung, em không có ý làm mai bạn mình cho anh đâu, cô ấy có chồng có con rồi.”

Lâm Nghiêm chuyển hướng nhìn mặt nước: “Nếu em thật lòng muốn làm mai cho anh, anh cũng không chịu.”

Trữ Mặc tò mò: “Anh có bạn gái rồi à?”

“Chưa có. Nhưng mà anh tìm được đối tượng, muốn tiến tới với cô ấy.”

“Thích người ta rồi thì anh nên chủ động, không nắm bắt kịp thời là sẽ vuột mất đấy.”

Lâm Nghiêm cười: “Cảm ơn em động viên.”

Mặt trời vừa lên cao, màn sương trên mặt nước đã tan hết. Đến buổi trưa, dường như cá chẳng buồn ăn mồi, mấy vị trưởng bối thu cần câu, Lâm Nghiêm dẫn mọi người trở về khu sân vườn ăn cơm trưa.

Trữ Mặc nhìn vào lồng đựng cá, một mình cô đã câu được năm sáu con, bốn người lớn cũng thu hoạch khá. Chỉ có Lâm Nghiêm, muốn câu được cá nhưng cuối cùng lại tay không.

Đang dịp lễ Quốc khánh nên đâu đâu cũng đông người, khi họ quay lại khu sân vườn thì có vẻ hết thức ăn, phía ngoài xe đậu đầy hai bên đường, vài người mới đến đang vội vàng tìm chỗ. May mà Lâm Nghiêm đã đặt chỗ từ trước nên ông chủ vẫn để dành đồ ăn, chỉ có cá là chờ mọi người về mới bắt đầu nướng.

Sau khi ăn cơm, ông bà Trần cùng ông bà Lâm ngồi chơi mạt chược. Trữ Mặc ngồi xem ba mẹ chơi một chút rồi đi dọc hành lang ra phía trước sân. Cô vừa ra ngoài là Lâm Nghiêm ra theo, anh đem cho cô một quả quýt.

“Cảm ơn.” Trữ Mặc cầm lấy, “Ồ đây đông thật.”

“Ừ, ngày thường cũng đông như thế đấy.” Lâm Nghiêm cười, “Ở xa đây chút có lẽ vắng hơn, rất nhiều người thích dạng sân vườn như thế này. Lúc bạn anh xin nghỉ việc rồi về đây mua đất để kinh doanh, ai cũng phản đối, vậy mà em xem, nó phát đạt đến vậy, bao nhiêu người làm theo.”

Trữ Mặc gật đầu.

“Xin nghỉ việc làm ăn riêng vậy mà hay hơn, đi làm đã mệt lại phải xem sắc mặt của người khác, làm công ăn lương là vậy.”

Trữ Mặc nghe anh nói, tự nhiên cô nghĩ đến công việc hiện tại của mình, cúi đầu yên lặng bóc vỏ quýt.

“Em còn muốn ra câu cá không? Hôm nay ai cũng có thu hoạch, chỉ mình anh là chẳng có gì.”

Trữ Mặc cười: “Thật ra anh còn câu được nhiều cá hơn mọi người đó chứ.”

Mấy con cá bé xíu đang bơi qua bơi lại trong thùng thiếc, đều là do anh câu.

Cả hai đứng dậy, xách thùng đi về phía hồ. Bây giờ hai bên bờ hồ đã đông gấp mấy lần lúc sáng. Hai người đi một vòng quanh hồ, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ, Lâm Nghiêm mắc mồi vào lưỡi câu, Trữ Mặc ngồi kế bên.

Trữ Mặc im lặng nhìn Lâm Nghiêm câu cá. Nói chuyện với anh thật thoải mái, phiền muộn mấy ngày hôm nay cũng giảm được ít nhiều.

Trữ Mặc chăm chú nhìn mặt hồ. Cô nói: “Đi chơi dã ngoại thích thật, thỉnh thoảng cũng nên đi cho tinh thần được thư giãn, giảm bớt áp lực công việc hàng ngày.”

“Vậy em có muốn đi leo núi không?” Phao động mạnh, anh lập tức đứng dậy thu dây câu, vừa kéo vừa nói: “Anh hẹn mấy người bạn nữa cuối tuần đi leo núi, em thích không khí thoáng đãng như vậy thì đi với bọn anh.”

Trữ Mặc chần chừ: “Không tiện lắm nhỉ?”

“Có gì mà tiện với không tiện?” Lâm Nghiêm lắc đầu thất vọng, kéo dây câu lên mà chẳng có con cá nào, mồi câu lại bị mất, “Lúc đầu bọn anh cũng chẳng quen biết nhau, làm quen trên mạng đấy. Vì có cùng một

sở thích, hẹn đi chơi vài lần rồi trở nên thân thiết, ai nấy đều muốn có thêm người gia nhập nhóm, càng đông càng vui mà.”

“Dân phượt à?”

“Cũng gần như thế, nhóm này chơi cũng được lắm, em có thời gian thì tham gia một lần xem.”

“Để em suy nghĩ đã.”

Nghe Trữ Mặc nói vậy, Lâm Nghiêm không nói gì nữa.

Đi chơi dã ngoại một ngày giúp cho tâm trạng của Trữ Mặc khá lên nhiều, cô cho rằng cơn phong ba do nhà họ Tưởng đem đến cũng qua, dù gì thì cái chết của người nhà họ Tưởng không liên quan đến cô. Nhưng khi cô không nghĩ ngợi gì chuyện đó nữa thì bà Tưởng lại dẫn người đến bệnh viện tìm cô.

Bà Tưởng vào thẳng phòng y tá, cả đám người đứng chiếm hết lối ra vào. Trữ Mặc nhìn mấy người đi theo bà Tưởng, nam có nữ có, có người cỡ tuổi cô, có người khá lớn tuổi, ai nấy đều nhìn cô đằng đằng sát khí.

Cô bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Trữ Mặc, cô thật ghê gớm.” Bà Tưởng cười nhạt, “Nhìn cô có vẻ có ăn học, hiền lành, không ngờ lại không biết xấu hổ như thế.”

Đồng nghiệp của Trữ Mặc thấy đám người bà Tưởng đến gây chuyện bèn nhanh chóng đi tìm bảo vệ của bệnh viện.

“Không biết xấu hổ?” Trữ Mặc nhìn thẳng vào mắt bà Tưởng, “Bà dựa vào đâu mà nói vậy?”

“Dựa vào đâu à?” Vẻ tức giận trên mặt bà Tưởng càng lộ rõ. Đám người đứng chắn lối đi, vừa nhìn đã biết cố ý đến sinh sự, những người tò mò bên ngoài bắt đầu tụ tập. Bà Tưởng thấy người xung quanh đến mỗi lúc một đông, lớn tiếng nói, “Cô quyền rũ con rể tôi, cô có biết xấu hổ không?”

Câu nói của bà Tưởng vừa vang lên, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Trữ Mặc. Trữ Mặc vô cùng tức giận, trước giờ cô chưa từng gặp ai như vậy.

Thấy Trữ Mặc tức run cả người, bà Tưởng đắc ý, càng nói càng khó nghe: “Thế nào, bị tôi nói đúng tim đen rồi phải không? Cô với Điền Tuấn có mặn nồng thế nào đi nữa thì đó cũng là chuyện trước đây, bây giờ nó là chồng của con gái tôi, cho dù cô không cam tâm thì cũng phải biết đó là chồng người khác, phải buông tha nó đi chứ. Với lại, Điền Tuấn chia tay với cô, thiệt thòi cho cô lắm sao? Lấy ba trăm ngàn tiền chia tay của nhà họ Điền rồi mà còn dây dưa, cô có biết xấu hổ không hả?”

Rõ ràng là Tưởng Phi Phi cướp đoạt tình yêu của cô, là Điền Tuấn phản bội cô, ba trăm ngàn mà nhà họ Điền đưa là tiền của cô. Sao lại có loại người đổi trắng thay đen như thế.

Đám người của bà Tưởng thì nhau nói những lời lăng mạ, Trữ Mặc không cách gì phản bác. Dù cho cô có phản bác thì xung quanh đều là người của bà Tưởng, cô bị vây chặt ở giữa.

Môi Trữ Mặc run bần bật, cô cố gắng nén cơn giận, nói, “Các người đừng có ngược ngạo, nói tôi quyền rũ Điền Tuấn thì hãy kêu anh ta đến đây.”

“Thứ con gái như cô thật không biết xấu hổ, quyền rũ chồng người khác, làm việc tắc trách gây chết người, bệnh viện này lẽ ra phải đuổi cổ cô từ lâu rồi!”

“Đúng, phải đuổi nó đi!” Đám người của bà Tưởng bắt đầu la lớn, “Thứ xấu xa như vậy mà cũng có người cần sao?”

Trữ Mặc giận tím mặt, cả người run lên, phải vịn vào cạnh bàn mới đứng vững được: “Các người nói chuyện đằng hoàng chút đi!”

Bà Tưởng tiến lên phía trước: “Miệng cô vẫn cứng thật đấy! Hôm nay tôi đánh vỡ mặt cô xem còn cứng miệng được nữa không?”

Trữ Mặc bước lùi lại, không ngờ chạm vào người Lâm Nghiêm. Anh nắm lấy tay bà Tưởng, gần giọng nói: “Tôi đã báo cảnh sát, hôm nay bà đánh cô ấy là phạm tội cố ý gây thương tích cho người khác. Đây là bệnh

viện, cô ấy có bị thương ở đâu, để bác sĩ kiểm tra luôn rồi định tội bà. Bà muốn đánh thì đánh đi.” Nói xong anh đẩy mạnh bà Tường, bà Tường mất thăng bằng, may mà có người phía sau đỡ được.

Những người đang có mặt không ngờ có người ra mặt giúp Trữ Mặc. Vừa nghe anh nói đã báo cảnh sát, khí thế của đám người nhà bà Tường giảm hẳn nhưng họ vẫn không chịu tha cho Trữ Mặc: “Ồ, lại có một người bị nó quấy rối đây sao? Trữ Mặc à, cô quả là không đơn giản, ngoài Điền Tuấn của chúng tôi ra, cô còn có người đàn ông khác nữa à?”

“Em có sao không?” Lâm Nghiêm không thèm để ý đến lời của họ, anh cúi xuống nhìn Trữ Mặc lo lắng.

Mặt Trữ Mặc trắng bệch không còn chút máu, cô mím chặt môi lắc đầu. Cô không biết vì sao Lâm Nghiêm lại có mặt ở bệnh viện vào giờ này, nhưng dù sao cô cũng phải cảm ơn tất cả những gì anh đã làm, giọng cô khàn khàn: “Cảm ơn anh.”

Lời cảm ơn vừa thốt ra khỏi miệng, bao nhiêu uất ức và căm giận gồng kìm nén được lúc trào dâng, hai dòng nước mắt lăn dài trên má cô, rớt xuống tay Lâm Nghiêm nóng hổi khiến anh cảm thấy xót xa vô cùng.

Trữ Mặc lau nước mắt, ngược nhìn đám người của bà Tường, bình tĩnh nói: “Đến hôm nay tôi mới biết trên đời này có loại người như bà. Ba trăm ngàn mà Điền Tuấn đưa cho tôi là tiền tôi góp cùng anh ta mua nhà để chuẩn bị đám cưới và tiền ba tôi cho anh ta mua xe, là tiền của tôi cả. Con gái bà cướp hôn phu của tôi hôm nay các người còn không chịu buông tha cho tôi, rốt cuộc muốn thế nào đây?”

Trữ Mặc nói nhỏ nhưng do xung quanh mọi người đều im lặng nên ai nấy đều nghe rõ từng lời. Một đồng nghiệp đứng phía sau Trữ Mặc lên tiếng: “Trữ Mặc nói cuối năm nay cưới, rồi lại nói không cưới nữa, nghe nói bị người ta cướp mất người yêu, còn phải xin nghỉ phép dài ngày để lấy lại tinh thần. Thì ra bà này chính là mẹ của cô gái đã cướp mất người yêu của Trữ Mặc.”

Một người khác tiếp lời: “Mới nhìn đã biết không phải loại vừa, con gái bà ta cũng chẳng tốt đẹp gì. Bà ta hung hăng đến đây làm khó dễ Trữ Mặc không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Người yêu của Trữ Mặc hối hận khi cưới phải một cô vợ không ra gì rồi sao? Nếu không sao mẹ cô ta lại dẫn người đến bệnh viện làm gì?”

Mọi người nghe thấy đều cười phá lên. Đám người bà Tường cũng nghe thấy những lời này, giận tím tái.

Bà Tường gầm lên: “Trữ Mặc, thứ rác rưởi không biết xấu hổ...”

Lâm Nghiêm không hề nói dối, anh đã gọi cảnh sát. Cảnh sát rẽ đám đông bước vào hiện trường trong lúc bà Tường vẫn đang hùng hổ sỉ nhục Trữ Mặc.

Viên cảnh sát nhìn bà Tường: “Bà ăn nói có văn hóa chút đi. Đây là bệnh viện, không được gây ồn ào, bà không biết sao?” Nói xong, anh ta nhìn đám đông, “Có chuyện gì thế?”

Đám người bà Tường trông thấy cảnh sát thì lập tức lặng yên, mắt hẳn về hùng hổ: “Con nhỏ đó quấy rối con rể tôi...”

“Nói năng có văn hóa chút đi!” Cảnh sát ngắt lời bà Tường, “Ai báo cảnh sát? Chúng tôi nhận được đến mấy cuộc gọi.”

“Tôi.”

“Tôi.”

Lâm Nghiêm trả lời. Cùng lên tiếng với anh là y tá trưởng, bà rẽ đám đông bước lên phía trước.

Trữ Mặc vô cùng ngạc nhiên, không biết y tá trưởng đến từ lúc nào.

Y tá trưởng chỉ đám người nhà bà Tường: “Bọn họ cố ý đến đây kiếm chuyện, còn phá hỏng vật dụng của chúng tôi.”

Đám người nhà bà Tường phát hoảng, họ đến đây chỉ muốn cảnh cáo Trữ Mặc, vừa ra tay thì đã có người ngăn lại, làm gì có chuyện phá hỏng vật dụng?

Bà Tường nổi giận: “Bà nói láo!”

Y tá trưởng bình tĩnh trả lời: “Bà đến đây gây sự hôm nay đâu phải lần đầu. Lần trước, bà xông hấn vào phòng làm việc của chúng tôi, đập phá đồ đạc, bà còn nhớ không? Bà đập vỡ hồ cá, đó là vật dụng của bệnh viện.”

Y tá trưởng nâng gọng kính: “Ngoài hồ cá ra, còn vài thứ khác bị bà đập phá, chúng tôi không thể không tính. Bà làm loạn xong rồi về, chúng tôi mới phát hiện các món đồ bị phá, cũng không đắt lắm, chỉ hơn 100 ngàn thôi. Chúng tôi còn đang tìm bà, nay bà lại đến đây cho nên tôi báo cảnh sát.”

“Bà... bà...” Bà Tường chết lặng nhìn y tá trưởng.

“Chúng tôi đã cẩn thận giữ nguyên hiện trường, chụp hình, niêm phong những vật dụng bị phá hỏng đem kiểm tra, trên đó có dấu vân tay của bà. Nếu bà không tin, có thể xem lại đoạn phim được camera quay lại, chúng tôi sẽ cung cấp nó cho cảnh sát.”

Lần này đến lượt mặt bà Tường trắng bệch. Bà không ngờ đến bệnh viện gây chuyện mà có nguy cơ phải bồi thường hơn một trăm ngàn?

“Được rồi, mọi người giải tán đi, chẳng có gì đáng xem cả.” Viên cảnh sát giải tán mọi người đi hết rồi quay sang nhìn đám người nhà bà Tường, “Phiền mọi người theo tôi về đồn.”

“Đi thôi.” Y tá trưởng đã chuẩn bị sẵn sàng. Bà nhìn Trữ Mặc cười an ủi, “May mà cô vừa tan ca, đến đồn cảnh sát xong rồi về nhà luôn.”

Mắt Trữ Mặc đỏ hoe: “Cảm ơn cô.” Y tá trưởng thở dài, lắc đầu.

Đám người nhà bà Tường đến đồn cảnh sát thì về hùng hổ biến đâu mất hết.

Sau khi thẩm tra xong, Trữ Mặc ra ngoài hành lang, Lâm Nghiêm đã đứng đó từ lúc nào. Thấy cô bước ra, anh hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn anh. Hôm nay may mà có anh.”

“Khách sáo làm gì?” Lâm Nghiêm cúi xuống thăm dò Trữ Mặc, “Nhiều chuyện xảy ra như vậy, chắc em buồn lắm hả?”

“Không.” Trữ Mặc có vẻ thắc mắc, “À anh đến bệnh viện làm gì?”

“Đến tìm em.” Lâm Nghiêm nói thẳng, “Anh hỏi thăm chú Trần thì biết hôm nay em đi làm nên đến thăm em, không ngờ gặp đúng lúc đám người đó gây sự.”

Trước đây đã phải đối mặt với quá nhiều chuyện đau lòng, Trữ Mặc đã học được cách tự bảo vệ không để mình bị tổn thương nữa. Cô lấy lại tinh thần nói sang chuyện khác, “Có phải anh có việc gì không?”

“Cũng có chút việc. Anh có một người bạn, mẹ của anh ta cần làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, muốn nhờ em hỏi các bác sĩ ở bệnh viện xem thể nào?”

“Em sẽ hỏi giúp. Lần sau anh đưa bác ấy đến bệnh viện hay là gọi điện thoại cho em cũng được.”

“Để anh đưa họ đến.” Lâm Nghiêm nhìn vào bên trong, đám người nhà bà Tường còn đang biện hộ việc gây tổn thất cho bệnh viện, làm cả đồn cảnh sát ồn ào, “Em có phải quay lại bệnh viện làm việc không?”

“Không. Y tá trưởng cho em về nghỉ rồi.”

“Để anh đưa em về.” Lâm Nghiêm vào hỏi cảnh sát, biết họ đã được về nên cùng Trữ Mặc ra ngoài. Dọc đường, Trữ Mặc chỉ im lặng, Lâm Nghiêm phá vỡ bầu không khí nặng nề: “Nghe nói đây không phải lần đầu bọn họ đến gây chuyện?”

“Vâng.”

“Lần sau còn gặp tình huống như vậy, em cứ tránh đi đừng ra mặt lời qua tiếng lại với họ. Anh thấy đám người đó không nói lý lẽ, em có nói thế nào cũng không xong.”

Trữ Mặc dừng lại nhìn Lâm Nghiêm. Lâm Nghiêm ngạc nhiên: “Sao vậy?”

“Anh cũng nghe những lời họ nói rồi đấy, anh không nghĩ trước đây em làm chuyện gì không đúng à?”

“Anh nghe thấy cả.” Lâm Nghiêm cười, “Những điều họ nói là thật hay giả anh không biết, nhưng anh biết chắc một điều là anh không phải bị em quyến rũ.”

Trữ Mặc cười, tâm trạng khá hơn một chút.

“Em đừng nghĩ ngợi nhiều quá, tuy là anh với em quen biết chưa lâu, nhưng anh biết nhìn người, anh biết em là người như thế nào mà.”

“Cảm ơn anh.”

“Được rồi, anh thừa nhận chỉ là anh đang an ủi em.”

Lâm Nghiêm đưa Trữ Mặc đến dưới chân cầu thang: “Chuyện cuối tuần đi leo núi với bọn anh, em suy nghĩ đến đâu rồi?”

Trữ Mặc nói đùa: “Xương cốt em rệu rã cả rồi, không biết leo được đến đâu nữa.”

“Đi đi, để giải khuây cũng tốt mà để rèn luyện sức khỏe cũng tốt. Giống như em từng nói, đi dã ngoại tâm trạng sẽ khá hơn.”

Trữ Mặc ngẫm nghĩ, cô gật đầu.

Lâm Nghiêm không giấu vẻ vui mừng: “Vậy 7 giờ sáng thứ Bảy anh đến đón em.”

“Vâng.”

Lâm Nghiêm vui vẻ vẫy tay chào Trữ Mặc rồi quay đi. Trữ Mặc dõi theo bóng Lâm Nghiêm khuất dần.

Anh luôn khiến người bên cạnh cảm thấy thật thoải mái, có một người bạn như anh thật tốt.

Trữ Mặc vừa quay người lại đã thấy Tô Chính đứng cách đó không xa, cô giật mình.

Lần trước hai người xảy ra xung đột, Tô Chính chẳng nói chẳng rằng trở lại trường. Mấy ngày nay không liên lạc với nhau, không ngờ hôm nay cậu lại đến chỗ cô.

Trữ Mặc nhìn thấy Tô Chính đem theo balô bèn hỏi: “Về lấy đồ à?”

“Ừ”, cậu chỉ đáp lại một tiếng rồi không nói gì nữa, im lặng nhìn cô, một lúc lâu mới mở miệng hỏi, “Hôm nay sao về sớm thế?”

“Chị nghỉ sớm.” Trữ Mặc đi ngang qua cậu. Tô Chính quay người đuổi theo cô.

Đến lúc đến trước cửa nhà, hai người vẫn không nói với nhau câu nào. Trữ Mặc vào nhà tự rót một ly nước lạnh uống cạn, Tô Chính vẫn đứng tựa cửa nhìn cô. Trữ Mặc đặt ly nước xuống bàn hỏi: “Em có gì muốn nói với chị à?”

“Lúc này em nghe thấy thầy Lâm hẹn Mặc Mặc đi chơi, đồng ý rồi à?”

Trữ Mặc chỉ “ừ” một tiếng. Hai người đứng nhìn nhau, không ai nói gì.

Tô Chính nhíu mày: “Không có gì nói với em sao?”

“Muốn chị nói gì, chị phải giải thích với em à?”

Trữ Mặc bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Tô Chính, “Chị thấy không có gì cần giải thích hết. Chị có bạn của chị, cùng nhau đi chơi là điều bình thường. Chị không cảm thấy cuối tuần đi chơi với bạn cũng phải giải thích với em, huống chi...” Trữ Mặc dừng lại, “Chị từng thấy em với cô bạn nào đó ở trường, chị cũng có bảo em phải giải thích gì đâu?”

Tô Chính giãn chân mày ra đôi chút: “Em không giải thích là vì trong lòng em chỉ có Mặc Mặc. Em tự thấy không cần nhắc tới những người không liên quan, làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Mặc Mặc. Xử lý mọi chuyện thế nào em tự có cách.”

Trữ Mặc cầm ly nước đi vào nhà bếp.

Tô Chính bỏ balô xuống theo vào, ôm lấy cô từ phía sau: “Mặc Mặc à, em để ý những chuyện thế này là vì em không có cảm giác an toàn. Em rất lo lắng nhưng không biết nên làm thế nào.”

Trữ Mặc đứng yên, lắng nghe lời thì thầm của cậu.

“Có người đàn ông điều kiện tốt, tuổi tác lại tương xứng xuất hiện bên cạnh Mặc Mặc, em sợ sẽ cướp mất Mặc Mặc của em.”

Nghe những lời cậu nói, cô cảm thấy vừa thương vừa buồn. Nhưng cô buộc phải nói ra những gì cô nghĩ: “Em cảm thấy không an toàn như vậy là bởi vì tự em biết rõ chị và em không hợp nhau.”

Tô Chính tỏ vẻ không hài lòng, cậu bực tức nói: “Không hợp à, không hợp chỗ nào chứ?” Nói xong, môi cậu áp chặt vào môi cô không để cô kịp kháng cự.

Chiến tranh lạnh một thời gian, cô cứ như biến mất khỏi cuộc đời cậu. Không nhìn thấy cô, không nghe giọng nói cô, cậu cứ đợi cô chủ động tìm mình, đợi đến mức không còn đủ kiên nhẫn. Vậy mà khi gặp được nhau cô lại nói không hợp, bao nhiêu uất ức, thất vọng cộng với nỗi nhớ bấy lâu đều được đặt vào nụ hôn này. Cậu ôm cô chặt đến mức khiến cô nghẹt thở.

Trữ Mặc bỗng nhớ đến một câu nói của ai đó: Đa số các cặp tình nhân giận nhau, cuối cùng cũng được hóa giải bởi một cái ôm hay một nụ hôn. Cô tự cười mình, cô dùng hai chữ tình nhân để nghĩ về cô và Tô Chính như thế từ lúc nào?

Mỗi lần gần nhau, Tô Chính đều có một sức hút mãnh liệt, cô không có cách nào kháng cự, từng chút một đọng lại trong tim cô cảm giác đam mê khó cưỡng, lý trí không thể làm chủ cảm xúc nữa.

Trữ Mặc đưa tay ra trước ngực ngăn Tô Chính lại, giọng cô yếu ớt run run: “Tiểu Chính...”

Môi cậu dừng trên tai cô, phả hơi thở nóng ấm, giọng cậu có chút bất thường: “Sao?”

Người cô như bị đóng băng, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì. Cậu bế cô đặt lên trên thành bếp kéo hai chân cô ra quần lấy hông cậu.

Cô bị mất thăng bằng ngã ra phía sau, hoảng loạn đụng trúng vòi nước làm nước phun ra ướt cả tay áo.

Cậu dừng lại, tựa đầu vào vai cô im lặng, một lúc sau mới với tay tắt nước.

Nước tắt, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Trữ Mặc không dám cự quây, cô sợ mỗi hành động của cô bây giờ đều sẽ kích thích cậu.

Một lúc sau, cậu buông cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô: “Em yêu Mặc Mặc.”

10. Chương 10: Không Thể Tự Giải Thoát

Ngây người là từ thích hợp nhất để mô tả trạng thái của Trữ Mặc lúc này.

Cô ngồi im, trước mặt là tờ tạp chí mà cô đã lật xem nửa tiếng trước.

“Cậu mà còn nhìn nữa thì trang đó thủng mất thôi.” Lý Diệp đặt cốc nước ép trước mặt Trữ Mặc, “Hôm nay cậu làm sao vậy?”

“Diệp Diệp.” Trữ Mặc định thần, nhìn Lý Diệp, “Cậu đã gặp người nào khiến cậu không thể từ chối chưa?”

Lý Diệp đồng tình nhìn Trữ Mặc: “Xảy ra chuyện rồi phải không? Tổ biết mà, cậu ở cùng với tên nhóc đó thì sớm muộn cũng có chuyện.”

“Không có.” Trữ Mặc đỏ mặt.

“Cũng sắp rồi. Tên đó đã khiến cậu không thể kháng cự nữa rồi.” Lý Diệp trêu Trữ Mặc, sau đó mới nói: “Cậu có thích cậu ta hay không thì tổ không biết, nhưng không thể kháng cự lại cũng là điều dễ hiểu.”

Trữ Mặc im lặng nghe.

“Cậu chia tay với Điền Tuấn cũng lâu rồi, nếu không có chuyện gì thì mới không bình thường. Cậu ta trẻ tuổi, đẹp trai, tràn đầy sinh lực. Hai người ở chung như củi khô gặp lửa, bùng cháy là chuyện sớm muộn.”

Trữ Mặc chăm chú nhìn Lý Diệp: “Cậu đang đùa với tớ, đúng không?”

Lý Diệp cũng chăm chú nhìn lại Trữ Mặc: “Tớ đang đùa một cách nghiêm túc với cậu đó.”

Cả hai cùng bật cười.

Lý Diệp xoay xoay lọn tóc, đổi giọng nói: “Huống chi cậu vừa trải qua thời gian khó khăn, cần có ai đó để xoa dịu vết thương lòng. Cậu với cậu ta lại thân quen lâu như vậy, nên cậu có cảm giác với cậu ta cũng là điều dễ hiểu.”

“Giọng của cậu giống như chuyên gia tâm lý vậy.”

”Thật sao? Cậu xem tớ là bác sĩ tâm lý liệu có kiếm được chút tiền không?

Tớ thấy hiện nay đa số người thành thị đều ít nhiều có vấn đề về tâm lý.”

“Tớ thấy cậu làm thầy bói dưới chân cầu sẽ lừa được khá nhiều tiền đấy.”

Lý Diệp làm bộ như muốn đánh Trữ Mặc, sau đó cả hai cùng cười phá lên.

Trữ Mặc thở dài, uống một chút nước ép, rồi ngồi dựa vào sofa, uể oải nói: “Dạo gần đây mệt quá.”

“Mệt gì chứ, miếng ngon dâng đến miệng, cậu ăn không chút do dự. Ăn xong quay lại kể khổ với mình là không hề muốn ăn, nhưng không thể không ăn.”

Trữ Mặc im lặng không buồn nhìn Lý Diệp.

“Nói nghiêm túc này.” Lý Diệp vỗ nhẹ má Trữ Mặc, buộc cô phải nhìn mình, “Tớ nhớ có nhà khoa học đã nói, thật ra thì nam nữ sẽ sống hạnh phúc với nhau khi nữ lớn tuổi hơn nam, khoảng cách tốt nhất là 10 tuổi đổ lại. Vì đây là giai đoạn sung mãn nhất của đàn ông, cũng là giai đoạn mà người phụ nữ dịu dàng và bao dung nhất, người phụ nữ biết được người đàn ông của mình cần gì, còn có thể giúp đỡ họ.”

“Cậu nghiêm túc chứ?” Trữ Mặc tỏ vẻ nghi ngờ.

Lý Diệp cười: “Được rồi, tớ chỉ đùa chút thôi.” Lý Diệp hỏi, “Gần đây có chuyện gì vậy?”

Lúc này Trữ Mặc mới đem mọi chuyện gần đây kể cho Lý Diệp nghe.

Nghe đến chuyện Tưởng Phi Phi đánh Trữ Mặc, sau đó người nhà họ Tưởng còn đến bệnh viện gây sự, Lý Diệp tức giận: “Cậu đúng là xui xẻo mới gặp phải loại người ấy. Việc đó giải quyết thế nào?”

“Ngày hôm sau, bệnh viện thông báo cho tớ nghỉ mấy ngày, tạm thời không phải đi làm nữa. Nói là nghỉ phép thật ra là đình chỉ công việc của tớ. Tớ gọi điện thoại cho y tá trưởng, bà ấy nói nhà họ Tưởng lại đến bệnh viện gây sự nữa. Bọn họ thay nhau đến ngồi lì ở hành lang bệnh viện, hễ có người bệnh đến khám là chạy đến nói xấu bệnh viện, nói bệnh viện không tốt bác sĩ không có y đức, y tá chuyên đi quỵn rũ chồng người khác.”

“Sao không gọi cảnh sát?”

”Bọn họ có kinh nghiệm rồi, không la hét gây náo loạn, chỉ yên lặng ngồi đó.

Có người đến mới nói này nọ, thấy báo cảnh sát thì bỏ đi, cảnh sát đi thì họ lại đến.”

“Đúng là lũ lưu manh.” Lý Diệp vỗ trán hỏi: “Bọn họ muốn thế nào?”

“Yêu cầu bệnh viện xử lý y tá trưởng, đuổi việc tớ, còn muốn bệnh viện bồi thường cho cái chết của người nhà họ.”

“Cái chết đó có gì sai sót sao?”

“Đã giám định rồi. Lúc ông ấy được đưa đến bệnh viện thì tình trạng đã rất nguy kịch, bệnh viện đã cố hết sức. Bọn họ cứ viện cớ đến gây sự, bệnh viện cũng không thể làm gì được.”

Lý Diệp lắc đầu: “Tớ thấy họ làm vậy là muốn tránh bồi thường việc làm hỏng vật dụng, biết không bồi thường không được nên làm căng để bệnh viện phải thương lượng.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.” Trữ Mặc đổi thế ngồi, nhìn Lý Diệp, “Bây giờ tớ rất sợ. Trưa nay gọi điện đến bệnh viện, mấy đồng nghiệp nói y tá trưởng cũng bị cho nghỉ phép rồi. Cậu cũng biết khoa tớ rất nhiều việc, lần này tớ và y tá trưởng đều nghỉ nên các khoa khác phải cử người đến thay. Bệnh viện tỏ thái độ cứng rắn, không biết tớ có bị đuổi việc không nữa.”

“Cậu đừng lo.” Lý Diệp vỗ nhẹ tay Trữ Mặc an ủi, “Việc này người nhà cậu có biết không?”

“Không. Tớ không dám để mẹ tớ biết tớ bị đánh.”

“Tớ thấy cậu nên nói chuyện này với ba cậu xem sao. Đừng để họ nghe người khác nói lại chuyện này, lúc đó càng lo lắng hơn.”

Trữ Mặc suy nghĩ rồi gật đầu.

“Nghe nói người nhà họ Tưởng mắng cậu quyến rũ Điền Tuấn là do anh ta vì cậu mà cãi nhau với Tưởng Phi Phi, chắc do chuyện này nên Tưởng Phi Phi ôm hận, kéo người nhà đến gây sự. Cũng chỉ có cô ta mới có thể làm như vậy.” Lý Diệp dừng một chút rồi nói: “Gặp nhà họ Tưởng như vậy, Điền Tuấn chắc là hối hận rồi, cũng có thể anh ta cảm thấy có lỗi với cậu nên lương tâm cắn rứt. Dù vì nguyên nhân gì, cậu cũng nên cách xa anh ta để tránh phiền phức.”

Trữ Mặc đồng tình: “Tớ biết rồi, tớ sẽ cẩn thận.”

Trữ Mặc muốn tránh xa Điền Tuấn nhưng không ngờ anh lại chủ động đến tìm cô. Sau hôm nhà họ Tưởng đến bệnh viện gây sự rồi bị đưa đến đồn cảnh sát, Điền Tuấn mấy lần gọi điện cho cô nhưng cô không nghe máy, cũng không trả lời tin nhắn. Lúc này tốt nhất nên tránh xa anh, nếu có chuyện gì cũng khó mà nói với nhà họ Tưởng. Cô không ngờ Điền Tuấn lại đợi cô dưới lầu.

Tuy lúc chia tay cô rất ghét Điền Tuấn, nhưng với cô, anh vẫn là một ký ức đầy xao xuyến. Bất luận tâm tính thế nào, về bề ngoài của anh lúc nào toát lên phong cách lịch thiệp, thêm vào đó, anh rất chú ý đến cách ăn mặc và lời nói, nên dễ tạo ấn tượng tốt với mọi người.

Trữ Mặc vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Điền Tuấn, muốn tránh cũng không kịp.

Anh thấy cô nên bước lại gọi: “Mặc Mặc.”

Trữ Mặc không thể không lịch sự cười với anh. Lần này gặp anh, cô rất ngạc nhiên vì không còn cảm thấy anh lịch thiệp và hấp dẫn như trước nữa.

Điền Tuấn gượng cười: “Bây giờ muốn gặp em thật khó.”

“Anh tìm tôi có việc gì không?”

Anh nhìn cô: “Không có việc gì thì không thể gặp em sao?”

Trữ Mặc bình thản: “Chúng ta không phải bạn bè, chỉ là người lạ mà thôi.”

Tôi không muốn gặp rắc rối, nên nếu không có việc gì, tôi mong anh đừng đến làm phiền tôi.”

“Xin lỗi.” Điền Tuấn cúi đầu: “Anh chỉ là... gần đây anh rất buồn, không biết sao lại rất muốn gặp em.” Anh nhìn cô, “Xem ra sau khi chia tay, em sống rất tốt.”

“Tốt?” Trữ Mặc cố gắng kìm nén, cười nói: “Tôi trở thành người độc thân, lại sắp mất việc, có gì là tốt chứ?”

“Chuyện của Phi Phi, anh đã khuyên nhưng cô ấy không nghe. Anh cũng đã nói rất nhiều nhưng cô ấy vẫn cố chấp. Anh muốn giúp nhưng không biết làm cách nào, anh xin lỗi.”

“Anh không cần xin lỗi.” Trữ Mặc dừng một lát lại nói: “Tôi có việc phải đi, không có thời gian nói chuyện với anh nữa.”

Trữ Mặc nói xong liền bước nhanh về phía trước.

Điền Tuấn đuổi theo: “Em đi đâu? Anh lái xe đưa em đi.”

“Không cần, tôi tự gọi xe.”

“Mặc Mặc...” Điền Tuấn tiến lên phía trước ngăn cô lại, “Chỉ là tiện đường nên đưa em đi thôi, em không cần phải đề phòng anh như vậy.”

Trữ Mặc dừng bước. Điền Tuấn đến mở cửa xe nhìn cô.

“Không cần, cảm ơn.” Trữ Mặc vậy một chiếc taxi, nhanh chóng rời đi.

Người tài xế nhìn kính chiếu hậu, hỏi: “Cô cãi nhau với bạn trai à?”

Trữ Mặc liền nói: “Anh ta không phải bạn trai tôi.”

“Nam nữ đầu giường cãi nhau, cuối giường lại hòa thuận, giận dữ làm gì chứ? Bạn trai cô vừa rồi rất đáng thương, muốn cô lên xe, cô lại bỏ đi, bây giờ anh ta đang đi theo sau chúng ta đấy.”

“Sao?” Trữ Mặc kinh ngạc, quay đầu nhìn, Điền Tuấn quả nhiên đang đi theo. Anh ta muốn gì chứ?

Trữ Mặc xuống xe, xe của Điền Tuấn cũng dừng lại bên đường. Anh ta vẫn im lặng, xuống xe, nhìn Trữ Mặc. Trữ Mặc giận dữ: “Điền Tuấn, anh muốn gì?”

“Mặc Mặc, chúng ta đừng như thế nữa, anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi.”

“Tôi nói rồi, tôi không muốn bị làm phiền, chúng ta không có chuyện gì nói với nhau cả.”

“Chúng ta cứ đứng giữa đường nói chuyện thế này sao?” Điền Tuấn kéo tay cô, “Em không thể bình tĩnh nói chuyện với anh sao? Anh cũng có ý, muốn giải quyết vấn đề.”

Trữ Mặc nhìn xung quanh, nhiều người đi đường đang tò mò nhìn họ. Cô liếc nhìn Điền Tuấn: “Tôi hy vọng anh thật lòng muốn giải quyết vấn đề.”

Điền Tuấn không nói gì, mở cửa xe. Trữ Mặc miễn cưỡng bước vào xe.

“Tìm chỗ ăn cơm nhé?” Anh vẫn không nhìn cô, chỉ nhìn phía trước, “Cũng đã trưa rồi, anh còn chưa ăn sáng, đói đến đau dạ dày luôn.”

Trữ Mặc không nói gì. Thấy cô không phản đối, anh lái xe đến quán mà cả hai hay đến khi còn yêu nhau.

Vừa ngồi xuống, Điền Tuấn nói: “Anh định ly hôn với Tưởng Phi Phi.”

“Ly hôn? Hai người mới kết hôn không lâu mà!”

“Không liên quan đến chuyện thời gian ngắn hay dài. Bọn anh đến với nhau là một sai lầm, anh đã chịu đựng đủ rồi.”

Trữ Mặc nhìn Điền Tuấn, không biết nói gì.

“Anh quen cô ấy không lâu, lại kết hôn vội vàng nên hoàn toàn không biết cô ấy lại là người như vậy.”

Điền Tuấn thở dài, “Sống với cô ấy rất mệt mỏi. Cô ấy quy định anh mỗi ngày phải về trước 10 giờ tối. Em biết công việc của anh rồi đó, hay phải ra ngoài xã giao, những lúc như vậy cô ấy liên tục gọi điện. Anh phải báo cáo với cô ấy đang ở đâu, đi với ai, đang làm gì. Anh nói rồi, cô ấy vẫn không tin, còn muốn hỏi người đang ở bên cạnh anh để chứng thực lời anh nói. Nếu không, lúc về nhà cô ấy sẽ gây sự. Việc này còn chưa là gì, cô ấy còn kiểm tra điện thoại của anh, anh gọi điện cho ai, gửi tin cho ai, nói cái gì, cô ấy đều muốn biết.”

Trữ Mặc trầm nghĩ, đây có lẽ là nhân quả. Mỗi hận trong lòng cô với Tưởng Phi Phi và Điền Tuấn bỗng nhiên giảm đi rất nhiều. Bọn họ sống không hạnh phúc, Tưởng Phi Phi cướp Điền Tuấn từ tay cô, nhưng cũng không nhận được một kết cục tốt.

Cả hai cùng im lặng, Điền Tuấn cố gắng kiềm chế tâm trạng kích động của mình, cười: “Mỗi ngày đều như đang ngồi tù, bên cạnh luôn có một giám thị, lấy danh nghĩa hôn nhân để giam cầm người khác.”

Trữ Mặc bình tĩnh nói: “Đây là do anh tự chọn.”

Điền Tuấn nhìn Trữ Mặc ra vẻ khổ sở: "Em nói đúng, đều là do anh tự chọn."

Quả đắng này là do anh tự trồng." Anh nhìn vào mắt Trữ Mặc, "Bây giờ anh mới biết anh làm sai chuyện gì. Anh luôn coi việc em đối xử tốt với anh là đương nhiên. Em cho anh tự do và không gian riêng, anh lại lợi dụng nó để lừa dối em nên mới có kết cục hôm nay."

"Anh biết không, tôi thật may mắn khi không kết hôn với anh." Trữ Mặc không tránh né ánh mắt Điền Tuấn, yêu nhau hơn hai năm, ít nhiều cô cũng hiểu được suy nghĩ của anh. Nghe anh nói cô có thể đoán được câu tiếp theo anh muốn nói, nên không hề khách sáo mà nói rõ suy nghĩ của mình, "Vì thái độ đối với hôn nhân và cả cách sống của anh có vấn đề."

"Có vấn đề gì chứ?"

"Anh còn nhỏ lắm sao? Kết hôn đối với anh chỉ như trò đùa thôi. Anh có thể vứt bỏ vợ sắp cưới để lấy người khác, lại chỉ vì bất mãn mà muốn ly hôn, mới cưới được một tháng. Anh là một người vô trách nhiệm."

"Anh thừa nhận chuyện giữa anh và em là do anh thiếu trách nhiệm. Nhưng còn giữa anh và Tưởng Phi Phi, không thể nói chỉ mình anh có lỗi. Em vẫn nghĩ anh chia tay với cô ấy là vô trách nhiệm sao?"

"Đúng là vô trách nhiệm." Trữ Mặc lạnh lùng nói, "Anh có bao giờ thử nghĩ vì sao cô ấy lại như vậy không?"

"Là vì cô ấy bụng dạ hẹp hòi. Không chỉ có cô ấy, mà cả nhà cô ấy đều có vấn đề. Chắc em không biết, người nhà cô ấy luôn tìm cách xen vào giữa anh và cô ấy. Chuyện khác không nói, chỉ riêng chuyện gây sự ở bệnh viện, lẽ nào em còn không rõ? Sao em có thể chỉ trích anh có vấn đề chứ? Mặc Mặc, anh không hiểu suy nghĩ của em."

"Cứ cho là bản thân Tưởng Phi Phi có vấn đề, thì cũng từ anh mà ra, vì anh luôn khiến cô ấy cảm thấy bất an. Cô ấy cướp anh từ tay người khác, cho nên luôn lo sợ chuyện như vậy lại xảy ra. Đã một lần, khó nói sẽ không có lần hai."

Anh không cho cô ấy cảm giác an toàn nên cô ấy mới muốn trói buộc anh."

"Anh đã kết hôn với cô ấy rồi, cô ấy còn không an tâm sao?" Điền Tuấn hỏi một câu, sau đó đột nhiên trầm ngâm, cầm tách trà lên uống.

Trước đây, họ thường đến quán ăn này để ăn cơm, quen cả chủ quán. Thấy giữa hai người dường như xảy ra chuyện nên phục vụ đưa trà lên là tránh đi, không làm phiền họ, cũng không hỏi thăm như mọi khi.

"Có lẽ em nói đúng, anh không cho cô ấy cảm giác an toàn." Điền Tuấn lại nói, giọng điệu đã bình tĩnh hơn rất nhiều, "Phi Phi thành ra như thế, cũng là lỗi của anh, vì anh trong vô thức luôn so sánh cô ấy với em."

Trữ Mặc không muốn nghe những lời này, cũng không muốn trả lời, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Có thể vì đoán được suy nghĩ của anh nên cô ấy mới càng ngày càng quá đáng như vậy. Nhưng anh không thể không so sánh, anh thật sự không yêu cô ấy."

"Vậy vì sao anh lại kết hôn với cô ấy?"

"Không kết hôn với cô ấy thì anh phải làm gì? Em bỏ đi, bạn bè và người thân của anh đều đã biết anh sẽ kết hôn trong năm nay, anh làm sao có thể giải thích với tất cả mọi người? Hơn nữa, cô ấy lại bám riết lấy anh như vậy, nếu muốn kết hôn cũng chỉ có thể kết hôn với cô ấy thôi."

Hóa ra anh ta vốn là loại đàn ông vô trách nhiệm như vậy, dù có làm sai chuyện gì, anh ta cũng nhanh chóng tìm được lý do hợp lý để biện minh. Hóa ra vì vậy mà Tưởng Phi Phi hận cô.

"Tôi thấy cách tốt nhất để giải quyết vấn đề, là trước mặt người nhà họ Tưởng, anh không nên nhắc đến tôi. Anh càng giải thích trước mặt Tưởng Phi Phi, cô ấy sẽ càng hận tôi hơn. Nói cách khác, nguyên nhân của chuyện này là từ anh. Vì anh, cô ấy mới hận tôi như vậy, cũng vì anh tôi mới gặp phải những chuyện này."

Trữ Mặc cầm túi xách đứng lên: "Không thể cùng anh ăn cơm rồi, tôi còn có việc. Nếu thật lòng muốn giúp tôi giải quyết vấn đề, thì anh nên cách xa tôi, càng xa càng tốt. Anh càng cách xa tôi thì tôi càng ít bị phiền phức. Tốt nhất là anh đừng nhắc đến tôi nữa."

"Mặc Mặc..." Điền Tuấn đứng dậy ngăn cô lại, "Anh đã sai rồi, có thể cho anh một cơ hội không?"

Trữ Mặc cảm thấy thật buồn cười, quay người nhìn Điền Tuấn: “Anh lấy tư cách gì để nói câu đó? Anh bây giờ là chồng hợp pháp của người ta, anh còn muốn xin người con gái khác cho anh cơ hội? Anh có tư cách đó sao?” Nói xong không đợi Điền Tuấn phản ứng, cô đi xuống lầu.

Một cơn gió thoảng qua khiến Trữ Mặc rùng mình.

Tái ông thất mã, cũng không biết là phúc hay họa, mất một người đàn ông như vậy, với cô cũng không hẳn là việc xấu.

Trữ Mặc ra ngoài là vì chuyện của bạn Lâm Nghiêm. Lâm Nghiêm nhờ cô hỏi thăm tình hình bệnh viện của họ, Trữ Mặc tìm đến giáo sư Triệu, chuyên gia giỏi nhất của bệnh viện, Lâm Nghiêm hẹn hôm nay sẽ đưa bạn đến bệnh viện, Trữ Mặc cũng sẽ đến đó để dẫn họ đi.

Lúc Trữ Mặc đến bệnh viện, Lâm Nghiêm và bạn của anh đã ở đó đợi cô.

Lâm Nghiêm giới thiệu hai người với nhau. Bạn anh tên là Lý Chính, kinh doanh một công ty thực phẩm nhỏ.

Trữ Mặc dẫn hai người đến gặp giáo sư Triệu. Lý Chính nói tình trạng của mẹ mình, giáo sư Triệu bảo Lý Chính đưa mẹ đến bệnh viện để kiểm tra sau đó sẽ sắp xếp thời gian phẫu thuật.

Lý Chính cảm ơn Trữ Mặc, muốn mời cô ăn cơm, Trữ Mặc từ chối mãi không được nên đành đồng ý.

Nhân tiện đến bệnh viện, Trữ Mặc đến xem tình hình ở Phòng bệnh nặng.

Không ngờ từ xa đã nhìn thấy người nhà họ Tưởng vẫn còn ở đó, ngồi trên băng ghế hành lang của phòng bệnh, thấy người bệnh đến khám liền chạy lại nói xấu bác sĩ và y tá của bệnh viện. Trữ Mặc vội tránh đi.

Lâm Nghiêm đứng dưới lầu đợi cô, thấy dáng vẻ hốt hoảng, anh ngược nhìn lên cũng hiểu được đôi phần, liền dẫn cô ra ngoài: “Mọi việc còn chưa được giải quyết sao?”

“Bệnh viện đã xử lý những nhân viên có tham gia xung đột, nhưng người nhà họ Tưởng vẫn không nói lý lẽ, nên sự việc vẫn không có tiến triển. Bây giờ bọn họ suốt ngày ngồi bám ở đây, em không có cách nào quay lại làm việc được. Nhưng thôi, không nhắc đến chuyện này nữa.”

“Em cũng đừng lo, việc gì rồi cũng có cách giải quyết”, Lâm Nghiêm an ủi Trữ Mặc.

Lý Chính về nhà đưa mẹ đến bệnh viện làm thủ tục nhập viện.

Lâm Nghiêm nhìn Trữ Mặc: “Vẫn còn sớm, chúng ta đi đâu đó rồi đợi đến tối xử đẹp Lý Chính.”

Trữ Mặc không nhịn được cười: “Xử đẹp à?”

“Đúng vậy, không cần nể mặt anh đâu.” Lâm Nghiêm làm bộ nghiêm trọng nói: “Đây là cơ hội để anh ta chỉ nhiều một chút.”

Trữ Mặc cười rồi nhìn xung quanh: “Còn mấy tiếng nữa mới đến giờ ăn, chúng ta làm gì đây?”

“Đi xem phim đi.” Lâm Nghiêm vừa nói vừa rút ra hai vé xem phim, “Gần đây có một bộ phim khá hay, ở trường được tặng rất nhiều vé. Anh có hai vé, xem lúc nào cũng được.”

“Anh luôn mang theo bên mình? Sao em cảm thấy như anh đã dự tính từ trước vậy?”

“Tại hạ biết sẽ gặp được mỹ nhân nên vẫn mang theo bên mình để chờ cơ hội.” Lâm Nghiêm cười nhìn Trữ Mặc, “Thế nào, có muốn đi không?”

Trữ Mặc gật đầu: “Cũng được.” Lâm Nghiêm vui mừng ra mặt.

Đúng là đợt chiếu dành riêng cho trường, rất nhiều học sinh nhận ra Lâm Nghiêm, liên tục có người đến chào hỏi.

Dù đã hai sáu hai bảy tuổi, Trữ Mặc vẫn cảm thấy mình còn rất trẻ, cứ như vừa mới tốt nghiệp đại học không lâu. Nhưng giờ đây, đứng trước đám thanh niên trẻ trung này, cô mới nhận thấy mình đã rời khỏi ghế nhà trường rất lâu rồi, không còn chút dấu vết nào của thời sinh viên.

“Nhìn gì vậy?” Lâm Nghiêm cầm hai túi bắp rang và coca đi đến, đưa cho cô. Trữ Mặc nhận lấy nói: “Em cảm thấy mình đã già rồi.”

“Em đang ám chỉ anh hả?”

Cô quen Lâm Nghiêm còn lớn hơn cô vài tuổi. Trữ Mặc mỉm cười, cùng Lâm Nghiêm vào phòng chiếu phim. Ở một góc khác của rạp, Tề Khoan đẩy tay Tô Chính: “Tô Chính, người kia rất giống Mặc Mặc nhà cậu.”

“Hả?” Tô Chính ngược nhìn, đúng lúc thấy Trữ Mặc nhận túi bắp rang và coca từ tay Lâm Nghiêm, sau đó cùng anh ta vào phòng chiếu phim.

“Người đó nhìn rất quen, có phải thầy Lâm không?”

Lưu Tiên nói.

Bọn họ cũng nhận được vé của trường. Trong phòng có mấy chàng trai đều chưa có bạn gái nên rủ nhau cùng đi xem phim, không ngờ lại gặp Trữ Mặc và Lâm Nghiêm.

“Ừ.” Tô Chính đáp, “Bọn họ quen nhau.” Rồi cậu cũng không nói gì thêm.

Tuy lần trước Trữ Mặc đến thăm, cậu đã giới thiệu “Đây là Mặc Mặc nhà mình”, nhưng sau đó cậu cũng không nhắc lại chuyện này nên bạn cùng phòng cũng không hỏi. Cả nhóm cùng đi vào phòng chiếu phim.

Nhóm Tô Chính vào hơi trễ, đèn trong phòng đã tắt hết, trên màn hình đang chiếu quảng cáo.

Tô Chính tìm được ghế, vẫn không nhìn lên màn hình mà đang cố tìm Trữ Mặc trong đám đông. Trong lòng cậu lúc này không yên ả như biểu hiện bên ngoài.

Tay cậu nắm chặt vào thành ghế. Cậu yên lặng dõi theo bóng cô, thấy Lâm Nghiêm lâu lâu lại nghiêng người nói vài câu, sau đó cô cười và đáp lời anh.

Trước đó, cô chỉ nói đi gặp bạn, không cần phải giải thích với cậu. Cùng ăn cơm tối với Lý Chính, cuối tuần lại cùng đi leo núi, quan hệ giữa Lâm Nghiêm và Trữ Mặc đã thân mật hơn rất nhiều, bình thường dù có việc hay không anh đều gửi tin nhắn hỏi thăm.

Nhưng có một việc lạ là cô không nhận được tin tức gì của Tô Chính.

Trữ Mặc nghĩ cậu còn giận chuyện lần trước hai người cãi nhau. Sau khi chuyện đó xảy ra, cô cũng cảm thấy hối hận vì đã nặng lời.

Bảng đi một thời gian không có tin tức của Tô Chính, ông bà Trần cũng nhớ cậu nên bảo Trữ Mặc gọi điện kêu cậu cuối tuần về ăn cơm. Trữ Mặc đang muốn tìm cơ hội, nghe ba mẹ nói vậy, cô gọi ngay.

Trữ Mặc gọi nhiều lần mà không thấy Tô Chính bắt máy nên rất lo lắng, không biết có chuyện gì xảy ra, nên đến trường tìm Tô Chính. Đến phòng hỏi thăm mới biết đúng là đã xảy ra chuyện. Bạn cùng phòng nói cho Trữ Mặc biết, Tô Chính uống rượu, đánh nhau bị gãy tay, đang nằm ở bệnh viện.

Trữ Mặc vừa giận vừa lo lắng, vội chạy đến bệnh viện.

Tô Chính nằm ở phòng bệnh lớn. Vừa mở cửa phòng, Trữ Mặc đã thấy Tô Chính bó bột nằm trên giường bệnh.

“Tô Chính! Xảy ra chuyện như vậy sao không báo cho chị biết? Gọi điện thoại, cậu cũng không bắt máy, cậu muốn giấu đến khi nào? Cậu như vậy, chị làm sao ăn nói với chú Tô đây?”

Tô Chính không chút ngạc nhiên khi thấy Trữ Mặc, nghe những lời oán trách của cô, chỉ lạnh lùng nói: “Yên tâm, sẽ không để mọi người phải khó xử.”

Trữ Mặc giật mình, Tô Chính bây giờ không còn giống Tô Chính trước đây. Cậu tránh ánh nhìn của Trữ Mặc, nhắm mắt lại, dường như không muốn nói chuyện với cô.

“Chị không có ý đó.” Giọng của Trữ Mặc đã bình tĩnh trở lại, “Chị chỉ lo lắng nên mới nói như vậy...”

“Tô Chính, cơm đến rồi đây.” Một giọng nói dịu dàng vang lên. Trữ Mặc quay đầu lại, phía sau cô có một cô gái, đáng vẻ ngoan hiền, một tay cầm hộp cơm, một tay cầm túi trái cây.

“Ừ”, Tô Chính lúc này mới mở mắt nhìn cô gái.

Cô gái tò mò nhìn Trữ Mặc, thấy Trữ Mặc đang nhìn cô, nên mỉm cười.

“Đây là Trần Trữ Mặc, chị mình.” Tô Chính giới thiệu, “Đây là Hứa Vi Vi.”

“Chào chị.” Hứa Vi Vi lễ phép chào.

“Chào em.”

Hứa Vi Vi đỏ mặt, nhưng vẫn đứng trước mặt Trữ Mặc, mở hộp cơm ra rồi ngồi xuống giường bệnh của Tô Chính: “Ăn cơm đi.”

Tô Chính chỉ “ừ” một tiếng.

Hứa Vi Vi cầm muỗng xúc từng muỗng cho Tô Chính, cậu cũng không từ chối.

Ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hắt lên đôi nam nữ trước mặt. Vẻ đẹp trẻ trung đặc biệt chỉ có ở lứa tuổi của họ, dường như họ là một đôi trời sinh.

Trữ Mặc bỗng nhiên cảm thấy mình thật buồn cười.

Chỉ vài nụ hôn, vài câu “Em yêu Mặc Mặc”, một chút dịu dàng, một chút rung động nhất thời của chàng trai, cô lại tin là thật.

Trong phòng bệnh có một cái tivi, có người đang đổi kênh để tìm kiếm chương trình, âm thanh rất hỗn tạp giống như tâm trạng hiện tại của Trữ Mặc.

“Cậu không sao thì tốt rồi. Chị sẽ báo với người nhà về tình hình của cậu.”

Tô Chính vẫn im lặng.

“Chị đi trước đây.” Trữ Mặc nhìn Tô Chính, “Cuối tuần này, ba mẹ chị muốn cậu về nhà ăn cơm, chị sẽ nói lại với họ. Cậu cứ yên tâm dưỡng bệnh đi.”

“Để em tiễn chị.” Hứa Vi Vi bỏ hộp cơm xuống, tiễn Trữ Mặc ra cửa.

Trữ Mặc mỉm cười, ngăn Vi Vi lại: “Em cứ ở lại. Chị tự đi được rồi.”

“Vâng.” Hứa Vi Vi dừng bước.

Trữ Mặc cũng không nhìn Tô Chính, quay người bước ra. Đợi đến khi cô rời khỏi cửa phòng bệnh, Tô Chính mới nhìn theo.

Cô có vẻ rất bình thản, không có chút khó chịu nào, khiến trái tim của cậu cũng lạnh giá.

Hứa Vi Vi cầm muỗng: “Tô Chính?”

Tô Chính quay đầu nhìn Hứa Vi Vi, lắc đầu: “No rồi, cảm ơn cậu.”

Hứa Vi Vi đang vui vẻ, nghe cảm ơn thì thấy rất buồn, nhưng vẫn cười: “Vậy cậu có muốn ăn trái cây không? Mình gọt táo nhé?”

“Không cần đâu, Vi Vi.” Tô Chính ngắt lời, “Thời gian này làm phiền cậu quá, cảm ơn cậu đã chăm sóc mình. Buổi trưa Lưu Tiên sẽ đến, cậu về đi.”

Hứa Vi Vi cúi đầu ngồi trên giường bệnh không nói gì.

Tô Chính ngừng một lát lại nói: “Tình cảm của cậu đối với mình, mình rất cảm ơn, nhưng...”

Hứa Vi Vi vẫn không ngước lên, nước mắt từng giọt rơi xuống bàn tay của cô.

Tô Chính lại im lặng. Hứa Vi Vi là bạn học của cậu từ tiểu học, trung học đến đại học cũng thi cùng trường. Không biết từ khi nào cô đã thích cậu, bạn bè đều biết Hứa Vi Vi thương thầm Tô Chính. Nhiều người đoán rằng Hứa Vi Vi bỏ các trường đại học danh tiếng để thi vào trường này là vì Tô Chính cũng thi vào đây. Tô Chính cũng không phải không biết chuyện đó.

Trữ Mặc rời bệnh viện không lâu thì nhận được tin nhắn của Tô Chính, chỉ có mấy chữ: Quay lại đi. Trữ Mặc không thể hình dung được tâm trạng của mình lúc này. Cô biết không nên nghe theo cậu, nhưng cô thấy mình không làm được. Tình cảm đã thắng lý trí, cô muốn gặp cậu, muốn nghe cậu giải thích chuyện lúc này, muốn nghe chính miệng cậu nói, nhưng lại sợ sẽ khiến mình bị tổn thương.

Lúc Trữ Mặc quay lại bệnh viện, Hứa Vi Vi đã đi. Hộp cơm vẫn để trên bàn, cơm bên trong còn rất nhiều, cũng đã nguội hết. Chiếc muỗng nằm nghiêng bên hộp cơm, có vẻ Hứa Vi Vi đã bỏ đi vội vàng.

Lần này cô vừa vào cửa cậu đã ngẩng đầu nhìn cô, còn Trữ Mặc vẫn cố tránh ánh mắt của cậu. Không còn lựa chọn nào khác, cô đành ngồi xuống giường bệnh.

“Có đau không?” Cô hỏi.

“Em thấy Mặc Mặc và thầy Lâm đi xem phim với nhau.” Tô Chính nói, “Em đã rất buồn, tối đó đi ăn cơm với bạn có uống chút rượu, lại gặp phải bọn lưu manh đang trêu chọc các bạn nữ trường em, nên đã đánh nhau.”

Cô không ngờ việc lại có liên quan đến cô, cũng không ngờ cậu lại nhìn thấy cô đi xem phim với Lâm Nghiêm.

“Mẹ của anh bạn Lâm Nghiêm đang cần phẫu thuật, nên nhờ chị tìm bác sĩ ở bệnh viện, tối hôm đó họ mời chị đi ăn để cảm ơn. Bọn chị rời bệnh viện thấy thời gian còn sớm, vừa may lại có vé xem phim của trường phát nên mới đi.”

Tô Chính nghe lời giải thích của cô, tâm trạng đã khá lên rất nhiều: “Em nằm viện không muốn cho Mặc Mặc biết. Thời gian này, mấy bạn cùng lớp thay nhau đến chăm sóc em, Lưu Tiên lát nữa sẽ đến. Hôm nay đúng lúc Hứa Vi Vi cũng đến.”

“Đúng lúc hay không cũng không sao, chị là chị của cậu mà?”

“Mặc Mặc...” Tô Chính không thể tiếp tục vẻ mặt lạnh lùng được nữa, bất lực thở dài, ngồi dậy nói: “Em thật là ấu trĩ, em xin lỗi.”

Trữ Mặc không muốn tiếp tục chuyện này. Lại nghĩ đến Hứa Vi Vi mang cơm cho cậu, cô cảm thấy đôi chút khó chịu. “Bác sĩ nói thế nào?”

“Mấy ngày nữa có thể xuất viện, chỉ cần uống thuốc và ở nhà nghỉ ngơi. Chờ Lưu Tiên đến, em định nhờ cậu ấy làm thủ tục xuất viện.”

“Sau này có giận hờn trẻ con như vậy nữa không?”

Trữ Mặc nhìn Tô Chính, “Tâm trạng không tốt là đi uống rượu đánh nhau đến gãy tay, còn giấu không cho người nhà biết, đây là chuyện nhỏ sao?”

“Biết.” Cậu nắm tay cô, “Mặc Mặc bây giờ không giống chị mà giống mẹ.”

Trữ Mặc đánh vào trán Tô Chính để lại một vết đỏ. Cậu cười thật tươi, bao nhiêu buồn bực tan biến hết.

Trữ Mặc đem chuyện Tô Chính bị thương nói cho ba mẹ biết. Họ rất lo lắng, kiên quyết không để cậu tiếp tục ở lại ký túc xá nữa, muốn cậu về nhà.

Nhưng nhà ở quá xa, Tô Chính ở đó không thể đi học được. Sau khi hai nhà bàn tính với nhau đã quyết định để Tô Chính ở lại chỗ Trữ Mặc.

Mẹ Trữ Mặc cũng đến, nhưng đến đây mới phát hiện chuyện Trữ Mặc không đi làm. Lúc đầu, cô nói đang nghỉ phép, thấy cô nghỉ nhiều ngày, bà cảm nhận có điều bất ổn, hỏi thăm mới biết chuyện xảy ra ở bệnh viện của Trữ Mặc.

Bà Trần không ngờ Trữ Mặc bị như vậy, vừa giận vừa lo lắng. Nhưng nếu Trữ Mặc cứ ngồi đợi kết quả xử lý của bệnh viện cũng không phải là cách hay, bà giả vờ như chưa biết, bàn bạc với ông Trần, đến bệnh viện tìm người giúp đỡ.

Cũng may lúc này đã có kết quả giám định về cái chết của người nhà họ Tưởng, phía bệnh viện không phải chịu trách nhiệm. Ông Trần nhờ người nói giúp, Trữ Mặc cuối cùng cũng nhận được thông báo quay lại

làm việc. Trữ Mặc hoàn toàn không biết ba mẹ mình đã rõ chuyện, trong lòng cũng thoải mái, chỉ coi như chuyện đã qua. Nhưng người nhà họ Tưởng vẫn đến bệnh viện, tính phá đến cùng. Thấy Trữ Mặc quay lại làm việc, họ lần này đã rút kinh nghiệm, không la mắng náo loạn nữa, trừ việc nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Trữ Mặc thì cũng không làm gì khác.

Y tá trưởng cho người đem mấy dây ghế dài trong hành lang phòng bệnh chuyển ra ngoài, trên cửa có treo tấm bảng ghi rõ thời gian người nhà đến thăm bệnh, lại bàn với bảo vệ để họ tăng cường tuần tra.

Người nhà họ Tưởng mỗi ngày chỉ đứng ở hành lang bên ngoài, không thể làm gì khác.

11. Chương 11: Không Còn Đường Lùi

Khoảng thời gian này, Trữ Mặc thay đổi hẳn. Cô tận tình chăm sóc Tô Chính khiến cậu cũng bất ngờ.

Trời ngày càng lạnh hơn, sức khỏe của ông Trần không được tốt, bà Trần ở chỗ Trữ Mặc cũng lo lắng không yên vì ông Trần ở nhà có một mình. Thấy Tô Chính đã dần khỏe lại, Trữ Mặc vốn là y tá, vấn đề chăm sóc cho cậu vốn chẳng có gì đáng lo lắng, bà Trần cũng chỉ giúp được mỗi việc nấu cơm. Nghe lời Trữ Mặc, bà Trần về nhà chăm sóc cho ông Trần.

Xuất viện cũng hơn một tuần, lúc ở bệnh viện, trời khá lạnh, Tô Chính đã mấy ngày không tắm, cậu bắt đầu thấy khó chịu, cả người ngứa ngáy. Cậu thở dài, ngả người ra ghế sofa, “Chắc cũng đã mười ngày em không được tắm rửa gì rồi.”

Trữ Mặc cười, cúi đầu bóc vỏ quả óc chó, không nhìn cậu.

Trước khi về nhà, bà Trần đã mua sẵn quả óc chó, dặn Trữ Mặc lúc nấu sữa đậu nành nhớ cho quả óc chó vào Trữ Mặc dùng bữa nhỏ đập vỏ quả óc chó.

Tô Chính đứng dậy giành lấy cây búa trong tay Trữ Mặc: “Để đó đi, đừng bóc nữa, đợi khi nào em khỏe em làm cho.”

“Đợi em biết đến khi nào, chị bóc vài quả ăn trước đã.”

Trữ Mặc giành lại cây búa nhưng Tô Chính nhất quyết không đưa: “Mặc Mặc rảnh rồi chi bằng giúp em đi.”

“Giúp gì?”

Tô Chính than thở: “Em muốn tắm.”

Trữ Mặc suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Cũng được.”

Tô Chính sững người, lúng túng nói: “Em... nói là nói vậy thôi.”

“Đừng nghĩ lung tung.” Trữ Mặc lấy những quả óc chó đã bóc sạch vỏ cho vào lọ, “Chị là y tá, ở bệnh viện có những bệnh nhân không thể tự vệ sinh cá nhân được, chị đều giúp họ. Y tá bọn chị làm được hết.”

Tô Chính ngắt lời Trữ Mặc, “Em đâu phải không tự vệ sinh cá nhân được?”

“Nhưng mà tay em không thể nhúng nước.”

“Ở nhà có giấy kiếng bọc thức ăn, lấy bọc tay em lại rồi trùm thêm bao nylon ở ngoài, cột lại là được rồi, Mặc Mặc gội đầu gội thôi, tắm thì em tự tắm được.”

Trữ Mặc không có ý kiến gì, dùng giấy kiếng bọc tay Tô Chính lại theo đúng ý cậu. Cô giúp cậu cởi áo, đỡ cậu ngồi vào trong bồn tắm. Sợ nước thấm vào người sẽ lạnh nên cô trùm khăn tắm lên vai cậu. Động tác của cô rất nhẹ nhàng như sợ làm cậu đau, ngón tay cô luồn trong tóc lúc gội đầu khiến tim cậu loạn nhịp.

Trữ Mặc xối nước xả tóc, dù rất cẩn thận nhưng nước vẫn chảy xuống cổ và ngực cậu. Cô kéo một bên khăn lau nhanh chỗ ướt.

Đột nhiên cậu nắm chặt lấy tay cô, ngẩng đầu lên nhìn cô. Tóc cậu đang ướt, cậu vừa ngẩng đầu lên, nước chảy xuống khắp người. Thân hình cậu săn chắc, trẻ trung, lúc này loang loáng nước trông rất hoang dã và đầy quyến rũ.

Cậu kéo cô sát lại, đặt nhẹ một nụ hôn lên môi cô.

Cửa sổ đều đã đóng, lại thêm có máy sưởi nên Trữ Mặc thấy nóng ran cả người. Cô cũng không biết quần áo cô bị mồ hôi thấm ướt hay là nước từ người cậu. Cậu ôm chặt cô vào lòng.

Rồi cậu lại buông cô ra, ánh mắt rực lên ngọn lửa đam mê. Cậu nửa đùa nửa thật: “Hay là để em tự gọi đầu, cứ thế này em sợ em không kiểm soát nổi bản thân.”

Trữ Mặc đỏ mặt, ra khỏi nhà tắm mà cả người cô còn chao đảo. Cô muốn đối xử thật tốt với Tô Chính, ngoài tình cảm của cô dành cho cậu ra, còn vì cô cảm thấy nợ cậu. Cậu nhỏ hơn cô nhiều tuổi, mà trước đây cô đã yêu Điền Tuấn, không còn là một Trữ Mặc trinh nguyên dành cho cậu. Nếu yêu cô, cậu sẽ phải bỏ qua nhiều cơ hội khác, nhiều cô gái thích hợp với cậu hơn, xứng đáng với cậu hơn, vì vậy cô cứ có cảm giác day dứt.

Cho nên có thể làm gì cho Tô Chính là cô tận tâm. Lúc đi làm, thấy người nhà họ Tưởng ngồi ngoài hành lang, đôi khi cô nhớ đến những lời Điền Tuấn đã nói, không biết tình hình của họ bây giờ ra sao.

Cô thật lòng hy vọng họ sống với nhau hạnh phúc, có như vậy cô mới được yên thân. Nhưng mọi việc diễn ra không như cô mong muốn.

Trữ Mặc được xếp làm ca sáng. Bảy giờ sáng, cô đến bệnh viện giao ca. Theo thói quen, cô bước ra nhìn về phía hành lang, người nhà họ Tưởng vẫn bám trụ không rời. Trời đã chuyển lạnh, bọn họ vẫn ngồi trên băng ghế dài ngoài hành lang, lúc này cũng đã ngủ say. Mặc cho bảo vệ khuyên nhủ, họ vẫn nhất quyết không đi.

Trữ Mặc lắc đầu, quay trở lại phòng làm việc, không ngờ vừa đến khúc rẽ thì trông thấy Tưởng Phi Phi.

Trữ Mặc dừng bước, Phi Phi ngược nhìn cô.

Nhìn thấy dáng vẻ của Phi Phi, Trữ Mặc không biết nên nói gì.

Tưởng Phi Phi vốn rất đẹp, gương mặt trái xoan, là kiểu con gái được nhiều chàng trai ngưỡng mộ, đa số gặp cô lần đầu đều bị cô thu hút.

Còn Phi Phi bây giờ lại tiêu tụy, tóc rối tung, gương mặt nhợt nhạt không chút sức sống. Nước mắt đã khô nhưng mắt cô vẫn còn đỏ hoe, nhìn vào đôi mắt ấy không khó để nhận ra cô vừa khóc. Cô đứng dựa vào tường. Thấy Trữ Mặc đến, cô gượng người đứng thẳng một cách mệt mỏi, cử chỉ có phần bất thường, không biết cô đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Tay phải Phi Phi run rẩy ôm cánh tay trái, đầu óc hỗn loạn.

“Trữ Mặc, giờ cô mãn nguyệt chưa?” Phi Phi lạc giọng, ánh mắt cô nhìn Trữ Mặc đầy vẻ oán trách.

Hành động của cô cũng không bình thường.

Trữ Mặc cẩn trọng lùi lại một bước giữ khoảng cách.

“Anh ta vì cô mà muốn ly dị với tôi đấy.” Tưởng Phi Phi vừa nói vừa gượng cười, có lẽ cô đã khóc rất nhiều đến nỗi bây giờ không còn nước mắt để mà khóc nữa, “Tôi nói tôi đã có con với anh ta cũng không làm anh ta động tâm. Cô từng nói với tôi, ngày hôm nay của cô sẽ là ngày mai của tôi, giờ thì đúng là như vậy thật, cô đã mãn nguyệt chưa?”

Trữ Mặc biết tuy rằng Tưởng Phi Phi cố tỏ ra bình tĩnh nói với cô những chuyện này nhưng trái tim của cô ấy cũng đang tan nát như cô ngày nào, nên Trữ Mặc nhẹ giọng: “Sau khi chia tay, tôi và Điền Tuấn không còn bất cứ quan hệ gì nữa, cô đừng nghĩ lung tung.”

“Tôi nghĩ lung tung sao? Tôi nghĩ lung tung sao?”

Tưởng Phi Phi cười một cách đáng sợ, “Không liên quan gì đến cô ư? Sao cô dám làm mà không dám nhận? Nếu không có liên can gì đến cô, tại sao Điền Tuấn nói nếu anh ta muốn làm lại từ đầu với cô thì trước tiên phải trở lại thời độc thân?”

Ngày hôm đó, rõ ràng Trữ Mặc chỉ hỏi rằng anh ta có tư cách gì mà muốn cô ột cơ hội. Không hiểu sao đến tai Tưởng Phi Phi lại thành ra là cô yêu cầu Điền Tuấn phải độc thân, có khác nào đòi hỏi Điền Tuấn ly dị với Phi Phi. Cũng có thể khi Điền Tuấn và Phi Phi tranh cãi, vì quá tức giận anh đã chọc tức Phi Phi. Trước tình hình hiện tại, Trữ Mặc cũng không biết đối đáp như thế nào để giải mối nghi trong lòng Phi Phi, chỉ nói: “Tôi không hề yêu cầu Điền Tuấn làm thế.”

“Cô không đề nghị à? Nếu cô không quán luyến anh ta thì làm sao đến cả con, anh ta cũng không cần? Rõ ràng là anh ta yêu tôi, bây giờ sao lại nói không cần tôi nữa chứ?” Phi Phi vừa dứt câu liền tiến sát đến cạnh Trữ Mặc.

Lúc này lại là lúc bệnh viện có ít người qua lại nhất, Trữ Mặc hối hận vì đã đến bệnh viện quá sớm.

Y tá trực ca đêm đã về cả, ngoài hành lang lúc này chỉ có cô và Phi Phi, không còn một người nào khác. Trữ Mặc vừa nói vừa lùi lại phía sau: “Cô bình tĩnh lại đi, có chuyện gì thì từ từ nói.”

“Nói, có gì nói với cô chứ? Tôi hận đến mức muốn giết chết cô?” Mắt Phi Phi ánh lên dữ tợn. Cô đã giấu sẵn một cái bình nhỏ trong người, trong cơn giận dữ, cô ném bình chất lỏng vào người Trữ Mặc.

Trữ Mặc chỉ kịp kịp giờ túi xách lên che ngang mặt, may mà túi xách của cô cũng khá lớn nên che được cả gương mặt cô, nhưng vẫn còn một ít chất lỏng dính vào cánh tay cô, chất lỏng vừa chạm vào da lập tức phát ra tiếng “xèo” rồi bốc khói trắng, cánh tay cô đau không thể chịu nổi.

Trữ Mặc rên lên đau đớn. Tưởng Phi Phi không kiềm chế được bản thân, vừa quăng bình chất lỏng vào người Trữ Mặc xong là lập tức bỏ nhào tới, đưa móng tay dím vào mặt Trữ Mặc: “Tôi hận đến mức muốn giết chết cô? Tôi hận đến mức muốn giết chết cô?”

May mà trước đó y tá trưởng có nhờ bảo vệ tăng cường tuần tra quanh bệnh viện nên đúng lúc xảy ra chuyện, hai bảo vệ nhìn thấy đã chạy ngay lại, họ cẩn thận tránh chất lỏng còn vương vãi trên đất, giữ chặt Tưởng Phi Phi lúc này đã phát điên.

Cả dãy hành lang nồng nặc mùi hóa chất, mặt đá sỏi bọt trắng cứ như đậu hủ vừa được nấu.

Trữ Mặc đau đớn, mặt trắng bệch. Bảo vệ gọi điện thoại thông báo cho người nhà Trữ Mặc, đồng thời cũng gọi cho cảnh sát. Trữ Mặc được đưa đến phòng cấp cứu để các bác sĩ xem xét chỗ cánh tay vừa bị axit văng vào, sau đó đưa đến khoa Bỏng.

Ông Trần và bà Trần nghe tin lập tức chạy đến bệnh viện. Đến nơi thì thấy người nhà họ Tưởng cùng Điền Tuấn đã có mặt, đáng vẻ vội vàng như vừa tỉnh ngủ.

Điền Tuấn không quan tâm đến vợ mình mà chạy đến chỗ Trữ Mặc, muốn xem tình hình của cô như thế nào, nhưng ông Trần nhất quyết ngăn không cho anh vào phòng. Ông Trần nghiêm giọng nói: “Chuyện Trữ Mặc của chúng tôi không phiền cậu quan tâm, cậu lo giải quyết chuyện của vợ cậu đi!”

“Cô ta điên rồi! Điên rồi! Điên thật rồi! Muốn lấy cả mạng Trữ Mặc của chúng ta sao?” Bà Trần nhìn cánh tay của Trữ Mặc bị axit làm tổn thương mà đau xót vô cùng, nước mắt rơi không ngừng, “Thứ đàn bà ác độc đó sao không chết đi cho rồi?”

Điền Tuấn cảm thấy rất lúng túng, dù muốn vào xem tình hình của Trữ Mặc nhưng bị ông Trần cản lại nên đành quay lại phía người nhà họ Tưởng.

Một lúc sau, bà Tưởng đến, vừa khóc vừa la khiến không khí ồn ào. Bà ôm chặt lấy con gái sau khi nổi cơn điên đã mệt mỏi, gần như ngất đi. Bà ngồi xuống đất vừa ôm con gái vừa khóc, nhất quyết không chịu đứng lên, không cho cảnh sát áp giải Phi Phi đi, nhिếc mắg Điền Tuấn và Trữ Mặc không tiếc lời.

Buổi sáng yên bình đã bị làm cho náo loạn, cả bệnh viện xôn xao. Xe cảnh sát đậu ngay trước cửa bệnh viện càng thu hút nhiều người hiếu kỳ, tùm nầm tùm bầy bàn luận.

Tuy Trữ Mặc hết sức đau đớn nhưng cô vẫn nhỏ nhẹ an ủi bà Trần.

Nghe những lời bà Tường sỉ vả Trữ Mặc, bà Trần định ra ngoài nói chuyện với bà Tường nhưng ông Trần ngăn lại: “Đừng tranh cãi với loại người không biết lý lẽ đó nói thế nào họ cũng không nghe đâu. Chúng ta ra, họ lại được nước mà làm tới.”

Mặc cho bà Tường ra sức ngăn cản, cuối cùng Phi Phi cũng bị cảnh sát dẫn đi. Người nhà họ Tường đều đi theo cảnh sát, lúc đó bệnh viện mới yên tĩnh đôi chút.

Mọi người giải tán hết, Trữ Mặc trông thấy Lâm Nghiêm ở ngoài cửa phòng bệnh. Cô hết sức ngạc nhiên: “Sao anh đến đây?”

“Lý Chính báo cho anh biết.” Lâm Nghiêm nói ngắn gọn, “Con chào chú, chào cô.”

Ông bà Trần đều đang sầu não nên chỉ gật đầu đáp lại.

Lâm Nghiêm xót xa nhìn Trữ Mặc: “Nghe nói em bị tạt axit à? Bị thương có nặng lắm không?”

“May mà em phản ứng nhanh, dùng túi xách che mặt lại, nếu không bây giờ anh nhìn không ra em nữa rồi.” Trữ Mặc cười gượng, nâng cánh tay lên nói, “Nhưng mà cái tay này thì không được khỏe lắm.”

Bà Trần thấy vậy không cầm được nước mắt. Ông Trần đến bên cạnh, an ủi: “Không sao, Trữ Mặc không sao.”

“Sao mà không sao chứ! Cánh tay bị axit thế kia, vết thương rất nghiêm trọng, nó lại là con gái! Chắc chắn sẽ để lại sẹo. Nó phải làm sao đây?”

“Mẹ à, con không sao thật mà. Bây giờ có thể phẫu thuật ghép da.”

“Con đừng nói vậy để an ủi mẹ. Con có biết ghép da là sao không? Con tội tình gì mà phải chịu khổ thế này chứ? Điền Tuấn lấy người khác rồi còn làm Mặc Mặc ra nông nỗi này!”

Có mặt Lâm Nghiêm nên ông Trần không nói thêm câu nào, nhưng thấy bà Trần tức giận oán trách cũng không thể ngăn bà, chỉ đứng phía sau vỗ vai bà an ủi: “Thôi đừng giận nữa.”

“Em không giận ai hết, xót cho con gái mình thôi.”

Bà Trần nhìn vết thương trên cánh tay Trữ Mặc, lòng đau như cắt, “Con đau một thì người làm mẹ đau gấp mười.”

Ông Trần buồn bã nói: “Lẽ nào nó không phải là con anh, sao không hiểu chứ?” Nói xong, ông quay sang nhìn Lâm Nghiêm, “Tiểu Lâm à, sớm thế này mà con đã đến, con thật là có lòng.”

Lâm Nghiêm tiếp lời: “Con nghe Trữ Mặc bị thương nên lo quá.”

Ông Trần rất hài lòng với phản ứng của Lâm Nghiêm: “Chú với cô mới sáng sớm đã nghe tin dữ, cô con khóc không thôi, để chú dẫn cô đi rửa mặt. Con có bận gì không? Nếu không nhờ con ở đây trông coi Mặc Mặc giúp chú một lát.”

Trữ Mặc lên tiếng ngăn: “Ba, anh ấy còn phải đi làm, chăm sóc gì chứ?”

“Anh không có việc gì cả, anh xin nghỉ cả ngày hôm nay rồi.” Lâm Nghiêm tiếp lời Trữ Mặc, rồi nói với ông Trần, “Chú với cô cứ đi đi, để Trữ Mặc cho con. Cô chú cứ yên tâm.”

Trữ Mặc cảm thấy lúng túng. Lâm Nghiêm chạy đến bệnh viện sớm như thế, rồi thái độ của ông Trần như vậy chắc chắn là ông đã hiểu lầm mối quan hệ giữa cô và Lâm Nghiêm. Đợi ba mẹ ra khỏi phòng, cô nói với Lâm Nghiêm: “Thật làm phiền anh quá, mới sáng sớm đã phải chạy qua đây, ba em lại bắt anh coi chừng em nữa.”

“Em nói gì vậy, anh có thể giúp được gì thì giúp, đừng khách sáo với anh như thế.” Lâm Nghiêm kéo ghế ngồi xuống cạnh Trữ Mặc, “Em bị có nặng lắm không?”

“Vết thương không lan rộng, thật ra cũng không cần nằm viện. Do mẹ em lo lắng quá, nên bảo em cứ nằm viện ít hôm để theo dõi chứ cũng không có gì nghiêm trọng lắm.”

Lâm Nghiêm cười: “Anh cứ nghĩ em sẽ khóc lóc một trận nên nghĩ ra biết bao nhiêu lời an ủi em. Không ngờ đến đây người khóc lại là dì, em lại phải an ủi dì làm anh không thể hiện được gì cả.”

Trữ Mặc mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn gì mà cảm ơn, anh cũng có giúp được gì cho em đâu. Chỉ tiếc là anh đến trễ mất một bước.”

Nghe giọng điệu tiếc nuối của Lâm Nghiêm, Trữ Mặc nói: “Bị tạt axit cũng không phải trò gì vui đâu.”

Họ đang nói chuyện thì có người đẩy cửa bước vào, thì ra là Tiểu Tào, một đồng nghiệp của Trữ Mặc. Bình thường cô gặp Tiểu Tào cũng chỉ gật đầu chào xã giao, công việc của Tiểu Tào là lo giải quyết tranh chấp ở bệnh viện. Bệnh viện lớn, nhân viên đông, làm cùng bệnh viện không quen biết nhau cũng là chuyện bình thường. Trữ Mặc quen với Tiểu Tào vào dịp người nhà họ Tưởng gây sự, Tiểu Tào từng đến phòng làm việc của cô để giải quyết mọi chuyện.

“Không phiền hai người chứ?” Tiểu Tào gõ cửa phòng, lên tiếng hỏi rồi đẩy cửa bước vào, xem xét vết thương của Trữ Mặc cẩn thận.

Trữ Mặc thấy Tiểu Tào đến cảm thấy có chút bất an, “Ngọn gió nào đưa cô đến đây vậy?”

Tiểu Tào gật đầu chào Lâm Nghiêm rồi ngồi xuống cạnh bên giường Trữ Mặc, “Những điều tôi sắp nói ra đây có thể khiến cô buồn nhưng buộc lòng tôi phải nói.”

Trữ Mặc nhú mày nhưng vẫn bình tĩnh gật đầu. “Không sao, cô cứ nói.”

“Ban lãnh đạo bệnh viện có họp bàn về chuyện của cô, kết luận là để cô tạm nghỉ một thời gian.”

“Dựa vào đâu chứ?” Lâm Nghiêm bắt bình lên tiếng, “Rõ ràng cô ấy là người bị hại, sao lại cho cô ấy nghỉ việc chứ?”

Tiểu Tào không biết nên trả lời thế nào, nói: “Tôi chỉ là người chuyển lời, việc này không phải do tôi quyết định. Anh hỏi tôi, tôi cũng không biết trả lời ra sao.” Tiểu Tào im lặng nhìn Trữ Mặc một lúc rồi nói tiếp, “Trữ Mặc à, những việc xảy ra gần đây, xét cho cùng nguyên nhân cũng là chuyện tình cảm riêng tư của cô làm ảnh hưởng đến công việc, ảnh hưởng đến bệnh viện. Những việc này chắc cô cũng tự biết.”

Trữ Mặc gật đầu: “Tôi đồng ý với cách giải quyết của bệnh viện.”

“Vậy được rồi.” Tiểu Tào thở nhẹ, “Chuyện của cô cuối cùng nên xử lý thế nào còn phải bàn lại. Cô cũng không nên buồn quá, không chừng một thời gian nữa mọi việc sẽ tốt hơn. Cô hãy yên tâm dưỡng thương, tôi còn có việc, tôi đi đây.” Nói xong, cô gật đầu chào hai người rồi ra khỏi phòng.

Lâm Nghiêm đến gần Trữ Mặc: “Em không sao chứ?”

“Chỉ là cảm thấy uất ức.” Giọng Trữ Mặc buồn buồn, “Nhưng cô ấy nói cũng đúng, do em không xử lý tốt chuyện tình cảm làm ảnh hưởng đến công việc. Gây ra xung đột lớn như vậy, họ không đuổi em luôn là cũng may lắm rồi.”

Lâm Nghiêm không biết nên nói thế nào để an ủi Trữ Mặc. Gặp Tiểu Tào xong, Trữ Mặc như người mất hồn, không còn chút tinh thần nào cả.

“Việc gì cũng nên nghĩ theo hướng tích cực, chắc chắn một điều là trong khoảng thời gian này, Tưởng Phi Phi sẽ không làm phiền em nữa.” Lâm Nghiêm an ủi, “Hôm nay, cô ta cố ý gây thương tích cho người khác, đó là tội hình sự, còn phải xem vết thương của em nặng nhẹ thế nào để kết luận. Cho dù thế nào thì cô ta cũng không thoát được.” Lâm Nghiêm nói xong lắc đầu, “Cô ta điên thật rồi, dám làm những chuyện như thế.”

Trữ Mặc nhắm mắt nghĩ ngợi. Tưởng Phi Phi vừa đáng hận vừa đáng thương, cô ta yêu nhầm người, cách sống của cô ta cũng có vấn đề: “Sáng nay cô ta nói với em là đã có thai.”

Lâm Nghiêm tỏ vẻ ngạc nhiên, lắc đầu thở dài.

Mãi đến chiều tối, Tô Chính mới hay tin Trữ Mặc bị thương. Ông bà Trần mãi lo lắng cho Trữ Mặc mà quên mất Tô Chính. Đến khi ăn cơm chiều, Trữ Mặc mới nhắc đến cậu, cậu không thể tự nấu ăn được, nói bà Trần về nhà xem cậu thế nào, nhờ đó cậu mới biết mọi việc.

Mặc cho bà Trần ngăn cản, cậu nhất quyết phải vào bệnh viện thăm Trữ Mặc. Vừa vào đến phòng, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Trữ Mặc, cậu cảm thấy xót xa vô cùng. Cô bị thương, bản thân cậu cũng bị

thương, nhưng có mặt ông bà Trần nên cậu không dám biểu lộ, gắng nén xúc cảm của mình lại: “Có cần cùng em đồng cam cộng khổ không? Tay em bị treo lên, tay chị cũng bắt chước theo à?”

Trữ Mặc nhìn vào mắt cậu: “Em bị thương mà còn đến làm gì?”

“Em bị thương ở tay chứ có bị thương chân đâu mà không đến được?” Cậu nhìn cánh tay của Trữ Mặc, “Có đau không?”

“Ai đến thăm chị đều hỏi có đau không.” Trữ Mặc thở dài, “Sao mà không đau được chứ?”

Bà Trần nghe Trữ Mặc nói vậy, khóe mắt đầm lệ.

Trữ Mặc vội chữa lại: “Thật ra thì cũng không đau lắm.”

Tô Chính muốn ôm cô vào lòng, nắm chặt lấy tay cô, nhưng chỉ còn biết đứng nhìn cô thương xót.

Trữ Mặc hỏi: “Em ăn tối chưa vậy?”

“Mặc Mặc như vậy còn lo cho em làm gì, em không đói mà chết được đâu”.

“Bây giờ chị không chăm sóc cho em được nữa rồi.”

Ông Trần đứng cạnh lên tiếng: “Cả hai cùng về nhà dưỡng thương đi.”

Bà Trần nói: “Gần đây không hiểu sao gặp toàn chuyện không may, không biết có nên đi chùa cầu nguyện không.”

Trữ Mặc nhìn mẹ cười: “Vậy mẹ và ba đi chùa cầu nguyện cho bọn con đi.”

Trữ Mặc bị thương lại nằm trong chính bệnh viện mà cô làm việc nên hàng ngày có không ít người đến thăm. Có những đồng nghiệp vốn quan hệ khá thân thường nhân lúc rảnh rỗi ghé ngang phòng thăm Trữ Mặc một lát, phòng bệnh lúc nào cũng có người ra kẻ vào. Lý Diệp và Khương Túc biết chuyện của Trữ Mặc lập tức vào bệnh viện thăm cô, họ tỏ rõ vẻ lo lắng. Lý Diệp không tiếc lời trách Điền Tuấn và người nhà họ Tưởng.

Có một điều mà nhà họ Trần không ngờ, đó là khi Lý Diệp vừa đi thì Điền Tuấn đến. Vừa trông thấy anh xuất hiện ở trước cửa phòng bệnh, cả ông Trần và bà Trần đều sa sầm nét mặt. Bà Trần đứng chặn ngay trước cửa: “Cậu đến làm gì?”

“Chào hai bác.” Tay Điền Tuấn xách một lẵng trái cây, còn ôm một bó hoa, anh nói, “Con đến thăm Mặc Mặc.”

Nổi giận phiền nén giữ bắt lâu trong lòng, nay bà Trần như tìm đúng đối tượng để trút giận: “Đến thăm nó à? Chúng tôi không dám nhận đâu! Cậu nhìn xem, vợ cậu làm cho Trữ Mặc của chúng tôi ra nông nổi như thế.”

Điền Tuấn lúng túng, anh đứng ngay trước cửa phòng bệnh, vào không được mà đi thì không đành, chỉ biết nhìn Trữ Mặc nhưng cô cố ý né ánh mắt của anh.

“Con cũng không ngờ cô ấy lại điên như thế.” Điền Tuấn cố gắng giải thích, “Xảy ra chuyện như thế này, con thấy có lỗi với hai bác lắm. Mặc Mặc bị có nặng không bác?”

“Thôi đừng nói nữa?” Bà Trần nói với giọng lạnh lùng, “Cậu đừng có mở miệng là Mặc Mặc như vậy, bây giờ cậu muốn giả làm người tốt sao? Chuyện hôm nay, tất cả đều do cậu gây ra, cậu còn tự cho rằng mình vô tội à?”

“Cậu đi đi.” Ông Trần im lặng này giờ bỗng lên tiếng, “Chúng tôi không hoan nghênh cậu đâu.”

Không biết làm sao hơn, Điền Tuấn nhìn một lượt những người khác trong phòng bệnh rồi đặt lẵng trái cây và bó hoa lên dãy ghế trước cửa phòng: “Vây con đi đây. Mặc Mặc à, em nhanh khỏe nhé?”

Điền Tuấn vừa đi được vài bước thì nghe tiếng động ở phía sau bèn quay lại, nhìn thấy bà Trần tức giận ném lẵng trái cây và bó hoa anh vừa mang tới vào thùng rác.

Anh sững người lại một lát nhưng không nói gì cả, quay người bỏ đi.

Điền Tuấn đi khuất một lúc lâu mà bà Trần vẫn không hạ được cơn giận, đi ra ngoài hành lang đứng một mình. Ông Trần muốn khuyên giải nhưng vừa mở miệng thì bà Trần đã tức giận nạt lại nên ông thôi không nói gì nữa.

Trữ Mặc không yên tâm, cứ nhìn ra bên ngoài: “Mẹ không sao chứ ba?”

Ông Trần lắc đầu: “Hết giận thì sẽ không sao nữa.”

Tô Chính đứng dậy: “Để con ra ngoài xem sao.”

Tô Chính rót một ly nước nóng, theo lời dẫn dò của Trữ Mặc, cậu cẩn thận bưng ly nước ra ngoài. Bà Trần đang ngồi trên dãy ghế ngoài hành lang lau nước mắt.

Tô Chính giả như không biết chuyện gì, đưa ly nước nóng cho bà Trần: “Dì à, uống chút nước ấm đi.”

Bà Trần thấy Tô Chính bưng ly nước, nói với giọng thương cảm: “Cái thằng này, còn có một tay mà ai kêu con lấy nước nóng vậy, cẩn thận kéo bỏng.”

Tô Chính chỉ mỉm cười rồi ngồi xuống cạnh bà Trần: “Không sao mà.” Cậu nhìn thấy mắt bà Trần đỏ hoe bèn an ủi: “Dì à, đừng giận nữa, không đáng giận với hạng người đó đâu.”

“Dì không giận, chỉ thấy buồn lắm.” Bà Trần thở dài. Bà cố gắng bình tâm lại, thổ lộ hết suy nghĩ của mình cho cậu nghe, kể cả những lo lắng ưu tư, “Chỉ cần nghĩ đến chuyện của Mặc Mặc là dì đau lòng lắm, không hiểu sao số nó khổ như vậy.”

Tô Chính im lặng, cúi đầu nhìn tay mình.

Bà Trần cũng không cần Tô Chính trả lời, ngay lúc này bà chỉ cần có một người lắng nghe tâm tư của bà: “Lúc Mặc Mặc mới quen với Điền Tuấn, cả dì và chú con đều rất vui, thấy hai đứa nó cũng xứng đôi, yêu nhau hai năm, mọi chuyện đều thuận lợi, đã bàn đến chuyện hôn lễ mà không ngờ còn xảy ra như thế này.” Bà lại thở dài: “Trữ Mặc nói lớn tuổi rồi cũng không phải nhưng cũng không còn nhỏ, lãng phí mất hai năm đẹp nhất của một người con gái. Bây giờ nó đã hai mươi sáu tuổi, sang năm hai mươi bảy, nói cho cùng, tuổi đó cũng xem như quá lứa.”

Tô Chính nhin không được, phản đối: “Dì à, hai mươi bảy tuổi đâu có già.”

Bà Trần lắc đầu: “Con là con trai, suy nghĩ vậy cũng không có gì lạ. Dì nói cho con biết, con gái qua tuổi hai mươi lăm là chuyện hôn nhân bắt đầu khó khăn rồi. Bây giờ thì còn chọn lựa người này người kia, thêm hai năm nữa là ba mươi, lúc đó thì không phải nó chọn người ta mà là người ta chọn nó. Dì và chú con lo lắng lắm.”

Tô Chính nghe đến đây mới nói: “Sao Mặc Mặc không thể tìm được một người trẻ hơn chứ?”

“Con đúng là trẻ con! Sao mà chị con tìm được người nhỏ tuổi hơn chứ?”

“Sao lại không được, Mặc Mặc có điểm gì không tốt đâu.”

Bà Trần thở dài: “Trong mắt người thân thì đúng là Mặc Mặc cái gì cũng tốt cũng đẹp cả, nhưng trong mắt người ngoài thì không phải vậy đâu con.” Bà Trần đã bớt nóng giận, cũng không muốn nói tiếp vấn đề này với Tô Chính nên đứng dậy: “Tối nay con về nhà ngủ đi, dì với chú con ở lại đây được rồi.”

“Dì à, dì với chú về ngủ đi, để con ở lại đây.”

Bà Trần không đồng ý: “Con cũng bị thương mà, sao để con ở lại đây được chứ?”

“Vết thương của con cũng không ảnh hưởng gì lắm. Dì với chú còn phải lo nhiều chuyện khác cho Mặc Mặc, ngủ ở đây không quen nhớ bị bệnh thì làm thế nào? Con còn trẻ, con ở lại chăm sóc Mặc Mặc được mà.”

Bà Trần nghĩ tới nghĩ lui, do dự không quyết.

Trữ Mặc không muốn ba mẹ mình ngủ ở bệnh viện, cũng không muốn Tô Chính ở lại: “Con cũng đâu có bị nặng lắm, ở đây toàn là đồng nghiệp có sao con gọi một tiếng là có người đến giúp thôi mà. Mọi người cứ về nhà nghỉ ngơi cho thoải mái.”

Tô Chính kiên quyết: “Về nhà em cũng không ngủ được, em ở lại đây.”

Trữ Mặc không thuyết phục được cậu, cuối cùng Tô Chính ở lại, ông bà Trần về nhà Trữ Mặc nghỉ ngơi. Ông bà Trần đi rồi, Tô Chính cứ ngồi trầm ngâm cạnh giường nhìn Trữ Mặc.

Trữ Mặc tò mò: “Em nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Cậu nắm chặt lấy tay cô, nói, “Chỉ là em cảm thấy có những thứ em cố gắng đuổi theo nhưng vẫn không kịp, nên thấy hoang mang.”

Trữ Mặc hỏi: “Không kịp cái gì?”

“Thời gian.”

Trữ Mặc nắm chặt tay Tô Chính.

Tô Chính cúi đầu, áp tay cô lên má cậu, thì thầm nói: “Mặc Mặc, cho em thêm ít thời gian, ít thời gian nữa thôi.”

Trữ Mặc cảm thấy lúng túng, cô hiểu rõ cậu đang muốn nói điều gì.

Cô thấy rõ là những lời nói của bà Trần đã kích động mạnh đến cậu. Từ lúc bước vào phòng, cô thấy mắt cậu nặng trĩu suy tư, bây giờ mới biết là cậu cảm thấy mình không đuổi kịp thời gian.

Khoảng cách tuổi tác giữa họ, cho dù có không quan tâm đến thì sự thật vẫn là cô lớn hơn cậu nhiều tuổi điều này là không thể làm ra vẻ quên đi được.

Trữ Mặc rút tay ra, vuốt tóc cậu: “Ừ.”

Ngày hôm sau, Lâm Nghiêm lại đến bệnh viện thăm Trữ Mặc, anh còn mang theo một bình giữ nhiệt.

Trữ Mặc tò mò: “Cái gì thế anh?”

“Mẹ anh nấu canh cho em.” Lâm Nghiêm mở nắp, một mùi thơm lập tức bay ra.

Tô Chính muốn giúp đỡ canh ra chén thì bị Lâm Nghiêm cản lại: “Cánh tay cậu còn đau mà. Tôi thì khỏe, để đó cho tôi.”

Trữ Mặc vẫn không rời mắt khỏi bình đựng canh: “Canh gì vậy anh?”

“Canh này em ăn vào sẽ xinh đẹp hơn đấy?” Lâm Nghiêm đưa cho Trữ Mặc một chén rồi múc một chén khác đưa cho Tô Chính, “Cậu cũng ăn chút đi, xương cốt của cậu sẽ khỏe rất nhanh.”

Tô Chính cảm ơn nhận lấy chén canh.

Trữ Mặc uống một hớp: “Ngon quá?”

“Vậy là không uống công anh mang đến, cũng không uống công mẹ anh nấu.”

“Anh về cảm ơn dì giúp em, dì tốt với em quá.”

“Mẹ anh còn bảo anh nhớ nhắc em ăn uống kiêng kỵ, không được ăn đồ nóng đồ cay, gạo nếp cũng không được ăn.”

“Không ăn đồ cay đồ nóng thì đúng rồi, nhưng sao không được ăn gạo nếp?”

“Mẹ anh nói ăn gạo nếp, vết thương sẽ để lại sẹo.”

Trữ Mặc bán tín bán nghi: “Thật vậy à?”

“Anh cũng không rõ, mẹ anh nói thế đấy.” Trữ Mặc uống hết một chén, Lâm Nghiêm lại rót tiếp cho cô chén nữa, “Ngon thì uống thêm đi, mẹ anh ninh canh hết một đêm, uống cho hết đùng để lãng phí.”

“Ai mà làm vợ anh thì có phúc nhất rồi.” Trữ Mặc nói đùa, cô nhận thêm một chén nữa và uống cạn.

“Em đang định anh hay định mẹ anh thế? Mới có hai chén canh đã có thể mua chuộc được em, thật là không có lập trường gì cả!”

Trữ Mặc nói đùa với Lâm Nghiêm, không hề để ý cử chỉ lời nói của họ đều tỏ ra thân mật.

Tô Chính cúi đầu uống canh mà chẳng cảm nhận được mùi vị nào.

Ông bà Trần đem đồ ăn sáng đến thì thấy Lâm Nghiêm đã đến trước, hai người nhìn nhau lộ rõ vẻ hài lòng: “Tiểu Lâm, sớm vậy mà đã đến rồi à?”

“Mẹ con nghe nói Trữ Mặc bị thương nên nấu ít canh, bảo con mang đến.” Lâm Nghiêm đứng lên nhường ghế cho ông bà Trần.

Ông bà xoa tay tỏ ý bảo anh ngồi lại: “Con ngồi đi, làm gì có chuyện để khách phải đứng chứ.”

“Vậy là cô chú xem con là người ngoài rồi.” Lâm Nghiêm kiên quyết nhường ghế, “Lát nữa con phải về trường, chiều nay có tiết dạy.”

“Vậy con đi đi, đừng để công việc bị chậm trễ.” Bà Trần vốn định nói chuyện nhiều hơn với Lâm Nghiêm nhưng nghe nói anh có việc nên cũng không giữ lại lâu, “Con chuyển lời cảm ơn của dì đến mẹ con. Vài hôm nữa cô chú đến nhà thăm ba mẹ con.”

“Dạ, con xin phép đi trước.” Lâm Nghiêm chào tạm biệt mọi người rồi nhìn Trữ Mặc, dịu dàng nói, “Anh đi đây.”

Trữ Mặc gật đầu chào.

Bà Trần kéo cánh tay ông Trần, vẻ mặt vui mừng: “Lâm Nghiêm thật là có lòng.” Bà Trần vờ như nói chuyện đầu đầu, “Hai ngày Mặc Mặc nằm viện là hai ngày vào thăm.”

Ông Trần gật đầu: “Anh cũng thấy Lâm Nghiêm thật tử tế.”

“Mặc Mặc à.” Bà Trần quay sang nhìn Trữ Mặc, “Lâm Nghiêm có bạn gái chưa nhỉ?”

“Mẹ muốn giới thiệu cho anh ấy sao?” Trữ Mặc suy nghĩ rồi nói, “Con không nghe anh ấy nhắc đến, cũng không biết là có hay chưa.”

Bà Trần gặng hỏi: “Vậy con có thấy cô gái nào có vẻ thân thiết với Lâm Nghiêm không?”

“Con và anh ta cũng đâu có thân thiết lắm, mấy chuyện riêng tư đó làm sao con biết được chứ? Nếu mẹ muốn biết thì cứ hỏi thẳng anh ta, xem anh ta có bạn gái chưa để mẹ giới thiệu cho.”

Bà Trần tỏ vẻ không hài lòng nhìn Trữ Mặc. Ông Trần mím miệng cười không ra tiếng.

“Tiểu Chính à, tối qua có ngủ được không?” Bà Trần hỏi Tô Chính.

Tô Chính lấy lại tinh thần, trả lời: “Dạ, cũng được.”

“Hay là con về nhà ngủ bù đi. Ở đây làm sao mà ngủ thẳng giấc được chứ?”

“Ừ, em về đi.” Trữ Mặc nhìn Tô Chính dịu dàng nói, “Chị không sao đâu mà. Chị ở đây theo dõi hai ngày nữa, nếu không có gì bất thường, vết thương không bị nhiễm trùng gì thì có thể xuất viện. Em còn phải đi học, ở đây không khéo lại bệnh.”

Tô Chính gật đầu: “Vậy em về đây.”

Bà Trần nói với ông Trần: “Anh lái xe đưa Tô Chính về nhà đi. Tay nó thế kia, chen chúc trên xe buýt không nên đâu.”

Ông Trần cùng Tô Chính rời khỏi bệnh viện. Đợi ông Trần và Tô Chính đi khuất, bà Trần chỉ tay vào đầu Trữ Mặc.

“Mẹ, sao thế?”

“Cái con nhỏ này, con thực sự không biết giả vờ không nhận ra thế hả?”

Bà Trần nói, “Mẹ còn giới thiệu đối tượng nào nữa cho Lâm Nghiêm? Ba ngày hai bận nó đều chạy đến bệnh viện thăm con, ai mà không biết là nó đã thích con!”

Đối với Lâm Nghiêm, Trữ Mặc không hề suy nghĩ gì nhiều vì anh cư xử với cô rất có chừng mực, không để lộ vẻ gì là anh thích cô cả. Trữ Mặc nhún mày, “Mẹ nghĩ nhiều quá rồi.”

“Lâm Nghiêm có điểm nào không tốt đâu chứ?” Bà Trần trách Trữ Mặc, “Con đến tuổi này rồi, gặp được một người tốt lại còn độc thân thì cố gắng mà nắm lấy, bỏ qua cơ hội sẽ khó tìm lại được!”

“Con và Lâm Nghiêm chỉ là bạn bè bình thường thôi, mẹ ơi.”

Bà Trần quyết không bỏ qua: “Bạn bè bình thường à? Vậy bây giờ con có bạn trai rồi sao?”

Tô Chính để quên ba lô trong phòng nên quay lại lấy, vừa đến trước cửa thì cậu nghe bà Trần hỏi câu đó.

Cậu không biết có chuyện gì xảy ra nên dừng lại trước cửa, hồi hộp chờ nghe câu trả lời của Trữ Mặc. Cậu rất hy vọng cô sẽ thừa nhận chuyện của hai người, lại lo lắng sợ ba mẹ Trữ Mặc sẽ phản đối.

“Không có.”

Cậu đợi một lúc lại chỉ nghe câu trả lời phủ nhận của cô, vô cùng thất vọng.

Rõ ràng cô không dám nói thật sự việc cho ba mẹ biết.

Đây là chuyện cậu mong muốn sao? Là chuyện...

Mặc Mặc mong muốn sao?

12. Chương 12: Người Yêu Thương

Chuyện Trữ Mặc tạm thời bị đình chỉ công việc, ông Trần đã tìm người giúp, nhưng lần này không thuận lợi như lần trước, nhờ người đi thuyết phục khắp nơi đều gặp khó khăn. Trữ Mặc gọi điện thoại cho y tá trưởng thì được biết gần đây bệnh viện đang đánh giá lại nhân viên, việc của Trữ Mặc ảnh hưởng rất nhiều đến cô, biết đâu không đơn giản chỉ là tạm nghỉ, có thể cô sẽ bị đuổi việc. Thông tin này khiến cho tâm trạng của Trữ Mặc thêm tệ.

Cô nằm trong bệnh viện hai ngày thì về nhà dưỡng bệnh. Ông bà Trần bảo Tô Chính cũng theo về nhà. Cậu từ chối, lấy lý do bận học nên về ký túc xá của trường ở.

Lúc Trữ Mặc ở nhà, Điền Tuấn mấy lần gọi điện đến, cô không nghe máy. Ông Trần thấy Trữ Mặc ngắt điện thoại, ông vẫy tay gọi Trữ Mặc: “Mặc Mặc, con qua đây, ba nói chuyện với con một lát.”

Trữ Mặc không rõ chuyện gì, những vẫn nghe lời, ngồi xuống trước mặt ông Trần.

Ông Trần nhìn Trữ Mặc: “Là điện thoại của Điền Tuấn?”

Trữ Mặc bất ngờ: “Sao ba biết?”

Ông Trần lắc đầu: “Người nhà họ Tưởng đến bệnh viện gây sự, động tay động chân với con không phải lần đầu. Những chuyện này sao không nói cho ba mẹ biết?”

Trữ Mặc cúi đầu: “Con sợ ba mẹ lo lắng.”

Ông Trần thở dài, mặt giãn ra: “Chuyện này con nên nói với ba mẹ từ sớm.

Con có biết ba mẹ lo lắng cho con thế nào không?”

“Ba, con xin lỗi...” Trữ Mặc cảm thấy hối hận, Lý Diệp từng nhắc cô, cô lại không để tâm.

“Con xin lỗi làm gì, ba mẹ lo lắng cho con là điều tất nhiên. Những chuyện như thế con phải nói sớm với ba mẹ chứ? Chúng ta cùng bàn bạc, có lẽ sẽ không đến nỗi này. À, hôm nay Điền Tuấn có gọi điện thoại cho ba, kể những chuyện đã xảy ra.” Ông Trần khựng lại, “Con với Điền Tuấn rốt cuộc có chuyện gì?”

Trữ Mặc cảm thấy hơi khó chịu: “Sau lần con với ba gặp nhà họ Điền để giải quyết chuyện tài sản, con và anh ta không liên lạc nữa. Con với anh ta có thể có chuyện gì được?”

Ông Trần tỏ vẻ khó hiểu: “Con nghĩ như vậy, nhưng ba thấy Điền Tuấn nó không nghĩ vậy đâu, bây giờ chắc nó thấy hối hận rồi.”

“Ba, anh ta nói gì với ba?”

“Nó nói gì con đừng để ý. Nếu nó đến tìm con, con cũng phải chú ý giữ khoảng cách. Dù gì nó cũng đã kết hôn.” Ông Trần nhìn Trữ Mặc, “Tuy hai đứa từng yêu nhau nhưng nếu cứ dây dưa, con sẽ tổn thương nhiều hơn.”

“Ba, bây giờ con không còn nghĩ gì tới anh ta. Chuyện này con biết lo liệu.”

Ông Trần bán tín bán nghi, Trữ Mặc quen Điền Tuấn lâu như vậy, chia tay cũng chưa bao lâu, tuy ông không nghĩ con gái mình còn tình ý gì với Điền Tuấn nhưng chỉ sợ hai bên cứ dây dưa thì Trữ Mặc càng đau buồn hơn. Ông đổi chủ đề: “Chuyện ở bệnh viện, con tính thế nào?”

Trữ Mặc uể oải: “Bị đình chỉ công việc rồi thì làm sao được, chờ bệnh viện thông báo thôi.”

Ông Trần thở dài, lắc đầu: “Tuy bị đình chỉ công tác, nhưng con cũng phải hỏi tình hình cụ thể thế nào. Nếu có thể cứu vãn, cố gắng cứu vãn, giảm thiểu tổn thất. Con cứ ngồi chờ ở nhà, nếu bệnh viện đuổi việc thật, con đành nghĩ luôn à?”

Trữ Mặc cúi đầu im lặng.

“Nếu con bị bệnh viện đuổi việc thật, sau này cho dù con đến nơi khác tìm việc, có quá khứ như vậy thì làm sao? Người ta đâu có hiểu mọi chuyện chứ? Họ chỉ biết con phạm lỗi nên mới bị bệnh viện đuổi, còn ai dám thuê con nữa?”

“Con cũng không biết phải làm sao.”

Ông Trần trầm ngâm: “Thời gian này con cố gắng liên hệ với y tá trưởng, nghe ngóng tình hình, xem bệnh viện định xử trí thế nào. Nếu tình hình không tốt, chúng ta chủ động nghỉ việc chứ không đợi bị đuổi.”

“Dạ.” Trữ Mặc không nói gì thêm.

Ông Trần thở dài, vỗ vai con gái an ủi: “Mặc Mặc...”, ông Trần đổi chủ đề, “Dạo này con có suy nghĩ chuyện của con không?”

“Gì ạ?” Trữ Mặc ngược lên nhìn, không hiểu ý ông lắm.

Ông Trần nhìn con gái: “Con cũng không còn nhỏ, qua Tết là 27 tuổi rồi.

Vấn đề của mình, con suy nghĩ sao rồi?”

“Ba!” Trữ Mặc không vui, “27 tuổi lớn lắm sao?”

“Lớn vậy rồi, còn nói thế nữa!” Ông Trần cười, “Trong mắt ba, con mãi mãi là con gái bé bỏng của ba, nhưng 27 tuổi quả thật không còn là nhỏ nữa. Đừng vì chuyện tình cảm thất bại mà lãng phí tuổi xuân của mình. Con cứ nghĩ đi, rồi tìm người khác. Hai năm nữa, lúc đó con bao nhiêu rồi? Con làm việc ở bệnh viện, biết phụ nữ thích hợp để sinh con là ở tuổi 25 đến 30, con xem mình còn mấy năm nữa?”

Trữ Mặc ngắt ngang: “Ba, ba cũng biết chuyện này sao?”

Ông Trần giả vờ nổi nóng: “Ba đang nói chuyện nghiêm túc đó.”

“Dạ, con biết rồi.” Trữ Mặc đứng lên, “Nếu có ai thích hợp xuất hiện, con sẽ lập tức nắm lấy không cho anh ta bỏ trốn, có được không ạ?”

Ông Trần vốn định theo lời bà Trần hỏi về chuyện của Lâm Nghiêm, suy nghĩ một lúc rồi lại im lặng.

Chuyện này cứ để thuận theo tự nhiên, nếu quả thật Trữ Mặc muốn thì cũng sẽ đến lúc.

Trữ Mặc về nhà, trong lòng cứ nhớ đến Tô Chính.

Khi liên lạc với cậu, cậu chỉ nói sắp đến đợt thi cuối kỳ, dạo này bận học, mỗi lần nhận điện thoại đều nói vậy. Trữ Mặc không muốn phiền cậu, hai người cứ nói vội vỏi vài câu rồi tắt máy.

Trữ Mặc cảm nhận đạo này Tô Chính đột nhiên tỏ vẻ xa lạ với cô. Khi cậu nói chuyện với cô, giọng điệu lạnh nhạt, cũng không chủ động gọi cho cô. Cô thấy hình như giữa họ xảy ra chuyện, nhưng lại không biết rất cuộc đó là chuyện gì. Nhớ lại lúc trước trong phòng bệnh, cậu còn bảo cô cho cậu thời gian, cô đành phải tin là đạo này cậu rất bận để tự an ủi.

Lý Diệp đến thăm cô mấy lần, đưa thuốc làm mờ sẹo cho cô, nói là nhờ đồng nghiệp của Khương Túc mua, rất hiệu quả.

Một buổi sáng, Trữ Mặc còn đang mơ ngủ thì nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, hình như là bà Trần đang gây với ai đó. Trữ Mặc thấy lạ, mẹ cô có quan hệ thân thiết với người ở đây, sao lại có chuyện như vậy? Cô vội vã thay quần áo xuống lầu.

Xuống tới nơi mới biết là người nhà họ Tưởng tìm đến. Đi đầu là bà Tưởng, sau lưng còn có một người đàn ông lạ mặt và ba mẹ của Điền Tuấn. Ông Trần nét mặt sa sầm đứng sau lưng vợ, bà Trần đứng trước hành lang, không cho đám người đó vào nhà.

Bà Trần tức giận: “Cút, cút đi. Tôi không muốn nhìn thấy các người!”

Trữ Mặc thấy đủ các loại hộp bày trước sân, có vẻ là quà của họ mang tới.

Rốt cuộc định diễn tuồng gì đây chứ?

Trữ Mặc đến sau lưng ông Trần, kéo tay ông hỏi: “Ba, sao vậy?”

Ông Trần bây giờ mới biết sự có mặt của con gái: “Con vào nhà đi, ở đây không có chuyện của con.”

“Mặc Mặc.” Mẹ Điền Tuấn nhìn thấy Trữ Mặc, vội nói: “Con mau kéo mẹ con lại đi. Cho dù Tiểu Tuấn lúc đó có lỗi với con, chúng tôi cũng không làm gì nên tội mà, đừng đuổi chúng tôi đi có được không?”

“Đừng có gọi Mặc Mặc!” Bà Trần cướp lời, “Hôm nay các người đến quấy phá chứ có lòng tốt gì?”

Ông Điền thở dài: “Anh Trần, dù sao chúng ta cũng biết nhau nhiều năm, đây đều là nợ con cái. Hôm nay chúng tôi vác mặt đến đây cầu xin anh, anh xem như nể mặt tôi chút đi.”

Mặt bà Tưởng đỏ lên, phản ứng lạ thường, không dám lên tiếng.

Ông Trần cũng thở dài, kéo vợ lại: “Cửa nhà chúng ta cứ ồn ào vậy thật khó coi, có chuyện gì vào nhà nói chuyện cũng được.”

Bà Trần không muốn làm mất mặt chồng, tuy trong lòng không vui, nhưng vẫn quay vào nhà.

Bà Tưởng và người đàn ông lạ mặt lúc này cúi xuống nhặt những thứ dưới đất lên, ông bà Điền cũng giúp một tay. Bốn người cùng đi vào nhà.

Trữ Mặc định tránh đi nhưng ông Trần nói: “Mặc Mặc, con ngồi đi. Chuyện này có liên quan đến con.”

Trữ Mặc nghe vậy nán lại, ngồi xuống bên cạnh ba mẹ.

Bà Trần đang tức giận, cũng không để ý đến việc đón khách, mặt đành lại không nói câu nào. Bầu không khí rất căng thẳng.

Cuối cùng cũng là ông Điền miễn cưỡng ho vài tiếng rồi nói: “Hôm nay đến đây, một là thay mặt Điền Tuấn xin lỗi Trữ Mặc rồi bàn chuyện bồi thường, hai là cầu xin Trữ Mặc, hi vọng con bé có thể tha thứ cho Phi Phi.”

“Tha thứ? Không đời nào?” Bà Trần quay người nhìn họ, ánh mắt sắc bén lướt qua chỗ bà Tưởng, “Chuyện này ban đầu là do Điền Tuấn có lỗi với Mặc Mặc nhà chúng tôi. Cứ xem như chúng nó không có duyên phận! Rốt cuộc Mặc Mặc nhà tôi đã làm gì các người? Cách vài ngày là lại đến gây phiền phức cho nó, ai làm gì các người đâu?”

Bà Trần tức giận nhìn bà Tưởng: “Rốt cuộc ai mới là người đâm ngang vào chuyện này?”

Thấy nhà họ Trần không hề nể mặt, bà Tưởng không kìm nén được, đứng phắt dậy, “Lúc đó chúng nó là trai chưa vợ, gái chưa chồng, trách được Phi Phi nhà chúng tôi sao?”

Thấy mọi việc có vẻ không ổn, người đàn ông lạ mặt mở miệng ngăn cản bà Tường: “Bà ít nói vài câu đi! Bà không dạy con cho tốt, còn ở đây nói lý lẽ nữa sao!”

“Tôi không dạy con cho tốt? Vậy ông dạy đi!” Bà Tường nổi giận trút hết vào người đàn ông lạ mặt đó, “Ngày xưa nếu ông không bỏ rơi mẹ con tôi, tôi và Phi Phi có khổ cực vậy không? Một mình tôi nuôi nó khôn lớn, còn ông làm gì? Bây giờ ông còn chê tôi dạy con không tốt nữa?”

Ông bà Điền bắt lực nhìn bà Tường cứ như thùng thuốc nổ, bà Điền thở dài: “Bà thông gia, nếu bà muốn tốt cho Phi Phi thì kìm nén đi. Bà đừng quên mình đến đây để làm gì.”

Giọng bà Điền không lớn nhưng có hiệu quả tức khắc. Bà Tường đành kìm cơn tức giận, ngồi xuống.

“Bà ấy là vậy. Tôi xin lỗi anh chị.” Thì ra người đàn ông lạ mặt đó là ba của Tường Phi Phi. Ông ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Cũng tại tôi, bấy lâu nay không chăm lo ẹ con bà ấy, cũng không dạy dỗ Phi Phi cho tốt, nên mới ra nông nỗi này.”

Ông vừa nói vừa nhìn bà Trần: “Chị nói phải, là Phi Phi nhà chúng tôi có lỗi với Trữ Mặc. Tôi thay mặt Phi Phi xin lỗi.” Nói rồi ông đứng lên, cúi đầu thật thấp về phía Trữ Mặc.

Trữ Mặc ngồi ngẩn người.

“Anh sao lại hành lễ với trẻ con? Anh làm vậy là không phải,” ông Trần vội ngăn ông Tường.

Ông Tường lại ngồi xuống, thở dài: “Thông gia nói đúng, đây đều là nợ con cái. Chúng ta cũng không muốn chuyện như thế này.”

Bà Trần quay mặt đi chỗ khác, cứ nhìn thấy những người này là chứng mất.

“Phi Phi nhà chúng tôi mong anh chị thương tình nó đang mang thai, tha thứ cho nó. Chuyện Trữ Mặc bị thương, chúng tôi xin được bồi thường tiền thuốc men và chữa trị. Nếu anh chị có yêu cầu gì thì cứ đưa ra, nếu làm được thì chúng tôi sẽ cố gắng, chỉ mong chúng ta có thể hòa giải, bỏ qua cho Phi Phi lần này.”

“Bồi thường? Bồi thường thế nào? Con gái tôi bị như vậy, tiền bạc có giúp nó trở lại bình thường?” bà Trần nhìn bà Tường, “Bà mấy lần dẫn người đến bệnh viện quây phá đến nỗi Trữ Mặc bị đình chỉ công tác, sắp mất việc rồi, các người bồi thường thế nào?”

Bà Tường muốn nói gì đó nhưng lại bị ông Tường ngăn lại: “Hôm nay chúng tôi thật lòng muốn đến giải quyết vấn đề, bồi thường thế nào anh chị cứ đưa ra yêu cầu, chúng ta sẽ bàn,” ông nói rồi nhìn Trữ Mặc, “Vết thương nặng lắm không?”

Trời lạnh lại mặc nhiều quần áo, vết thương của Trữ Mặc bị che mất, ông không nhìn thấy là dĩ nhiên.

Nghe nói vết thương rất nặng, thần sắc ông Tường có vẻ âm trầm: “Chú nghe nói lúc đó con dùng túi xách đỡ, chỗ che lại cũng bị phồng nặng sao?”

Câu hỏi này khiến bà Trần lại nổi nóng: “Mặc Mặc lúc đó nếu không lấy túi xách đỡ thì Tường Phi Phi nhà ông đã lấy mạng nó rồi! Ông hỏi vậy là có ý gì?”

Ông Tường vội hươ tay: “Tôi không có ý gì cả, chỉ đơn thuần là quan tâm đến con bé.”

Ông Trần này giờ im lặng cũng lên tiếng: “Ông chỉ muốn xem tình hình thương tích của Mặc Mặc nhà tôi thế nào để đoán xem mức độ bị xử phạt của Tường Phi Phi thôi, phải không? Có phải trước khi đến, Điền Tuấn đã bàn với ông không?”

Mặt ông Tường đột ngột khựng lại: “Tôi không có ý đó, thật tình không có ý đó.”

Bà Điền thở dài, nhìn bà Trần: “Tôi biết chị tức giận, xảy ra chuyện như thế này thì sao không giận cho được. Nhưng con bé Phi Phi...” Bà Điền lại thở dài, “Tiểu Tuấn nhà tôi không hiểu vấn đề, đòi ly hôn với nó, nó mới kích động nhất thời làm những chuyện thế này. Dẫu sao nó cũng mang thai hai tháng, bây giờ phải ở trại tạm giam, chúng tôi đều sợ có điều gì ảnh hưởng đến thai nhi. Chúng tôi muốn đi bảo lãnh, nhưng bên đó nói còn phải xem tình hình thương tích của Trữ Mặc. Chúng tôi thật tình rất lo lắng, cho dù thế nào, đứa bé cũng vô tội.”

Ba mẹ Điền Tuấn đến là vì cháu nội trong bụng Tường Phi Phi.

“Đây là chút tấm lòng của chúng tôi.” Ông Tưởng lấy mấy phong bì lấy từ trong túi ra đặt lên bàn, “Trong này tổng cộng có 200 ngàn. Tôi biết Trữ Mặc sau này còn phải làm phẫu thuật cấy da, những chi phí đó chúng tôi cũng sẽ chịu.”

Bà Tưởng nhìn phong bì tiền đặt trên bàn, không giấu nổi đau xót. Bà nhìn người nhà họ Trần với ánh mắt oán hận. Nếu không phải bắt đắc dĩ, bà nhất định sẽ không đến đây.

“Cho dù Phi Phi có thai cũng có thể bị quản chế, chúng tôi không mong đứa bé sinh ra có một người mẹ bị tiền án.” Ông Điền lên tiếng, “Như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến đứa bé. Phi Phi chỉ là kích động nhất thời, nếu không gây ra hậu quả không thể cứu vãn, chúng ta có thể hòa giải hoặc cố gắng hòa giải vậy.”

Chúng tôi sẽ cố gắng bù đắp tổn thất cho Trữ Mặc.”

Ông Trần quay qua nhìn Trữ Mặc: “Mặc Mặc, dù gì cũng là chuyện của con.

Ba mẹ không thể quyết định thay được, con cứ quyết định đi.”

Trong nhà đột nhiên im ắng hẳn, tất cả đều nhìn cô. Trữ Mặc nhìn phong bì đặt trên bàn, ngược lên nhìn họ rồi bình tĩnh nói: “Tôi không có tiền, nhưng tôi cũng không thiếu số tiền này.”

Vừa dứt lời, những người đối diện đều biến sắc mặt, xem ra bà Tưởng định chuẩn bị la lối. Trữ Mặc nhìn bà: “Nhưng tôi đồng ý hòa giải với Tưởng Phi Phi.”

Bà Tưởng vừa định nói, nghe đến đây thì im lặng.

Ba người còn lại thở phào nhẹ nhõm, bà Điền cố gắng lắm mới ân cần nhìn Trữ Mặc mở lời: “Bác biết con là đứa con gái tốt mà.”

“Chuyện bồi thường các người cứ bàn với ba tôi đi.”

Trữ Mặc quay đầu nhìn ba, “Ba, được không?”

Ông Trần gật đầu an ủi con gái. Ông không mong sau những chuyện này, Trữ Mặc lại ôm hận thù trong lòng, cảm giác đó sẽ không ngừng hành hạ cô. Nên thấy con gái như vậy, thật ra ông cũng rất vui.

Bà Trần không nói gì nữa, quay người đi vào bếp.

Trữ Mặc biết mẹ không vui nên cũng đi theo vào.

Bà Trần nhặt rau cạnh bồn nước, Trữ Mặc đi đến khoác tay mẹ: “Mẹ.”

“Mẹ không trách con.” Bà vỗ vỗ lưng gái, “Dù gì nó cũng có thai, tha được thì tha, mọi chuyện cũng phải chừa đường lui.”

“Vậy sao mẹ lại lo?”

“Mẹ lo chuyện công việc của con, cũng lo chuyện cưới xin của con.” Bà Trần thở dài, “Con đừng trách mẹ cần nể, con phải cố gắng cả hai chuyện này.”

Bà Trần ngừng lại, “Vài ngày nữa gọi điện cho Lâm Nghiêm, mời nhà họ đến ăn cơm.”

Bà đổi đề tài nhanh quá nên Trữ Mặc đề phòng: “Sao tự nhiên lại mời họ ăn cơm?”

“Con bé này.” Bà Trần cau mày nhìn Trữ Mặc, “Mẹ Lâm Nghiêm nấu canh cho con, sáng sớm nó đã đem đến cho con mà con quên rồi sao? Đó là tình người, mời họ ăn cơm để cảm ơn không đúng sao?”

Trữ Mặc vội an ủi mẹ: “Đúng rồi, đúng rồi.”

“Cuối tuần này đi.” Bà Trần suy nghĩ, “Con gọi điện thoại, gọi Tô Chính đến luôn. Thắng bé này sao dạo này không có tin tức gì, không biết sao rồi?”

Trữ Mặc gọi đúng lúc Lâm Nghiêm cũng đang muốn gọi cho cô. Thì ra Lâm Nghiêm và bạn bè hợp tác mở một quán thịt nướng bên cạnh hồ cá lần trước họ đi, dự định cuối tuần mời họ đến ăn thử.

Trữ Mặc hơi khó xử, không biết có nên gọi Tô Chính không. Nếu là nhà họ Trần mời thì gọi Tô Chính cũng không sao nhưng nếu họ là khách thì gọi cậu cũng không tiện. Cô hỏi thử ba mẹ thì ông bà Trần cũng cho rằng không nên.

Không ngờ Tô Chính cũng có mặt ở đó. Không chỉ có Tô Chính, còn có nhiều bạn học của cậu. Trong và ngoài quán đều đông, rất náo nhiệt.

Lâm Nghiêm nhìn thấy xe của nhà họ Trần từ xa đã vội ra đón, ông Trần rất ngạc nhiên: “Làm ăn khá vậy à?”

“Không phải ạ!” Lâm Nghiêm cười, “Con vẫn chưa khai trương, đây đều là sinh viên trường con đi dã ngoại, nhân tiện đến ủng hộ quán thôi. Cô chú đến đúng lúc, lát nữa giúp tụi con khai trương.”

Trữ Mặc nhìn thấy một dây pháo treo trước cửa quán, thường thì khi khai trương người ta đốt pháo để cầu may mắn.

Lâm Nghiêm đưa họ vào quán sắp xếp chỗ ngồi rồi lại đi đón tiếp khách khứa. Tô Chính nhìn thấy họ liền đến chào hỏi.

“Tô Chính cũng ở đây à?” Bà Trần chỉ ghế bên cạnh mình, “Nào, qua đây ngồi đi.”

Tô Chính “Dạ” một tiếng, ánh mắt bất giác dừng lại ở Trữ Mặc. Cô cũng đang nhìn cậu. Ôn tập cuối kỳ chỉ là lý do, thời gian này cậu cố tình tránh mặt cô.

Lúc trong bệnh viện, những lời bà Trần nói như một đám mây đen che tối tâm hồn cậu. Hôm đó tình cờ nghe Trữ Mặc phủ nhận mối quan hệ với cậu trước mặt bà, cậu đã suy nghĩ rất nhiều.

Cậu bắt đầu thấy mơ hồ, không biết tình yêu của cậu dành cho Trữ Mặc rốt cuộc có đúng không. Cậu cũng không biết thực sự cô nghĩ gì. Cậu không dám nhìn cô lâu, nên miễn cưỡng quay đầu nhìn ra bên ngoài rồi quay qua nói vài câu với ông bà Trần ngồi bên cạnh.

Ngoài cổng chuẩn bị đốt pháo, Lâm Nghiêm giao nhiệm vụ này cho sinh viên của anh. Cả đám thanh niên đùa giỡn, chen chúc rất náo nhiệt.

Họ ngồi trong nhà vẫn nghe tiếng pháo nổ chát chúa bên tai. Trữ Mặc đưa một tay lên bịt tai, tay kia còn bị thương, đột nhiên cô cũng thấy tai bên ấy im ắng hẳn, ngược lên, là Tô Chính đã bịt tai còn lại giúp cô.

Trong mắt cậu ánh lên hình bóng cô, cô mỉm cười dịu dàng. Tô Chính thấy lòng mình mềm lại, cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Một lúc lâu sau, tiếng pháo dứt, tay cậu vẫn còn lưu lại trên má cô một lúc mới rời ra. Đường như có chút luyến tiếc bàn tay ấm áp của cậu, cô hỏi: “Dạo này bận lắm sao?”

Cậu vừa định trả lời thì có một cô gái đến trước mặt họ: “Tô Chính, cậu trốn ở đây à, mọi người đang tìm cậu đó! Đồ ăn của chúng ta sắp cháy hết rồi!”

“Mình qua ngay.” Tô Chính không trả lời câu hỏi của Trữ Mặc, “Chú dì, con đi trước nhé.”

“Đi chơi với bạn đi.” Bà Trần cười, “Đừng để họ chờ con.”

“Dạ.” Cậu quay qua Trữ Mặc, “Mặc Mặc, em đi trước nhé.”

Trữ Mặc gật đầu, nhìn cậu đi cùng cô gái đó. Hai người đi được mấy bước, cô gái đó đột nhiên quay lại nhìn Trữ Mặc, ánh mắt hai người gặp nhau. Trữ Mặc mỉm cười gật đầu. Cô gái ngẩn ra, vội vã cười đáp lại rồi chạy đi.

Cô gái đó, xem như lần thứ ba gặp nhau, chính là Doãn Miêu, người lần trước ngăn Tô Chính không cho đi khỏi ký túc xá. Điều Trữ Mặc không ngờ là mẹ cô vẫn còn nhớ cô gái đó.

“Cô gái này là bạn gái Tô Chính?” Bà Trần thì thầm vào tai chồng.

Ông Trần liếc mắt, lắc đầu: “Không giống lắm.”

“Sao lại không giống? Ông quên lần trước chúng ta đến trường thăm Tiểu Chính đã gặp cô gái đó hay sao?”

Ông Trần lắc đầu: “Không nhớ lắm.”

Bà Trần và ông Trần không cùng ý nghĩ, bà liếc ông rồi quay sang Trữ Mặc: “Mặc Mặc, con có nghe Tiểu Chính nhắc chuyện này chưa?”

“Chuyện của Tiểu Chính mà bà cũng tò mò.” Ông Trần cắt ngang.

Trữ Mặc nhớ lại Hứa Vi Vi, nụ cười trên môi tắt lịm, cúi đầu không nói gì.

Làm lễ khai trương xong, Lâm Nghiêm dẫn ông bà Lâm đến chỗ nhà họ Trần. Hai nhà gặp mặt, nói chuyện rất vui vẻ.

Lâm Nghiêm đề nghị: “Chúng ta đừng ngồi đây nữa, đi vòng vòng tham quan một chút.”

Ông Trần lên tiếng: “Con cứ làm việc đi, hôm nay chắc con bận. Mọi người tự đi là được rồi.”

“Không sao, chỗ tụi con nhiều người lắm. Thật ra khách khứa thật sự thì không bao nhiêu, đều là bạn bè đến ủng hộ, hơn nữa còn có sinh viên trường con đến dự cho đông vui.” Lâm Nghiêm cười nói, “Con cũng không cần đón tiếp ai, đi xem xung quanh cũng được.”

Ông Trần nghe vậy đồng ý, mọi người cùng đi theo Lâm Nghiêm.

Tiệm ăn này phía trước có vườn, phía sau là nhà bếp, bên phải là khu nuôi cừ, trong có vài con cừ.

“Tụi con bắt chước các nhà hàng khác, xây một hồ cá ở giữa quán, khách đến thì cho họ vớt cá trong đó ra. Tụi con cũng nuôi cừ ở đây, khách thích thì làm ngay tại chỗ, bảo đảm tươi ngon. Thời buổi bây giờ, khách thích tự mình chọn, những điều này chúng con đáp ứng được hết.”

Lâm Nghiêm thao thao bất tuyệt giới thiệu: “Cừ là của tụi con mua ở trại, chọn loại bảo đảm nhất.”

“Tiểu Lâm chu đáo thật.” Ông Trần khen không ngớt lời, “Không những dám nghĩ còn dám làm, thanh niên thì phải như vậy.”

Nghe ông Trần khen, ông Lâm cũng cười mãn nguyện, nhưng vẫn khách khí: “Thằng này chỉ làm bừa thôi, còn chưa biết có nên trò trống gì không, đừng nghe nó nói quá.”

Lâm Nghiêm gọi đầu bếp làm thịt cừ, rồi nói với ông Lâm: “Hôm nay chúng ta ăn thịt cừ. Lát nữa con bảo Tiểu Tam bắt hai con cá tươi, thịt cừ nướng thêm cá tươi nướng, hai cụ thấy thế nào?”

Ông Lâm và ông Trần nhìn nhau cười.

“Nướng cừ ở đâu?” Trữ Mặc nhìn quanh, không thấy nơi nào để nướng cừ cả.

“Đi, anh dẫn em đi xem.”

Thì ra họ có xây một gian chuyên để nướng cừ.

Trữ Mặc cứ nghĩ sẽ nướng lửa ngoài trời, không ngờ có lò chuyên dụng, hơn nữa còn có đầu bếp phụ trách canh lửa.

Trữ Mặc thán phục: “Em cứ tưởng là giống trong phim, nướng trên lửa kia.”

Lâm Nghiêm giải thích: “Nướng lửa vừa lâu vừa hao than củi. Tụi anh nướng sơ trước, đến khi khách gọi thì mới nướng trên lửa, rồi đem ra.”

Lâm Nghiêm dẫn mọi người ra khỏi phòng nướng: “Con đến chỗ Tiểu Tam lấy cá.” Nói rồi quay qua Trữ Mặc, “Em có đi xem không? Nghe Tiểu Tam nói mới có một vị khách bắt được con cá hơn 50 kg, thả ở chỗ họ. Chuyện này lên báo rồi đó.”

Trữ Mặc nghe vậy hứng thú: “Ừ, đi xem nào.”

“Đi đi, cô và chú không đi đâu.” Bà Trần cười, nhìn hai người.

“Vậy chúng ta vào trong ngồi. Bên ngoài lạnh quá, để tôi bảo người đem một cái lò vào nhà.” Bà Lâm gọi bà Trần, ông Lâm và ông Trần vừa nói chuyện vừa theo hai bà vợ vào trong.

Lâm Nghiêm dẫn Trữ Mặc đến hồ cá: “Hồ cá của tụi anh khá nổi tiếng, trước đây còn có người đến tổ chức cuộc thi câu cá, nhưng họ không câu được con nào to cả. Người quanh đây đều nói hồ sâu lắm, có người còn nói, cái hồ này đào thời chiến tranh, lúc đó quanh đây đều là cứ điểm quân sự. Họ nói dưới hồ có đường hầm, không biết thông đi đâu, trong đó chắc có nhiều cá to.”

Lâm Nghiêm dừng lại: “Tuần trước có vài người ở nơi khác đến câu cá, có một cụ già đang thả mồi thì phát hiện cá cắn câu, định lôi nó lên, nó giãy rất mạnh, xem ra là cá lớn. Cụ già lấy lại tinh thần gọi vài người cùng câu cá bên cạnh đến phụ một tay.” Lâm Nghiêm miêu tả rất sinh động.

Trữ Mặc chọc anh: “Cứ như anh tận mắt chứng kiến vậy.”

”Lúc đó anh cũng có mặt mà. Hôm ấy rảnh rỗi, anh và vài người bạn đến xem tình hình sửa sang và chuẩn bị quán, đến chỗ Tiểu Tam ăn cơm uống rượu.

Lúc anh đến thì nghe nói cá được câu lên hơn 3 giờ rồi, mọi người đều đến hồ cá để xem. Cụ già cùng mấy người nữa phải mất đến mấy tiếng đồng hồ mới kéo được con cá lên bờ, con cá lớn lắm.”

“Con cá không biết sống bao lâu rồi, bắt lên tiếc quá.” Trữ Mặc bắt giắc than thở.

“Nhiều người khuyên nên thả nó ra nhưng do nó bị mắc câu đã lâu nên lên bờ chỉ một lúc sau là chết. Cụ già phải nhờ Tiểu Tam bảo quản cá trong kho đông lạnh.”

Tiểu Tam nghe nói có người muốn xem cá liền mở cửa kho đông lạnh, dẫn Trữ Mặc vào xem một vòng, quả nhiên là con cá rất to. Lâm Nghiêm nói là cần vài con cá tươi. Tiểu Tam dạo này đông khách, không có cá sẵn nên bảo Lâm Nghiêm ngồi chờ. Anh cũng không vội, cùng Trữ Mặc ra phía sau ngồi chờ, chỗ đó có ánh nắng rất đẹp. Phục vụ ở đây quen biết Lâm Nghiêm, lập tức đem bình trà đến.

Lâm Nghiêm uống một ngụm trà, bộ dạng thỏa mãn: “Tắm nắng, uống trà, cơ thể khỏe mạnh, đây là cuộc sống lý tưởng của anh.”

Trữ Mặc không nhịn được cười: “Nếu anh muốn sống đơn giản như vậy, sao còn chịu cực khổ mở tiệm nướng làm gì chứ, không phải cũng vì muốn kiếm nhiều tiền hay sao?”

“Cô bé còn ngây thơ lắm!” Lâm Nghiêm giả vờ nghiêm túc, “Chúng ta có ai không cần tiền không? Muốn sống hạnh phúc cũng không thể thiếu tiền. Vả lại, anh lo kiếm tiền để vợ tương lai của anh có cuộc sống tốt hơn. Anh là mẫu đàn ông hiện đại điển hình đấy.”

Trữ Mặc cũng cười.

Lâm Nghiêm nhìn cô nói: “Gần đây em cứ buồn bã, lâu rồi anh mới thấy em cười.”

“Nhiều chuyện phức tạp quá mà.” Trữ Mặc cầm ly trà nóng uống một ngụm.

“Chuyện của em giải quyết sao rồi?”

Trữ Mặc kể mọi chuyện cho Lâm Nghiêm nghe, cả chuyện hai ngày trước người nhà họ Tưởng đến nhà cô hòa giải.

“Chuyện qua rồi cứ để nó qua, em sống vui vẻ là được, những chuyện khác đừng quá bận tâm.” Lâm Nghiêm an ủi Trữ Mặc.

“Qua được là tốt. Bây giờ em chỉ lo chuyện bị cho nghỉ việc.” Trữ Mặc nhìn xa xăm, “Lúc trước khi mệt có thể bỏ việc, bây giờ thật tình khi không còn làm việc thì thấy trong lòng trống rỗng chứ chẳng có cảm giác được giải thoát.”

Bàn đến công việc, Lâm Nghiêm hỏi tiếp: “Em đi làm có mệt không? Anh cũng nghe nói khoa của em vất vả nhất bệnh viện.”

“Kể ra thì cũng vất vả.” Trữ Mặc thở, “Lúc mới bắt đầu thì không chịu nổi, bây giờ đỡ rồi, cũng quen dần.”

Lâm Nghiêm nhìn Trữ Mặc: “Nghe mẹ em nói là em tự thi vào khi bệnh viện tuyển nhân viên phải không?”

Trữ Mặc cười: “Do may mắn nên mới đậu thôi.”

Lâm Nghiêm nhướn mày: “Chà, khiêm tốn quá.”

Thực tế thì mọi việc không đơn giản như Trữ Mặc nói. Lúc đó bệnh viện chỉ tuyển có ba vị trí, cô được chọn đầu tiên, vào làm không bao lâu thì chuyển đến Phòng bệnh nặng.

“Mẹ anh nhắc đến em thì toàn là khen. Nói em xinh đẹp, dịu dàng lại giỏi giang. Biết em bị thương, mẹ anh nấu canh bắt anh đem đến cho em. Cả anh cũng nghi ngờ không biết mình có phải con trai mẹ không, sao không thấy mẹ anh khen anh, lo cho anh?”

Trữ Mặc bật cười.

Tiếng cười quen thuộc vang lên khiến Tô Chính dừng bước. Nhóm sinh viên nghe chuyện bắt được cá to nên đến xem. Họ đi khác đường với Lâm Nghiêm và Trữ Mặc, nên không đụng mặt nhau.

Đúng là tiếng cười của Trữ Mặc. “Sao Mặc Mặc lại ở đây? Chuyện gì mà vui như vậy?”

Tô Chính theo tiếng cười tìm đến, thấy cô ngồi trên ghế sau vườn cầm ly trà, luôn miệng cười. Thời gian này, cô lúc nào cũng tỏ vẻ u buồn, đã lâu rồi không thấy cô cười vui như vậy. Cậu bước đến vài bước thì nhìn thấy Lâm Nghiêm đang ngồi cạnh cô, nên bước chậm lại.

“Mẹ anh nói rồi, nếu ai có được em làm dâu, đúng là có phúc.”

“Lát nữa em phải cảm ơn cô mới được.”

“Cười như vậy có tốt hơn không, ừ rồi làm gì? Chuyện công việc, em đừng suy nghĩ nhiều. Nếu không được nữa thì em đến chỗ anh làm. Anh nghe nói ước mơ lúc trước của em là làm đầu bếp, suốt ngày được nếm thức ăn ngon. Lúc đó anh nghĩ, cô gái này đâu phải muốn làm bếp, chỉ muốn ăn vụng thôi!”

Trữ Mặc cười không kịp thở: “Anh nghe nói cũng nhiều thật.”

“Anh khai thật, anh cố tình dò hỏi đó.” Anh ngập ngừng, “Anh muốn biết những chuyện liên quan đến em.”

Nụ cười của Trữ Mặc tắt lịm ngay, cô ngạc nhiên nhìn Lâm Nghiêm, anh cũng đang nhìn cô.

“Em nghĩ xem, chúng ta cũng đến tuổi kết hôn rồi...” Những lời anh nói có chút đùa cợt, nhưng càng lúc càng thật lòng, “Em có nghĩ đến anh không?”

Tô Chính cảm thấy khó chịu, tim nhói lên, cậu không chờ nghe Trữ Mặc trả lời thế nào đã quay người bỏ đi.

13. Chương 13: Bảo Vệ Mặc Mặc

Trữ Mặc nói thẳng: “Em vẫn luôn coi anh là anh trai.”

“Ý em là sao, một người đàn ông chưa vợ ngồi trước mặt em mà em lại xem như anh trai à?” Lâm Nghiêm chọc Trữ Mặc một câu rồi đổi chủ đề, “Chuyện anh nói với em lúc nãy có hơi bất ngờ, dù sao thì em cũng cứ suy nghĩ đi.”

Nói đến đây, người đi bắt cá đã lái xe điện đem cá tươi về Lâm Nghiêm cũng không nhắc chuyện này nữa, chọn vài con cá tươi rồi cùng Trữ Mặc về quán thịt nướng.

Đám sinh viên đến đây từ sáng sớm, ăn BBQ xem như ăn trưa, họ không ở lại qua đêm, thấy trời đã quá trưa bắt đầu bàn tính đi về.

Nghe nói đám sinh viên sắp về, Lâm Nghiêm vội ra xem tình hình.

Bà Trần thấy vậy bảo Trữ Mặc: “Mặc Mặc, con đi tìm Tiểu Chính, bảo nó khoan đi, tối nay ở lại ăn cơm, ngày mai cùng về.”

Trữ Mặc đang định tìm Tô Chính, nghe mẹ nói vội đi ngay.

Tô Chính hơi mệt nên ngồi trên tảng đá bên đường.

Balô để dưới chân. Hứa Vi Vi thấy Tô Chính lừ đừ nên đến giúp cậu: “Tối qua mưa nên sáng nay cỏ ướt, đừng làm ướt balô.”

“Không sao.”

Tô Chính muốn lấy balô từ tay cô, cô không chịu: “Cậu bị thương, để mình xách cho.”

Tô Chính không nói gì, thấy bạn cùng phòng Tề Khoan đang ở gần đó bèn gọi.

Tề Khoan hỏi: “Sao vậy?”

Tô Chính chỉ cái balô trên tay Hứa Vi Vi: “Cầm giúp mình với.”

Tề Khoan “Ừ” một tiếng, đến lấy balô trên tay Hứa Vi Vi. Hứa Vi Vi cắn chặt môi, không thể không đưa, chỉ biết uất ức nhìn Tô Chính.

Cậu tránh ánh mắt của cô, vỗ vai Tề Khoan: “Cám ơn nhé!”

Doãn Miêu bỗng xuất hiện, đến bên cạnh Hứa Vi Vi, phẫn nộ nói: “Tô Chính, sao cậu chẳng có lương tâm gì hết vậy, hả?”

Tô Chính không trả lời.

Doãn Miêu không thềm để ý: “Vi Vi, chúng ta đi. Coi bộ dạng cậu ta kìa.”

Hứa Vi Vi kéo tay áo Doãn Miêu, lắc đầu, cô không muốn rời xa Tô Chính.

Trữ Mặc đến đúng lúc nhìn thấy cảnh đó. Hứa Vi Vi thấy cô trước liền chào: “Chào chị Trữ Mặc.”

Trữ Mặc gật đầu chào hai cô gái.

Tô Chính nghe vậy quay lại nhìn, không tỏ vẻ gì cả.

“Mẹ bảo chị đến nói với em tối nay đừng về trường. Tối nay chúng ta cùng ăn cơm, ngày mai mọi người đưa em về.”

Tô Chính nhìn Trữ Mặc: “Không, em về trường.”

“Về ôn tập?”

“Ừ”. Cậu đáp bừa cho xong chuyện, rõ ràng không muốn giải thích.

Cô muốn giữ cậu lại, nhưng lại không thể nói trước mặt bạn bè cậu: “Vậy...” “Mọi người chơi vui vẻ. Xe đến rồi”, cậu nói mà chẳng buồn quay đầu lại, bước thẳng lên xe. Hứa Vi Vi cũng tạm biệt Trữ Mặc rồi bước lên xe.

Trữ Mặc nhíu mày, thái độ của Tô Chính có vẻ kỳ lạ, trước khi đến đây không phải còn bình thường sao?

Cô nhìn theo thấy cậu tìm chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống, cúi đầu yên lặng. Trữ Mặc cắn môi, gọi điện cho Tô Chính. Cậu thấy cô gọi thì do dự, quay lại nhìn cô.

Trữ Mặc hỏi: “Em sao vậy?”

“Không có gì.”

“Bộ dạng vậy mà không sao à?”

Cậu không nói gì.

“Tô Chính, dạo gần đây em đang cố ý tránh mặt chị phải không?”

Cậu im lặng một lúc: “Sao lại nghĩ vậy?”

“Thái độ em lạ lắm. Em đối xử với chị lúc nóng lúc lạnh, chị thật không đoán được em đang nghĩ gì.”

“Đừng nghĩ lung tung.” Giọng cậu vang lên trong điện thoại có vẻ lạnh lùng, không hề giống với người luôn suy nghĩ cho cô. Cậu nói chuyện rất miên cưỡng, có vẻ như muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện: “Bạn em đến rồi, liên lạc sau vậy.” Nói rồi không chờ cô nói gì thêm, cậu ngắt điện thoại.

Hình như từ sau khi cô bị thương, thái độ cậu bắt đầu kỳ lạ. Ánh mắt Trữ Mặc rơi xuống tay mình. Cô không muốn nghĩ vậy, cậu không phải người hời hợt, cậu sẽ không vì chuyện cô bị thương mà bỏ rơi cô, vậy rốt cuộc là vì lý do gì?

“Tiểu Chính về trường rồi sao?” Nghe nói Tô Chính đi, bà Trần có chút ngạc nhiên.

Trữ Mặc nói đỡ cho Tô Chính: “Đạo này cậu ấy bận ôn tập, tuy là cuối tuần nhưng cũng phải về, nên không thể ở lại.”

Ông Trần gật đầu: “Sinh viên thì phải chú ý việc học, thằng bé chăm chỉ hiếm có đấy.”

Chỉ có Lâm Nghiêm nghe những lời này thì nhìn Trữ Mặc.

Ăn tối xong, bốn ông bà cùng nhau đánh bài, Lâm Nghiêm bảo đầu bếp thêm một bếp lò ở trong phòng, còn mình ra ngoài tìm Trữ Mặc: “Em rảnh không?”

“Ở chỗ hoang vắng này cũng không có tivi xem, tối còn làm gì được nữa?”

Lâm Nghiêm cười rồi nhìn Trữ Mặc, khiến cô nổi da gà: “Sao lại cười vậy?”

“Câu nói lúc nãy của em làm anh nhớ lại một câu chuyện cười.”

“Chuyện gì anh?”

“Có một thôn nọ sinh quá đông con, ủy viên kế hoạch hóa gia đình đi điều tra sao họ lại sinh nhiều con như vậy. Thôn trưởng than thở: “Lãnh đạo, chúng tôi cũng không muốn mà. Chỗ này không có điện, hễ đến tối đóng cửa lại thì làm gì được bây giờ?”

Trữ Mặc nghe vậy đánh Lâm Nghiêm một cái: “Hư hỏng.”

Lâm Nghiêm cố tình ngạc nhiên: “Em hiểu à? Anh tưởng em không biết anh đang nói gì, anh xem thường em mất rồi.” Lâm Nghiêm nói rồi kéo Trữ Mặc đứng lên: “Ngoài này lạnh lắm, đi với anh tới chỗ ấm hơn.”

Anh dẫn cô đến phòng nướng thịt. Lò nướng đóng rồi nhưng trong phòng vẫn rất ấm áp.

“Đây là gạch giữ ấm.” Lâm Nghiêm mang đến hai cái ghế để anh và Trữ Mặc ngồi, lại lôi ra vài củ khoai sống, đeo găng tay mở cửa lò, đặt khoai vào lò: “Trong lò còn chút than có thể làm chín khoai, anh mời em ăn khoai nướng miễn phí.”

Trữ Mặc ôm đầu gối ngược lên nhìn Lâm Nghiêm: “Sao đến giờ anh vẫn độc thân?”

Lâm Nghiêm hơi ngạc nhiên, gỡ găng ra vỗ vỗ tay: “Đã ba mươi mấy tuổi rồi, ai không có quá khứ chứ. Lúc trước, khi học đại học, anh có quen một cô gái, định tốt nghiệp đại học sẽ kết hôn.” Lâm Nghiêm nhìn ánh lửa bập bùng qua cửa lò: “Tốt nghiệp vài năm sau đó, lớp anh có nhiều người làm ăn khá khá. Lúc mới đầu còn chưa cảm nhận được, nhưng tiệc hợp mặt mỗi năm thì dần dần thấy rõ khoảng cách. Lúc đó, nhiều người đi dự tiệc toàn lái xe sang, bàn chuyện làm ăn, còn anh dạy học ở trường, thu nhập ít hơn họ, cô ấy bắt đầu kiếm có xa anh.”

Lâm Nghiêm quay sang nhìn Trữ Mặc: “Em nói thử xem có phải phụ nữ luôn thích đàn ông có nhiều tiền không?”

Trữ Mặc cười: “Anh còn ngây thơ vậy sao? Tiền là một thứ mà chúng ta có rồi xa nó được không? Không được. Chúng ta muốn có cuộc sống hạnh phúc, cũng phải có nó. Hơn nữa, anh kiếm tiền không phải để cho gia đình tương lai có cuộc sống tốt hơn sao?”

“Được”, Lâm Nghiêm giơ ngón tay cái, “Em giỏi lắm.”

Trữ Mặc mỉm cười.

Lâm Nghiêm nói tiếp: “Sau đó tụi anh càng lúc càng gây gỗ nhiều hơn. Cô ấy muốn có cái này cái kia, thu nhập mỗi tháng của anh có hạn, không thể đáp ứng. Rồi cô ấy tìm một đại gia, bỏ rơi anh, nên anh mới trở thành người đàn ông ưu tú như bây giờ.”

Trữ Mặc thở dài.

“Đến độ tuổi như anh mà vẫn độc thân, nếu không phải có vấn đề về tâm sinh lý thì là do trải nghiệm tình cảm không hạnh phúc. Còn về chuyện kết hôn, gia đình hồi thúc lắm chứ. Từ sau khi chia tay cô ấy thì anh không yêu ai nữa, mẹ anh từng nghĩ anh chuyển qua thích đàn ông nên rất lo lắng.” Lâm Nghiêm nói đùa, “Cả ngày cứ tìm đối tượng cho anh.”

Trữ Mặc vuốt tóc, “Ba mẹ em cũng hay nhắc chuyện này. Giống như không tìm được ai, sẽ phải sống cô độc cho đến già vậy.”

Lâm Nghiêm nhìn Trữ Mặc: “Em bây giờ không muốn quen ai sao?”

“Hử?” Trữ Mặc ngẩn người, nhắm mắt rồi nhẹ nhàng lắc đầu, “Cũng không phải.” Lâm Nghiêm nhìn cô đợi giải thích, cô lại chuyển chủ đề: “Cho dù thế nào thì hôm nay cũng cảm ơn anh đã tâm sự. Ngoài Diệp Diệp, anh là người bạn trò chuyện hợp nhất.”

Lâm Nghiêm nghe vậy nhưng không thất vọng: “Cảm thấy hợp là được. Có chuyện gì thì cứ trò chuyện với anh, anh sẽ tư vấn tâm lý miễn phí cho.” Rồi đột nhiên anh cũng chuyển chủ đề: “Sao em lại nói đỡ cho Tô Chính?”

Trữ Mặc không hiểu: “Nói đỡ gì?”

“Cậu ấy yêu đương rồi phải không? Em bảo cậu ấy về trường ôn bài, nhưng tuần thi đã kết thúc rồi.”

Trữ Mặc bỗng nhiên như bị ai đó đẩy xuống nước, càng lúc càng nặng nề. Cô cúi đầu, không muốn để Lâm Nghiêm nhìn thấy vẻ khác lạ của mình: “Chắc là vậy.”

Lâm Nghiêm không hề cảm nhận được: “Cũng bình thường thôi. Bây giờ học đại học mà không yêu mới là dị thường.”

Trữ Mặc không nghe Lâm Nghiêm nói gì nữa.

Không biết sao, cô lại nhớ đến Hứa Vi Vi. Tô Chính quả thật đang tránh mặt cô. Rốt cuộc là vì sao?

Tô Chính nhìn cảnh sắc lướt qua bên ngoài cửa xe, đầu óc trống rỗng, người ngồi bên cạnh đối chỗ cũng không biết, cho đến khi có chai nước suối đưa đến trước mặt cậu. Cậu quay sang, Hứa Vi Vi đang ngại ngùng mỉm cười với cậu. Cậu nhìn thẳng ra phía trước, chắc là Lưu Tiên ngồi bên cạnh cậu lúc này đã chuyển qua ngồi cạnh Doãn Miêu, đang nhủu mày với cậu. Tô Chính đón lấy chai nước trong tay Hứa Vi Vi: “Cảm ơn.” Vì cậu bị thương nên cô đã mở sẵn nắp chai cho cậu.

Tô Chính nhìn chai nước trong tay, cảm thấy có chút áy náy với cô gái bên cạnh. Cậu biết cô thích cậu đã lâu, nhưng tình cảm không phải cứ cố gắng lâu thì sẽ có kết quả, bởi trong lòng cậu chỉ có Trữ Mặc.

Tô Chính thấy đau nhói nơi ngực. Cậu này hình như đang nói đến chính cậu, cậu cũng kiên trì với Trữ Mặc đã lâu, nhưng thời gian lâu thì nhất định có kết quả sao?

Sắp đến Giáng sinh. Không biết bắt đầu từ lúc nào, ngày lễ này dần trở nên phổ biến Trung Quốc, làm bầu không khí cũng trở nên náo nhiệt.

Từ sớm thì hai bên đường đã dựng các cây thông Giáng sinh, những trái châu chớp sáng, khắp nơi đều vang lên bài hát “Jingle Bells”.

Sinh nhật của ông Trần cũng vào dịp cuối năm.

Vì năm nay mừng thọ 50 tuổi nên nhà họ Trần chuẩn bị rất lớn. Bà Trần và Trữ Mặc bàn bạc, còn ông Trần cầm bình trà ngồi xem tivi, thỉnh thoảng xen vào vài câu.

Bà Trần đột nhiên quay sang hỏi chồng: “Ông này, có mời ông Trương không?”

“Mời.” Ông Trần xem tivi cũng không ngoái đầu lại.

Bà Trần đặt quyển danh bạ trong tay xuống thở dài, nhìn Trữ Mặc: “Lúc đó nếu không phải do ba con không được khỏe, nghỉ sớm, chuyện công việc của con cũng không cần phải quá lo nữa.”

“Đang nói chuyện mời khách, sao lại dính đến chuyện của Mặc Mặc?”, ông Trần hỏi.

Bà Trần đứng dậy, “Chuyện công việc của Mặc Mặc cứ kéo dài mãi, tôi không lo được sao? Con gái tôi không kết hôn được, công việc cũng sắp mất, tôi không lo được sao?”

“Nhắc chuyện này làm gì, lại làm con bé không vui.”

“Không nhắc thì cứ ở nhà chờ sao?”

“Ba, mẹ, đừng gây nữa.” Trữ Mặc đặt cây bút trong tay xuống, “Ngày mai con đến bệnh viện, hỏi xem có kết quả cụ thể chưa. Kéo dài cả tháng rồi.”

Bà Trần cảm thấy ân hận, ngồi xuống bên con gái: “Mặc Mặc, con đừng để bụng chuyện đó. Cho dù có bị đuổi việc thật thì cũng không sao, bắt quá chúng ta chuyển chỗ khác làm là được mà.”

Trữ Mặc cười: “Dạ. Mẹ xem tivi với ba đi, con lên lầu đây.”

Ông Trần nhìn Trữ Mặc lên lầu rồi giận dữ nhìn vợ. Bà Trần ân hận vì nói những chuyện không vui với con gái, nhưng vì lo lắng quá không kịp giữ miệng.

Trữ Mặc trở về phòng cũng không bật đèn, chỉ thở dài, ngồi trong bóng tối.

Căn nhà Trữ Mặc thuê gần bệnh viện cũng đến hạn, vì không biết công việc có giữ được không nên không ký tiếp hợp đồng nữa, thời gian này cô thường ở nhà.

Điện thoại trong tay bỗng rung, Trữ Mặc cầm lên, là dự báo thời tiết. Đạo này Tô Chính rất ít liên lạc với cô, thỉnh thoảng cô gọi điện thoại, cậu cũng nói mình đang bận. Cô không nói với cậu chuyện cô biết đã kết thúc kì thi, cậu nói bận thì cô cũng không làm phiền nữa.

Lâm Nghiêm cũng cho cô biết, Tô Chính hiện đang thực tập, đợi đến tháng Giêng nghỉ đông mới rời trường.

Trữ Mặc bình tĩnh suy nghĩ, có lẽ cậu đã hối hận.

Nếu cậu muốn tránh mặt cô, cô cũng không miễn cưỡng. Từ lần đầu tiên Tô Chính nói “Em thích Mặc Mặc”, cô đã hiểu rõ, hai người mà đến với nhau sẽ không có tương lai, chỉ không ngờ rằng cô đã bị cậu làm cảm động.

Nhưng như vậy cũng tốt. Vừa mới bắt đầu đã biết hai bên không thích hợp, cậu xứng đáng có một cô gái trẻ hơn. Trước khi tình cảm sâu đậm thì nên dừng bước, cũng có thể khiến cả hai ít tổn thương.

Trữ Mặc đến bệnh viện dò hỏi, nhận được một tin tốt và một tin xấu. Tin xấu là cô không thể ở lại Phòng bệnh nặng, tin tốt là cô không bị đuổi việc, mà là chuyển đến khoa khác.

Trữ Mặc quay lại khoa làm thủ tục. Ngoài dự đoán của cô, cô được điều đến khoa Mắt. Bệnh viện có câu nói, “Khoa Mắt vàng, khoa Răng bạc, chết lên chết xuống khoa Phụ sản”. Dò hỏi mới biết, thì ra là y tá trưởng giúp đỡ cô. Tuy Trữ Mặc luôn thấy y tá trưởng rất nghiêm khắc, nhưng thời gian này xảy ra nhiều chuyện khiến cô hiểu ra, đó là người phụ nữ có tấm lòng nhân hậu. Cô đến cảm ơn, y tá trưởng nói rất đơn giản, chuyện này không phải lỗi của cô, nên cô không cần phải gánh hết hậu quả như thế, đến khoa Mắt thì cố gắng làm việc, tìm một chàng trai tốt.

Trữ Mặc về nhà nói với ba mẹ, họ rất vui.

Bệnh viện còn sắp xếp cho cô qua Tết mới đi làm lại, xem như cô có thể an tâm đón Tết. Ba mẹ cô bàn bạc, hiện giờ Trữ Mặc cũng rảnh rồi, sẽ về thành phố nơi Tô Chính ở để tổ chức lễ mừng thọ ông Trần.

Nếu đã quay về, dĩ nhiên phải hỏi Tô Chính có muốn về cùng họ không. Tô Chính vừa thi xong đang được nghỉ, cậu do dự rồi quyết định sẽ về cùng họ.

Ông Trần quyết định đi trước Tết Nguyên đán.

Hôm 80, ông Trần lái xe chở vợ con và Tô Chính đi.

Nhà cũ của gia đình Trữ Mặc vẫn còn. Bao nhiêu năm nay họ chuyển đến thành phố khác, căn nhà ấy cho gia đình chú hai mượn ở. Bây giờ họ về đón năm mới, ông của Trữ Mặc bảo gia đình chú hai đến chỗ ông, đưa lại nhà cho gia đình Trữ Mặc.

Nhà Trữ Mặc và Tô Chính cùng một khu, đối diện nhau, chính giữa là mảnh sân vườn cỡ một sân bóng rổ.

Ông Trần lái xe vào sân. Ở đây đều là thân thích bạn bè, nghe nói gia đình Trữ Mặc sắp về, sáng sớm đã có nhiều người đến chờ. Thấy xe vào sân, mọi người đều vui vẻ chào đón.

Thím hai của Trữ Mặc đã dọn dẹp căn nhà, đang ở bên ngoài chờ họ để đưa chìa khóa. Đón bà Trần xuống xe, thím hai gọi con dâu lớn phụ dọn hành lý, Trữ Mặc vội ngăn lại, nhìn bên cạnh thấy có vài đứa em, liền gọi chúng đến giúp. Một đám trẻ con vui vẻ chạy đến phụ dọn hành lý.

Ông Tô cũng chờ trong vườn, thấy ông bà Trần xuống xe, vội đến trước cảm ơn họ: “Ông anh, Tiểu Chính nhà tôi thời gian vừa rồi làm phiền anh chị quá.”

“Tiểu Chính như con chúng tôi, nó đến chỗ chúng tôi học thì chúng tôi phải lo cho nó chứ!”

Ông Tô cười: “Tối nay qua nhà tôi ăn cơm. Tôi có chuẩn bị chút thức ăn, chúng ta nhâm nhi vài ly.”

Trước đó, ông Tô biết chuyện Tô Chính bị thương, xót ruột khi thấy con trai vẫn đang bó bột, nhưng cũng không nói gì. Tô Chính xách hành lý của mình, cảm ơn nhà họ Trần rồi đi về nhà.

“Tối nay không đi được. Vừa về đến đây, còn phải đi thăm ông của Trữ Mặc nữa.” Ông Trần từ chối ý tốt của ông Tô, “Ngày mai đi. Ngày mai bảo bà ấy làm vài món, anh em chúng ta nhâm nhi!”

Ông Tô trả lời ngay: “Được!”

Chỗ ông của Trữ Mặc đang sống không xa nơi này, ra khỏi khu nhà quẹo trái, đi mười phút là tới. Ở đây, gia đình họ Trần đã tụ tập đông đủ. Vừa vào cửa đã nghe mùi thơm lan tỏa, bà của Trữ Mặc đang chỉ đạo các cô con dâu chuẩn bị cơm tối, dọn chiếc bàn tròn ra ngoài vườn, có chút không khí như đón năm mới.

Trữ Mặc đến chào ông bà rồi cùng mẹ xuống bếp, để ba ở lại nói chuyện với ông và các chú. Nhà bếp đang nấu canh. Bà bảo thím ba lấy một ít thức ăn vào hộp rồi gọi Trữ Mặc: “Mặc Mặc, con đem cái này đến nhà Tô Chính.”

Trữ Mặc vâng lời. Quan hệ của nhà họ Tô và nhà họ Trần luôn thân thiết, ba Tô Chính được ông bà xem như con trai. Từ khi ba mẹ Tô Chính ly hôn, bà vẫn chăm sóc cho họ, bao nhiêu năm nay vẫn vậy.

Trữ Mặc xách hộp thức ăn đến vườn. Vết thương của cô không nặng, tuy vẫn còn đau nhưng không ảnh hưởng đến vận động. Tô Chính bị gãy xương, đến nay vẫn còn bó bột.

Chỉ có Tô Chính ở nhà, ông Tô đã ra ngoài. Thấy Trữ Mặc cầm hộp thức ăn, cậu đón lấy từ tay cô: “Gọi điện thoại kêu em đi lấy là được, sao lại tự đem đến làm chi?”

Trữ Mặc nói đùa: “Em vận động khó khăn, chị phải chăm sóc người tàn tật thôi.”

Ánh mắt Tô Chính bất giác dừng lại nhìn cô: “Nghe nói chuyện công việc của chị đã giải quyết được rồi hả?”

“Ừ”, Trữ Mặc cười, “Qua năm thì quay lại làm việc.”

“Vậy tốt rồi.”

Câu chuyện phút chốc rơi vào im lặng.

“Vây...”, Trữ Mặc cúi đầu vuốt vuốt tóc mình, “Chị về đây.”

“Mặc Mặc.”

Đột nhiên cậu lên tiếng, cô dừng bước, ngược lên nhìn cậu. Nhìn gương mặt cô, cậu muốn ôm cô vào lòng, muốn nói gì đó với cô, nhưng lại biến thành một câu vô vị: “Giúp em cảm ơn bà.”

Cô cười: “Ừ, chị biết rồi”, rồi quay người đi.

Đột nhiên, cậu bước tới kéo tay cô lại.

Trữ Mặc có chút bất ngờ ngược lên nhìn, vẻ thắc mắc.

“Em...” cậu mở miệng, nhưng không biết nói gì.

“Đồ ngốc.” Trữ Mặc cười nhưng trong lòng đau nhói. Cô vội rút tay lại, “Chị về đây, nhớ chào chú giùm chị.”

Tô Chính buồn rầu nghĩ ngợi. Hôm đó, cậu thấy Trữ Mặc và Lâm Nghiêm đi xem phim, tâm trạng phiền muộn, nên đi uống vài ly với bạn. Những chuyện khác cậu không nhớ, chỉ nhớ một câu của Tề Khoan “Yêu một người không phải muốn có được người đó, mà là có thể cho người đó những gì”.

Sau khi nghe chuyện bà Trần nói với Trữ Mặc, cậu cứ suy nghĩ mãi, Mặc Mặc cần gì, rất cuộc cậu có thể cho cô những gì? Lúc ấy, cậu mới phát hiện, cách biệt tuổi tác giữa cô và cậu như một bức tường lớn chắn ngang giữa họ. Những thứ hiện giờ cô cần, cậu chẳng thể cho, điều này khiến cậu rất đau khổ. Như bà Trần đã nói, hiện giờ Trữ Mặc cần nhất là một người đàn ông tương xứng, một cuộc hôn nhân ổn định, cậu có là người thích hợp không? Nhớ đến cảnh Lâm Nghiêm bày tỏ tình cảm với Trữ Mặc hôm đó, trong lòng cậu đầy những ý nghĩ rối ren. Nếu Lâm Nghiêm là người thích hợp với cô, cậu sẽ buông.

Ông Trần tổ chức mừng thọ 50 ở nhà. Vốn dự tính mời họ hàng, bạn bè đến chung vui, nhưng khi về tới đây, chỉ họ hàng thôi đã mười mấy bàn, nên ông cũng dự tính chỉ mời người trong nhà và vài người bạn đặc biệt thân thiết. Không ngờ nhà họ Lâm cũng nhớ ngày sinh của ông, trước sinh nhật ông Trần một ngày, ông Lâm đã bảo Lâm Nghiêm đem quà đến tận đây.

Ông Trần nghe điện thoại vừa ngạc nhiên vừa vui, vội bảo Trữ Mặc đến bến xe đón Lâm Nghiêm. Thời tiết thay đổi đột ngột, hôm trước trời vẫn còn nắng đẹp, hôm nay đã bắt đầu có tuyết rơi. Tuyết dày đặc, rất khó đi. Lâm Nghiêm ngồi lặng yên trong phòng chờ, đợi Trữ Mặc tới. Trữ Mặc bị kẹt xe cũng hơi sốt ruột, nhưng biết tính cách trầm tĩnh của Lâm Nghiêm nên cô cũng an tâm.

“Em đến muộn, kẹt xe trên đường.”

Lâm Nghiêm cười đáp: “Không sao, anh cũng nghĩ vậy. Không may chút nào, vừa đến nơi là tuyết rơi.”

Trữ Mặc nhìn quanh: “Anh mặc vậy có lạnh không?”

Anh nhìn cô, cười: “Em định sưởi ấm cho anh à?”

“Em thấy anh lạnh đến đông não rồi. Mau lên xe đi đừng để cảm lạnh.”

Trữ Mặc nói rồi mở cửa bên tay lái. Lâm Nghiêm ngăn lại, “Để anh, đường trơn khó đi lắm.” Trữ Mặc không phản đối, vòng qua bên kia, thấy Lâm Nghiêm đẩy hành lý vào sau xe mới nhớ ra: “Anh có biết đường không?”

“Dù sao anh cũng sống ở đây nhiều năm, sao không biết đường chứ?” Anh nhìn qua kính chiếu hậu, “Đến nhà em luôn à?”

“Đến chỗ ông em, mọi người đang ở đó.” Trữ Mặc khựng lại, “Vất vả cho anh quá!”

“Khách sáo làm gì, xứng đáng mà.”

Lâm Nghiêm được mọi người chào đón nhiệt tình, ông Trần cũng giới thiệu anh với mọi người. Phái nữ trong nhà dò hỏi Trữ Mặc, hỏi Lâm Nghiêm có phải bạn trai của cô không, Trữ Mặc phủ nhận cũng không ai tin, làm cô rất khó xử.

Vì tuyết rơi nên không thể tổ chức ngoài vườn, tất cả dọn vào trong nhà, tuy chật chội nhưng ấm áp.

“Nào Tiểu Lâm, ngồi cạnh chú.” Ông Trần bảo em trai nhường chỗ cho Lâm Nghiêm, “Chúng ta uống với nhau vài ly.”

Thím hai cắn hạt dưa nhìn Trữ Mặc, cười, “Từ xa đợi tuyết đến chúc thọ, có lòng lắm. Anh chàng này cũng khá đấy.”

Trữ Mặc nhìn Lâm Nghiêm, không ngờ anh cũng đang nhìn cô. Thím ba bên cạnh cũng trêu: “Hai đứa đang nhìn nhau trước mặt mọi người kia.”

Tô Chính ngồi ở phòng bên, Trữ Mặc không nhìn thấy cậu, nhưng cậu có thể nghe tiếng cười đùa bàn luận qua cánh cửa. Tô Chính cúi đầu, uống vài ly rượu giải sầu.

Mọi người nghiêm nhiên xem Lâm Nghiêm là bạn trai Trữ Mặc, anh cũng không muốn giải thích, hỏi gì cũng dạ, khiến ông Trần cười không ngớt. Ông mặc kệ vợ khuyên can, uống thêm vài ly, khi tiệc tan thì ông đã say lắm rồi.

Lâm Nghiêm đỡ ông Trần, được các chú giúp sức, đưa ông về nhà.

Sắp xếp cho ông Trần xong, bà Trần dẫn Lâm Nghiêm đến phòng khách: “Tiểu Lâm, con nghỉ ở đây đi, dì còn phải qua đó giúp dọn dẹp. Tối nay con cứ ở đây, dì bảo Mặc Mặc dọn phòng cho con.”

Lâm Nghiêm vui vẻ: “Dạ, cảm ơn dì.”

Trữ Mặc lấy khăn ẩm đắp cho ba, bê thau nước ra đứng lúc nghe những lời đó.

Bà Trần nhìn Lâm Nghiêm: “Con mặc ít quá. Mặc Mặc, mau đi lấy áo khoác của ba cho Lâm Nghiêm, đừng để lạnh.”

Trữ Mặc vội đi tìm áo khoác, mẹ cô cũng đi sang nhà ông phụ dọn dẹp.

Lâm Nghiêm dựa vào sofa ở phòng khách nghỉ ngơi, thật ra anh uống không ít, cả người nồng nặc mùi rượu.

Trong nhà khá lạnh, Trữ Mặc đặt áo khoác của ba cô xuống sofa rồi mở máy sưởi. Mùa đông ở miền Nam rất khó chịu, cho dù có máy sưởi cũng không ấm lên nổi, nhưng dù sao cũng có thể làm tan bớt độ ẩm.

Trữ Mặc thấy Lâm Nghiêm hình như đã ngủ nên kéo áo khoác đắp lên cho anh, bỗng anh mở mắt ra nắm lấy tay cô: “Mặc Mặc.”

Trữ Mặc ngạc nhiên, vội rút tay lại: “Lâm Nghiêm, anh uống say rồi!”

Cô bước ra khỏi nhà, đụng phải Tô Chính, rõ ràng không có chuyện gì nhưng cũng thấy thót tim, muốn nói gì đó với Tô Chính.

Tô Chính mở lời: “Mặc Mặc, em có chuyện muốn nói với chị.”

Trữ Mặc gật đầu, “Đến chỗ em à?”

Tô Chính cũng gật đầu rồi quay người đi.

Hai người kẻ trước người sau băng qua sân đến nhà Tô Chính. Giờ này ông Tô còn ở chỗ ông của Trữ Mặc, trong nhà chỉ có mình cậu.

“Mặc Mặc, em...”

Trữ Mặc cắt ngang lời cậu: “Chúng ta chia tay đi, Tiểu Chính.”

Tim cậu hình như bị ai đó bóp chặt lấy, bỗng chốc đau nhói đến không thở nổi. Cậu quên mình định nói gì, đầu óc trống rỗng. Có nghĩ thông đến đâu thì khi đối diện sự thật vẫn thấy đau đớn. Mặt cậu trắng bệch, muốn nở nụ cười mà không thể được.

“Thật ra nói chia tay cũng không đúng.” Trữ Mặc cố không nhìn vào mắt cậu. Thời gian qua cô suy nghĩ rất nhiều, nếu để cậu phải nói, chỉ bằng cô tự quyết định.

Cô nghĩ bây giờ buông cậu ra là tốt cho cậu. Họ ở bên nhau không có tương lai, không nên làm tổn thương đến cậu, cậu xứng đáng với một cô gái trẻ hơn chứ không phải cô.

“Chúng ta chưa từng thật sự ở bên nhau, em chỉ là có chút sai lầm về cảm nhận, chúng ta làm chị em sẽ tốt hơn.”

Một lúc lâu sau cậu mới tìm lại tiếng nói của mình, cậu nghe thấy mình nói: “Có lẽ chúng ta làm chị em tốt hơn.”

Quả nhiên là cậu đã hối hận. Trữ Mặc ngược lên, kìm nén nỗi buồn, nói với Tô Chính: “Vậy thì tốt, chị cũng yên tâm rồi.” Cô ngoái nhìn ra bên ngoài, “Không có chuyện gì thì chị về đây.”

“Ừ”. Cậu muốn giữ tay cô lại không cho đi, nhưng không thể làm gì.

Trữ Mặc về đến nhà mình thì không thể chịu đựng hơn được nữa, mặt trắng bệch. Cô dựa vào cửa, cả người run rẩy.

“Sao vậy?” Lâm Nghiêm ngược lên thấy Trữ Mặc như thế, vội bước đến bên cô, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không sao.” Trữ Mặc lắc đầu, hình như cô không thể kiềm chế nổi cơn run rẩy, “Bên ngoài lạnh quá.”

Anh không nói gì, cởi áo khoác trên người trùm lên vai cô. Áo khoác ấm áp đến nỗi mắt cô bỗng chốc nhòe đi.

Trữ Mặc cúi đầu, không muốn để Lâm Nghiêm nhìn thấy cô rơi nước mắt.

Anh thở dài, kéo cô sát lại, để cô dựa vào vai anh.

Anh không ôm cô, cứ đứng im: “Muốn khóc thì khóc, anh cho em mượn bờ vai.”

Trữ Mặc lắc đầu, giấu nước mắt, rời khỏi vai anh: “Hôm nay là ngày vui của ba, em không khóc, xui xẻo lắm.”

“Nói vậy thì đúng rồi. Có gì không vượt qua được chứ?”

Trữ Mặc cởi áo khoác trên người đưa trả cho anh: “Anh mặc đi, em vào lấy áo của em.”

Lâm Nghiêm không phản đối.

Tối đó, ông Trần thức nói chuyện với Lâm Nghiêm trong phòng khách. Đột nhiên bên ngoài có giọng nói hấp tấp của ông Tô: “Anh Trần, anh ngủ chưa?”

Bà Trần vội mở cửa: “Chưa, sao vậy?”

Ông Tô tỏ vẻ nóng ruột: “Tiểu Chính nhà tôi sốt cao quá!”

Tim Trữ Mặc như thắt lại, lạc giọng: “Chiều vẫn còn khỏe mà, sao lại như vậy?”

“Chú không biết. Bây giờ trời tối, thời tiết lại không tốt, chú muốn mượn xe của ba con đưa Tiểu Chính đến bệnh viện.”

“Còn nói mượn cái gì nữa, nhanh lên nào.” Ông Trần lập tức lấy chìa khóa, “Đi thôi.”

Bà Trần vội lấy lại chìa khóa, “Ông uống rượu nhiều, còn say kia mà, để Mặc Mặc lái đi!”

“Hai chú để con đi theo.” Lâm Nghiêm đứng lên.

Trữ Mặc lấy chìa khóa rồi nổ máy xe, Lâm Nghiêm dìu Tô Chính ra xe. Bà Trần cẩn thận bỏ hai cái áo khoác vào xe, dặn dò Trữ Mặc: “Lái xe cẩn thận đấy.”

Trữ Mặc gật gật đầu.

14. Chương 14: Buông Tay

Nhà của gia đình Trữ Mặc ở vùng nông thôn, mọi người đội tuyết lái xe đưa Tô Chính đến bệnh viện thành phố, sau khi sắp xếp xong mọi thứ thì đã 2, 3 giờ sáng. May mà không có chuyện gì. Trữ Mặc nhìn Tô Chính nằm trên giường bệnh, lòng đau như cắt.

“Các con vất vả quá, bận rộn cho đến giờ này.” Ông Tô nhìn Trữ Mặc và Lâm Nghiêm, “Bây giờ ổn cả rồi, các con tìm chỗ nghỉ ngơi chút đi.” Ông Tô nhìn ra bên ngoài, “Mặc Mặc, tuyết càng lúc càng lớn, con đừng chạy xe về nữa, cứ nói với ở nhà là tối nay con ngủ trong thành phố, sáng mai hãy về.”

Trữ Mặc không yên tâm về Tô Chính, vốn dĩ cũng không muốn đi, vừa nghe đã đồng ý. Cô gọi điện về nhà, gia đình cô cũng bảo cô tối nay tìm chỗ trong thành phố nghỉ ngơi.

Lâm Nghiêm đứng dậy đi theo Trữ Mặc ra khỏi phòng bệnh: “Cậu ấy nặng thật đấy, có lẽ anh cũng đã già mất rồi.”

Trữ Mặc rất muốn ở lại bệnh viện, nhưng không thể bỏ mặc Lâm Nghiêm: “Đi thôi, tìm chỗ nào nghỉ một chút.”

Lâm Nghiêm đùa: “Em chủ động như vậy, làm sao anh từ chối được?”

Tâm trạng đang bực bội khiến cô khó chịu: “Anh có suy nghĩ như người bình thường được không?”

Lâm Nghiêm thản nhiên: “Anh không bình thường chỗ nào? Ai chẳng nghĩ như thế.”

Trữ Mặc im lặng. Hai người tìm một khách sạn gần đó, Trữ Mặc chỉ thuê một phòng.

Lâm Nghiêm nhìn Trữ Mặc cười khó hiểu: “Em tin tưởng anh vậy à?”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi.” Trữ Mặc lạnh lùng trả lời, “Em thuê nó cho anh.”

Lâm Nghiêm ngẩn người: “Vậy tối nay em ở đâu? Tiết kiệm thì cũng không phải cách này chứ?”

Trữ Mặc dứt khoát: “Em muốn vào bệnh viện xem có gì cần gì nữa không.”

Lâm Nghiêm vẫy tay, ý bảo lẽ nào không cần đặt phòng: “Anh về cùng với em, dù sao trời cũng gần sáng rồi.”

“Vậy không được. Thứ nhất, anh là khách, thứ hai, nếu thức cả đêm, sáng mai ai lái xe? Em còn mong anh làm tài xế đưa bọn em về nhà an toàn mà.”

“Không sao. Trong phòng bệnh còn giường trống, nghỉ ở đó cũng được.” Lâm Nghiêm vừa nói vừa kéo Trữ Mặc ra khỏi khách sạn.

Cô không ngăn được Lâm Nghiêm, đành phải về bệnh viện với anh.

Ông Tô thấy họ quay lại, biết họ lo lắng cho Tô Chính nên rất xúc động.

Cũng may bệnh viện không đông, phòng Tô Chính đang nằm cũng có mấy giường trống. Hôm trước đi đường xa, lại uống nhiều rượu, chắc Lâm Nghiêm cũng đã mệt nên ngồi nghe Trữ Mặc và ông Tô nói vài câu là ngủ thiếp đi.

Trữ Mặc thấy Lâm Nghiêm đã ngủ, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho anh.

Ông Tô nhìn thấy cảnh này: “Mặc Mặc, bạn trai con được lắm, tốt bụng lại thật thà.”

Trữ Mặc vội giải thích: “Anh ấy không phải bạn trai con.”

Ông Tô cười: “Trước mặt chú mà còn mắc cỡ sao?”

Trữ Mặc biết có giải thích cũng không được nên đành lặng im. Ông Tô nhìn Tô Chính nằm trên giường bệnh, thở dài: “Bây giờ chú chỉ mong Tiểu Chính mau khỏe lại rồi tìm cho chú một cô con dâu là chú hài lòng.”

Trữ Mặc cúi đầu ngậm ngùi: “Chú, Tiểu Chính không sao, hết sốt thì sẽ khỏe lại thôi.”

“Tiểu Chính sống ở chỗ con có tốt không? Chú nghe nói nó đánh nhau với người ta, làm chú lo lắng quá.”

“Cậu ấy khỏe mà. Lần đó đánh nhau cũng không hoàn toàn là lỗi cậu ấy. Sau đó, con cũng có nói với cậu ấy giúp người thì tốt, nhưng cũng không nên làm ra vẻ anh hùng.”

Ông Tô gật đầu: “Mấy năm nay may mà có con. Đối với Tiểu Chính, con giống như chị ruột nó vậy. Đối với bác, con cũng như con gái ruột.”

Trữ Mặc càng thấy nhói lòng: “Dạ, ba mẹ con hay nói, Tiểu Chính cũng giống như con ruột của ba mẹ con.”

Trữ Mặc cúi xuống nhìn đồng hồ: “Hôm nay chú cũng uống nhiều rồi, đừng cố nữa, cứ đi ngủ đi. Để con trông chừng Tiểu Chính cho.”

Ông Tô đã phần nào tỉnh rượu vì Tô Chính bị bệnh, nhưng nghe vậy cũng không miễn cưỡng cố gắng: “Vất vả cho con quá.”

“Chú cứ yên tâm.”

Ông Tô gật đầu. Giao Tô Chính cho Trữ Mặc thì ông rất yên tâm, bởi cô là y tá, rồi ông cũng tìm một giường trống để ngủ.

Phòng bệnh trở nên yên lặng.

Trữ Mặc tìm một cái ghế ngồi bên cạnh giường Tô Chính, hai bàn tay nắm lấy cổ tay đang được truyền dịch của cậu.

Trời lạnh, khiến tay cậu cũng lạnh hơn. Đột nhiên bàn tay cô bị nắm chặt. Trữ Mặc mở mắt ngạc nhiên, Tô Chính đang nhìn cô. Cô vui mừng: “Cậu tỉnh rồi à?”

Cậu nắm chặt lấy bàn tay cô.

“Đừng làm như vậy, đang truyền dịch mà, thả lỏng đi.” Trữ Mặc vỗ nhẹ vào tay cậu, cậu nói lỏng tay ra, hình như lúc này cậu mới cảm nhận được cô thực sự đang ở cạnh mình chứ không phải ảo giác.

Cậu nhìn quanh, ông Tô đang ngủ. “Mọi người đưa em tới đây à?”

“Cậu sốt đến ngất xỉu.” Trữ Mặc nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay cậu. “Ba cậu đến báo ọi người biết; họ đều say cả, nên chị lái xe, Lâm Nghiêm cũng giúp đưa em đến đây.”

Vừa nghe dứt câu, cậu từ từ thả bàn tay đang nắm lấy tay cô. Cậu im lặng một lúc: “Làm phiền mọi người rồi.”

“Sao lại khách sáo vậy chứ?”

Hai người cùng im lặng ngại ngùng.

Trữ Mặc lên tiếng: “Cậu tỉnh lại, không sốt nữa là chị yên tâm rồi.”

Cậu cười miễn cưỡng: “Em cứ mong mình điên luôn. Như vậy thì không phải nhớ gì nữa.”

Cô hiểu rõ ý cậu. Không để cô nghĩ nhiều, cậu nói đùa: “Như vậy em có thể sống thoải mái cả đời, không phải lo gì cả.”

Trữ Mặc cũng đùa: “Sao cậu không ra giữa đường mà nằm? Nếu chiếc xe nào không để ý cán qua thì nửa đời sau của cậu không cần phải lo lắng nữa.”

Những câu nói đùa vui vẻ khiến cảm giác ngại ngùng cũng biến mất.

Câu chuyện của họ đánh thức ông Tô đang ngủ bên cạnh: “Tỉnh rồi à?”. Tô Chính quay lại, thấy ông đã ngồi dậy, “Ba mau mặc áo khoác vào, kéo lại bị cảm lạnh.”

“Mấy giờ rồi?” Ông Tô nhìn đồng hồ, đã 5 giờ sáng, ông ái ngại, “Vất vả cho Trữ Mặc quá!”

“Không sao ạ!” Trữ Mặc cúi xuống nhìn đồng hồ, có lẽ do thời tiết xấu, bên ngoài vẫn còn tối đen, “Tuyết vẫn đang rơi à?”

“Để chú ra xem.” Ông Tô đi ra ngoài.

Tô Chính nói lớn: “Ba, mua đồ ăn cho con, con đói rồi.”

Không khí ồn ào khiến Lâm Nghiêm cũng tỉnh giấc. Lúc này Tô Chính mới thấy anh, gật đầu lễ phép: “Thầy Lâm, cảm ơn thầy.”

“Đừng khách sáo như vậy. Hai chúng ta gần bằng tuổi nhau, trong trường gọi tôi là thầy Lâm, ra ngoài gọi anh Lâm là được.”

Đột nhiên Trữ Mặc nhớ ra: “Lâm Nghiêm, anh mua vé về chưa?”

Lâm Nghiêm liếc Trữ Mặc: “Muốn anh đi gấp vậy sao?” Thấy Trữ Mặc cau mày, anh vội vàng nói: “Anh định chiều nay đi, lúc đi sẽ mua vé luôn.”

“Bây giờ đi đi. Gần đây chắc có chỗ bán vé xe.”

“Vây cũng được.” Anh nói xong liền đứng dậy đi ra cửa.

Trữ Mặc ngăn lại: “Đợi đã, chú Tô đang đi mua đồ ăn sáng. Đợi chú ấy về rồi chúng ta đi, không nên để Tiểu Chính ở đây một mình.”

Hai người đang nói chuyện thì ông Tô mang đồ ăn sáng về. Ông mua bốn phần ăn. Trữ Mặc chỉ uống ly sữa đậu nành, cũng chẳng đụng vào những thứ khác.

Tô Chính không nhịn được đành nói: “Chị bị huyết áp thấp, ăn chút gì đi.”

Trữ Mặc nhìn Tô Chính, miễn cưỡng cầm lấy cái bánh bao.

Lâm Nghiêm thấy vậy không nhịn được cười: “Hai người thú vị thật, ai mà biết em là chị cậu ấy chứ.”

Tô Chính nhìn Trữ Mặc rồi nói với Lâm Nghiêm: “Chị em là vậy đấy. Sau này anh phải chăm sóc chu đáo cho chị em.”

Trữ Mặc ngược lên nhìn Tô Chính, miếng bánh bao trong miệng nghẹn lại như một viên đá.

Lâm Nghiêm nhìn Trữ Mặc mỉm cười: “Yên tâm.”

Lâm Nghiêm mua vé về nhà họ Trần, còn ở lại chơi với ông bà Trần một lúc mới đi.

Bà Trần lo lắng về chuyện ăn uống của hai cha con Tô Chính ở bệnh viện, nên đã nấu cơm ở nhà, rồi bảo Trữ Mặc đem đến.

Khi Trữ Mặc đến bệnh viện, bất ngờ thấy Hứa Vi Vi cũng ở đây.

“Chị Trữ Mặc.” Hứa Vi Vi vốn đang ngồi nói chuyện với ông Tô, nhìn thấy Trữ Mặc vội đứng dậy chào.

Trữ Mặc gạt đầu cười, đặt hộp cơm trên kệ tủ bên cạnh giường: “Mẹ con bảo con đem cơm đến.”

“Phiền mọi người quá, về nói mẹ là để cha con chú ăn ở ngoài cũng được.”

“Như vậy mẹ con sẽ không yên tâm. Hiện giờ Tiểu Chính đang bệnh, không thể ăn những thứ bên ngoài.”

Trữ Mặc vừa nói vừa bày thức ăn lên bàn.

Hứa Vi Vi đón lấy phần cơm Trữ Mặc đưa cho Tô Chính: “Tay anh ấy không cầm được, để em.”

Đây không phải lần đầu thấy cô ta chăm sóc Tô Chính, Trữ Mặc đưa hộp cơm cho Hứa Vi Vi. Ông Tô cười rạng rỡ, có vẻ rất hài lòng với Hứa Vi Vi. Ông thì thảo với Trữ Mặc đang ngồi bên cạnh: “Đây là bạn gái của Tiểu Chính hả?”

“Chắc là vậy.”

“Tiểu Chính không nói với con sao?”

“Dạ không.” Cô nhớ lúc trước đã nghe cậu nói, cậu không muốn để những chuyện này làm cô bận tâm.

Trữ Mặc gạt hết mọi suy nghĩ trong đầu: “Lúc trước Tiểu Chính bị thương cũng do cô ấy chăm sóc.”

“Vây thì phải rồi.” Ông Tô khẳng định, “Thật ra chú gặp cô gái này vài lần. Nó là bạn học của Tiểu Chính, lại cùng vào một trường đại học, đây không phải duyên phận hay sao? Chú và ba mẹ con đều già rồi, đợi tụi con thành gia lập thất là yên lòng.”

Tô Chính nghe câu này, quay sang nói với ông Tô: “Ba chưa già mà, không có chuyện gì mà cứ bảo mình già rồi cũng thành già.”

Ông Tô chỉ cười không nói gì nữa.

Hứa Vi Vi cảm thấy Tô Chính không còn giữ khoảng cách với cô như trước, ánh mắt cũng ấm áp hơn nhiều. Tay cô bắt giắc run lên, làm thức ăn rơi xuống mền. Cô hốt hoảng đứng dậy, lấy khăn giấy lau: “Mình không cố ý...”

Tô Chính lấy lại tấm khăn giấy, “Đổ thì đổ, có ai trách cậu đâu, hốt hoảng gì chứ?” Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với cô bằng giọng thân mật như vậy.

Trữ Mặc liền tìm lí do rời khỏi phòng bệnh. Ông Tô hiểu lầm ý của Trữ Mặc, tưởng cô muốn để Tô Chính và Vi Vi ở bên nhau, cũng tìm lí do đi ra ngoài.

Hứa Vi Vi thấy hai người rời khỏi phòng, mặt đỏ lên: “Tô Chính, mình...”

Tô Chính thấy Trữ Mặc rời khỏi phòng, trong đầu trống rỗng, trước khi biết mình nói gì, cậu đã cắt ngang lời cô: “Vi Vi, chúng ta làm quen với nhau đi.”

Hứa Vi Vi ngạc nhiên một lúc mới hiểu cậu nói gì.

Tô Chính ở bệnh viện mấy ngày, Hứa Vi Vi cũng ở đó chăm sóc cậu. Nhà họ Trần cũng biết Tô Chính có bạn gái.

“Thằng nhóc Tiểu Chính này, vậy mà đã tìm được bạn gái rồi.” Bà Trần vừa cắt rau vừa lẩm nhẩm. “Nhỏ tuổi hơn Mặc Mặc, lại đi trước.”

“Sao vậy, bà ghen tị à?” Ông Trần đặt tờ báo xuống hỏi bà Trần, nhân lúc Trữ Mặc vắng mặt liền nói, “Đứa nào cưới trước còn khó nói lắm.”

Bà Trần kinh ngạc: “Ông nói vậy là sao?”

Ông Trần cười: “Thằng Lâm Nghiêm có tâm sự gì, bà không nhận ra sao?”

“Tôi nhận ra thì có ích gì, con bé chẳng động lòng chút nào.” Bà Trần lau tay, đến ngồi cạnh ông Trần, “Chúng ta về nhà ăn Tết, không phải để Mặc Mặc thoát khỏi việc đó hay sao? Bây giờ Điền Tuấn và vợ nó đòi li hôn, tôi lo nó quay lại bám lấy Mặc Mặc... Nếu Mặc Mặc tìm được nơi chốn, tôi cũng an tâm hơn.”

Ông Trần im lặng, đây cũng điều ông lo lắng. Rõ ràng Điền Tuấn muốn nối lại tình xưa. Cho dù Mặc Mặc phản ứng thế nào, họ cũng không muốn cô bị cuốn vào chuyện này.

Bà Trần suy nghĩ hồi lâu: “Không được, chúng cứ áp úng như thế, không biết đến khi nào mới có kết quả. Chúng ta cũng phải giúp một tay.”

“Bà đừng làm rối lên nữa. Chuyện của chúng nó, cứ để thuận theo tự nhiên, tôi thấy Lâm Nghiêm đã có dự tính rồi.”

Bà Trần không trả lời.

Thời gian trôi qua, thắm thoát đã gần đến Tết.

Mùa đông này, ở đây chỉ có một trận tuyết, sau đó trời trong trẻo, nhưng vẫn buốt giá, đứng một lúc là lạnh cóng chân.

Cả nhà đang chuẩn bị đón Tết. Mấy năm vừa rồi, sau khi li hôn, Tết nào ông Tô cũng ở nhà họ Trần.

Ông bà Trần khó khăn lắm mới về lại quê ăn Tết, nên tối 30 mời ông Tô đến nhà họ đón giao thừa.

Bà Trần đã chuẩn bị sẵn thức ăn, ông Tô và ông Trần lại ngồi uống với nhau.

Ông Tô rất cảm động, uống hơi nhiều, cũng không biết đã tâm sự gì với ông Trần. Bà Trần cùng hai người đàn ông nói chuyện, để Trữ Mặc và Tô Chính ở phòng khách.

Hai người ngồi hai đầu sofa, cách xa nhau. Lúc này Trữ Mặc có uống chút rượu trong bữa cơm đoàn viên, bây giờ đã hơi ngà ngà, ôm gối dựa vào lưng sofa.

Chắc là do rượu, mặt cô đỏ lên.

Tô Chính xem tivi một lúc, thấy Trữ Mặc không nói chuyện, quay sang nhìn, thấy cô nhắm mắt như đang ngủ. Sợ cô bị cảm, cậu gọi: “Mặc Mặc, Mặc Mặc?”

Nếu chị buồn ngủ thì về phòng đi, nằm ở đây coi chừng cảm.”

“Ai ngủ chứ? Chị còn đón giao thừa mà.” Cô mở mắt ra, đầu óc hơi choáng váng.

Khó khăn lắm cậu mới đưa được cô vào phòng nhưng cô lại nắm lấy tay cậu không buông: “Cậu đừng đi.”

Lúc này, mọi cố gắng của cậu tạo lớp vỏ bọc cứng rắn bị một câu nói đơn giản của cô phá vỡ hết. Cậu nắm lấy tay cô ngồi xuống cạnh giường: “Em không đi đâu.”

Nghe Tô Chính nói vậy, cô an tâm nhắm mắt.

Chưa tới một phút, cô đã hốt hoảng giật mình mở mắt. Thấy cậu vẫn bên cạnh, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên cô ngồi dậy: “Tiểu Chính?”

“Ừ, em đây.”

“Em không thích chị nữa à?”

Cậu không biết trả lời thế nào. Không phải cô đã tự chọn lựa, vì sao lại hỏi như thế “Sao lại hỏi vậy?”

“Chắc chắn là em chưa từng thích chị.” Cô cười, không biết rốt cuộc có mấy phần tỉnh táo, “Em có ý với chị, sau đó còn theo đuổi chị. Chắc là nghĩ kỹ rồi mới biết là không hề thích chị, nên đã hối hận phải không?”

“Em không hối hận.”

Cô tiến sát vào người cậu, hơi thở nồng mùi rượu: “Em nói dối...”

“Mặc Mặc.” Cậu không lùi lại, môi họ kề sát vào nhau, cậu hạ giọng, “Vậy chị có từng thích em không?”

Cô nhắm mắt hôn cậu, hai tay cô tự nhiên vòng qua ôm lấy cổ cậu, cả người áp sát vào cậu. Cậu như bị mê hoặc, không muốn tỉnh táo lại ngay, nhưng lại thấy đau khổ lạ thường.

Bên ngoài có tiếng bà Trần, cậu kéo tay cô ra, đặt cô nằm xuống, đắp lại chăn cho cô. Thấy họ không có trong phòng khách nên bà Trần vào tìm: “Mặc Mặc ngủ rồi à?”

Tô Chính đáp: “Hình như là say rồi.”

“Con bé này, không uống được rượu mà hôm nay không biết sao lại uống nhiều vậy?”

Tô Chính đứng dậy đi ra ngoài: “Ba con vẫn đang uống với chú Trần à?”

“Ba con đang buồn nên uống nhiều. Chú Trần bảo con qua đưa ông ấy đi nghỉ.” Bà Trần thở dài, “Bao nhiêu năm rồi mà ông ấy vẫn không hết buồn.”

Bà Trần cũng đi theo Tô Chính ra ngoài: “Đừng về nhà, đỡ ba con ra sofa phòng khách là được rồi. Đi ra ngoài bây giờ lạnh lắm, không khéo lại cảm. Lấy cái chăn dày đắp cho ông ấy đi.”

Tô Chính vội làm theo. Bà Trần quay lại nhìn Trữ Mặc, cô co người trong chăn ngủ rất ngon. Lúc này hình như bà thấy Tô Chính ôm Trữ Mặc trong lòng có hơi lo lắng, nhưng cũng nghĩ là Trữ Mặc uống nhiều quá, Tiểu Chính chỉ dìu cô vào phòng nghỉ.

15. Chương 15: Bàn Chuyện Hôn Nhân

Trữ Mặc tỉnh giấc, thấy đau đầu khủng khiếp. Tập quán ở nhà cứ mừng một Tết phải lên núi quét dọn mộ, cô không thể ngủ nướng được. Bà Trần tuy thương con nhưng vẫn phải gọi cô dậy.

Trữ Mặc ủ rũ, còn đang say rượu, cúi đầu đi theo mọi người, đột nhiên có người đưa cho quả quýt: “Ăn chút đi, ngửi mùi quýt có lẽ sẽ khỏe hơn.”

Trữ Mặc ngược lên, thì ra là Tô Chính. Cô cảm ơn rồi cầm lấy, quýt vừa lạnh vừa chua, khiến cô nổi cả da gà. Cô nhíu mày: “Chua quá?”

Tô Chính cười, Trữ Mặc cầm quýt ném vào người cậu, cả hai vừa đi vừa cười đùa.

Ông Tô và ông bà Trần ở phía sau, nhìn thấy lác đác: “Lớn hết rồi, còn y như lúc nhỏ.”

Ông Trần nói đùa: "Hai đứa nhỏ này, bao nhiêu năm rồi mà tình cảm vẫn tốt.

Đáng tiếc thật! Nếu tụi nó bằng tuổi nhau, tôi sẽ để Tiểu Chính làm con rể!"

Ông Tô cười vang: "Nếu anh đồng ý cho Mặc Mặc làm con dâu tôi, đúng là thằng nhóc Tiểu Chính nhà tôi may mắn."

Bà Trần không lên tiếng, lại nhớ đến chuyện tối qua. Tình cảm hai đứa rất tốt, chắc là do bà suy nghĩ nhiều quá. Dù sao thì cũng phải thúc đẩy chuyện hôn nhân của Mặc Mặc.

Xa khỏi tầm nhìn của những người đi sau, Tô Chính dừng chân. Trữ Mặc cố sức để đuổi theo cậu, phẩy tay: "Hết sức rồi, hết sức rồi, chị phải nghỉ chút đây." Nói xong, cô tìm một tảng đá to ngồi xuống.

Tô Chính đi đến bên cạnh cô: "Mặc Mặc." Cậu muốn hỏi cô chuyện tối qua. Cả đêm cậu không ngủ được vì những lời cô đã nói. Cô nghĩ như vậy sao? Vì thế nên cô chọn cách chia tay? Trông chờ xen lẫn bất an, cậu muốn hỏi nhưng không biết hỏi từ đâu.

"Sao vậy?" Trữ Mặc nhìn cậu khó hiểu.

"Chị..."

Trần Huy nhà thím ba đi đến, ngắt lời Tô Chính.

"Mợ bảo em nói chị đi chậm thôi, kéo lặc." Trần Huy lau mồ hôi trán. Bà Trần bảo cậu đuổi theo Trữ Mặc, cậu chạy một mạch lên núi.

Trần Huy nhìn thấy bên đường có bán pháo, lại bắt đầu bồn chồn: "Anh, tụi mình mua pháo chơi đi."

Tô Chính không thích cảm giác này, không thích người khác nhắc đến khác biệt về tuổi tác giữa cậu và cô, dường như cô đã trưởng thành, còn cậu vẫn là đứa trẻ.

"Đừng chơi ở gần đây, chị em sợ đấy."

Trần Huy liếc qua Trữ Mặc.

Trữ Mặc khoát tay: "Cứ chơi đi."

Trần Huy vỗ tay hoan hô và cả ba cùng chơi, sau đó mấy đứa nhỏ họ hàng cũng chơi theo.

Xuống núi về nhà vẫn chưa đến 10 giờ, Trữ Mặc buồn ngủ định về ngủ thêm nhưng vừa đi đến cổng nhà đã thấy có hai cô gái đứng ở đó, là Hứa Vi Vi và Doãn Miêu. Mọi người vui vẻ chào hỏi nhau.

Tô Chính mở lời: "Sao hai người lại đến đây?"

"Đến tìm cậu đấy!" Doãn Miêu nhanh nhẩu, "Gọi điện thoại cho cậu mãi mà không được, thôi thì đến luôn."

"Tối qua dùng điện thoại nhiều quá, hết pin rồi."

Tô Chính đáp gọn lỏn, "Tìm mình có việc gì không?"

"Tô Chính, sao lại nói vậy, không có việc thì không thể tìm cậu sao?" Doãn Miêu nhìn Tô Chính, rồi lại cười "Tôi đã nói gì nào, sớm muộn gì hai cậu cũng ở bên nhau. Có nên mời người làm chứng này bữa cơm không?"

Trữ Mặc định cùng ba mẹ đi vòng qua để về nhà, nhưng Hứa Vi Vi gọi giật lại: "Chị Trữ Mặc, chị đi chung đi."

Trữ Mặc ngần ngại: "Chị không đi đâu."

"Đừng mà, chị Trữ Mặc, chị đi chung đi." Doãn Miêu nói như quen biết đã lâu, "Chỉ có mình em làm đá tảng thì khó chịu lắm?" Nói xong cô nhìn hai người kia cười, khiến Hứa Vi Vi đỏ mặt.

"Đi đi." Bà Trần đẩy Trữ Mặc, "Đám thanh niên phải đi nhiều mới tốt. Hơn nữa, bạn gái Tiểu Chính mời con ăn cơm, sao từ chối được chứ?"

Trữ Mặc không từ chối được, đành phải đi theo họ. Doãn Miêu khoát tay Hứa Vi Vi đi phía trước, Tô Chính và Trữ Mặc lững thững theo sau.

“Quán này nhé?” tuy Doãn Miêu hỏi, nhưng giọng điệu dứt khoát. Không ai có ý nào khác, bốn người cùng vào. Hứa Vi Vi theo thói quen ngồi cạnh Doãn Miêu, Doãn Miêu nhanh chân bước qua chỗ đối diện với Hứa Vi Vi, sau đó gọi Trữ Mặc: “Chị Trữ Mặc, ngồi với em.”

Trữ Mặc cười, đến ngồi cạnh Doãn Miêu. Hứa Vi Vi nhìn Tô Chính đang ngồi cạnh mình, mắt ánh lên niềm hạnh phúc.

Trên đường đi, Tô Chính im lặng không nói, cho đến khi phục vụ đến mời gọi món, cậu mới mở miệng: “Mọi người gọi đi.”

“Tô Chính, sao ử rữ vậy?” Doãn Miêu không khách sáo đón lấy thực đơn, vừa gọi món vừa hỏi, “Không vui vì tôi làm kỳ đà cản mũi, hay không vui vì tụi tôi đến đây tìm cậu vậy?”

Tô Chính không thể không trả lời: “Làm gì có nhiều cái không vui đến thế!”

“Vậy thì vui lên chứ, nếu không tôi nghĩ cậu không muốn mời tôi đi ăn nữa!”

Hứa Vi Vi thấy Tô Chính không tỏ thái độ gì, có phần lo lắng. Tô Chính ngoái đầu nhìn Hứa Vi Vi đang ngồi bên cạnh: “Đừng nghe Doãn Miêu nói nhảm.”

Hứa Vi Vi cười.

Phục vụ đem rượu lên trước, Doãn Miêu rót đầy ly ọi người: “Nào, ly thứ nhất chúc tình cảm hai người có kết quả tốt đẹp.”

Trữ Mặc uống ly rượu, chỉ cảm thấy vị đắng, bất cần bị sặc.

Tô Chính vội đứng dậy đến bên cạnh vỗ vỗ lưng cô: “Không sao chứ?”

Trữ Mặc vừa sặc vừa lắc đầu, Doãn Miêu và Hứa Vi Vi thì vội lấy khăn giấy đưa cho cô.

Trữ Mặc cắn môi, khó khăn lắm mới nói được: “Uống vội quá mà!”

“Phục vụ.” Tô Chính ngược lên, “Cho một bình trà”, nói rồi cầm lấy ly rượu trước mặt Trữ Mặc, “Chị uống trà đi.”

Hứa Vi Vi nhìn hai người: “Chị Trữ Mặc và Tô Chính quen nhau lâu rồi sao?”

“Ừ.” Trữ Mặc mỉm cười, “Cậu ấy vừa sinh ra là tụi chị đã quen biết nhau.

Lúc nhỏ, cậu ấy cứ thích đi theo sau chị.”

“Thì ra hai người quen biết nhau lâu vậy.” Doãn Miêu nhanh nhẩu nói, “Chị Trữ Mặc, em phải xin lỗi chị.” Doãn Miêu ấp úng, “Lần đầu nhìn thấy chị, em đã cố tình đụng xe đạp vào chị.”

Trữ Mặc rất ngạc nhiên, bỗng hiểu ra thái độ lạnh nhạt của Tô Chính lúc đó.

“Em và Vi Vi là bạn thân. Ba đứa,” Doãn Miêu chỉ mình, Hứa Vi Vi và Tô Chính, “là bạn học cấp 2, cấp 3 rồi tới đại học. Nhưng hai bạn ấy học chung lớp, em học lớp khác.”

Doãn Miêu nhìn Hứa Vi Vi cười: “Vi Vi yêu thầm Tô Chính nhiều năm rồi.

Còn Tô Chính cứ bình chân như vại. Cậu ấy cố tình ra vẻ không hiểu. Nên hôm đó, em nhìn thấy cậu ấy đi cùng một cô gái trong sân trường, không biết chị là chị cậu ấy, nên cố tình đâm xe vào chị.”

Trữ Mặc không biết phải nói gì.

“Nhưng may mà Tô Chính kéo chị qua một bên. Em mời chị một ly chuộc tội.” Doãn Miêu nói xong rót đầy ly mình, ngửa đầu uống cạn ly, “Chị Trữ Mặc, tha lỗi cho em nhé?”

Trữ Mặc cười: “Em cũng chỉ muốn tốt cho Vi Vi thôi mà.”

“Cậu ăn nhiều vào, nói ít lại đi.” Tô Chính đưa đĩa đồ nướng phục vụ vừa mang lên đến trước mặt Doãn Miêu.

Trữ Mặc ăn rất ít, cũng không nói gì, may mà có Doãn Miêu nên bàn ăn mới không im ắng. Cô kể những chuyện thú vị của họ ngày xưa, Tô Chính cũng im lặng. Hứa Vi Vi thỉnh thoảng lại đỏ mặt nói vài câu với Doãn Miêu, nhưng không có vẻ gì là giận dỗi.

Ăn xong, Doãn Miêu còn muốn kéo Tô Chính và Trữ Mặc đi chơi. Trữ Mặc viện cớ năm mới ở nhà có việc, Tô Chính cũng nói theo Trữ Mặc để từ chối, Doãn Miêu đành phải tạm biệt họ.

Tô Chính đưa hai người lên taxi, quay người đi về hướng Trữ Mặc. Cô né ánh mắt của cậu, nhìn sang hướng khác. Tô Chính mở lời: “Chúng ta về chưa?”

“Ừ.”

Cả hai không ai đón xe, cứ thế đi bộ về.

“Bạn gái em rất tốt.” Trữ Mặc phá vỡ sự yên lặng, “Vừa đẹp lại vừa diêm dām. Chắc là có nhiều người theo đuổi cô ấy, vậy mà bao nhiêu năm nay vẫn thích em, em phải trân trọng tình cảm ấy.”

Không biết cô có tâm trạng thế nào mà lại nói những lời này với cậu. Cậu dừng chân nhìn cô: “Mặc Mặc, đây là những lời thật lòng của chị sao?”

Trữ Mặc cố trở nên cứng rắn: “Ừ, là lời thật lòng của chị.” Cô quay lại nhìn cậu: “Như vậy không phải tốt hơn sao? Bây giờ em đã có bạn gái, còn chị cũng có người của mình. Chúng ta ai đi đường nấy, chắc cũng sắp vào quỹ đạo, vậy là tốt.”

“Chị thấy hiện giờ chúng ta đang vào quỹ đạo sao?”

Trữ Mặc hỏi ngược lại: “Em không nghĩ vậy à?”

“Chị nghĩ là tốt thì tốt vậy.” Cậu bước đi, “Về thôi.”

Trữ Mặc định ở lại nhà vài ngày, bất ngờ bệnh viện gọi điện đến bảo cô phải trở về sớm, cô đành phải mua vé sáng mừng ba trở lại bệnh viện. Chưa ra khỏi bến xe đã nhận được điện thoại của Lâm Nghiêm, anh đang chờ cô ở cổng.

Trữ Mặc thấy anh thì ngạc nhiên: “Sao anh biết hôm nay em về?”

Lâm Nghiêm đón hành lí từ tay cô: “Di gọi điện nói ẹ anh biết. Bảo em đi làm sớm, phòng trọ đã trả, còn nhà ở xa quá. Bây giờ đang năm mới nên mọi người không yên tâm, bảo em mấy hôm nay cứ ở nhà anh.”

“Mẹ em thật là...” Trữ Mặc không biết phải nói gì nữa.

“Đi lo cho em thôi mà. Hơn nữa, hiện giờ nhà em đang ở ngoại thành, ít người qua lại, em ở đó quả thật không an toàn. Nhà anh ở gần bệnh viện, đi bộ một chốc là tới, em có thể tiết kiệm thời gian mà cũng tiện tập thể dục.”

Trữ Mặc chần chừ: “Đầu năm mới lại đến nhà anh ở, bất tiện lắm.”

“Nhiệm vụ của anh là đến đón em. Đến nhà thì anh xong việc, những chuyện khác em nói với mọi người.”

Lâm Nghiêm đưa Trữ Mặc về nhà, ông bà Lâm đang chờ, phòng khách cũng đã chuẩn bị sẵn.

Bà Lâm cười vui vẻ nhìn Trữ Mặc: “Mấy hôm nay con cứ yên tâm ở đây, đợi hết Tết, ba mẹ con về rồi tính.”

Trữ Mặc đành cảm ơn ông bà Lâm. Bà Trần gọi điện thoại cho con gái, mới đầu còn nói mừng bầy sẽ về, sau đó lại bảo ông của Trữ Mặc bảo họ đến ngày 15 hãy về, đón tết Nguyên tiêu ở quê đã.

Trữ Mặc nghĩ hình như mẹ cố tình sắp xếp như thế, nhưng bây giờ cô muốn đi cũng không được, đành miễn cưỡng ở lại nhà họ Lâm. Ngày 15, Trữ Mặc nghỉ phép một ngày, ba mẹ cô cũng không về, cô đành phải ở nhà họ Lâm qua Tết.

Hôm đó, nhà họ Lâm có một buổi tiệc, Trữ Mặc đi theo. Trước khi đi, Trữ Mặc không hề biết đó là buổi họp mặt gia đình, chỉ nghĩ là đi ăn cơm bình thường, đến nơi mới phát hiện ở đó toàn là họ hàng nhà họ Lâm. Ông bà nội ngoại, chú, cậu của Lâm Nghiêm, tất cả đều có mặt, họ hàng trong thành phố ai đến được đều đến. Trữ Mặc không khỏi hoa mắt, níu lấy tay áo Lâm Nghiêm: “Sao anh không cho em biết trước?”

Lâm Nghiêm nói nhỏ: “Chỉ là bữa cơm bình thường. Người ít hay nhiều cũng thế thôi mà!”

“Sao lại cũng thế được?” Trữ Mặc hơi lo lắng, “Em đi với anh thì người nhà anh nghĩ sao chứ? Họ còn hiểu lầm em là bạn gái anh thì sao?”

“Cái này là do em nói đấy nhé.”

Trữ Mặc đang định trả lời thì bà Lâm gọi cô lại, cô đành vừa cười vừa bước đến chỗ bà Lâm.

“Đây là ông bà nội của Lâm Nghiêm, còn đây là ông bà ngoại.”

Trữ Mặc ngoan ngoãn chào hỏi.

Bà nội vừa nói vừa rút một bao lì xì giúi vào tay cô, “Đây là chút lòng của ông bà nội.” Bà ngoại cũng đưa cho cô một bao lì xì. Trữ Mặc cảm ơn rồi bước đến bàn, ngồi xuống cạnh ba mẹ Lâm Nghiêm.

“Thế nào, không oan uổng chứ?” Lâm Nghiêm nói nhỏ.

“Thật ngại quá!” Trữ Mặc bần thần.

“Ngại gì chứ?” Lâm Nghiêm ngồi sát vào cô, “Nếu em thấy ngại, thì cứ tự xem như bạn gái anh là được chứ gì? Vậy thì danh chính ngôn thuận, không phải ngại nữa.”

Trữ Mặc ngược nhìn lên nhìn Lâm Nghiêm.

Thật ra anh là một đối tượng rất phù hợp để kết hôn. Tuổi họ tương đương nhau, mọi điều kiện đều không tệ. Hơn nữa trong khoảng thời gian quen biết nhau, ấn tượng anh dành cho cô cũng rất tốt.

Thấy cô im lặng, Lâm Nghiêm hỏi: “Nghĩ gì vậy, sao không nói?”

Trữ Mặc nói nhỏ: “Hay chúng ta thử làm quen nhau?”

Lâm Nghiêm ngạc nhiên, nở nụ cười rạng rỡ: “Em nói đấy nhé, đừng nuốt lời đó.”

“Khoan, em nuốt lời rồi.”

“Muộn rồi.” Lâm Nghiêm nói nhỏ cạnh tai cô, “Từ bây giờ, em là bạn gái của anh đấy.”

Bà Lâm không biết Lâm Nghiêm đang nói gì với Trữ Mặc, nhưng nhìn thấy cậu nói nhỏ bên tai cô, cô không những không né tránh, còn đỏ mặt thúc anh một cái, bà kéo tay chồng, hai người cùng cười.

Qua ngày 15 mà ông bà Trần cũng chưa về, vẫn muốn ở quê thêm một thời gian nữa. Nhưng Trữ Mặc không muốn tiếp tục ở nhà họ Lâm. Tuy ông bà Lâm đều rất nhiệt tình, nhưng cô vẫn thấy bất tiện, hướng chỉ bây giờ đã làm việc lại bình thường. Tuy không phải trực đêm, nhưng Trữ Mặc vẫn muốn thuê một căn hộ nhỏ gần bệnh viện. Mỗi ngày mất 1/6 thời gian trên xe buýt quá vất vả, mấy hôm nay cô đọc báo tìm thông tin cho thuê phòng.

Lâm Nghiêm biết suy nghĩ của cô: “Sao lại muốn dọn ra ngoài? Ở nhà có mẹ anh giúp đỡ. Em dọn ra thì ai chăm sóc cho em?”

“Em biết đi rất tốt với em, nhưng như vậy bất tiện lắm.”

“Không tiện hay là ngại?” Lâm Nghiêm ngồi xuống bên cạnh Trữ Mặc, liếc vào bếp, ba mẹ anh đều đang bận nên không chú ý, “Em sợ ở đây anh có ý đồ không hay với em, hay là sợ chuyện gì?”

Trữ Mặc lấy tờ báo đắp lên mặt Lâm Nghiêm.

Lâm Nghiêm kéo tờ báo ra: “Thật ra không có gì bất tiện cả, em cứ xem như làm quen trước với ba mẹ chồng đi. Mẹ anh thích em lắm mà.”

Trữ Mặc giật lấy tờ báo từ tay anh, tiếp tục tìm thông tin cho thuê phòng.

Lâm Nghiêm cũng cùng cô xem thông tin, đột nhiên anh đề nghị: “Em thuê nhà, chi bằng mua luôn một căn.”

Trữ Mặc nghe cũng hơi xuôi lòng, không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện mua nhà, nhưng không quyết định được: “Mua nhà tốn rất nhiều tiền.”

“Mua một căn hộ chung cư nhỏ đã trang trí nội thất.” Lâm Nghiêm phân tích, “Em xem đi, tuy chúng ta đang ở thành phố loại 3, nhưng mấy năm nay nơi này phát triển cũng rất tốt. Với xu thế hiện nay, giá nhà còn tăng nữa, không chờ được đâu. Hơn nữa, em thuê một căn hộ nhỏ, mỗi tháng tốn bao nhiêu tiền, vậy sao không tìm căn nhà của mình chứ? Em có thể vay, tiền lãi vay mỗi tháng cũng bấy nhiêu đó, nhà lại là của mình. Sau này kết hôn thì đổi một căn nhà to hơn, căn nhà này vẫn cho thuê được, cũng là một nguồn thu nhập.”

Trữ Mặc tính nhẩm, thấy Lâm Nghiêm nói có lý.

Lâm Nghiêm lật trang báo rao bán nhà: “Em xem này, gần bệnh viện có vài căn cũng rất khá. Loại nhà này nhiều lắm, em rảnh thì mình đi xem thử.”

“Đang nói gì vậy?” Bà Lâm bưng thức ăn ra.

Trữ Mặc đứng dậy đỡ một tay: “Tụi con đang nói chuyện mua nhà.”

“Ồ”. Bà Lâm khựng lại, nhìn con trai, “Đã tìm được chưa?”

“Đang tìm trên báo, khi nào rảnh, tụi con đi xem thử.”

“Mua nhà vất vả lắm, vừa mất sức vừa mất thời gian. Bây giờ đang được nghỉ phép, Lâm Nghiêm không cần phải đi làm, tụi con tranh thủ lúc nào đi xem đi.”

“Chiều nay đi vậy.” Lâm Nghiêm dứt khoát, “Gần đây có mấy căn, chúng ta đi xem thử.”

Trữ Mặc không phản đối. Hiện cô đang có 300 ngàn, thêm một ít tiền tiết kiệm, gom hết lại mua một căn nhà nhỏ thì không có vấn đề gì. Nhưng Trữ Mặc không định dùng hết số tiền đó mua nhà, cô định để lại một ít, đề phòng có chuyện gì gấp.

Hai người chọn xem hai căn ở gần nhà Lâm Nghiêm. Vừa đến nhà đầu tiên, cô gái bán nhà đang nhiệt tình đưa họ vào, lại đụng mặt Điền Tuấn và Tưởng Phi Phi. Hai bên không ngờ gặp nhau trong tình huống này nên hơi khựng lại.

Điền Tuấn nhìn Trữ Mặc, lại nhìn Lâm Nghiêm đang đứng cạnh cô và cô gái bán nhà phía sau: “Trùng hợp thế!”

Ánh mắt của Tưởng Phi Phi đã khác rất nhiều.

Lúc trước, cô ta nhìn ai cũng đầy căm hận và phẫn nộ, bây giờ chỉ còn lại sự lạnh nhạt, dường như không gì có thể khiến cô ta chú ý.

Trữ Mặc thấy cay cay nơi sống mũi, Lâm Nghiêm quàng tay qua vai cô: “Mặc Mặc, đây là?” Anh đã gặp Điền Tuấn và Tưởng Phi Phi trong tình huống không vui vẻ, nhưng vẫn chưa được chính thức giới thiệu.

Trữ Mặc nói: “Đây là Điền Tuấn và Tưởng Phi Phi.” Cô áp úng, “Bạn trai tôi, Lâm Nghiêm.”

“Bạn trai?” Điền Tuấn nhấn mạnh mấy chữ đó, khiến người nghe cảm thấy khó chịu, “Cô cũng nhanh thật đấy.” Trữ Mặc im lặng, Điền Tuấn tự biên tự diễn: “Đến xem nhà à? Sắp kết hôn sao?”

“Cô ta mua nhà kết hôn thì liên quan gì đến anh?”

Tưởng Phi Phi này giờ im lặng cũng lên tiếng. Điền Tuấn chỉ liếc mắt nhìn cô ta.

Trữ Mặc chú ý đến quyển sổ khám bệnh trong tay Tưởng Phi Phi, bệnh viện phụ sản ở ngay gần đây.

“Đi thôi.” Lâm Nghiêm không muốn Trữ Mặc nói chuyện với cặp vợ chồng bất bình thường này, vỗ vai Trữ Mặc rồi đẩy cô đi, “Chúng tôi đi trước đây.”

“Đừng để những người không liên quan phá hỏng tâm trạng mình”, anh an ủi cô khi đã đi xa.

“Sao tâm trạng em lại không tốt chứ? Em đã từ bỏ lâu rồi.” Trữ Mặc cười.

Lâm Nghiêm nhìn cô: “Trữ Mặc, em từng yêu ai chưa?” Trong đầu cô hiện lên hình ảnh của Tô Chính.

“Ai?”

Trữ Mặc nổi giận: “Hỏi chi tiết để làm gì, hỏi chuyện lúc trước có gì vui chứ?”

“Được, thôi không hỏi nữa. Cho dù em từng yêu ai, sau này yêu anh là được rồi.”

Trữ Mặc nhắm mắt lại.

Bà Lâm hiểu lầm chuyện Trữ Mặc mua nhà, vừa mừng vừa lo.

Bà vui vì chuyện của con trai rốt cuộc đã thành hiện thực, lo là do ý định ban đầu của bà là ở cùng con trai và con dâu, nhưng hiện giờ hai đứa rõ ràng là không muốn ở cùng với họ, mua thêm một căn nhà là thêm một khoản lớn phải chi.

Bà Lâm ngồi trong phòng khách vừa nhặt đậu vừa nghĩ ngợi, bất giác thở dài.

Ông Lâm thấy lạ, hỏi: “Sao tự nhiên lại thở dài?”

Bà Lâm để đậu trên tay xuống: “Vốn dĩ tôi định sau khi Lâm Nghiêm kết hôn thì sẽ ở cùng với chúng ta. Bây giờ nó không nói gì, cũng không bàn bạc với chúng ta tiếng nào, chuyện mua nhà như thế mà nói mua là mua.”

“Sao nói mua là mua được? Còn phải xem nữa mà?” Ông Lâm hỏi, “Có phải bà nghĩ nhiều quá rồi không? Hơn nữa chuyện chúng kết hôn xong muốn ở riêng có gì không đúng? Có hai người già này, sao chúng tự nhiên được?”

Bà Lâm không vui: “Có gì không tự nhiên? Con dâu về nhà ở chung với ba mẹ chồng không phải sao?”

“Được rồi, được rồi. Còn chưa xem tuổi mà, nghĩ nhiều làm gì?”

“Xem tuổi gì chứ? Nếu không phải chúng định kết hôn thì mua nhà làm gì?”

Ông Lâm suy nghĩ thấy cũng đúng. Hai đứa vừa quen nhau, sao lại tính đến chuyện kết hôn nhanh vậy?

Ông Lâm nghĩ một lúc: “Nếu như vậy, chúng ta có nên bàn bạc với hai ông bà Trần không?”

Bà Lâm khó hiểu: “Bàn bạc cái gì?”

“Chuyện kết hôn ấy. Chuyện của chúng tuy là do chúng quyết định, nhưng làm cha mẹ thì không thể bỏ mặc được. Hơn nữa, họ cho con gái ở nhà mình, vừa hết mùa xuân là chúng định kết hôn, mà nhà trai không nói gì thì không hợp lý, phải không?”

“Cũng phải.” Tâm trạng bà Lâm hơi phức tạp, vừa mừng vừa lo, “Vậy làm sao nói với họ?”

“Để tôi gọi điện thoại.” Ông Lâm vừa nói vừa cầm điện thoại, “Họ cũng sắp về rồi, hay chúng ta bảo làm bữa cơm đón họ về, sau đó nói chuyện này.”

Ba mẹ Trữ Mặc về cùng với Tô Chính. Vì sắp đến ngày khai giảng nên Tô Chính cũng về trường, đúng lúc ông Trần tự lái xe đi, nên đưa Tô Chính theo, để cậu về thành phố sớm vài ngày.

Ông bà Lâm đã gọi điện thoại trước cho ba mẹ Trữ Mặc, mời họ tối nay ra nhà hàng, ông Trần sẽ lái xe đến thẳng nhà hàng. Nhà họ Lâm đã đặt phòng. Trời lạnh, Lâm Nghiêm để ba mẹ ngồi ở trên lầu, còn mình cùng Trữ Mặc đứng chờ dưới cổng.

Ước chừng khoảng sáu giờ tối thì đến nơi, nhưng kẹt xe ở đường cao tốc, nên họ đến muộn hơn một giờ, trời đã tối.

Xe chưa đến cổng, Tô Chính đã nhìn thấy Lâm Nghiêm và Trữ Mặc ở trước cửa nhà hàng.

Lúc trước, khi họ đứng cạnh nhau, luôn có một khoảng cách an toàn. Tô Chính nhớ đã đọc thấy điều này ở đâu đó, gọi là khoảng cách riêng tư tối thiểu.

Nhưng bây giờ họ đã khác. Có lẽ do trời lạnh, Lâm Nghiêm nắm lấy tay cô sưởi ấm. Hai người đứng dưới ánh đèn sáng của nhà hàng, không biết Lâm Nghiêm nói gì với cô, Trữ Mặc nở nụ cười. Cô lại nói gì đó, Lâm Nghiêm nắm lấy bàn tay cô nhét vào túi áo khoác của mình, sau đó giữ tay áp lấy tai cô, cúi đầu hỏi nhỏ cô. Sự thân thiết của họ như nhát dao cứa vào tim Tô Chính.

Trữ Mặc nhìn thấy ba mẹ, vội vàng rút tay ra khỏi túi áo khoác của Lâm Nghiêm.

Trữ Mặc mặc cỡ, Lâm Nghiêm lại muốn đường hoàng tự nhiên: “Chào chú, chào cô.”

Ông bà Trần rõ ràng nhìn thấy anh và Trữ Mặc rất thân thiết, gật đầu chào lại.

Trữ Mặc nhìn thấy Tô Chính xuống xe, nụ cười chợt sững lại, vội nói lấp đi: “Cậu cũng cùng đến à?”

Tô Chính đáp khẽ: “Ừ.”

Lâm Nghiêm dẫn mọi người lên lầu, ông bà Lâm đã gọi món. Mọi người ngồi xuống nhắc chuyện đón Tết, không khí trở nên náo nhiệt. Thức ăn đã dọn, rượu cũng đầy ly. Bà Trần cầm ly rượu: “Tôi mời chị một ly, cảm ơn chị đã chăm sóc Mặc Mặc nhà chúng tôi.”

Bà Lâm vội cầm ly rượu: “Nói gì vậy, tôi nguyện mà? Tôi còn mong sau này được chăm sóc nó nữa.” Cả bốn người lớn vui vẻ cười vang.

Ông Lâm nhân cơ hội này, nói: “Anh Trần, hai đứa trẻ này được ở bên nhau, tôi vui lắm. Hôm nay ngày tốt, chúng ta gặp mặt nhau đông đủ, tôi cũng muốn bàn chuyện của chúng với anh chị.”

Ông Trần rót rượu cho ông Lâm: “Anh cứ nói đi.”

“Hai đứa cũng không còn nhỏ nữa. Lúc chúng ta ở tuổi chúng, con cái đã chạy khắp nhà rồi? Bây giờ thanh niên chỉ biết lo sự nghiệp, nhưng tôi thấy, chuyện lập gia đình phải đặt lên hàng đầu.”

Ông Trần gật đầu: “Tôi cũng thấy thế.”

“Nên tôi nghĩ, nếu hai đứa đã bàn chuyện mua nhà, hay là chúng ta bàn luôn về việc của chúng, được không?”

“Mua nhà?” Bà Trần nhìn con gái. Bà mong Trữ Mặc có nơi có chốn, cũng hài lòng về Lâm Nghiêm, nhưng hình như hai đứa mới chỉ ở bên nhau ít ngày, sao đã bàn chuyện mua nhà? Có nhanh quá không?”

Tô Chính hiểu họ đang nói gì, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt. Cậu nhìn Trữ Mặc.

“Ba mẹ, mọi người hiểu lầm rồi.” Lâm Nghiêm vội nói. “Là cô ấy mua nhà, không phải cả hai chúng con mua.”

Đến lượt bà Trần ngạc nhiên: “Con mua nhà?”

Trữ Mặc vội giải thích: “Con thấy nhà xa quá, mỗi ngày mất bốn giờ ngồi xe buýt đi làm rất bất tiện, định thuê một căn nhà ở trong thành phố, nhưng Lâm Nghiêm khuyên con mua một căn hộ nhỏ, vừa để ở, cũng có thể đầu tư. Con nghĩ anh ấy nói cũng có lý, nên định tìm mua một căn nhà chung cư.”

“Mua nhà là chuyện nhỏ sao, cũng không chịu nói ở nhà một tiếng?” Bà Trần biết họ không phải định kết hôn, quay lại trách Trữ Mặc, “Hai đứa cũng không chịu nói rõ, để mọi người mừng hụt.”

“Sao lại mừng hụt? Tôi thấy nhân cơ hội bàn luôn chuyện này cũng tốt. Hai đứa cũng lớn rồi, nếu thấy thích hợp thì không nên lãng phí thời gian nữa. Tôi nói phải không?” Ông Trần quay qua hỏi ông Lâm, ông Lâm vội gật đầu.

“Ba mẹ vội gả con đi vậy sao?” Trữ Mặc không muốn tiếp tục chuyện này trước mặt Tô Chính, cô hoàn toàn không ngờ cậu cùng về với ba mẹ mình, cũng không muốn cậu phải nghe chuyện này: “Ồ đây nóng quá, con ra ngoài một chút.” Nói xong, cô đứng dậy đi ra ngoài.

“Để con ra xem sao.” Tô Chính và Lâm Nghiêm cùng lên tiếng, rồi đứng lên.

Hai người nhìn nhau, Lâm Nghiêm vỗ vai Tô Chính: “Không sao, để anh ra.”

Tô Chính im lặng ngồi xuống. Lâm Nghiêm chạy ra ngoài. Trữ Mặc chỉ đứng ở ban công cuối hành lang.

“Sao vậy?” Lâm Nghiêm bước tới, “Sao em lại bỏ ra đây đứng? Cũng không chịu cầm áo khoác.” Nói rồi anh khoác áo của mình lên người Trữ Mặc, “Ngoài này lạnh lắm.”

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi gì chứ. Tự đứng nghe nói chuyện kết hôn, đến anh cũng giật mình.”

Lâm Nghiêm ôm cả Trữ Mặc lẫn áo khoác, “Ba mẹ anh có hơi vội, em đừng để ý.”

Mặt Trữ Mặc hơi nóng lên, “Lúc này em bỏ ra ngoài, chú và cô trách em mới đúng.”

“Trữ Mặc, lúc này em phản ứng như vậy, có phải không muốn kết hôn với anh không?”

“Em chỉ thấy hai chúng ta mới quen nhau không bao lâu, bàn chuyện hôn nhân sớm như vậy, em chưa thể tiếp nhận được.”

Lâm Nghiêm đẩy Trữ Mặc về phòng, “Nào, vào trong đi, nếu em không vào thì ba mẹ em sẽ lo thật đấy. Chuyện hôm nay xem như chưa nghe thấy.”

Tối hôm đó, bà Lâm cứ nghĩ chuyện kết hôn của con trai mình và Trữ Mặc có gì bất ổn, có thể là do họ hiểu lầm chuyện chúng định mua nhà. Nhưng phản ứng của Trữ Mặc quả thật kì lạ, bà nghĩ sao cũng không thấy thoải mái. Bà lay ông Lâm đang ngủ bên cạnh: “Này, ông.”

Ông Lâm mở mắt: “Sao vậy?”

“Trữ Mặc có phải không muốn kết hôn với Lâm Nghiêm nhà chúng ta không, bởi phản ứng của con bé lúc đó rất lạ? Bình thường con bé rất khéo, sao tự dưng lúc đó lại bỏ ra ngoài chứ.”

Ông Lâm thở dài, “Bà đừng nghĩ chuyện này nữa được không? Vẫn chưa đến lúc, đừng vội, đến lúc rồi hãy tính.”

“Tôi thấy thái độ Trữ Mặc hơi lạ. Con bé ngại ngùng là bình thường, nhưng lúc đó nó có vẻ phản kháng. Vậy có nghĩa là gì?”

“Bà nói sao cũng được.” Ông Lâm quay người qua, “Đúng là phụ nữ phức tạp, một chút chuyện mà nghĩ nhiều quá.” Nói rồi lại ngủ tiếp, ông chỉ nghĩ bà Lâm quan trọng hóa vấn đề.

Trữ Mặc về nhà cũng không ngủ được. Cô nằm trên giường nhìn lên trần tối đen, không ngừng suy nghĩ. Khi nghe ba mẹ bàn chuyện kết hôn với Lâm Nghiêm, cô muốn phản đối.

Quả thật Lâm Nghiêm cũng không tệ, ấn tượng của cô về anh cũng rất tốt, nhưng cô lại không yêu anh. Nghĩ đến chuyện kết hôn với anh, từ đó về sau cùng nhau chung sống, cô còn thấy hoảng sợ.

Trữ Mặc với tay lấy mền quấn quanh người, cô không thể đối diện với viễn cảnh ấy, chỉ cố dỗ giấc ngủ: Từ từ rồi sẽ ổn, từ từ rồi sẽ ổn.

16. Chương 16: Bí Mật

Trữ Mặc thuê một căn nhà cách bệnh viện một tuyến xe buýt, nói là 38m², thật ra trừ đi ban công cũng chỉ còn lại một căn phòng nhỏ. Bước vào cửa, bên trái là phòng tắm mini, bên phải là nhà bếp mini, còn lại là phòng ngủ. Tuy diện tích hơi hẹp một chút, nhưng với Trữ Mặc lại rất tiện dụng, nên cô đã mua nó.

Nội thất cũng đã được nhà thầu làm hoàn chỉnh, cô chỉ cần dọn đồ của mình vào là ở được ngay. Lâm Nghiêm lấy chìa khóa cùng Trữ Mặc lên lầu xem, cũng thấy nhà hơi nhỏ một chút. Một mình Trữ Mặc thì không sao, Lâm Nghiêm vốn người cao to, anh bước vào lập tức có cảm giác chật chội.

“Giường cũng chuẩn bị sẵn rồi, chu đáo thật.” Lâm Nghiêm nói đùa rồi vỗ vỗ lên nệm.

Trữ Mặc ngồi xuống, lắc đầu: “Nệm mềm quá.”

“Nệm mềm ngủ thoải mái hơn.”

“Nệm mềm ngủ đau lưng lắm.”

Lâm Nghiêm đặt tay lên vai Trữ Mặc: “Xem ra anh phải chuẩn bị tâm lí, sau này kết hôn sẽ ngủ giường cứng.”

Nghe thấy hai chữ kết hôn, Trữ Mặc hơi cau mày, quay đi hướng khác. Lâm Nghiêm cảm nhận được cô đang tránh né.

Đạo này bà Lâm thường nhắc chuyện kết hôn với anh. Khi anh nói những lời này với cô, cũng không có ý dò xét. Thấy phản ứng của Trữ Mặc, anh hạ giọng, hỏi: “Trữ Mặc, em có dự định kết hôn không?”

Trữ Mặc quay lại, hơi ngạc nhiên: “Sao vậy?”

“Em định bao nhiêu năm nữa sẽ kết hôn?”

Trữ Mặc không muốn bàn chuyện này với anh: “Chưa từng nghĩ tới, cứ để tự nhiên vậy.”

Lâm Nghiêm suy nghĩ: “Em có biết Tiểu Tứ không?”

Tiểu Tứ và Tiểu Tam đều là bạn của Lâm Nghiêm. Họ gọi nhau theo tuổi.

Lâm Nghiêm nói tiếp: “Mấy hôm trước cậu ta gọi cho anh, nói ở nhà đang hỏi cậu ta đi xem mắt. Thành nhóc đó vẫn chưa kết hôn, sáu đứa tụi anh, chỉ còn lại anh và cậu ta độc thân. Nghe nói anh có bạn gái, nhà cậu ta cũng giục cậu ta luôn. Bây giờ xem mắt, thấy được thì một hai tháng nữa kết hôn, biết đâu cậu ta còn sớm hơn anh nữa.”

“Một hai tháng, nhanh vậy sao?”

“Ừ, đều lớn tuổi hết rồi, nên nếu gặp được đối tượng ưng ý, mọi điều kiện cũng thích hợp thì sẽ tiến hành ngay.” Lâm Nghiêm tiến sát Trữ Mặc, khiến cô không thể không nhìn thẳng vào mắt anh, “Trữ Mặc, thời gian chúng ta ở bên nhau tuy không dài, nhưng quen biết nhau cũng không ngắn, ở nhà cũng hỏi anh lắm, hay là em suy nghĩ thử đi?”

Trữ Mặc định lên tiếng thì điện thoại reo, là ba của Tô Chính. Trữ Mặc lách qua người Lâm Nghiêm, đi sang một bên nghe máy. Lâm Nghiêm lắc đầu, đành ngồi xuống chờ cơ hội khác.

Ông Tô gọi điện thoại cho Trữ Mặc, Tô Chính cùng vài người bạn thuê một văn phòng ở ngoài, cũng đã trả phòng ở kí túc xá, bây giờ đang ở đó cùng vài người bạn. Ông không an tâm, không biết rốt cuộc con trai đang làm gì, nên nhờ Trữ Mặc đến xem thử.

Trữ Mặc gọi điện cho Tô Chính, bảo lát nữa sẽ đến.

Sau đó, cô nói với Lâm Nghiêm là mình có việc. Anh cũng không miễn cưỡng, đưa cô ra xe rồi cười vẫy tay chào.

Hai người hẹn gặp nhau ngoài khu Tô Chính ở.

Trữ Mặc đến đã thấy Tô Chính chờ cô ở cổng chính.

“Sao chị biết em ra ngoài?” Tô Chính cười, “Hình như không có chuyện gì thoát khỏi mắt chị? Có phải chị gài người theo dõi em không?”

“Sao em lại dọn ra ngoài? Kí túc xá không tốt à? Do ba em lo lắng nên mới gọi cho chị, bảo chị đến xem rốt cuộc em đang làm gì?”

Tô Chính dẫn cô đi, tâm trạng hình như rất tốt: “Hôm nay bọn em vừa dọn đến, trên đó còn lộn xộn lắm, chị chịu khó vậy.”

Vừa vào cửa, thấy mấy cậu bạn chung phòng với Tô Chính đều có mặt. Đúng như cậu nói, trong phòng rất lộn xộn, dưới đất đầy đồ đạc, đến chỗ đặt chân cũng không có.

Trữ Mặc nói đùa: “Định mở cơ sở thu gom rác phải không?”

Cả bọn cười. Lưu Tiên nói: “Dọn nhà cũng phức tạp thật. Mấy đứa tụi em không có bạn gái, những đứa có bạn gái thì không nở sai, đành phải tự lực cánh sinh thôi.”

Tô Chính cầm lấy tờ báo cuộn lại rồi ném Lưu Tiên.

Lưu Tiên vừa né vừa đùa: “Sao chứ, không nở sai thật mà, nói có gì không đúng chứ?”

“Được rồi, chị đã đến đây thì giúp các cậu vậy.”

Trữ Mặc nói rồi đặt túi xách xuống, cởi áo khoác, xắn tay áo lên.

Tô Chính giữ cô lại: “Chị làm gì thế, những thứ ấy để tụi em làm được rồi.”

Tề Khoan dừng tay, “Cậu hiện đang tàn tật, mấy đứa này mới để cậu nghỉ ngơi. Giờ có người chia sẻ thì cậu lại ngăn, cậu có ý gì chứ?”

“Né qua một bên đi.” Tô Chính đá Tề Khoan một cái cậu ta lạng lạng tránh được.

“Không sao, chị giúp sẽ nhanh hơn.” Trữ Mặc bắt đầu giúp họ phân loại đồ đạc, “Nếu tụi em không dọn xong, tối nay ngủ ở đâu? Cũng sắp 3 giờ rồi, mau dọn đi.”

Mấy cậu thanh niên còn lại nheo mắt, “Tô Chính, nếu cậu rảnh rồi thì ra ngoài mua nước đi. Khát quá.”

Có Trữ Mặc giúp đỡ, mọi việc nhanh hơn nhiều.

Họ thuê nhà hai phòng ngủ, một phòng khách, Tô Chính và Tả Tư một phòng, Tề Khoan và Lưu Tiên một phòng. Trữ Mặc chia hành lí của bốn người, đồ của ai đem vào phòng người đó, dọn phòng khách trống trước, sau đó phân loại những thứ còn lại, phòng khách nhanh chóng trống trải gọn gàng.

Tô Chính mua nước trở về, Trữ Mặc đang chỉ huy Lưu Tiên dọn những món đồ không cần, đem đến tiệm đồng nát bán. Tề Khoan và Tả Tư đang dọn một thùng to còn Trữ Mặc dọn những hộp nhỏ.

Thấy Tô Chính về, Lưu Tiên lắc đầu: “Có phụ nữ là khác ngay, tôi cảm nhận được điều này mà.”

“Tô Chính, lúc nãy cậu có điện thoại, tôi đã nghe giúp cậu”, Tả Tư nhỏ tuổi nhất lên tiếng, “Bạn gái cậu nói muốn đến thăm cậu, tôi có cho địa chỉ, chắc là lát nữa đến.”

Tô Chính ừ ừ, nhìn Trữ Mặc, cô đang chăm chú dọn đồ đạc. Cậu không nói gì, quay người đi ra ngoài.

Doãn Miêu và Hứa Vi Vi cùng đến, vừa vào cửa thì Doãn Miêu đã hét toáng lên, tỏ vẻ ngỡ ngàng vì thấy họ thuê một căn nhà lớn như vậy, thậm chí còn dự Hứa Vi Vi cũng tìm một căn nhà như vậy để thuê.

Có thêm hai cô gái, tiến độ dọn dẹp càng nhanh hơn.

Thấy phòng khách đã dọn xong, Hứa Vi Vi vào phòng Tô Chính và Tả Tư, định giúp họ dọn dẹp quần áo.

Vali của Tô Chính đang mở, trước đó Trữ Mặc đã dọn dẹp quần áo của Tô Chính được một nửa. Phòng họ có một cái tủ lớn, vì Tả Tư là người vùng này, thường về nhà nên rất ít đồ, cả tủ quần áo đều để cho Tô Chính dùng.

Hứa Vi Vi làm tiếp việc của Trữ Mặc, lấy cái áo lông từ trong vali, vừa cầm lên thì rơi ra một hộp bánh rất đẹp, có vẻ như cổ tình dùng cái áo bọc hộp bánh lại.

Cô hiếu kì nên nhặt hộp bánh, vừa cầm thì Tô Chính đang ở phòng khách nhìn thấy, vội vàng bước vào giật lại cái hộp trong tay cô: “Sao cậu lại tự ý đụng vào đồ đạc của mình vậy?” Ánh mắt cậu có vẻ tức giận.

Hứa Vi Vi hơi ngỡ ngàng: “Mình...”

“Được rồi, không cần cậu giúp, cậu ra ngoài đi.”

Cậu không hề nhìn cô, quay người cất cái hộp vào trong tủ quần áo.

Hứa Vi Vi uất ức, rõ ràng cô chẳng làm gì sai, cậu đã tỏ thái độ như thế, khóe mắt cô đỏ lên.

“Tô Chính? Cậu quá đáng rồi đấy!” Nhìn thấy cảnh đó nên Doãn Miêu bước vào, kéo Hứa Vi Vi, “Bọn tớ thiếu nợ cậu hay sao chứ? Vi Vi có ý tốt nên mới đến giúp cậu dọn phòng, thái độ cậu vậy là sao?”

Tô Chính quay lại nhìn Doãn Miêu: “Mình có bảo cô ấy tới đâu?”

Hứa Vi Vi không ngờ cậu nói như vậy, cúi đầu, nước mắt sắp rơi. Lưu Tiên và Tề Khoan vào khuyên can. Tả Tư lắc đầu không biết phải làm sao, cứ đứng yên một chỗ.

Trữ Mặc đến cửa phòng ngủ: “Sao vậy?”

Doãn Miêu giống như một khẩu tiểu liên kể lại hết mọi việc, rồi ầm ầm hỏi Trữ Mặc: “Cậu ta có quá đáng không?”

Trữ Mặc nhìn Tô Chính, cậu quay mặt đi.

“Tiểu Chính, xin lỗi Vi Vi đi.”

Trong phòng không ai lên tiếng, không khí căng thẳng.

“Để tụi mình ra ngoài dọn dẹp, mọi người nói chuyện đi.” Lưu Tiên thấy tình hình có vẻ không ổn, nên kéo Tề Khoan, đá Tả Tư một cái, cả hai vội vàng theo Lưu Tiên ra ngoài. Nếu Tô Chính định xin lỗi Hứa Vi Vi, họ nên tránh đi, để cậu giữ chút thể diện.

Lưu Tiên còn cẩn thận khép cửa phòng ngủ lại.

“Không cần đâu...” Hứa Vi Vi không muốn Tô Chính mất mặt nên ngăn lại.

Tô Chính nghe lời Trữ Mặc, không hề do dự, quay đầu lại, đành giọng: “Vi Vi, xin lỗi.”

Doãn Miêu rõ ràng rất bất mãn với thái độ của Tô Chính, hứ một tiếng.

Tô Chính vẫn chưa nói hết: “Nhưng mình hy vọng chuyện hôm nay là lần cuối. Sau này cậu đừng tự ý vào phòng mình, cũng đừng đụng vào đồ đạc của mình.”

Doãn Miêu vừa nghe đã lập tức phản ứng với Tô Chính. Vi Vi vội vàng gật đầu: “Ừ, mình nhớ rồi, sau này không vậy nữa.” Nói xong cô lôi Doãn Miêu ra khỏi phòng. Tô Chính mặc kệ hai người, cúi đầu dọn hành lý.

Trữ Mặc nhìn cậu: “Tô Chính, em quá đáng đấy.”

Cậu không nói gì, gom quần áo quăng vào tủ.

“Vi Vi tốt bụng giúp em, sao em lại...”

“Trữ Mặc, đủ rồi đấy.” Tô Chính đứng dậy lạnh lùng nhìn Trữ Mặc, “Em và bạn gái có thể nào cũng không cần chị chỉ bảo.”

Câu nói của cậu khiến Trữ Mặc không thể nói hết câu, cô gật đầu “Ừ”, rồi quay người đi.

Tâm trạng vui vẻ của Tô Chính biến mất sau khi Hứa Vi Vi và Doãn Miêu đến, mọi bức tức đều trút lên Trữ Mặc, cậu vừa nói dứt câu đã thấy hối hận. Thấy Trữ Mặc quay người đi, cậu vội vàng bước tới kéo cô lại: “Mặc Mặc, xin lỗi...”

Cô muốn đẩy tay cậu ra, nhưng cậu đã ôm cô thật chặt.

Trữ Mặc hết sức đẩy cậu ra, Tô Chính kêu lên một tiếng, Trữ Mặc lo lắng liền hỏi: “Sao vậy, có phải trúng tay em không?”

Thấy cô hoảng hốt như vậy, trong lòng cậu xót xa, “Xin lỗi, lúc nãy không nên nổi giận với chị.”

“Là do chị không đúng. Những chuyện này chị không nên xen vào, cũng không có tư cách xen vào.”

Trữ Mặc bước lùi lại vài bước giữ khoảng cách, “Tại chị nhiều chuyện thôi.”

Có tiếng gõ cửa, Lưu Tiên đẩy cửa phòng thò nửa đầu vào, vẫn tưởng Trữ Mặc đang thuyết giáo cho Tô Chính. Lưu Tiên cười lớn rồi mới mở miệng: “Chị Trữ Mặc, tối nay chúng ta cùng đi ăn đi. Lúc nãy tụi em bàn với nhau rồi, gần đây có tiệm lẩu ngon lắm, chúng ta đi ăn lẩu nhé?”

“Tụi em đi đi, chị phải về rồi.”

Tô Chính chưa kịp mở miệng, Lưu Tiên đã lên tiếng can trước, “Chị xem, Tô Chính và bạn gái gây nhau mất vui, chúng ta nên giúp họ. Nếu chị đi, cậu ta nổi cơn thì ai can nổi? Hơn nữa, chị giúp tụi em cả buổi chiều, không ăn cơm mà đã đi ngay, tụi em sẽ ân hận lắm.”

Tô Chính kéo tay cô lại: “Ăn cơm rồi hãy đi, nếu muộn thì em đưa chị về.”

Trữ Mặc do dự một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

Doãn Miêu còn đang bực mình Tô Chính, sau khi mọi người cùng ra khỏi nhà, cô kéo Hứa Vi Vi vượt lên trước.

Đám Tề Khoan đi giữa, còn Trữ Mặc và Tô Chính đi cuối.

Quả thật tiệm lẩu ở gần đây, ra khỏi khu chung cư là tới. Doãn Miêu kéo Hứa Vi Vi vào tiệm, muốn tìm chỗ ngồi cạnh Vi Vi để cách Tô Chính ra. Cô vừa ngồi xuống, chưa kịp kéo Hứa Vi Vi lại, Tề Khoan đã ngồi xuống ghế cạnh cô: “Chỗ này được đấy.”

Doãn Miêu trừng mắt nhìn Tề Khoan, rồi nhìn sang bên trái, Tả Tư cũng vừa ngồi xuống chỗ đó, hai người hai bên kẹp cô ở giữa. Doãn Miêu cau mày: “Hai cậu cố ý làm vậy phải không?”

Tô Chính kéo ghế cho Trữ Mặc ngồi gần, mình thì ngồi cạnh cô.

Lưu Tiên kéo ghế còn lại bên cạnh Tô Chính rồi gọi Hứa Vi Vi: “Vi Vi qua đây ngồi.”

“Cậu bớt giận đi.” Tề Khoan rót ly trà cho Doãn Miêu, giọng nhỏ nhẹ, “Cậu muốn để họ làm lành không? Cậu cứ độc chiếm Vi Vi, không cho Tô Chính chút không gian nào, làm sao cậu ta xin lỗi Vi Vi được? Họ sao làm lành được?”

Doãn Miêu tỏ vẻ bất mãn: “Cái tên Tô Chính đáng ghét đó...”

“Cậu ta có đáng ghét thì Vi Vi vẫn thích.” Tề Khoan ngăn cô nói tiếp, “Cậu ấy thích, cậu ấy tình nguyện, cậu có ngăn được không? Chuyện của họ, cậu xen vào làm gì chứ?”

Doãn Miêu nhìn Vi Vi, thấy ánh mắt cô ta như đang xin Doãn Miêu đừng nói gì nữa. Doãn Miêu cũng không nói thêm câu nào, uống cạn ly trà của Tề Khoan đưa.

Thức ăn đã dọn ra, Tề Khoan cầm ly lên: “Nào nào, mọi người cùng cạn ly.”

Chúc mừng văn phòng của chúng ta khai trương, làm ăn phát đạt.”

Nói cho cùng thì vẫn là một đám mới lớn, ngay lập tức đã bỏ những chuyện không vui qua một bên, cạn ly vui vẻ, bầu không khí cũng trở nên náo nhiệt.

Trữ Mặc hỏi: “Rốt cuộc tụi em mở văn phòng gì vậy?”

“Tụi em thiết kế một game, vốn dĩ chỉ để chơi thôi, ai ngờ được một công ty mua bản quyền. Bây giờ, tụi em tham gia nghiên cứu.” Tề Khoan giải thích, “Công ty đó còn nói, sau khi tốt nghiệp, tụi em sẽ đến đó làm.”

Trữ Mặc hỏi tên công ty, cô biết đó là một công ty liên doanh rất nổi tiếng, cũng ngạc nhiên: “Thật không?”

“Dĩ nhiên là thật.” Lưu Tiên tự hào, “Tụi em đang đào thùng vàng đầu tiên đây?”

“Vậy thì phải chúc mừng thôi.” Trữ Mặc cảm thấy vui cho họ, cũng cầm ly, “Nào, chúc mừng bọn em.”

Mọi người cạn ly. Tô Chính đang bó bột tay phải, ăn uống có hơi bất tiện, thường dùng tay trái cầm đũa.

Thấy bộ dạng đó, Lưu Tiên nói đùa: “Tô Chính này, cậu thuận tay trái bao giờ thế?”

“Nếu không phải bị trói tay này mấy tháng, tôi cũng không như vậy đâu.” Tô Chính liếc Lưu Tiên rồi gấp miếng bí cho Trữ Mặc.

“Thuận tay trái tốt, phát triển não phải.” Tề Khoan nói, “Phải cố gắng sử dụng tay trái nhiều vào. Bình thường chúng ta quen sử dụng tay phải, nên đã dùng não trái quá nhiều, não phải luôn được nghỉ ngơi. Dùng tay trái có thể khiến bộ não phát triển toàn diện, khiến con người thông minh lên.”

Doãn Miêu bất mãn với những lời cậu ta nói trước đó, khịt mũi: “Nói cứ như thật.”

“Sao lại không như thật? Cái này là có căn cứ khoa học đấy nhé.” Tề Khoan không thêm giận, “Xem trên báo nào nhỉ? Ồ, quên mất rồi.”

Mọi người cùng cười vui. Chỉ có Doãn Miêu nói vài câu tâm trạng mọi người đều rất tốt, Doãn Miêu quên chuyện trước đó, cô đã bị mấy món ăn ngon hấp dẫn. Yên lặng nhất bàn, có lẽ không muốn ăn gì là Hứa Vi Vi.

Cô và Tô Chính cùng đi ăn với nhau mấy lần nhưng Tô Chính chưa từng quan tâm đến cô, cũng không hỏi cô thích ăn gì, không thích ăn gì, càng không có việc gấp thức ăn cho cô. Cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ

ngihtay cậu bị thương, tự ăn còn bất tiện, nên cô hết sức chăm sóc cậu. Nhưng bây giờ cô mới biết, Tô Chính còn có khả năng chăm sóc người khác.

Bàn tròn để ăn lẩu rất rộng, nồi lẩu nằm ở vị trí trung tâm. Doãn Miêu đứng dậy dùng đũa vớt thức ăn. Trữ Mặc thì lại không hề đưa tay ra, tất cả thức ăn trong chén của cô đều do Tô Chính gắp. Cậu hiểu rõ sở thích của cô, cũng có thể thấy đây không phải lần đầu tiên cậu chăm sóc cô, hai người quen với việc này rồi, cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Hứa Vi Vi cúi mặt giấu nỗi thất vọng. Cô không hề ghen tị với Trữ Mặc, Trữ Mặc từng nói, từ nhỏ cậu đã đi theo cô, họ thân thiết như vậy là hoàn toàn tự nhiên. Cô chỉ ý thức được, Tô Chính lúc này không phải là Tô Chính mà cô quen biết, có những điều mà cô không biết, hơn nữa, những điều này cô muốn nhưng không được.

“Đồ ăn bên ngoài ngon thật.” Tề Khoan hài lòng, “Nhà ăn của trường không sao sánh nổi.”

“Phải rồi.” Doãn Miêu hưng phấn, “Bây giờ các cậu thuê nhà thì có thể tự nấu ăn, mình thấy nhà bếp của các cậu cũng rộng lắm.”

Tề Khoan lắc đầu: “Nấu ăn? Nấu thế nào? Ba thằng con trai, một đứa tàn tật, nấu kiểu gì?”

“Tụi mình biết nấu mà, phải không Vi Vi?” Doãn Miêu quay sang nhìn Hứa Vi Vi, “Sau này chúng mình có thể nấu cơm ở chỗ các cậu, vậy thì hay quá.”

Hứa Vi Vi miễn cưỡng cười, cũng không nói gì.

“Các cậu nấu? Đồ các cậu nấu có ăn được không?”

Lưu Tiên nói đùa, “Tôi thấy nên ăn trong nhà ăn của trường! Dù sao tính mạng cũng được bảo toàn.”

Doãn Miêu cảm tấm ném Lưu Tiên, cậu ta nghiêng người né, “Đến lúc đó cậu đừng hối hận!”

“Đừng giỡn nữa.” Tô Chính mở miệng, “Chỗ tụi mình không nấu ăn được, đó là văn phòng làm việc. Hôm nay ngoại lệ, sau này đừng xem chỗ đó là khu vui chơi.”

“Nói như thật ấy.” Doãn Miêu lầm bầm.

Tề Khoan nghe thấy, nhin không được, che miệng cười: “Nào, ăn đi, ăn đi!”

Hứa Vi Vi thật ra rất mong Tô Chính đưa cô và Doãn Miêu về trường, nhưng cậu thản nhiên nói, cậu phải đưa Trữ Mặc về. Đúng lúc bọn Lưu Tiên cần về trường lấy chút đồ, bảo họ cùng về. Hứa Vi Vi cố che giấu nỗi thất vọng, gượng cười chào tạm biệt Tô Chính và Trữ Mặc.

“Chị về chỗ chú với dì à?” Cậu biết cô đã trả phòng trọ, nên hỏi như vậy.

“Chị mua nhà rồi.” Trữ Mặc cầm chìa khóa đưa ra trước mặt cậu, “Cũng ở gần đây, có muốn qua xem không?”

“Được.”

Phòng nhỏ lại không có đồ gì nên có vẻ trống trải, Tô Chính rất thích kiểu nhà thế này: “Cảm giác rất tốt”.

Cậu đứng trước cửa sổ, nhìn qua bệnh viện nơi Trữ Mặc làm, “Bây giờ chị cũng thuộc đẳng cấp có nhà rồi, còn dân lao động như em thì phải cố gắng lắm mới có thể đuổi kịp?”

Trữ Mặc cười, lấy hai chai nước khoáng trong tủ lạnh ra: “Vẫn chưa dọn vào, không có gì hết. Chỉ có hai chai nước khoáng mua lúc chiều, uống tạm vậy.”

“Phải rồi.” Tô Chính cầm một chiếc chìa khóa đưa cho Trữ Mặc.

Cô thắc mắc: “Gì vậy?”

Tô Chính giải thích, “Chìa khóa dự phòng chỗ em. Lỡ như hôm nào tụi em quên chìa khóa, chỗ chị có chìa khóa dự phòng, tụi em cũng không phải leo cửa sổ.”

Trữ Mặc cầm chìa khóa gắn vào chùm chìa khóa của mình.

Tô Chính nhìn xung quanh: “Tối nay chị không định ở đây chứ? Chỗ này không có gì hết cả mà.”

Hai người đang nói chuyện thì Lâm Nghiêm gọi điện thoại: “Em à, làm xong thì đến nhà mới nhé, anh có quà tặng em.”

Trong phòng rất yên tĩnh, lời của Lâm Nghiêm nói Tô Chính nghe thấy rất rõ, cậu quay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trữ Mặc nhìn Tô Chính rồi nói: “Em đang ở nhà mới.”

“Vậy tốt quá! Chuẩn bị mở cửa cho anh, anh sắp đến rồi.”

Trữ Mặc cúp máy, Tô Chính quay lại nhìn cô: “Anh ấy sắp đến?”

“Ừ.”

Cậu im lặng một lúc: “Vây em về nhé.”

“Để chị tiễn em.” Trữ Mặc tiễn Tô Chính ra ngoài.

Ai ngờ vừa đến dưới lầu đã thấy một chiếc xe tải, Lâm Nghiêm từ trên xe nhảy xuống: “Tiểu Chính cũng ở đây à?”

Tô Chính lễ phép chào Lâm Nghiêm. Trữ Mặc vội giải thích: “Em dẫn Tiểu Chính đến xem nhà mới.”

Lâm Nghiêm chưa kịp nói gì, hai công nhân từ trên xe tải bước xuống hỏi ngay: “Hàng đến đây phải không?”

“Phải, đến đây.” Lâm Nghiêm quay đầu, kí vào đơn hàng, “Phiền hai anh đưa lên lầu giùm tôi.”

Trữ Mặc hiểu kì: “Là gì vậy?”

“Nệm.” Lâm Nghiêm cười, “Em không thích ngủ nệm mềm đúng không?”

Anh mua cho em một cái làm bằng xơ dừa.”

Tô Chính ngắt lời: “Hai người cứ lo việc đi, em về trước đây.”

“Ừ”, Lâm Nghiêm bận dẫn hai người thợ khiêng nệm lên lầu, không chú ý đến Tô Chính, “Đợi dọn dẹp xong rồi đến xem nhé.”

Lâm Nghiêm không những mua nệm, còn mua cả bộ vật dụng dùng cho giường ngủ, lập tức tạo cảm giác ấm áp cho căn nhà.

“Mệt quá!” Lâm Nghiêm nằm dài trên giường, vỗ vỗ bên cạnh mình, “Qua thử đi.”

Trữ Mặc vừa đến bên cạnh anh ngồi xuống, lập tức bị anh nắm lấy tay. Chỉ cần kéo nhẹ một cái cô đã ngã vào lòng anh, anh quay người đè lên cô. Cả người Trữ Mặc nóng bừng, ánh mắt Lâm Nghiêm khiến cô thấy bất an. Trữ Mặc miễn cưỡng cười: “Không lẽ anh mới mua cái nệm mà đã muốn em đền ơn sao?”

Anh hạ giọng: “Nhắm mắt lại.”

Cô không nghe theo, vẫn mở mắt nhìn.

Hai người nhìn vào mắt nhau, Lâm Nghiêm vui vẻ: “Em nhìn anh thế này, làm sao anh xuống được?”

Trữ Mặc đẩy nhẹ một cái là anh đã tránh ra.

Trữ Mặc đứng dậy lấy áo khoác đi ra ngoài, ở trong phòng một mình với anh quả thật rất nguy hiểm, “Tối nay em về chỗ ba mẹ ngủ, trễ chút nữa là hết xe mất.”

Anh miễn cưỡng theo cô ra ngoài: “Ngày mai em dọn nhà? Anh sẽ đến giúp em. Mấy ngày nữa khai giảng, em muốn anh giúp thì anh cũng không có thời gian.”

Trữ Mặc nhớ đến chuyện Tô Chính mở văn phòng, kể cho Lâm Nghiêm và hỏi, “Chuyện này có kì lạ không? Mong cậu ấy đừng bị ai gạt, không thì em không biết ăn nói sao với ba cậu ấy nữa.”

“Để anh hỏi xem sao.” Lâm Nghiêm dịu dàng vuốt tóc Trữ Mặc, “Em đừng lo lắng cho cậu ấy nữa. Cậu ấy lớn rồi, không thể có việc gì được đâu.”

“Vậy thì tốt.”

Hai người đứng chờ xe ở trạm. Anh sợ cô lạnh, kéo áo khoác từ sau lưng choàng lên vai cô. Cả người cô cứng đờ, giống như khoanh khắc bị anh đè lên người lúc này.

Anh cảm thấy chỉ cần thể hiện thân mật hơn một chút, hoặc tiến thêm một bước, cô sẽ kháng cự. Rốt cuộc là vì sao? Cô vẫn chưa quên Điền Tuấn? Chắc là không phải, bởi khi nhắc đến anh ta, cô rất bình thản.

Chuyện của Điền Tuấn và Tưởng Phi Phi ám ảnh tâm trí cô? Cũng không giống lắm. Lâm Nghiêm nhớ lại là đã hỏi cô từng yêu ai chưa. Cô nói có. Theo anh biết cô chỉ quen Điền Tuấn, nhưng lại nói người cô yêu không phải anh ta, vậy thì là ai?

Tuy Tô Chính bảo nếu không có việc gì thì Hứa Vi Vi và Doãn Miêu đừng đến nhà họ thuê, nhưng hiển nhiên việc này không ngăn được ý muốn thể hiện tài nghệ của Doãn Miêu. Cuối tuần, Doãn Miêu lôi Hứa Vi Vi đến chỗ Tô Chính. Tô Chính vẫn chưa thức dậy, Lưu Tiên ra mở cửa cho họ.

“Cô muốn làm gì nữa đây?” Lưu Tiên còn ngái ngủ, nhưng vẫn nhận ra Doãn Miêu và Hứa Vi Vi, “Tối qua, 3 giờ sáng tụi tôi mới ngủ đấy.”

“Vậy cậu đi ngủ đi. Tụi tôi làm việc của mình, không làm phiền các cậu.” Doãn Miêu bước vào đá Lưu Tiên một cái, đem mấy thứ mang theo vào nhà bếp.

Lưu Tiên nhìn thấy mớ đồ họ xách theo thì tỉnh ngủ hẳn, cũng vào nhà bếp: “Trời ạ, cá... Còn có cả gà. Hai cậu định nấu ăn ở đây thật hả?”

“Sao vậy? Sợ độc thì đừng ăn.”

Hứa Vi Vi cười: “Thấy các cậu vất vả, nên muốn đến làm chút đồ ăn bồi dưỡng ọi người.”

“Bồi dưỡng gì chứ, tụi tôi chỉ hưởng ké của Tô Chính thôi.” Tề Khoan nghe ồn ào cũng thức dậy, bước ra chào hỏi Doãn Miêu và Hứa Vi Vi, “Tốt rồi, nồi niêu xoong chảo đều đem đến hết.”

“Vừa mua ở siêu thị đấy?” Doãn Miêu giơ cái chảo trong tay lên.

Tề Khoan lập tức đi theo: “Có cần tôi làm giúp không?”

Tiếng động bên ngoài cuối cùng cũng đánh thức Tô Chính. Cậu vừa ra khỏi phòng, Hứa Vi Vi đang bụng thức ăn vừa nấu xong, nhìn thấy cậu liền nở nụ cười: “Cậu dậy rồi à? Cậu đi rửa mặt đi, chút nữa là ăn được rồi.”

Tô Chính không vui mừng như cô nghĩ, chỉ liếc qua món ăn trên tay cô, lại thấy bếp ồn ào, Doãn Miêu và Lưu Tiên đang đấu khẩu.

Tề Khoan lấy chén đưa ra: “Tô Chính ngủ thấy mùi thơm nên thức dậy à?”

Tô Chính không trả lời, quay sang Hứa Vi Vi: “Ai bảo cậu đến?”

Nụ cười trên mặt Vi Vi khựng lại, cô không biết phải trả lời thế nào: “Mình...”

“Tô Chính!” Tề Khoan thấy tình hình bất ổn, đặt mấy thứ trên tay xuống, kéo Tô Chính lại: “Cậu lại nổi khùng phải không?”

Tô Chính đẩy Tề Khoan, nhìn Hứa Vi Vi: “Mình nói thế nào với cậu? Cậu không nghe sao?”

Doãn Miêu và Lưu Tiên nghe tiếng ồn bên ngoài, cũng đặt vội đồ ăn xuống, bước ra. Mặt Hứa Vi Vi đang đỏ lên, cô cảm thấy khó xử. Tô Chính hết lần này đến lần khác hành xử như vậy, cô không chịu nổi nữa. Hứa Vi Vi cầm túi xách của mình chạy ra ngoài, không nói một lời.

“Tô Chính, cậu...” Doãn Miêu trừng mắt nhìn Tô Chính, quăng hết mọi thứ trong tay rồi đuổi theo Hứa Vi Vi “Vi Vi đợi mình với?”

“Cậu bị sao vậy?” Tề Khoan nhìn Tô Chính, “Nổi cơn gì nữa đây? Người ta tốt bụng đến nấu ăn cho cậu, cậu có cần phải làm thế không? Sao vậy, thể hiện bản lĩnh à?”

“Tô Chính, tôi cũng thấy chóng mắt rồi đấy.” Lưu Tiên dựa vào cửa bếp, cầm đôi găng tay cao su vỗ bộp bộp, “Thái độ của cậu với Hứa Vi Vi không đúng. Nếu cậu thật tình không thích người ta, cứ nói thẳng. Sao lại hành hạ cô ấy chứ?”

Tô Chính bước đến sofa ngồi xuống, vuốt mặt: “Để tở yên tĩnh chút.”

“Được”, Lưu Tiên rút đôi găng tay, quay vào bếp, lát sau bê thức ăn Doãn Miêu vừa làm xong ra, dùng mũi chân đá Tô Chính, “Vậy những thứ này cậu có ăn không?”

“Không.” Tô Chính đứng dậy đi ra ngoài, “Tở đi tìm Vi Vi.”

Tề Khoan lắc đầu: “Đúng là bệnh thật rồi!”

Hứa Vi Vi không đi xa, cô vừa chạy đến vườn hoa đã bị Doãn Miêu giữ lại: “Cậu chậm lại chút, chạy gì vậy?”

Mặt Hứa Vi Vi đỏ bừng, nước mắt ứa đầy.

“Khóc là sao? Nếu là cậu thì mình đã quăng cái đĩa vào mặt Tô Chính!”

Doãn Miêu tức giận, “Làm như người ta thiếu nợ, phải đến hầu hạ ấy không bằng!”

Tô Chính chạy đến vừa kịp lúc nghe những lời này, cậu dừng bước, đi về phía hai người, “Vi Vi.”

“Cậu đến làm gì?” Doãn Miêu quay lại nhìn Tô Chính, chua chát: “Tụi tôi đã đi, cậu còn không tha sao?”

Tề Khoan không yên tâm về tính khí của Doãn Miêu, có cô ấy xen vào, Tô Chính và Hứa Vi Vi không thể nói chuyện được, nên cậu cũng chạy theo Tô Chính.

Nghe những lời của Doãn Miêu, cậu bước tới nắm lấy cổ tay Doãn Miêu: “Đi, đi.”

“Làm gì vậy, kéo nữa tôi hét lên đấy?”

Tề Khoan cố tình ra vẻ nghiêm trọng: “Đi nào, bà cô. Chạy đi như thế, nhà bếp suýt cháy rồi kìa!”

Hai người kéo nhau đi vào chung cư, để lại Tô Chính và Hứa Vi Vi.

Tô Chính thở dài: “Xin lỗi Vi Vi, thái độ của mình không tốt.”

“Tô Chính.” Vi Vi ngược lên, mắt đỏ như mắt thỏ, “Cậu có xem mình như bạn gái không?”

Tô Chính không trả lời.

“Cậu bảo muốn ở cùng mình. Mình không biết những cặp tình nhân khác như thế nào, nhưng chắc chắn là không giống chúng ta.”

Hứa Vi Vi đưa tay quệt má, nhưng nước mắt vẫn cứ không ngừng tuôn ra, “Bạn chung phòng với mình thường nói đùa, Tô Chính có phải bạn trai cậu không? Chưa từng thấy cậu ấy đi cùng cậu?”

Hứa Vi Vi nhìn Tô Chính: “Cậu chưa từng ở cạnh mình, không cùng mình học bài, không cùng mình dạo phố. Nếu mình không đi tìm cậu, chắc cậu cũng không nghĩ là có mình tồn tại, nhưng mình đi tìm cậu, cậu lại làm mình phải xấu hổ. Tô Chính, cậu không muốn gặp mình chút nào sao?”

Trong lòng Tô Chính cắn rứt không nguộc đầu lên nổi. Cậu không biết lúc đó mình bị sao nữa, ma xui quỷ khiến thế nào mà cậu nói với cô rằng muốn ở cùng cô, sau đó hối hận, trốn tránh cô. Cũng như Hứa Vi Vi đã nói, cậu không muốn gặp cô chút nào. Nhưng cậu chưa từng nghĩ thái độ của mình lại làm tổn thương cô đến thế.

“Vi Vi”, Tô Chính đưa tay lau nước mắt cho Vi Vi, “Xin lỗi, là mình không tốt.”

Bao nhiêu uất ức trong lòng Hứa Vi Vi bộc phát ra, khi cậu đưa tay lau nước mắt cho cô, cô ngã vào lòng cậu. Tay của Tô Chính khựng lại, rồi đặt lên vai cô, vỗ vỗ như an ủi một đứa trẻ.

Cuối tuần, Tả Tư về nhà, chỉ có Lưu Tiên, Tề Khoan và Doãn Miêu, ba người ngó ra cửa sổ xem.

“Được rồi, làm hòa rồi.” Tề Khoan đóng cửa sổ lại, “Thôi, đừng xem nữa, làm gì làm đi. Cảnh tiếp theo trẻ con không nên xem.”

Doãn Miêu hứ cậu ta rồi vào bếp, Tề Khoan phì cười nhưng cũng đi theo.
Hứa Vi Vi lấy hết can đảm ngược lên, đưa tay ôm lấy cổ Tô Chính, đặt môi mình lên môi cậu.
Cô hồi hộp, cả người run rẩy, dường như không đứng vững nữa, dựa hẳn vào Tô Chính.
Cậu cũng đặt tay vào eo cô, giống như đang ôm, nhưng lại có vẻ không phải vậy.

17. Chương 17: Làm Rõ Sự Thật

Sau ngày hôm đó, Hứa Vi Vi thường xuất hiện ở chỗ Tô Chính. Cô đến dọn dẹp nhà cửa, đem thức ăn đến, cũng có khi đến nấu ăn, có vẻ Tô Chính cũng âm thầm đồng ý. Khi Lưu Tiên nói là Vi Vi thường đến nên làm cho cô một chìa khóa dự phòng, cậu cũng không phản đối.

Cánh tay bị thương của Tô Chính cuối cùng cũng cắt bỏ thạch cao. Hứa Vi Vi cùng cậu đến bệnh viện kiểm tra, bác sỹ bảo đã khỏi, nhưng vẫn phải chú ý chăm sóc.

Thấy cậu khỏe mạnh trở lại, Hứa Vi Vi vui lắm: “Vết thương ở tay lành rồi, bây giờ cậu muốn làm gì nhất?”
“Về nhà tắm rửa.” Tô Chính có cảm giác không quen với cánh tay đã tự do.

Hai người quay về, Lưu Tiên và Tề Khoan đều đã đến trường, Tô Chính đi vào phòng tắm. Hứa Vi Vi dọn đồ cho cậu trong phòng ngủ, khi mở tủ quần áo, ánh mắt lại chạm phải cái hộp bánh nằm ở một góc.

Nói không tò mò là nói dối, cô thắc mắc không biết trong đó có thứ gì mà Tô Chính nâng niu như vậy. Cái hộp bánh tuy đẹp, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy các góc cũng đã mòn.

“Cậu làm gì vậy?” Ngoài cửa đột nhiên có tiếng nói lạnh lùng vang lên, khiến Hứa Vi Vi giật mình đóng cửa tủ quay người lại: “Mình... đang tìm đồ cho cậu.”

Cậu cúi trần nửa thân trên bước ra, tóc ướt đầm vẫn còn đang nhỏ nước, cả người tỏa ra sức hút hoang dại mà cô chưa từng thấy. Hứa Vi Vi đỏ mặt, đưa áo len trên tay cho cậu: “Đây...”

Cậu đón lấy mặc vào ngay, hình như không thấy tâm trạng của cô. Hứa Vi Vi ngược mắt lên. Sau lần cô chủ động hôn cậu, cậu cũng không hề đụng đến cô.

Phải nói là cậu chưa từng chủ động đụng đến cô. Mấy cô bạn cùng phòng rảnh rỗi thường lôi chuyện bạn trai ra kể, luôn là đàn ông đòi hỏi, con gái từ chối. Nhưng với Tô Chính, cậu chưa từng có những suy nghĩ như vậy.

Tô Chính quay lại nhìn Hứa Vi Vi còn đang bần thần: “Cậu không về trường sao?”

“Bây giờ mình về đây.”

“Ừ. Bây giờ vẫn còn sớm, mình khỏi đưa cậu về nhé.” Nói rồi cậu ra phòng khách ngồi xuống ghế, làm việc của mình.

Hứa Vi Vi đứng yên tại chỗ một lúc, rồi đi đến sau lưng cậu nói dụi dàng: “Tô Chính.”

Cậu ngược lên nhìn cô, “Sao vậy?”

“Cậu...” Cô cắn môi, có vẻ khó nói, “có thể ôm mình được không?”

Cậu ngăn người một lúc, cô cúi đầu không dám nhìn cậu. Nghe tiếng cậu đẩy ghế, cả người Hứa Vi Vi cứng đờ.

Tuy nhiên, cậu chỉ đưa tay ôm cô, vỗ vỗ lưng cô rồi buông ra. Nếu nói là một cái ôm, cũng chỉ như thăm hỏi bạn bè.

“Được rồi, đừng nghĩ lung tung nữa, cậu về đi.” Cậu vuốt tóc cô, “Không có gì thì đừng nghĩ lung tung.”

Cô thấy thất vọng, cũng có chút buồn. Mấy hôm nay, thái độ của cậu tốt hơn được một chút, tuy cái ôm lúc này có cũng như không, nhưng dù sao cũng là cậu chủ động ôm cô. Cô biết cậu chưa từng yêu ai, có lẽ vì thế chẳng? Dù sao thì cô cũng quyết định hỏi: “Tô Chính... Lễ Tình nhân cậu có ở cùng mình không?”

Tô Chính ngẩn người. Phải rồi, sắp đến lễ Tình nhân. “Để xem hôm đó có bận không, nếu không bạn sẽ đi với cậu.”

Tuy cậu không hứa, cô vẫn vui, quyết định phải chủ động hơn, thế là cô nhón chân hôn nhẹ vào má cậu rồi mới về.

Tô Chính sờ má, không quen hoặc có thể nói là cậu không thích như vậy. Cô đi một lúc rồi mà cậu vẫn chưa thể tập trung làm việc, cuối cùng đành đẩy bàn ra, tắt máy tính, ngồi thần thờ trên ghế. Chỉ có cậu mới biết, thật ra cậu không bận lắm. Nếu muốn ở cùng cô, cậu vẫn có thể sắp xếp thời gian. Nhưng cậu không muốn.

Cậu không muốn tiếp tục cùng cô nữa. Tô Chính suy nghĩ thật kỹ hạ quyết tâm, cắn rứt lâu dài chỉ bằng đau một lúc. Tuy như vậy sẽ làm tổn thương Hứa Vi Vi, nhưng vẫn tốt hơn lừa gạt cô. Dứt khoát sớm một chút, vết thương sẽ mau lành hơn.

Lúc từ bệnh viện về nhà tắm rửa thì không có nước nóng, Tô Chính đành tắm nước lạnh, ai ngờ tối đó cậu lại sốt, mắt hoa lên, sờ trán cũng không cảm nhận được gì, chỉ thấy cả người không có sức, cổ họng khô rang.

Tình trạng của cậu khiến Tề Khoan lo lắng, đưa tay sờ trán cậu rồi kêu lên thảng thốt: “Trời đất, nóng vậy! Này, cậu định tự nấu chín hả?”

“Có thuốc hạ sốt không?” Lưu Tiên bước qua thử sờ vào trán cậu cũng giật mình, quay đi tìm được một đồng thuốc lợn xộn.

Tề Khoan ngăn lại: “Thôi khỏi, đồng thuốc đó từ hồi nào rồi không biết, có khi uống vào lại bệnh thêm. Cậu ấy sốt cao, đưa đến bệnh viện đi.”

“Có cần gọi điện thoại cho Vi Vi không?”

“Tối rồi còn gọi cho cậu ấy làm gì? Ngày mai hãy cho cậu ấy biết. Gọi điện thoại cho chị Trữ Mặc, chị ấy làm ở bệnh viện, có chuyện gì còn giúp được.”

Trữ Mặc bị gọi dậy lúc đang ngủ, nghe nói Tô Chính bệnh thì tỉnh ngay, vội vàng đến bệnh viện thì thấy Tô Chính đang được truyền dịch.

Tề Khoan đi qua đi lại trên hành lang bệnh viện, nhìn thấy cô thì thở phào nhẹ nhõm: “Chị đến rồi à.”

Trữ Mặc vội hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì nghiêm trọng không?”

“Không, không.” Tề Khoan ngại ngần, “Tụi em đi vội quá nên không đem đủ tiền.”

Trữ Mặc thở dài, lấy hóa đơn từ tay cậu: “Được rồi, chuyện còn lại để chị.

Tụi em về ngủ đi, ngày mai còn phải đi học.”

Tề Khoan và Lưu Tiên định ở lại thêm, nhưng thấy quả thật không cần đến họ nữa, nên nghe lời Trữ Mặc về nhà.

Tô Chính sốt cao đến nỗi không còn sức lực, nhưng vẫn tỉnh táo. Trữ Mặc nhẹ nhàng bước vào phòng bệnh, không định đánh thức cậu, nhưng cậu không hề ngủ, nhìn cô: “Các cậu ấy gọi chị đến à?”

“Ừ.” Cô bước tới bên cậu, đưa tay sờ trán, “Vẫn giống như lúc nhỏ, khiến mọi người phải lo lắng.”

Tô Chính cười, môi khô khốc: “Em cũng không muốn.”

Trữ Mặc cầm bình đi lấy nước nóng, rót một ít vào ly cho nguội bớt rồi đưa cậu uống: “Sao tự nhiên lại sốt?”

“Buổi chiều đi gỡ thạch cao về tắm nước lạnh.”

Trữ Mặc trách: “Thời tiết thế này sao lại tắm nước lạnh, không biết chăm sóc bản thân gì hết.”

Khi cho cậu uống nước, cô dựa người sát vào cậu, cơ thể ấm áp và mùi hương quen thuộc khiến cậu ngây ngất. Cậu không thể dối mình, cậu vẫn yêu cô say đắm.

Tô Chính lắc đầu tỏ ý không muốn uống nữa, Trữ Mặc đứng dậy đi cắt ly nước. Cậu bỗng thấy cô đơn, muốn đưa tay nắm lấy tay cô, nhưng lại nắm chặt tay mình.

Cô từng nói, trước đó họ đã đi sai đường, bây giờ mới là con đường đúng mà họ nên đi, mới là cuộc sống mà cô muốn. Nếu đã vậy, tại sao lại để tình cảm của cậu gây phiền hà cho cô? Cô nói hai người làm chị em tốt hơn. Ít nhất cậu có thể ở bên cạnh cô, chứ không đến nỗi phải chia xa. Nhưng nếu vậy, cậu sẽ đau khổ hơn.

Trữ Mặc đã hỏi bác sỹ, Tô Chính không cần nằm viện, chỉ cần uống thuốc vài hôm sẽ khỏi. Lúc này cũng đã tờ mờ sáng, hai người cùng rời bệnh viện.

Tô Chính đứng trước cổng chờ: “Hay là đến chỗ em đi. Nếu chị đưa em về, chị về một mình, em cũng không yên tâm.”

“Chỗ mấy cậu con trai ở, chị đến cũng không tiện.”

Trữ Mặc do dự một lúc, “Hay là đến nhà chị đi.”

Cậu không phản đối. Hai người về đến nhà Trữ Mặc, cậu uống thuốc xong rồi nằm nghỉ. Trữ Mặc đi mở tủ lấy thêm chăn nệm chuẩn bị trải xuống đất.

Tô Chính thấy vậy thì nhੌm dậy: “Chị làm gì thế?”

Trữ Mặc không ngược lên: “Nhà hơi nhỏ, không có sofa, ngủ tạm ở đây.”

Tô Chính mở chăn bước xuống giường: “Chị ngủ trên giường, em ngủ dưới sàn.”

“Cậu là người bệnh, đừng tranh với chị.” Trữ Mặc mặc Tô Chính, dọn chỗ ngủ.

Cậu dứt khoát lôi cô đứng dậy: “Trời lạnh thế này, nếu chị ngủ dưới sàn sẽ bệnh giống em mất.”

Cô đẩy cậu ra: “Được rồi, cậu cũng biết dưới đất lạnh, cậu còn đang sốt thì sao để cậu ngủ dưới sàn được?”

Cậu không nói gì thêm, hất đồng chăn mền cô vừa bày ra, kéo cô lên giường rồi tung chăn đắp cả hai: “Ngủ đi.”

Cô không ngờ cậu làm như vậy, muốn đẩy cậu ra.

Cảm nhận được ý định của cô, tay cậu siết chặt hơn, không để cô thoát ra. Phút chốc hình như có một sợi dây vô hình thắt chặt lấy tim cậu, khiến cậu khó thở.

Cậu cứ muốn ôm lấy cô không rời.

Trữ Mặc biết cậu không cứng rắn như có thể hiện, nhưng có thể nghe được tiếng tim cậu đập dữ dội.

“Ngủ đi”, cậu thì thầm mệt mỏi, “Bây giờ em không còn chút sức lực nào, nếu chị ngoan ngoãn ngủ thì em sẽ thả tay ra, có được không?”

Trữ Mặc nắm chặt hai tay chèn vào giữa hai người, nghe vậy thì trả lời: “Ừ.” Cậu từ từ nới lỏng vòng tay.

Trữ Mặc quay lại, cuộn mình trong chăn. Cô cảm nhận được Tô Chính nhੌm dậy tắt đèn rồi nằm xuống.

Căn phòng chìm vào bóng tối.

Cô biết là cậu vẫn đang lặng lẽ nhìn cô từ phía sau. Vòng tay cậu dường như vẫn còn đấy. Khóe mắt cô cay cay.

Trong bóng tối, tay cậu lại vòng qua, ôm lấy cô. Trữ Mặc giật mình, nhưng chỉ có vậy. Phía sau là tiếng thở đều của cậu, hình như cậu quá mệt mỏi nên đã chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ Hai, Tề Khoan kể cho Hứa Vi Vi nghe chuyện Tô Chính bị bệnh.

Hứa Vi Vi chẳng màng đến việc lên lớp, xin nghỉ phép để chăm sóc Tô Chính. Khi cô đến văn phòng của họ thì Tô Chính đã uống thuốc, ngủ say mất rồi.

Tối qua nằm cạnh Trữ Mặc, cậu không ngủ được, lặng lẽ ngắm cô cả đêm. Đợi cô ngủ, cậu nhẹ nhàng ôm cô. Bây giờ, cậu không thể chống chọi với thuốc men và mệt mỏi nên ngủ rất say.

Hứa Vi Vi ngắm gương mặt đang ngủ của Tô Chính.

Cô thích cậu bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có thể ở bên cạnh cậu, cô vẫn nghĩ đây không phải là sự thật.

Tô Chính thường được con gái thích, không ít người yêu thầm, nhưng cậu luôn tỏ ra lạnh nhạt với phái nữ.

Hứa Vi Vi ngắm cậu một lúc, bất giác đưa tay sờ má cậu.

Tô Chính đang mơ. Trong giấc mơ, Trữ Mặc nằm cạnh cậu, không hiểu sao cô thức dậy, ngược nhìn cậu, đưa tay dịu dàng sờ má cậu, ánh mắt cô khiến cậu xao xuyến. Cậu chỉ thấy như trong đầu bùng nổ, nắm lấy tay cô kéo vào lòng mình, tìm môi cô rồi hôn lên đó.

Những nhung nhớ kìm nén bao lâu nay như trút hết qua nụ hôn. Cậu ôm chặt lấy cô, còn cô ngoan ngoãn vâng theo. Lúc đầu cô còn hơi ngại ngùng sau đó thì hòa cùng cơn mê của cậu, đáp lại cậu rất nồng nhiệt.

Tô Chính chỉ cảm thấy cả người nóng ran, không thể kiểm soát được bản thân.

Hứa Vi Vi vừa vui mừng vừa sợ sệt. Cô không hiểu sao Tô Chính lại đột nhiên ôm lấy cô, hôn cô đắm đuối.

Cậu rời khỏi bờ môi cô, cởi cúc áo hôn lên ngực cô, luồn tay xuống sâu hơn. Chưa từng bị kích thích như vậy, cả người cô oằn lên, vội nắm lấy tóc Tô Chính khẽ kêu: “Tô Chính...”

Tiếng kêu tuy nhỏ, nhưng giống như một chậu nước lạnh tạt vào mặt, khiến cậu khựng lại, rõ ràng không phải tiếng Trữ Mặc.

Cậu mở mắt, đầu óc tỉnh táo hẳn, trong lòng cậu quả thật có một cô gái, nhưng là Hứa Vi Vi. Cậu ngạc nhiên vội vã buông cô ra rồi lùi lại, ngã xuống sàn, đụng phải cạnh bàn. Ly bình trên bàn rơi xuống đất loảng xoảng.

Hứa Vi Vi từ từ mở mắt, lại nhìn thấy Tô Chính hoảng loạn ngồi dưới sàn nhìn cô. Cô nhận ra được điều đó nên vội đứng lên. Trên ngực cô vẫn còn vết môi cậu để lại ánh mắt chạm phải dấu vết đó, cậu cảm thấy hối hận, thậm chí giận dữ.

Hứa Vi Vi hiểu rõ những cảm xúc ấy trong ánh mắt cậu, sắc mặt trở nên trắng bệch. Cả người cô run rẩy, không biết là tuyệt vọng, tức giận, hay xấu hổ. Cô hấp tấp chỉnh sửa quần áo, không nhìn đến Tô Chính, vội vã rời khỏi phòng, đóng sầm cửa lại.

Tô Chính thở dốc, dần dần bình tĩnh lại. Cậu biết lần này đã làm tổn thương Hứa Vi Vi sâu sắc. Không cần phải nói gì, phản ứng của cậu lúc mê sảng là thể hiện rõ ràng nhất. Chỉ cần nhìn thấy thái độ lúc cậu phát hiện người trong vòng tay mình không phải là người trong mơ, thật chẳng khác nào đâm dao vào tim cô.

Tô Chính tỉnh táo lại, gọi điện thoại cho Doãn Miêu, nhờ cô chăm sóc Hứa Vi Vi.

Doãn Miêu thấy lạ, muốn hỏi tiếp, nhưng Tô Chính đã tắt điện thoại làm cô tức phát điên.

Doãn Miêu gọi điện cho Hứa Vi Vi, nhưng Vi Vi không nghe máy. Doãn Miêu vội đến ký túc xá tìm, thấy Hứa Vi Vi ở đó, đang cuộn người trong chăn khóc như mưa.

Doãn Miêu hỏi thế nào cô cũng không nói, Doãn Miêu muốn tìm Tô Chính hỏi cho ra nhẽ, nhưng Hứa Vi Vi ngăn lại.

Hứa Vi Vi đã hiểu ra. Khi Tô Chính nói với cô rằng cậu đã có người con gái khác và đến giờ vẫn yêu cô gái ấy, cô hiểu, thật ra tất cả sự dịu dàng và nồng nhiệt cậu chỉ dành cho cô gái trong giấc mơ của cậu mà thôi.

Nhưng Tô Chính không nói rõ, khiến cô vẫn hy vọng, càng yêu cậu say đắm hơn. Rồi đột nhiên cậu giáng cho cô một búa, hóa ra tất cả hạnh phúc đều do cô tự thù dệt, tất cả niềm vui đều là ảo ảnh, thứ cô muốn mãi mãi cũng không có. Điều này khiến cô lại nhớ đến cái hộp bánh trong tủ áo.

Doãn Miêu khuyên can Hứa Vi Vi cả buổi, nhưng cô vẫn như đang ở đâu đâu, bỗng nhiên thức tỉnh, quay sang nhìn cô: “Được rồi, mình không sao mà.”

“Cậu và Tô Chính có chuyện gì?”

Hứa Vi Vi nói cho qua chuyện: “Tội mình gây vài câu, mình giận quá nên bỏ đi.”

Doãn Miêu không nghi ngờ: “Hai cậu thật là...? Mình không hiểu Tô Chính có gì hay mà cậu cứ bám lấy cậu ấy?” Phải, điều đó chính cô cũng không hiểu.

Hứa Vi Vi cúi đầu cười đau khổ.

Hứa Vi Vi đến chỗ Tô Chính khi cậu tới bệnh viện truyền dịch. Cô có chìa khóa nên dễ dàng vào được bên trong. Phòng Tô Chính không khóa, tủ quần áo cũng không khóa, hộp bánh ấy vẫn nằm yên ở góc tủ.

Trong phòng chỉ có mình cô, nhưng cô lại cảm thấy hồi hộp. Tim cô đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài.

Cô vội trấn an bản thân, tay run rẩy cầm lấy chiếc hộp, ngồi xuống giường, mở ra.

Hộp rất nhẹ, trong đó cũng không có nhiều thứ như cô tưởng, chỉ có một xấp hình... Trữ Mặc tươi cười, Trữ Mặc tức giận, Trữ Mặc ngái ngủ, Trữ Mặc ngồi trên ghế xem tivi, Trữ Mặc nấu ăn trong bếp.

Cô xem từng tấm, tất cả chỉ có một người. Càng xem cô càng không thể tin vào mắt mình, càng xem cô càng thấy tức giận.

Cô nghĩ lại mọi chuyện, ánh mắt cậu nhìn Trữ Mặc, sự chăm sóc chu đáo của cậu dành cho Trữ Mặc. Cậu luôn đặt Trữ Mặc ở vị trí đầu tiên, như thể trong mắt cậu chưa từng có ai. Nếu đã vậy sao cậu còn muốn ở bên cô? Vì sao?

Hứa Vi Vi đặt chiếc hộp vào lại chỗ cũ.

Tô Chính tưởng rằng sau việc đó, Hứa Vi Vi sẽ không đến gặp cậu nữa.

Nhưng Tô Chính không ngờ vừa về đến nhà đã thấy Hứa Vi Vi ở đó, lặng lẽ nấu cơm trong bếp, vẫn như lúc trước, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lưu Tiên và Tề Khoan vẫn chưa về. Tô Chính nhìn quanh nhà, bước đến cửa bếp, Hứa Vi Vi quay lại nhìn cậu cười dịu dàng: “Mình nấu cháo, lát nữa cậu ăn rồi uống thuốc.”

Cậu im lặng một lúc lâu: “Vi Vi, mình muốn nói chuyện với cậu.”

“Đúng lúc mình cũng có chuyện muốn nói với cậu.”

Hứa Vi Vi cởi tạp dề đặt lên bàn, Tô Chính không nhìn thấy cô đang nắm chặt tay khiến chiếc tạp dề nhăn nhúm lại, sau khi cô lấy tay ta, nó mới từ từ giãn các vết nhăn.

“Vào phòng rồi nói.” Hứa Vi Vi quay người bước vào phòng Tô Chính, cậu cũng đi theo. Cậu đã quyết tâm không dây dưa nữa mà phải chia tay với cô. Sau khi xảy ra chuyện đó, cậu nghĩ mình phải nói rõ mọi chuyện: “Vi Vi...”

Đột nhiên cô ào tới, ôm chặt lấy cậu. Tô Chính ngẩn người. Cô ngược lên nhìn cậu rồi lùi lại một bước, bắt đầu cởi áo ra.

“Vi Vi cậu làm gì vậy?” Cậu bước tới ngăn lại, nhưng hai tay cô cuốn chặt lấy cổ cậu rồi ngược lên nhìn. Cơ thể thiếu nữ có một sức hút khó cưỡng, làn da mịn màng phản chiếu dưới ánh nắng khiến cậu không dám nhìn thẳng vào cô.

“Tô Chính”, cô thì thào vào tai cậu “Yêu mình đi”. Hai tay cậu vẫn duỗi thẳng, không có phản ứng gì. Trong khoảnh khắc, cậu quay đầu đi, kéo áo cô lên: “Xin lỗi...”

Nước mắt của Hứa Vi Vi ứa ra từng giọt.

“Xin lỗi.” Cậu sửa lại áo cho cô xong mới quay lại nhìn cô, “Vi Vi, chúng ta chia tay đi.”

Nước mắt cô rơi càng nhiều hơn: “Vì sao chứ?”

“Mình không thể lừa dối bản thân, trong lòng mình không có cậu. Mình cũng không muốn lừa dối cậu, như thế sẽ tổn thương cậu nhiều hơn.”

“Mình đồng ý để cậu lừa dối.” Hứa Vi Vi cuối cùng không kiềm chế được nữa thổn thức: “Mình thà để cậu tiếp tục lừa dối.”

Ngực Tô Chính đau nhói, cậu lau nước mắt cho cô: “Xin lỗi.”

“Hai người không thể ở bên nhau, không thể ở bên nhau đâu!” Hứa Vi Vi nắm lấy tay cậu, “Chị ấy lớn hơn cậu. Trong mắt chị ấy, cậu chỉ là một đứa trẻ? Cho dù cậu có thích chị ấy thế nào, chị ấy cũng không đáp lại. Cuộc sống của cậu và chị ấy hoàn toàn khác nhau?”

Tô Chính không cảm thấy ngạc nhiên: “Cậu biết rồi sao?”

Hứa Vi Vi khóc: “Tô Chính, có thể tiếp tục với mình không? Có lẽ ngày nào đó cậu sẽ quên chị ấy, chị ấy sẽ không ở bên cậu đâu, sao cậu lại hồ đồ như vậy?”

Tô Chính lau nước mắt cho cô, vẫn là câu nói khiến cô tuyệt vọng: “Xin lỗi.” Cô dựa vào người cậu, không biết khóc bao lâu, chắc là nước mắt cũng cạn, không khóc nổi nữa. Cuối cùng, cô bình tĩnh rời khỏi vòng tay cậu, để lại chìa khóa nhà rồi đi khỏi.

Tô Chính ngồi một mình trong căn phòng trống, đến khi Doãn Miêu gọi điện thoại tới: “Tô Chính? Đờ khốn! Vi Vi yêu cậu như vậy, sao cậu nỡ làm cậu ấy đau khổ? Có phải cậu bị mất trí rồi không? Đi đâu tìm được một cô gái như vậy chứ? Cậu muốn chia tay cậu ấy, cậu ấy có lỗi gì? Đàn ông các người không có ai tử tế cả!”

Bên cạnh hình như có tiếng của Tề Khoan. Lại nghe tiếng Doãn Miêu quay lại mắng Tề Khoan.

Tô Chính đặt điện thoại xuống, lấy một liều thuốc.

Không đến 10 giây sau, điện thoại lại reo, tiếng Doãn Miêu giận dữ: “Cậu còn dám tắt điện thoại à? Tô Chính ...”

“Doãn Miêu”, Tô Chính cắt ngang lời Doãn Miêu, “Là do tôi có lỗi với Vi Vi. Tôi chia tay với cô ấy chỉ vì muốn tốt cho cô ấy. Tôi không yêu cô ấy, cũng không muốn lừa dối cô ấy. Đúng là cô ấy đã rất tốt với tôi. Cậu là bạn tốt của cô ấy, hãy an ủi cô ấy.”

Có lẽ là do giọng điệu bình tĩnh của cậu đã dập tắt được cơn giận dữ của Doãn Miêu, đầu bên kia im lặng rất lâu, rồi ngắt điện thoại.

Trữ Mặc vừa tan ca, Lâm Nghiêm hẹn cô tối nay đến nhà anh ăn cơm. Cô vừa vào phòng thay quần áo thì nhận được một tin nhắn của Hứa Vi Vi gửi: Em và Tô Chính chia tay rồi. Cô lập tức gọi lại, Hứa Vi Vi đã tắt máy. Cô gọi cho Tô Chính, cũng tắt máy. Cô suy nghĩ một lúc, gọi điện cho Lâm Nghiêm bảo mình đến muộn đến chỗ Tô Chính.

18. Chương 18: Cha Mẹ Phản Đối

Tô Chính vừa thấy day dứt, vừa thấy nhẹ nhõm. Cậu ngồi một lúc trong phòng, tìm được nửa chai rượu của Lưu Tiên và Tề Khoan bỏ lại và nốc cạn.

Vị rượu cay nồng khiến cậu bị sặc, rất khó chịu, nhưng lại có cảm giác thích thú. Cậu thuận tay tìm một chai chưa khui, uống tiếp.

Uống rượu vừa nhiều vừa nhanh, tâm trạng trống rỗng, khiến rượu tác động mạnh tới đầu óc. Tô Chính thấy chóng mặt, cảnh tượng trước mắt bắt đầu dao động, cậu muốn ngồi xuống, đưa tay bám vào cạnh bàn nhưng lại hệt vào khoảng không, té nhào xuống đất.

Trữ Mặc gõ cửa, trong nhà không nghe động tĩnh gì, tiếp đến lại nghe thấy những tiếng loảng xoảng. Cô lấy chìa khóa mở cửa thì thấy Tô Chính ngồi dưới đất, bên cạnh là hai chai vỡ, cả nhà nồng nặc mùi rượu.

Trữ Mặc tức giận: “Giải rồi đấy, bây giờ còn biết mượn rượu giải sầu.”

Cô đỡ cậu dậy. Tô Chính để mặc cô muốn làm gì làm, theo cô vào phòng, tuy cậu đã say lảo đảo, nhưng vẫn nhận thức mọi việc rõ ràng.

Cô dịu cậu ngồi xuống giường: “Sao tự đứng lại chia tay với Hứa Vi Vi?”

Cậu nhìn cô: “Chị không hiểu sao?”

“Tô Chính, đừng trẻ con nữa. Yêu nhau cãi cọ là bình thường, cứ cãi nhau là đòi chia tay thì chỉ làm tổn thương nhau...”

“Nếu đã vậy, ban đầu sao chị lại dứt khoát đòi chia tay với em?” Cậu nhìn cô, “Trữ Mặc, chị nhẫn tâm thật. Chị không cần em, còn muốn đẩy em cho người khác thì chị mới yên tâm sao?”

Cô không nói nên lời: “Tô Chính, em say rồi.”

Cậu cắt ngang lời cô, “Chị hỏi em sao lại chia tay với Hứa Vi Vi, em nói cho chị biết, là vì chị. Vì cuối cùng em cũng chỉ yêu có mình chị. Em không thể gạt mình, cũng không thể gạt cô ấy, nên mới chia tay.”

Lời cậu như búa đánh ngã cô, cô lùi lại một bước nhìn cậu.

“Chị nói đây mới là cuộc sống chị muốn, nên em để chị đi.” Cậu che mặt, không để cô nhìn thấy những giọt nước mắt đang rơi, “Em thích chị như vậy, sao lại có thể nhìn chị ở cạnh người khác, ...”

“Tiểu Chính...” Khóe mắt của Trữ Mặc cũng đã nhòe đi, cô đến kéo tay cậu, “Đừng khóc.”

Cô chưa từng nhìn thấy cậu như vậy. Cho dù là lúc ba mẹ cậu ly hôn, cậu cũng tỏ vẻ cứng rắn, nhưng giờ đây cậu lại khóc vì cô, trong lòng Trữ Mặc như bị kim đâm.

“Mặc Mặc...” Cậu nhìn cô, ghen ngào lên tiếng, “Em yêu Mặc Mặc.”

Trữ Mặc nhắm mắt, cố kìm nén cảm xúc.

Những kìm nén và né tránh bấy lâu đều tan tành trong giây phút đó. Tô Chính ôm lấy Trữ Mặc hôn điên dại khiến cô không thở được. Cậu không cho cô kịp phản ứng, điên dại chiếm hữu cô. Cảm giác đau đớn và mê cuồng khiến cô cắn chặt vai cậu, nhưng cậu không thấy đau. Cậu vẫn ghì chặt cô như mất trí. Cô thật sự đã thuộc về cậu, bây giờ cô đã là của cậu.

Suy nghĩ này khiến cậu dần tỉnh tâm lại. Cậu cúi xuống hôn cô nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cảm giác mê cuồng bùng phát dữ dội hơn, cuốn cả hai vào bóng tối sâu thẳm...

Trời cũng đã tối, Trữ Mặc vẫn chưa đến, Lâm Nghiêm bắt đầu bồn chồn.

Bà Lâm nhìn đồng hồ trên tường: “Hay là con gọi điện thoại cho con bé đi?” Lâm Nghiêm cầm điện thoại gọi, chuông reo nhưng không có ai nghe máy.

Anh đứng ngồi không yên, cầm lấy áo khoác ra ngoài: “Con đi xem thử.”

Vừa ra khỏi nhà thì Lâm Nghiêm đã không thể giấu được tâm trạng căng thẳng, gọi điện thoại cho Trữ Mặc liên tục. Không biết vì sao, anh cứ thấy bất an.

Trữ Mặc vẫn không nghe điện thoại, anh gọi đến nhà họ Trần. Nghe giọng của ông bà Trần thì biết Trữ Mặc không có nhà, anh không muốn làm họ lo lắng nên nói vài câu rồi thôi, không nhắc chuyện gì khác.

Sau đó, anh đến bệnh viện, ở đó cũng nói cô đã về. Anh đón xe đến nhà Trữ Mặc, trong nhà tối đen như mực, rõ ràng không có ai. Không biết có xảy ra chuyện gì không? Đang cảm thấy lo lắng sợ hãi thì lại gọi được cho Trữ Mặc, anh thở phào nhẹ nhõm: “Trữ Mặc, em ở đâu? Sao không nghe điện thoại?”

Bên kia im lặng một lúc mới có người trả lời: “Chị ấy ở với em.”

Là tiếng đàn ông, Lâm Nghiêm thù người, lập tức nhớ lại là tiếng của Tô Chính: “Tô Chính hả?”

“Vâng”. Cậu nói ngắn gọn, “Có chuyện gì mai rồi nói.” Nói xong cậu tắt máy.

Lâm Nghiêm cầm điện thoại đứng lặng, cảm thấy có gì kỳ lạ, nhưng không biết là chuyện gì. Nhưng biết Trữ Mặc không sao, anh cũng yên tâm.

Tô Chính tắt điện thoại. Trữ Mặc nằm quay lưng lại phía cậu, người lạnh như đá. Cậu ôm cô và cả cái chăn vào lòng, vùi đầu vào chăn hôn cô. Cậu đã tỉnh rượu hẳn, cậu không hối hận vì đã chiếm hữu cô, nhưng cậu không biết cô nghĩ gì. Cho dù thế nào, nếu đã đến nước này, cậu cũng không thể buông tay nữa.

Cậu không muốn cô suy nghĩ lung tung, nghĩ những chuyện khiến cô khó xử hoặc đau khổ.

Nụ hôn say đắm khiến hơi thở của Trữ Mặc gấp gáp. Cậu không thể kiểm soát bản thân, lại rơi vào cơn mê cuồng, lúc này thế gian chỉ có hai người...

Tô Chính đã ngủ say, Trữ Mặc rời khỏi nơi đó như bỏ trốn. Cô không muốn về nhà, cũng không muốn đến chỗ ba mẹ. Đầu óc cô như hoảng loạn. Mọi việc sao lại đến mức độ này kia chứ?...

Lúc Trữ Mặc ý thức mọi chuyện được thì đã đến chỗ Lý Diệp. Khương Túc vẫn chưa về, Lý Diệp ở nhà trông con, vừa mở cửa nhìn thấy bộ dạng của Trữ Mặc thì hết hoảng: “Cậu sao vậy?”

Cô đưa Trữ Mặc vào nhà ngồi xuống sofa, rót ột ly nước nóng: “Mặc Mặc, cậu không sao chứ?”

Trữ Mặc ngược lên nhìn cô không nói nên lời.

Lý Diệp nhìn cô một lúc: “Cậu và Tô Chính ...?”

Trữ Mặc gật đầu.

Lý Diệp thở dài: “Mình phải nói gì với cậu đây.”

Căn nhà rơi vào im lặng. Tiểu Khương vẫn mê mải chơi đồ chơi, hoàn toàn hồn nhiên. Lý Diệp hít thật sâu: “Cậu tính sao?”

“Mình không biết...”

“Cậu giải quyết chuyện của cậu và Tô Chính thế nào?” Lý Diệp nói thẳng vào vấn đề, “Cậu thật tình định chung sống với thằng nhóc đó sao? Nhà cậu đồng ý không? Nhà Tô Chính nghĩ thế nào?”

Trữ Mặc hít một hơi thật sâu: “Cho dù thế nào, mình cũng sẽ chia tay với Lâm Nghiêm.” Cô cúi đầu, “Mình không thể bắt cả hai tay!”

“Cậu đừng nghĩ lung tung, tình huống này khác!”

Lý Diệp nắm tay Trữ Mặc, “Mặc Mặc, cậu bình tĩnh lại đi. Cậu nên chia tay với Tô Chính chứ không phải Lâm Nghiêm.”

“Hiện giờ, cậu cần hôn nhân. Tô Chính cũng có ngày trưởng thành, nhưng cậu chờ nổi không? Năm nay cậu bao nhiêu rồi? Cậu chờ thêm bốn năm, đến khi cậu ta tốt nghiệp đi làm, cậu dám đảm bảo đến lúc đó cậu ta còn yêu cậu không? Làm sao cậu biết Tô Chính sẽ không như Điền Tuấn? Trên đời này khó tin nhất chính là lòng người.” Lời của Lý Diệp chua chát, nhưng đều vì muốn tốt cho cô. “Chuyện với Tô Chính, cậu xem như quên đi thôi.”

Trữ Mặc cúi đầu ôm mặt không nói. Cô biết Lý Diệp chỉ muốn tốt cho cô, nhưng về chuyện của Lâm Nghiêm, cô không thể giả vờ như không có gì để tiếp tục ở bên anh.

Việc bất thường ngày hôm đó khiến Lâm Nghiêm mang trong lòng một thắc mắc lớn, Trữ Mặc cũng không giải thích câu nào. Anh có gọi điện thoại cho cô, cô nói rất bận, có chuyện gì đợi gặp rồi nói.

Lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Trữ Mặc biết là anh gọi nhưng lại không nghe máy, mà là Tô Chính nghe điện thoại... Lâm Nghiêm lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ đó, anh chỉ cảm thấy hoang mang. Trữ Mặc và Tô Chính cách nhau nhiều tuổi như vậy, hai nhà lại có quan hệ thân thiết. Không thể nào, chắc là xảy ra chuyện gì thôi.

Mấy hôm nay bà Lâm cũng không vui. Ông bà mời Trữ Mặc đến ăn cơm, cô đã đồng ý nhưng đột ngột thay đổi, sau đó cũng không gọi điện đến xin lỗi hay giải thích, đây không phải là cách hành xử bình thường của

Trữ Mặc. Bà cần nhằn với ông Lâm. Ông Lâm gạt đi: “Ai chẳng có lúc bận rộn chứ? Con bé không phải người như vậy, chắc là đã xảy ra chuyện gì. Đợi một thời gian nữa thì nó sẽ nói thôi.”

Không muốn nghe ông nói, bà bực bội mở tivi. Trên tivi có đưa tin, hôm sau là lễ Tình nhân, cả thành phố đều có tổ chức sự kiện, tiệm bán hoa rất đắt hàng.

Lâm Nghiêm xem lịch, cũng nghĩ đến chuyện hôm sau là lễ Tình nhân. Anh suy nghĩ rồi gọi điện cho Trữ Mặc, hẹn cô tối hôm sau đi ăn.

“Tối nay đi.” Giọng của Trữ Mặc trong điện thoại có vẻ lạnh lùng, “Tối nay tan ca, gặp ở quán ăn gần nhà em. Em có việc muốn nói với anh.”

Quán ăn này Trữ Mặc và Lâm Nghiêm đã đến vài lần, cô rất thích các món ăn ở đây. Lâm Nghiêm cũng biết sở thích của cô, đến đó trước gọi món rồi ngồi chờ.

Trời trở lạnh. Lâm Nghiêm nhìn qua cửa kính. Còn chưa tới 6 giờ, trời bắt đầu tối, mây đen kéo đến nhiều hơn, không biết sắp có mưa hay tuyết rơi. Anh cảm thấy không yên tâm, định gọi điện cho cô, vừa ngược lên nhìn đã thấy cô bước xuống taxi.

Cô mặc áo khoác dài màu trắng, mái tóc mềm mại buông lơi, không biết có phải do màu áo cô mặc mà anh thấy gương mặt cô trắng bệch như không còn chút máu.

Cô bước thẳng tới chỗ Lâm Nghiêm, ngồi xuống.

“Em đến muộn một chút.”

“Là do anh đến sớm.” Anh vội nói, “Sắc mặt em sao tệ vậy? Mấy hôm nay bệnh sao?”

Trữ Mặc lắc đầu.

“Uống chút gì cho ấm người lên đã, anh gọi món rồi. Lát nữa ăn xong đến nhà anh đi, mấy hôm nay mẹ anh cứ thất lạc. Hôm đó em không đến nhà anh ăn cơm, mẹ hơi không vui.”

Trữ Mặc vẫn đang cúi đầu, nghe anh nói bỗng nhiên ngược lên nhìn anh: “Lâm Nghiêm, chúng ta chia tay đi.”

Anh đang rót trà cho cô, lập tức đặt bình trà xuống, nhìn cô dò xét rồi bật cười: “Được rồi, được rồi, anh thừa nhận bị em gạt rồi. Em định đùa à?”

Cô không cười, ánh mắt u buồn, yên lặng nhìn anh.

Anh từ từ thu lại nụ cười, có vẻ như cô không nói đùa: “Vì sao?”

“Là do em có lỗi với anh. Chúng ta chia tay đi.”

Nói xong hai câu này, cô đứng dậy, “Xin lỗi, em đi trước đây.”

Cũng vội vã như khi đến, cô vẫy một chiếc taxi rồi lên xe đi ngay. Từ lúc cô nói chia tay anh đến lúc đi, chưa quá 5 phút.

Lâm Nghiêm cảm thấy bất ngờ và thất lạc. Rõ ràng không có chuyện gì, sao tự nhiên lại đòi chia tay?

Cô chỉ nói là có lỗi với anh.

Lâm Nghiêm chạy ra ngoài, ngăn chiếc taxi lại.

“Trữ Mặc.” Anh xin lỗi người tài xế đang bực bội vì bị chặn lại rồi trả tiền xe, kéo tay cô ra, “Đã xảy ra chuyện gì, sao em lại đột ngột như vậy?”

Trữ Mặc không phản kháng, theo anh xuống xe, chỉ quay mặt đi hướng khác. Gió thổi từng cơn rất lạnh, trời bắt đầu lác rắc vài bông tuyết tan ngay khi vừa chạm đất.

“Anh còn nhớ em đã từng nói em yêu một người không?” Cô mở lời.

“Ừ.” Anh bỏ tay ra.

“Em không quên được người đó. Em cũng thử ở bên cạnh anh, em cũng cố gắng để có thể ở cùng anh, nhưng người đó đã quay lại. Em thấy những cố gắng của em đều vô ích, em vẫn yêu người ấy.”

Lâm Nghiêm lùi lại một bước, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng vẫn cười.

Trữ Mặc nghe thấy tiếng cười, quay lại nhìn anh.

Lâm Nghiêm xua tay: “Đừng nói nữa.” Anh vỗ vai cô như một người anh, “Nếu đã yêu thì hãy cố gắng. Chúc em hạnh phúc.”

Trữ Mặc còn muốn nói gì đó nhưng anh đã quay người sai bước đi. Anh vẫn luôn biết Trữ Mặc từ chối đến gần anh hơn vì trong lòng cô vẫn còn người khác, cô không quên được, anh cũng không miễn cưỡng. Anh đã theo đuổi cô, nhưng ít nhất vẫn muốn để lại một chút tự tôn ình.

Mấy hôm nay Trữ Mặc trốn Tô Chính, hàng ngày đều về chỗ ba mẹ. Ông bà Trần không hề phát hiện sự thay đổi của con gái, ăn cơm xong, họ cùng ngồi xem tivi, bài lại nói đến chuyện của Trữ Mặc: “Ông này, mấy hôm nữa mời ông bà Lâm đi ăn đi.”

Ông Trần hỏi: “Sao thế?”

“Sau này làm thông gia, thường gặp nhau mới tốt. Con gái mình đến nhà người ta làm con dâu, không thể mong họ thương nó như con gái ruột, nhưng quan hệ hai gia đình càng gần gũi, sau này không phải họ cũng tốt với con gái mình sao?”

Ông Trần không nhịn được cười: “Bà nghĩ xa thật đấy.”

Hai người đang nói chuyện thì Trữ Mặc về, bộ dạng uể oải, chào hỏi ba mẹ rồi vội vã lên lầu. Bà Trần hỏi con gái: “Ăn cơm chưa?”

“Con không muốn ăn.” Cô vẫn đi lên cầu thang.

“Sao lại không ăn?” Bà Trần đặt cái áo len đang đan trong tay xuống, đi theo Trữ Mặc lên lầu, “Sao vậy? Không khỏe hả? Hay lại gây gỗ với Lâm Nghiêm?”

Trữ Mặc dừng bước, do dự một lúc, sớm muộn gì họ cũng biết, chỉ bằng nói luôn. Cô quay lại nhìn mẹ: “Con và Lâm Nghiêm chia tay rồi.”

“Cái gì?” Bà Trần ngạc nhiên, hỏi vặn con gái, “Sao vậy?”

Ông Trần nghe thấy, tắt tivi đi lên lầu.

“Ba mẹ, con xin lỗi.” Trữ Mặc nhìn ba mẹ, trong mắt họ chỉ thấy lo lắng và buồn bã “Con lại để ba mẹ phải lo lắng vì chuyện của con.”

Bà Trần vội vã: “Có chuyện gì không? Nói với mẹ đi! Con nói đi chứ!”

“Mẹ, đừng hỏi nữa. Là do con thôi.” Trữ Mặc nói xong đi lên lầu.

“Vậy là có ý gì?” Bà Trần quay lại nhìn ông Trần khó hiểu, “Cái gì mà do nó chứ?”

“Bà đừng vội, đừng vội.” Ông Trần thấy sắc mặt bà Trần tái đi, vội vã đỡ bà đi xuống, “Bọn trẻ có chuyện gì đó giận dỗi đòi chia tay, hai ba ngày lại làm lành. Con nó tâm trạng không ổn, bà đừng vội, chúng ta hỏi Lâm Nghiêm xem sao.”

Bà Trần thở dài.

Trữ Mặc tránh mặt Tô Chính mấy ngày, cậu đang định tìm lí do đến nhà họ Trần, bà Trần đã gọi điện bảo cậu cuối tuần đến ăn cơm. Nói là ăn cơm, thật ra bà Trần muốn thăm dò Tô Chính xem lý do Trữ Mặc và Lâm Nghiêm chia tay, nghĩ là Trữ Mặc không chịu nói cho họ nghe, nhưng biết đâu Tô Chính hiểu rõ.

Chỉ mới mấy ngày, Tô Chính đã xuống sắc trông thấy. Cô tránh mặt cậu, mỗi ngày cậu đều khổ sở dò đoán suy nghĩ của cô, không biết cô có nhẫn tâm cắt đứt quan hệ với cậu không? Nghĩ đến đây là cậu đứng ngồi không yên.

Khi Tô Chính đến thì Trữ Mặc đang phụ mẹ nấu cơm, cô cũng biết cậu sẽ đến. Mấy hôm nay cô không muốn gặp cậu chỉ vì muốn cho bản thân chút không gian và thời gian, muốn suy nghĩ thật kỹ mọi chuyện khi không có mặt cậu.

Tô Chính bước vào nhà chào ông bà Trần, rồi bất giác nhìn về phía Trữ Mặc. Mấy hôm nay chắc cô ít ngủ, mắt có quầng thâm, sắc mặt nhợt nhạt.

Ánh mắt Trữ Mặc cũng dừng lại trên người cậu chốc lát, rồi cô lại cúi xuống bưng thức ăn lên bàn.

Tô Chính vội bước đến: “Để em giúp.”

“Con nghỉ đi.” Bà Trần lôi cậu lại, “Tay con vừa mới khỏi, không cần lo đâu.

Con ngồi đó nói chuyện với chú.”

Tô Chính nhìn Trữ Mặc. Cô quay người đi vào bếp.

Bà Trần vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh: “Tiểu Chính, con ngồi xuống đây, dì có vài chuyện muốn hỏi.”

Tô Chính nghe lời ngồi xuống.

Bà Trần hạ thấp giọng: “Trữ Mặc và Lâm Nghiêm sao vậy?”

Tim cậu bất giác đập thành thịch: “Sao là sao ạ?”

Bà Trần nhìn cậu nghi ngờ: “Nó và Lâm Nghiêm chia tay rồi, con không biết sao?”

Tô Chính nén vui mừng, vội vã lắc đầu: “Dạ, con không biết.”

Bà Trần hơi thất vọng, biết không thể hỏi gì cậu, thấy Trữ Mặc bưng thức ăn ra nên nói chuyện khác.

Tô Chính không biết mình đã ăn xong lúc nào, cuối cùng bà Trần và ông Trần cũng đi nghỉ. Trữ Mặc nói không khỏe từ sớm rồi về phòng, từ đầu đến cuối bữa ăn, cô không nói câu nào với Tô Chính.

Thật ra Trữ Mặc không hề ngủ, chỉ nằm trên giường lặng lẽ.

Đột nhiên bên gối có một ánh sáng chớp lên phá vỡ bóng đêm, rồi chuông điện thoại rung liên tục. Trữ Mặc cầm lên xem, là Tô Chính. Cô không nghe.

Lập tức cậu gửi tin nhắn đến: Em ở ngoài cửa.

Cô ngồi dậy, hình như cảm nhận được sự có mặt của cậu qua cánh cửa. Cậu vẫn im lặng chờ bên ngoài, nhưng cô biết nếu không trả lời, cậu sẽ đứng đó cả đêm.

Cánh cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, hai người im lặng nhìn nhau trong bóng tối.

“Mặc Mặc...” cậu nhẹ nhàng, “Đừng tránh mặt em nữa, có được không?”

“Tiểu Chính, lòng chị đang rối lắm.” Chị vẫn không biết mình phải chọn lựa thế nào, “Quả thật chị đang rất rối.”

Cậu dang tay ôm cô: “Vậy thì đừng nghĩ gì nữa, ở bên em, có chuyện gì chúng ta cùng đối mặt.”

“Hai đứa... đang làm gì vậy?”

Giọng nói vừa ngạc nhiên vừa tức giận ở ngay bên cạnh, khiến cả hai giật mình tách nhau ra. Đèn hành lang bật sáng. Bà Trần mặc áo khoác đứng ở đó, ngạc nhiên nhìn họ, giọng nói đánh lại: “Tô Chính, Trữ Mặc, hai đứa đang làm gì vậy?”

“Mẹ.”

Trữ Mặc bước tới, nhưng bị Tô Chính chặn lại. Cậu nắm chặt tay cô nhìn bà Trần: “Dì, con thích Mặc Mặc.”

“Làm càn!” Bà Trần bước nhanh đến gạt tay hai người ra, đánh một cái thật mạnh vào vai con gái, “Trữ Mặc? Tô Chính còn nhỏ không hiểu chuyện, con lớn rồi, cũng bắt chước nó phải không?”

“Sao vậy, sao vậy?” Ông Trần bị đánh thức, thấy bà Trần đánh con gái, vội ngăn lại, “Con lớn rồi, đừng động tay động chân với nó?”

“Con nói rõ ẹ biết đi?” Bà Trần mặc kệ ông, đánh giọng hỏi con gái, “Con và Lâm Nghiêm chia tay vì nó có phải không?”

“Cái gì?” Ông Trần rõ ràng bị tình huống này làm bắn loạn, ông không hề nghĩ là Tô Chính, “Mặc Mặc chia tay là vì ai?”

“Vì Tô Chính!” Bà Trần lớn tiếng trả lời, tức đến tái mặt, “Tôi cứ thấy giữa Tô Chính và Mặc Mặc có gì đó không ổn, hôm nay nhìn ánh mắt chúng càng thấy kỳ lạ. Ông biết lúc này tôi lên lầu nhìn thấy gì không? Thấy chúng ôm nhau!” Bà Trần quay người đánh Trữ Mặc loạn xạ, “Con nói con lớn rồi? Con bao nhiêu tuổi rồi? Sao lại hồ đồ như vậy!”

“Dì, đừng đánh nữa!” Tô Chính che cho Trữ Mặc.

Ông Trần kéo bà Trần lại, nhưng giọng ông cũng đánh hẳn: “Chuyện này thật không?”

“Là thật.” Tô Chính ôm Trữ Mặc, “Con thích chị ấy.”

Ông Trần không để ý đến Tô Chính, nhìn con gái: “Con vì nó nên chia tay Lâm Nghiêm thật sao?”

Trữ Mặc khựng lại một chút rồi gật đầu.

“Đúng là hồ đồ?” Ông Trần tức giận, “Trữ Mặc, con về phòng đi. Tô Chính, con đi theo chú, chú có chuyện muốn hỏi.”

“Ba.” Trữ Mặc ngược lên van xin ông Trần.

Ông Trần trừng mắt nhìn con gái: “Con vào trong, ba ăn thịt nó được sao?”

Tô Chính buông Trữ Mặc ra, rồi đẩy cô vào bên trong: “Em và chú nói chuyện một chút.”

Ba người đi xuống lầu, bà Trần giận đến điên đầu, quay đi không thèm nhìn Tô Chính.

Ông Trần đốt điều thuốc, im lặng. Bầu không khí ngột ngạt. Mất một lúc, ông mới mở miệng: “Chú và dì không muốn Trữ Mặc ở bên con.”

Tô Chính vội nói: “Chú...”

Ông Trần gạt tay: “Con nghe chú nói trước đã.”

Ông chậm chậm, “Con có biết, năm nay con 20, Mặc Mặc đã gần 27. Nó lớn hơn con 6 tuổi.”

Tô Chính gật đầu: “Con biết.”

“Con mới 20, có thời gian và sức lực để lãng mạn, đến khi hết sức lực để lãng mạn rồi, cũng sẽ hối hận. Nhưng còn Trữ Mặc? Nếu nó yêu con, hai năm, hoặc ba năm sau, khi con hết rung động, đã hối hận rồi, nó sẽ thế nào?”

Tô Chính muốn nói nhưng ông Trần đã ngăn lại: “Chú biết con muốn nói gì.

Con muốn bảo đảm với chú, con sẽ không thay đổi.” Ông Trần cười buồn bã, “Chú cũng đã từng trải qua tuổi trẻ, nên chú biết, khi yêu, con thấy có thể làm tất cả, chuyện gì cũng có thể cố gắng, con tin sẽ yêu cả đời. Đó là những ý tưởng lãng mạn, không phải cuộc sống hiện thực. Chị Mặc Mặc cần cái gì? Cần một cuộc hôn nhân ổn định, những thứ của cuộc sống thực. Con nói con yêu nó, vậy con có thể cho nó những thứ nó cần không? Bây giờ con còn đang đi học, nói khó nghe một chút, con lấy gì để sống với nó? Không phải chú và dì ham vật chất, chú và dì không cần Mặc Mặc lấy một đại gia để sau này được nhờ vả, nhưng kinh tế là điều kiện cơ bản để xây dựng hôn nhân, con có hiểu không?”

Tô Chính bị ông Trần hỏi dồn dập. Những chuyện này trước đây cậu chưa từng nghĩ đến, nên khi ông Trần hỏi, cậu không biết phải trả lời thế nào.

“Chú và dì con cũng mong Trữ Mặc lấy chồng, quyết định chuyện hôn nhân, còn có một lý do rất quan trọng là tuổi của nó không nhỏ nữa. Thêm vài năm, sau này sinh con khó khăn, sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Tô

Chính, cho dù chú và dì không phản đối con và Trữ Mặc ở bên nhau, vậy tụi con khi nào kết hôn? Khi nào sinh con? Rồi sau đó thì sao? Lấy gì sống? Ở trong căn nhà nhỏ xíu Trữ Mặc mua, dùng tiền của nó để nuôi con? Có thể con sẽ nói, con sẽ tự lập. Vậy thì lúc nào, chờ con tốt nghiệp còn đến 4 năm nữa, lúc ấy Trữ Mặc bao nhiêu tuổi rồi? Không phải chỉ những lời ngọt ngào đầu môi là tình yêu, trách nhiệm mới là tình yêu. Nếu con không thể chịu trách nhiệm, đó không phải tình yêu, đó là thái độ vô trách nhiệm.”

Tô Chính như có một tảng đá đè lên ngực, nặng nề đến mức thở cũng khó khăn.

“Từ nhỏ, con đã là một đứa trẻ hiểu chuyện, chú và dì xem con như con ruột, ba con và chú cũng như anh em ruột. Con thích Trữ Mặc là chuyện tốt, nhưng chú hy vọng con thích nó như chị gái, chứ không phải tình cảm nam nữ. Chú chỉ nói tới đây thôi. Con suy nghĩ cho kỹ. Không còn sớm nữa, con đi nghỉ đi.” Ông Trần quay lại bà Trần vẫn đứng im lặng bên cạnh, “Đi thôi, chúng ta đi nghỉ đi.”

Bà Trần về phòng nhưng không ngủ được, ngồi trên giường buồn rầu. Bà lại nhớ đến cảnh đã thấy ban tối, lúc đó còn tưởng mình hoa mắt. Sao trước đây lại không hỏi Trữ Mặc chứ, nếu phát hiện sớm thì việc đã không đến mức này.

Bà Trần lại nhớ đến chuyện lúc trước ông Trần bảo Tô Chính đến chỗ Trữ Mặc ở, bắt giặc than phiền: “Tôi đã nói hai đứa này ở bên nhau lâu không được, ông còn nói không sao, bây giờ thì có chuyện rồi!”

Ông Trần cũng thấy khó chịu, khẽ thở dài: “Con bé Trữ Mặc này hồ đồ quá!”

“Hèn gì nó nói mọi chuyện là do nó.” Bà Trần vừa giận vừa đau lòng, “Tôi cứ tưởng lần này nó tìm được một người tốt để ổn định, ai ngờ nó lại muốn cùng với thằng nhóc ấy.”

“Chuyện này không thể gây áp lực quá lớn với chúng. Hơn nữa, Tô Chính và Trữ Mặc không phải những đứa không hiểu chuyện. Tôi sẽ nói chuyện thêm với Tô Chính, còn bà hãy tâm sự với con. Nhớ là nói chuyện đàng hoàng.” Ông Trần bắt lực nhìn vợ, “Đừng đánh con.”

Bà Trần tắt đèn, không nói tiếng nào rồi đi nằm.

Ngày hôm sau, ông Trần bảo Tô Chính việc học quan trọng. Cậu tự biết đây là lời đuối khéo, nên tạm biệt ông bà Trần về trường.

Bà Trần nói rất nhiều với con gái, Trữ Mặc vẫn im lặng không trả lời, cuối cùng mới mở miệng: “Mẹ đừng nói nữa, con sẽ chia tay với cậu ấy.”

Nghe con gái nói vậy, bà Trần cũng an tâm phần nào: “Con tự suy nghĩ đi, ba mẹ chỉ muốn tốt cho con, con đừng hồ đồ nữa.” Bà Trần còn định nói chuyện Lâm Nghiêm, nhưng nghĩ bây giờ không phải lúc, nên đành tìm cơ hội khác.

Trữ Mặc bảo muốn yên tĩnh, nên về căn nhà nhỏ của mình.

Lễ Tình nhân đến đúng vào dịp cuối tuần, Trữ Mặc không muốn về nhà ba mẹ, cũng không muốn đi đâu nên cuộn người trên giường xem tivi. Tivi đang chiếu một bộ phim tình cảm bi lụy. Trữ Mặc xem một lúc, nước mắt bất giác rơi xuống. Có tiếng gõ cửa, Trữ Mặc vội lau nước mắt rồi ra mở cửa, là Tô Chính.

Cậu nhìn thấy những giọt nước mắt còn chưa khô của cô, đưa tay lên má cô rồi dịu giọng: “Sao lại khóc?”

Trữ Mặc lắc đầu.

“Mặc Mặc, em đã suy nghĩ rất kỹ.” Cậu nhìn cô, “Em sẽ không buông Mặc Mặc. Em biết những điều chú nói đều là sự thật, em không muốn mang đến cho Mặc Mặc một lời hứa suông, mà chỉ mong Mặc Mặc cho em chút thời gian. Em sẽ cố gắng vì Mặc Mặc, hy vọng Mặc Mặc tin em, cùng em đi tiếp.”

Cô ngả vào lòng cậu. Đây là lần thứ hai cậu xin cô cho thêm chút thời gian.

Thời gian. Thời gian là gì mà gây bao nỗi xót xa như vậy?

Không biết ai chủ động, họ lại quấn lấy nhau ngã xuống giường. Trong thâm tâm Trữ Mặc là nỗi tuyệt vọng, nhưng cô dần dần hiểu ra mình yêu cậu như thế nào, dù có vùng vẫy ra sao cũng không thể tự dối mình.

Cô gọi tên cậu trong nước mắt, cậu hôn những giọt nước mắt ấy và ôm chặt cô. Cô nghe cậu thì thầm bên tai: “Em sẽ không buông Mặc Mặc ra nữa.”

Lúc mở mắt ra, Trữ Mặc tưởng là đã tối, nhìn đồng hồ mới thấy chỉ quá trưa. Quay sang bên cạnh, Tô Chính vẫn chưa thức. Cậu có một đôi mắt đẹp, hàng lông mi dài. Khi đôi mắt đó mở ra, toàn là hình ảnh của cô. Cô ý thức được rằng, từ lúc còn nhỏ, trong mắt cậu chỉ có mình cô.

Tay cậu ôm cô từ phía sau thật chặt. Cô nghe thấy tiếng tim cậu đập trong lồng ngực.

Cảm xúc dâng trào, Trữ Mặc đưa tay vuốt chân mày cậu. Khác với lúc cuồng dại, gương mặt cậu bây giờ thật bình thản. Trữ Mặc ngược lên nhìn ra ngoài cửa sổ, mây đen âm u. Cô cuộn tròn trong lòng cậu: “Hôm nay chắc tuyết rơi nhiều lắm.”

Ngoài cửa có tiếng chìa khoá mở, Trữ Mặc hồi hộp, đẩy Tô Chính ngồi dậy.

Tô Chính mở mắt, vẫn còn chưa tỉnh hẳn: “Sao vậy?”

“Hình như mẹ chị đến.” Tô Chính vội lấy quần áo mặc vào. Căn phòng chỉ có bấy nhiêu, chớp mắt thì bà Trần đã bước vào.

“Mẹ, đừng vào.” Trữ Mặc lập tức hoảng lên, chạy đến cửa phòng ngủ ngăn bà Trần.

Bà Trần nhìn con gái quần áo không chỉnh tề, lại nhìn cửa phòng đóng kín sau lưng cô, chỉ thấy trước mắt tối đen: “Trữ Mặc, con... con...”

“Mẹ?” Trữ Mặc hoảng hốt, đỡ lấy mẹ.

Bà Trần dùng hết sức đẩy cô ra: “Mẹ tưởng con chỉ buồn bã, không ngờ con thật hồ đồ! Sao con và nó lại đến mức này! Nó bao nhiêu tuổi chứ? Sao con lại có thể như thế? Con thật là, thật là...” Bà Trần tức đến không nói nên lời, chỉ thấy ngực nhói lên từng cơn, bà ôm ngực quy xuống: “Tức chết đi được, tức chết đi được...”

“Tô Chính!” Trữ Mặc hét lên, “Mau gọi xe cấp cứu! Mẹ chị lên cơn đau tim rồi!” Nói rồi cô vội vàng tìm thuốc cho bà uống.

Tô Chính gọi điện xong chạy đến định đỡ bà Trần, nhưng bị bà đẩy ra. Bà Trần nhìn Tô Chính, nghiến từng chữ: “Cậu... rút đi cho tôi?”

May mà bà Trần được đưa đến bệnh viện kịp thời nên không xảy ra chuyện gì. Trữ Mặc ở bên cạnh giường bệnh, không rời một bước.

Ông Tô hôm sau cũng lên thành phố, đưa Tô Chính đến trường xin nghỉ phép, rồi đưa cậu về quê.

Trữ Mặc nhìn mẹ nằm ủ rũ trên giường bệnh, nước mắt không ngừng rơi, để lại những vệt ướt trên khăn trải giường trắng muốt.

Nghe nói bà Trần bệnh, nhà họ Lâm cũng đến thăm. Ông bà Lâm nói chuyện với ông Trần bên ngoài phòng bệnh. Lâm Nghiêm nhìn qua cửa kính thấy Trữ Mặc, đẩy cửa bước vào, vỗ nhẹ vào vai cô: “Đừng khóc nữa, dì sẽ không sao đâu.”

Chuyện anh và Trữ Mặc chia tay, đến giờ ông bà Lâm vẫn chưa biết vì sao. Lâm Nghiêm chỉ nói là vấn đề của mình, ông bà Lâm tưởng do con trai mình thay đổi nên không hỏi nữa, lại cảm thấy áy náy với Trữ Mặc.

Bà Lâm nhìn vào phòng: “Anh Trần, anh đừng lo, có chuyện gì cứ để Lâm Nghiêm giúp.”

Trong lòng ông Trần cảm thấy khó chịu, ông biết lý do bà Trần phát bệnh tim, bất giác thở dài: “Lâm Nghiêm là đứa tốt, Trữ Mặc nhà chúng tôi không có phúc phận.”

“Đừng nói như vậy.” Bà Lâm áy náy, “Tôi thật lòng rất thích Trữ Mặc, nếu nó không thể làm con dâu, tôi sẽ nhận nó làm con gái nuôi. Anh Trần này, bây giờ đừng nghĩ chuyện gì khác, anh phải chăm sóc bản thân, mới có sức lực chăm sóc chị ấy”.

Trữ Mặc nghe cuộc đối thoại, biết là Lâm Nghiêm đã bảo vệ mình trước mặt ba mẹ, cô nói nhẹ nhàng: “Cám ơn anh.”

“Còn cảm ơn gì chứ.” Anh ngồi xuống bên cạnh cô, “Cho dù anh không phải chồng em thì cũng là bạn em, em muốn coi anh là anh trai cũng được. Em có việc, sao anh không lo?”

Trữ Mặc nhìn màn hình máy ghi điện âm đồ của mẹ, buồn rầu.

Lâm Nghiêm thở dài, kéo cô ra cửa: “Nào, đi theo anh.” Anh bước ra cửa nói với ba mẹ, “Con dẫn Trữ Mặc đi ăn chút gì. Mọi người trông nom dì nhé.”

Từ lúc bà Trần nhập viện, Trữ Mặc ở bên cạnh bà đã một ngày một đêm, chưa ăn uống gì. Ông Trần rất vui vì Lâm Nghiêm vẫn chu đáo.

Trữ Mặc không muốn đi, Lâm Nghiêm nắm chặt tay cô kéo đi. Anh đưa cô đến một tiệm cháo gần đó, ép cô ngồi xuống, gọi thức ăn cho rồi nói: “Được rồi, nói đi cho anh biết rốt cuộc có chuyện gì.” Anh thấy cô im lặng nên lại lên tiếng, “Không nói thì anh vẫn có thể đoán được, có liên quan đến người em yêu phải không? Ba mẹ em không chịu cho em và anh ta ở bên nhau, nên lúc đó em mới miễn cưỡng quen anh?” Anh hút một điếu thuốc, đoán mò, “Anh ta có gia đình? Có vợ con?” Trữ Mặc khó xử lắc đầu.

“Không phải chuyện đó thì là gì, nhân cách anh ta có vấn đề sao?”

Lâm Nghiêm càng đoán càng lạc đề, Trữ Mặc đành phải cắt ngang: “Là Tô Chính.”

Anh khựng lại, rồi cười, lắc đầu: “Thì ra anh thua cậu nhóc đó rồi.”

Anh dập điếu thuốc: “Nếu là cậu ấy, sao lại đến mức này? Cậu ấy chỉ nhỏ tuổi hơn em, cũng đâu đến nỗi nghiêm trọng ...” Đột nhiên anh dừng lại, nhìn cô nghi ngờ, “Không lẽ hai người là chị em ruột?”

Trữ Mặc cuối cùng cũng nở nụ cười: “Anh biết đùa thật.”

Nụ cười khiến cô thoải mái một chút, nhưng vẫn không thoát khỏi tâm trạng ảm đạm. Lâm Nghiêm mỉm cười nhìn cô: “Phải đó, cười lên đẹp mà, sao cứ phải ủ rũ khóc lóc? Em cười rất đẹp, nên cười nhiều lên.”

“Cảm ơn anh.”

“Được rồi, đừng phát thể người tốt việc tốt cho anh, anh không thiếu. Bạn gái trước chia tay với anh cũng bảo anh là người tốt.”

Phục vụ bưng cháo đến, Lâm Nghiêm ngừng lại, đưa qua Trữ Mặc: “Ăn đi. Ăn xong rồi từ từ kể chuyện cho anh nghe, anh sẽ giúp em nghĩ xem có cách nào không.”

Trữ Mặc ăn từng muỗng cháo, chậm rãi kể chuyện của mình. Lâm Nghiêm lại châm một điếu thuốc, im lặng nhìn Trữ Mặc: “Mặc Mặc, em thấy chú và dì suy nghĩ vậy có đúng không? Em có tin là cậu ấy sẽ mãi mãi yêu em như bây giờ?”

Lâm Nghiêm hỏi đúng những ẩn khuất trong lòng Trữ Mặc. Lúc đầu, khi quen Điền Tuấn, anh ta cũng yêu thương cô thật lòng, sau đó thì sao? Chỉ hai năm ngắn ngủi mà anh ta đã thay lòng đổi dạ. Trữ Mặc lại nhớ đến Hứa Vi Vi. Tuy cô không muốn nghĩ nhiều đến chuyện ấy, nhưng cuối cùng vẫn là nỗi ám ảnh trong lòng cô. Cô có tự tin không? Cô muốn nghĩ Tô Chính sẽ luôn yêu cô như bây giờ, nhưng cô có bảo đảm sẽ không hối hận không?

“Ý kiến của anh là, em và Tô Chính tạm thời bình tĩnh lại. Gia đình phản đối cũng chỉ vì muốn tốt cho em.” Lâm Nghiêm phân tích, “Nếu Tô Chính thật lòng yêu em, cậu ấy sẽ không ngại chờ đợi một thời gian. Dù sao hai người cũng lớn lên cùng nhau, mọi việc cần được sự thừa nhận của hai gia đình. Đừng vội vàng.” Lâm Nghiêm đưa tay gõ lên trán cô, “Hãy nghĩ đến những lời anh nói.”

Thời gian này cứ chăm sóc dì trước đã.”

Ông Tô đưa con về quê, trên đường không nói câu nào với cậu, về tới nhà cũng chỉ ngồi trong phòng hút thuốc, cả căn phòng ngập trong khói.

Tô Chính quì trước mặt ba, nói hết chuyện của mình và Trữ Mặc, rồi cứ quì ở đó không động đậy.

Trời rất lạnh, ông Tô không cảm nhận được, chỉ lặng lẽ hút thuốc.

“Mẹ con gửi thư.” Cuối cùng, ông Tô đã lên tiếng, nhưng lại là một chuyện hoàn toàn không liên quan.

Tô Chính ngược lên nhìn ba, hơi bất ngờ. Từ sau khi ba mẹ li hôn hồi cậu học tiểu học, ông không bao giờ nhắc đến bà trước mặt cậu, hình như bà hoàn toàn biến mất trong cuộc đời cậu, không có tin tức gì.

Ông Tô đứng dậy, lấy một bức thư và một thẻ ngân hàng đưa cho Tô Chính: “Mỗi tháng mẹ con đều gửi thư đến, đồng thời gửi một số tiền sinh hoạt. Thư thì ba đã xem, tiền thì ba đã gửi tiết kiệm, tất cả trong thẻ này. Mẹ con vẫn rất quan tâm đến con, chỉ là ba không cho con biết tin tức của bà ấy.”

Ba không nhắc, Tô Chính tưởng mẹ bỏ rơi cậu, trong lòng có chút oán hận. Nhưng bây giờ cậu mới biết thì ra mẹ không phải không nhớ cậu. Bao nhiêu năm nay, cho dù ba cậu không trả lời, mẹ vẫn kiên trì.

“Trong thư bà ấy có viết, bảo con đến chỗ bà ấy học.” Ông Tô dập tàn thuốc, “Ba không định nói với con, nhưng nghĩ lại, chỗ bà ấy tốt hơn.”

“Ba!”

“Mặc Mặc là cô gái tốt, ba đã chứng kiến nó trưởng thành. Nhà họ Trần đối xử với chúng ta thế nào, con cũng biết rõ.” Ông Tô cắt ngang lời Tô Chính, “Ông bà nội con mất sớm, bà của Trữ Mặc nuôi ba. Sau đó, ba li hôn, nuôi nấng con. Cũng nhờ có bà Trữ Mặc chăm sóc, con mới có thể khôn lớn. Tô Chính, ba không nghĩ con yêu nó thật lòng. Suy nghĩ của ba cũng giống bác Trần, con chỉ xúc động nhất thời. Bây giờ con còn trẻ, thấy có thể sống chết vì con bé, nhưng đó chỉ là chuyện lãng mạn thôi.”

Tô Chính muốn cãi, nhưng ông Tô lại cắt ngang: “Nếu con thật lòng yêu con bé, con nên chứng minh ọi người thấy.”

Tô Chính nhìn ba.

“Đến chỗ mẹ con đi, tạo ra chút thành tích. Con có tư cách để lập gia đình, ba bảo đảm không phản đối chuyện hai đứa, hơn nữa còn giúp con.” Ông Tô nhìn Tô Chính, “Nếu thời gian đó con thấy hối hận, thấy không thật lòng yêu nó, thì dừng về nữa. Sau này, ba sẽ nuôi bà của Trữ Mặc, bù đắp lại món nợ chúng ta thiếu nhà họ Trần.”

Tô Chính trở lại thành phố không lâu, bà Trần cũng dần khỏe lại. Thời gian này, Trữ Mặc và Tô Chính không liên lạc với nhau, yên bình một thời gian, Lâm Nghiêm cũng thường đến thăm bà Trần, khiến bà vui vẻ một chút.

Một tháng sau có tin Tô Chính sắp ra nước ngoài.

Trữ Mặc nghe được tin thì Tô Chính đã làm xong thủ tục, nghe nói mấy ngày nữa sẽ sang chỗ mẹ cậu. Ông bà Trần thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần hai đứa cách xa nhau, tình cảm sẽ dần dần nhạt đi, Trữ Mặc cũng sẽ không còn hồ đồ nữa.

Thời gian này, ông Tô trông nom Tô Chính rất gắt gao, không cho cậu liên lạc với Trữ Mặc. Một ngày trước khi đi, cậu xin ba ỉnh đến thăm Trữ Mặc một lần, ông nghĩ không biết cậu đến khi nào mới có thể quay về, nên mềm lòng đồng ý.

Từ lúc nghe tin Tô Chính sắp ra nước ngoài, Trữ Mặc ít nói hẵn, khi Lâm Nghiêm hẹn cô ra ngoài, ông bà Trần rất tán thành.

Lâm Nghiêm nhìn Trữ Mặc yên lặng, lái xe đưa Trữ Mặc tới nơi hẹn với Tô Chính. Tô Chính biết là mình đến tìm thì Trữ Mặc chắc chắn không chịu gặp, nên cầu xin Lâm Nghiêm, nhờ anh đưa Trữ Mặc đến.

Trữ Mặc thấy Lâm Nghiêm lái xe đưa cô đến nhà mình, nhìn anh thắc mắc.

Lâm Nghiêm nói: “Đi đi, Tô Chính đang chờ em trên lầu. Anh sẽ chờ khoảng một tiếng, rồi đưa em về.”

Trữ Mặc ngược nhìn lên lầu không nói câu nào.

Lâm Nghiêm giúp cô mở cửa xe: “Cậu ta sắp đi nước ngoài, ngày mai đi rồi, nên xin ba cậu ấy đến gặp em. Đi đi, có chuyện gì cứ nói hết.”

Trữ Mặc lên lầu, Tô Chính đang dựa tường thẩn thờ, nhìn thấy cô, cậu đứng thẳng dậy: “Mặc Mặc.”

“Tô Chính.” Trữ Mặc mở lời trước khi cậu kịp nói, “Chúng ta chia tay đi.”

Đây là lần thứ hai cô nói những lời này với cậu.

Những lời cậu định nói đã dừng ở cửa miệng, cảm giác chua chát: “Chị thật lòng chứ?”

“Chúng ta không thể ở bên nhau.”

Tô Chính nhìn cô: “Em cứ tưởng chỉ cần em yêu chị, không ngừng cố gắng và kiên trì, cuối cùng cũng có thể ở bên chị. Nhưng mỗi lần gặp chuyện, chọn lựa đầu tiên của chị luôn là đẩy em ra, vì sao chứ?”

“Vì chúng ta không hợp nhau. Giữa chúng ta có quá nhiều cách biệt, thật ra không thể ở bên nhau. Hơn nữa, bản thân chị cũng không đủ tự tin, chị không biết nhiều năm sau, khi em vẫn còn trẻ mà chị thì đã già em có còn như bây giờ không?”

Tô Chính nói: “Không phải chị không tự tin, mà là không đủ lòng tin nơi em.” Nói xong câu này, cậu nhìn cô rồi quay người bỏ đi.

Trữ Mặc đứng sững, cười đau khổ.

19. Chương 19: Thực Hiện Lời Hứa

“Trữ Mặc! Rốt cuộc cậu có đi không?” Lý Diệp chống nạnh, nhú mày hỏi Trữ Mặc.

Tiểu Khương 6 tuổi bên cạnh vừa vỗ tay vừa học theo giọng điệu của mẹ: “Trữ Mặc? Rốt cuộc cậu có đi không?”

Trữ Mặc nhắc Tiểu Khương lên, bẹo má nó. Tiểu Khương tròn xoe mắt nhìn Trữ Mặc.

Lý Diệp bế lấy Tiểu Khương từ tay Trữ Mặc: “Đi chơi đi? Đừng đi xa đấy!”, rồi quay lại hỏi Trữ Mặc, “Rốt cuộc cậu có đi không?”

“Không.” Trữ Mặc đẩy ra xa tấm hình của Lý Diệp đưa, “Cậu sắp giống mẹ mình rồi đó”.

“Trữ Mặc, năm nay cậu 31 tuổi rồi, còn muốn kéo dài tới chừng nào?”

Trữ Mặc cất những tấm danh thiếp đã xếp gọn vào hộp tủ, quay ra nhìn Lý Diệp: “Diệp Diệp, mấy năm trước một hôm mình ngồi ở nhà xem tivi. Mình xem một bộ phim tình cảm, vai nam nữ chính đều độc thân, gần 30 tuổi, gặp nhau khi đi xem mắt. Vai nam hỏi vai nữ, điều kiện cô tốt như vậy, sao đến bây giờ vẫn chưa tìm được người yêu? Vai nữ nói, tôi lo làm việc, nên bỏ lỡ mọi cơ hội. Thật ra cô gái từng có một tình yêu sâu đậm, nhưng vì nhiều lý do nên họ không thể ở bên nhau. Cô gái yêu anh ta ba năm, đợi anh ta ba năm, sau đó bắt đầu bàn chuyện hôn nhân với một người đàn ông không quen biết, bình thân chôn giấu quá khứ.” Trữ Mặc cười: “Lúc đó mình nghĩ, có khi nào mình cũng như vậy, lớn tuổi vẫn độc thân, cố gắng bàn chuyện hôn nhân với một người đàn ông xa lạ, bình thân chôn giấu quá khứ của mình. Cậu có biết không, mình không muốn như vậy. Mình thấy nếu như vậy thì sẽ rất tệ.”

Lý Diệp ngẩn người, thở dài, nắm tay Trữ Mặc: “Cậu có phải vẫn nhớ đến cậu ta?”

Trữ Mặc cúi đầu: “Mình đâu có suy nghĩ nhiều như thế. Lãng mạn tiêu tan rồi.”

Lý Diệp cẩn thận quan sát thái độ của Trữ Mặc: “Sau đó, cậu ta có tin tức gì không?”

“Có. Mỗi năm đều nhờ ba cậu ấy tặng quà cho nhà mình.” Trữ Mặc quay sang tiếp tục làm việc, “Nghe nói bên đó làm việc tốt lắm.”

“Hai người cách nhau nửa vòng trái đất, lại xa nhau bấy nhiêu năm, có chuyện gì thì cũng đã là quá khứ rồi. Nếu cậu ta không nhớ đến cậu, cậu cũng nên suy nghĩ ình, cho dù không nghĩ ình thì cũng nghĩ đến chú và dì. Đặc biệt là dì, dì lo lắng rất nhiều vì chuyện của cậu. Cậu không biết dì nói gì với mình trong điện thoại đâu, nếu không phải vậy thì mình lật đật chạy đến bệnh viện tìm cậu làm gì?”

Động tác của Trữ Mặc dừng lại. Lát sau, cô thở dài đưa tay ra, thái độ cam chịu: “Đưa đây.”

Lý Diệp chưa kịp phản ứng: “Cái gì?”

“Hình, số điện thoại, hoặc cái gì khác? Tóm lại, cứ đưa đây.”

Lý Diệp cuối cùng đã hiểu ý cô là đồng ý, vui mừng lấy tấm hình trong túi xách đưa cho Trữ Mặc: “Đây là anh ta, Phan Đình, điều kiện rất tốt. 7 giờ tối chủ nhật trước cửa rạp Hải Tân. Cậu nhớ đến đúng giờ, đừng trễ đấy.”

Trữ Mặc xem hình, chắc sợ cô quên nên Lý Diệp còn viết tên, số điện thoại và thời gian hẹn sau lưng tấm hình.

Tô Chính đi nước ngoài đã bốn năm. Những dằn vặt lúc ấy dần dần đọng lại thành thứ kỷ niệm, chìm sâu ở góc nào đó trong trái tim, thỉnh thoảng vẫn khiến cô đau khổ.

Mấy năm nay cô vẫn độc thân bởi tâm lý sợ hãi tình yêu, chỉ muốn trốn tránh tất cả. Cho dù gia đình hối thúc, cô cũng im lặng.

Lý Diệp nói đúng, lòng người là thứ khó tin nhất trên đời. Cho dù có yêu thương sâu đậm đến mấy, tình cảm cũng dần nhạt nhòa theo thời gian. Tất cả chỉ là những cảm xúc nhất thời thôi.

Trữ Mặc quan sát những cuộc hôn nhân xung quanh, càng lúc càng nhiều người ở bên nhau không phải vì tình yêu. Kết hôn trở thành một việc không thể không làm, vì lý do này hay lý do khác chỉ để tìm một người cùng chung sống. Khi chọn lựa một người chỉ để cùng chung sống, kết hôn không còn dựa trên tình yêu nữa. Bản thân cô rồi cũng phải đi bước này, tìm một người sống cùng cho qua chuyện hôn nhân.

Trữ Mặc dọn dẹp văn phòng, kiểm tra máy tính.

Khoa Mắt vừa lắp mấy bộ máy mới. Công việc hàng ngày của Trữ Mặc là kiểm tra hoạt động của những bộ máy đó.

Trữ Mặc phát hiện máy tính hiển thị bị khóa từ xa. Trữ Mặc ngạc nhiên: “Sao lại thế?”

Tiểu Ngụy thấy Trữ Mặc kiểm tra máy tính, “Chị Trữ Mặc, quên nói với chị, bác sỹ Đường bảo em báo với chị, bệnh viện đã mua một hệ thống mới, hôm nay cài đặt, nên sáng nay tất cả máy tính đều không dùng được. Hệ thống đó hình như mua từ nước ngoài về, còn có nhân viên ở bên đó đến cài đặt cho chúng ta. Cụ thể thì em không hiểu lắm.”

“Em biết chuyện này.” Người trực ban cuối cùng là Tiểu Triệu vừa vào văn phòng, “Nghe chị họ em nói người đó rất trẻ, nhưng đã làm việc ở công ty đa quốc gia.”

Tiểu Lý nói đùa: “Chị họ cậu không nghĩ sẽ giới thiệu cho cậu sao?”

Tiểu Triệu lườm Tiểu Lý. Họ là những thiếu nữ ở độ tuổi hai mươi, riu rít như chim sẻ vậy.

Trữ Mặc không nhịn được cười: “Được rồi, về chỗ của mình đi, lát nữa bệnh nhân đến, tướng khoa Mắt không có ai trực!” Trữ Mặc nhìn tấm hình trong tay, tiện tay vút vào hộc tủ.

Buổi trưa, ăn xong, Trữ Mặc cũng như mọi ngày, tìm một chỗ gần cửa sổ. Ánh sáng chiếu qua cửa kính khiến người cô ấm áp, thoải mái.

Một đám người từ lầu hai đi xuống khiến Trữ Mặc chú ý. Đi đầu là phó viện trưởng, một chàng trai cùng đi với ông. Hai người không biết đang nói gì, cậu ta mỉm cười ngược lên, ánh mắt chạm phải Trữ Mặc.

Thời gian dường như ngừng lại, Trữ Mặc sững sờ.

Thời gian 4 năm như nước chảy qua cầu, không để lại dấu vết.

Đó là Tô Chính.

Tô Chính quay sang nói vài câu với phó viện trưởng, sau đó cậu sai bước đến chỗ cô.

Trữ Mặc đặt những thứ trong tay xuống, ngược lên nhìn cậu. Cô không biết bây giờ mình có tâm trạng gì, chỉ ngẩn người nhìn cậu bước từng bước đến gần cô hơn, rồi ngồi xuống trước mặt cô, mỉm cười: “Mặc Mặc.”

Cuối cùng, cô cũng tìm lại được giọng của mình: “Về lúc nào vậy?”

“Sáng hôm nay.” Cậu có vẻ mệt mỏi, “Ngồi máy bay cả đêm”. Cậu nhìn ly trà sữa bên cạnh tay cô, cầm lên lắc lắc, “Không ngại chứ? Em khát nước quá.”

“Chị vẫn chưa uống.” Cô kìm nén nỗi kinh ngạc ban đầu, điềm đạm hơn, “Ở nhà biết cậu về không? Cậu đã gọi điện thoại cho chú chưa?”

“Gọi rồi. Vé hôm nay hết rồi, em đã mua vé sáng mai.” Cậu uống sạch ly trà sữa, “Mặc Mặc, đưa chìa khóa cho em, em đến nhà chị ngủ một chút. Tối qua không ngủ được, bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc.”

“Ừ”. Cô không chút nghi ngờ, đưa chìa khóa cho cậu, “Em ăn cơm chưa?”

“Lúc này ăn trên lầu rồi.” Cậu nói rồi đứng dậy, “Em đến chỗ chị ngủ đây.

Tối nay có hẹn, chị nhớ đi làm về thì gọi em đây, em sợ ngủ quá giờ hẹn.” Cậu vẫy tay chào rồi quay đi.

Tô Chính đi rồi, cả buổi mà Trữ Mặc vẫn chưa hoàn hồn. Cậu đột ngột trở về, hình như chưa từng xảy ra chuyện gì, lại ở bên cạnh cô, rất tự nhiên.

Cả buổi chiều, Trữ Mặc không thể chú tâm, không biết đến giờ tan ca khi nào. Cô ngước lên nhìn trời. Bốn năm trước cậu đi vào mùa đông, bây giờ cậu quay về lại vào mùa đông.

Trữ Mặc về nhà, lấy chìa khóa dự phòng cất trên đèn trần trước nhà mở cửa vào, Tô Chính không thay quần áo, ngủ say trên giường, trông rất mệt mỏi.

Cô dựa vào cửa, không bật đèn, nhìn cậu rất lâu, đến nỗi mắt hơi mỏi. Cô nhắm mắt rồi lại mở mắt, cố gắng kiềm chế cảm xúc.

“Tô Chính...” Cô bước đến lay nhẹ cậu, “Thức dậy đi, sắp 6 giờ rồi.”

Cậu mở mắt nhìn cô, ánh mắt bình thản khiến cô hơi hồi hộp. Cô ý thức được vội lùi lại phía sau một bước, “Cậu có hẹn mà, không dậy thì trễ mất.”

Hình như lúc này cậu mới tỉnh giấc, vươn vai ngồi dậy: “Sao giống như em vừa mới nằm xuống thôi vậy. Mệt quá, cả người nhức mỏi.”

Cô quay người kéo rèm cửa ra: “Lần này về định ở lại bao lâu?”

“Đón năm mới rồi mới đi. Em xin nghỉ phép dài hạn, thêm kỳ Giáng sinh, có thể tới mấy tháng.”

Trữ Mặc cúi xuống nhìn đồng hồ, cô không muốn một mình ở cạnh cậu: “Trễ rồi, ra ngoài ăn gì đi.”

Tô Chính đứng dậy đi rửa mặt: “Tối nay em hẹn với bọn Tề Khoan ăn cơm, chị đi chung đi.” Tô Chính bước ra, “Phải rồi, đúng lúc cuối tuần, chị có muốn về quê với em không? Nghe ba em nói chú và dì cũng về thăm bà.”

Trữ Mặc cúi đầu: “Không, cuối tuần này chị có việc.”

Cậu nói đùa: “Việc gì vậy? Xem mắt à?”

Trữ Mặc gật đầu, thành thật trả lời: “Ừ.”

Cậu cười rồi đưa tay vuốt tóc Trữ Mặc: “Chà, vậy phải làm sao đây? Mặc Mặc nhà chúng ta vẫn chưa lấy chồng. Em muốn chị về nhà với em, nhưng như vậy thì lỡ chuyện đại sự của chị mất?”

Cô gạt tay cậu: “Đừng đùa nữa, mau đi đi.”

Mấy năm không gặp, tất cả đều thay đổi. Lưu Tiên còn nhom giờ đã mập lên, Tả Tư chừng chạc hơn nhiều. Thay đổi lớn nhất là Tề Khoan, cô gái đi bên cạnh cậu lại là Doãn Miêu.

“Tôi phục cậu đấy.” Việc đầu tiên Tô Chính làm khi gặp Tề Khoan là giơ ngón cái lên khen ngợi.

Doãn Miêu liếc mắt: “Tô Chính, cậu làm vậy là có ý gì, muốn nói tôi là cạp cái phải không?”

Mọi người cười vang, Lưu Tiên kéo ghế cho Trữ Mặc và Tô Chính: “Chị Trữ Mặc, đã lâu không gặp chị.”

Trữ Mặc cười gật đầu.

Tô Chính đón lấy túi xách và áo khoác của Trữ Mặc để xuống, rót ly trà nóng đưa đến trước mặt cô: “Đi ngoài đường lạnh rồi, uống đi cho ấm.”

“Có ai lái xe không?” Lưu Tiên hỏi mọi người, ai có mặt cũng lắc đầu. Lưu Tiên vỗ bàn, “Được đó? Hôm nay nói trước, anh em chúng ta đã lâu không gặp, không say không về. Chị dâu à, hôm nay đừng quản lí Tề Khoan nữa.”

Doãn Miêu trừng mắt nhìn Lưu Tiên, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Mọi người hàn huyên về cuộc sống hiện tại. Văn phòng họ cùng nhau mở văn hoạt động, Tô Chính tuy ra nước ngoài nhưng vẫn không rút cổ phần. Sau khi tốt nghiệp, ba người kia vào công ty game khai thác trò chơi của họ lúc trước.

Tề Khoan cười nhìn Tô Chính: “Con gái Mỹ đẹp lắm mà, cậu không tìm một cô đi?”

Tô Chính cầm ly rượu ấn vào miệng Tề Khoan.

“Hứa Vi Vi cũng có bạn trai rồi.” Lưu Tiên bên cạnh mở lời, họ cũng không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì, “Đừng nhưng nhớ cô ấy nữa.”

Tô Chính thờ ơ: “Ai nhớ chứ?”

Trữ Mặc mỉm cười, cúi đầu, ngón tay vuốt miệng ly trà. Đây là lần đầu tiên cô nghe nhắc đến chuyện cậu và Hứa Vi Vi ngày xưa.

“Được rồi, được rồi, đừng nói lung tung, không tốt cho Vi Vi.” Doãn Miêu ngăn họ nói nhảm.

Tề Khoan rót thêm rượu ọi người: “Nào nào, không nói nữa, uống rượu, uống rượu!”

Bữa ăn bắt đầu từ 7 giờ đến 11 giờ khuya mới tan, kéo dài cả bốn tiếng đồng hồ. Khi bước ra cửa thì ai cũng say.

Doãn Miêu đỡ Tề Khoan, gọi điện thoại cho người nhà của Lưu Tiên và Tả Tư đến đón họ, sau đó nhìn Trữ Mặc đang đỡ Tô Chính: “Chị Trữ Mặc. Có cần em giúp không?”

“Em thì sao? Có cần giúp không?”

”Em không sao. Ông tướng nhà em một tuần say hết bảy lần, em quen rồi.

Vậy em đi nhé, mọi người cẩn thận.” Nói rồi Doãn Miêu đẩy Tề Khoan vào taxi, xem ra có vẻ rất thành thực, vẫy tay chào tạm biệt Trữ Mặc.

Trữ Mặc cũng đỡ Tô Chính lên taxi ra về.

Đỡ cậu lên giường, cô quay người nhúng khăn nóng lau mặt cho cậu. Khi cô quay lại, cậu đã gác tay lên trán che mắt ngủ.

Trữ Mặc đắp chăn cho cậu rồi quay người đi ra.

Trữ Mặc đến bệnh viện ở một đêm. Sáng hôm sau, khi cô đem đồ ăn sáng về thì Tô Chính vẫn chưa dậy, ngủ không biết trời đất gì, cả nhà nồng nặc mùi rượu.

Cô nhẹ nhàng đặt đồ ăn xuống, không dám mở cửa phòng ngủ sợ cậu bị lạnh, đành mở cửa sổ toilet, cố gắng xua đi mùi rượu trong nhà.

Có lẽ do tiếng mở cửa sổ của cô đánh thức cậu, khi cô vào lại phòng ngủ thì cậu đã ngồi dậy.

“Em dậy rồi à?”

Cậu nhìn xung quanh: “Tôi qua chị ngủ đâu?”

“Chị đến bệnh viện ngủ.”

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi qua uống nhiều quá.” Cậu đứng dậy, mở cửa sổ phòng ngủ cho thoáng, “Còn bắt chị phải ra ngoài ngủ.”

“Ăn cháo đi. Uống nhiều quá, dạ dày sẽ khó chịu.”

Cậu nghe lời ăn cháo, khi cô dọn đồ thì cậu quay vào toilet tắm rửa.

“Khi nào chị đi gặp người ta?” Cậu tắm xong bước ra, tinh thần sáng khoái hơn nhiều, vừa lau tóc vừa hỏi.

Trữ Mặc thấy kỳ lạ: “Cái gì mà gặp người ta?”

Cậu lấy khăn tắm xuống nhìn cô: “Xem mắt đó. Không phải chị nói phải đi xem mắt sao?”

Thì ra cậu nói chuyện này. “Bây giờ tối Chủ nhật.”

Cậu gật đầu không hỏi gì nữa, ngồi bên cạnh giường lôi vali ra sắp xếp hành lý.

“Cậu nói mua vé hôm nay mà, mấy giờ đi?”

Tô Chính nhìn đồng hồ: “Lát nữa đi.”

“Vậy để chị đưa cậu ra bến xe.”

“Ừ.” Cậu xách vali, “Cầm giúp em cái túi nhỏ đó.”

Trữ Mặc định đưa cậu đến chỗ kiểm tra vé rồi đi, ai ngờ cậu nắm chặt lấy tay cô, cầm hai tấm vé xe, vừa đẩy vừa ôm cô kéo lên xe, ấn xuống ghế.

“Em điên à! Chị đã bảo cuối tuần chị có việc mà.”

“Chỉ là xem mắt thôi mà. Bất quá trưa mai em lái xe đưa chị về, bảo đảm không làm lỡ việc của chị.” Tô Chính ngồi ghế ngoài, chặn cô lại bên trong, “Cũng mấy năm rồi chị không về, không muốn về thăm nhà sao?”

Trữ Mặc nhìn cậu: “Em đã mua sẵn hai vé rồi, đúng không?”

Cậu cười nhìn cô: “Em chỉ muốn chị cùng về thôi.”

Cô không buồn đôi co với cậu nữa, cũng không trả lời, nhìn ra ngoài cửa kính.

Xe đã chạy. Bây giờ có xuống xe cũng không kịp, cô yên lặng ngồi xuống.

Từ lúc chia xa Tô Chính, cô chưa lần nào về lại quê, cứ thấy như không cách nào đối diện với những người ở đó. Còn nhà ba mẹ, cô cũng không về mỗi tuần như trước, thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm, nói vài câu rồi thôi.

Trữ Mặc nhìn ra cửa sổ, ngắm cảnh bên ngoài.

Mấy năm nay cô như một con bọ cánh cứng, ẩn mình sau lớp vỏ, không muốn ai đến gần.

Tô Chính ngồi bên cạnh đưa điện thoại ra cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, “Đây là hình em chụp. Đây là mẹ em, còn đây là bạn trai của mẹ, Jonny. Đó là trường học của em, xem ký túc xá của em này...” Cậu vui vẻ đưa cho cô xem, chia sẻ cuộc sống sau khi rời xa cô.

Tấm cuối cùng là ảnh chụp chung của cậu và một cô gái người nước ngoài: “Đây là bạn gái em, Monica.”

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nghe cậu giới thiệu như vậy, tim cô đau nhói, nhưng giọng nói vẫn rất cứng rắn: “Đẹp thật.”

Cậu cười, cất điện thoại: “Người Brazil, rất thích Trung Quốc.”

“Đã quen cuộc sống bên đó chưa?”

“Mới đến thì không quen, thời gian lâu rồi thì cũng quen. Đã lâu không gặp ba em, không biết hiện giờ ông thế nào rồi.”

Trữ Mặc và Tô Chính cùng về nhà khiến mọi người ở nhà vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Người vui là ông Tô, còn người kinh ngạc là ông bà Trần. Tô Chính đường hoàng đến chào hỏi ông bà Trần. Thấy thái độ cậu đối với Trữ Mặc vẫn như trước, ông bà Trần nghĩ họ xa cách đã lâu rồi nên cũng yên tâm.

Cho dù thế nào, con gái về nhà, ông bà Trần đều rất vui. Bà Trần đột nhiên nhắc chuyện cuối tuần này cô phải đi xem mắt Phan Đình, sao lúc này lại về nhà, muốn hỏi cho rõ, nhưng nghĩ lại chuyện cũ, bà lại không hỏi nữa. Cô về là tốt rồi, có chuyện gì để sau hãy nói.

Tối đó bày tiệc trong vườn, cả nhà lại ngồi cùng nhau. Mọi người không ngừng hỏi cậu về cuộc sống bên đó mấy năm nay, Tô Chính nhẫn nại trả lời từng câu.

Buổi tối sau khi đi nghỉ, bà Trần không ngủ được, cứ nhìn lên trần nhà thở dài.

Ông Trần hỏi: “Sao vậy?”

“Bây giờ tôi có chút hối hận rồi.” Bà Trần thở một hơi thật dài, “Tiểu Chính thật ra cũng rất tốt. Biết thế lúc đó đừng chia cắt chúng nó khiến Trữ Mặc cứ ở vậy đến bây giờ, chi bằng cứ cho chúng đến với nhau.”

“Trên đời làm gì có thuốc hối hận chứ? Hơn nữa, nếu lúc đó cho chúng ở bên nhau, ai biết bây giờ sẽ như thế nào. Nếu lúc đó Mặc Mặc ở bên cạnh nó, rồi lại chia xa, không phải con bé sẽ hận Tô Chính lắm sao? Chuyện đã qua rồi đừng nhớ lại nữa, tự làm khổ mình.”

“Tôi muốn tốt cho con gái, quản lý chặt chẽ, rốt cuộc là đúng hay sai đây?”

Ông Trần an ủi: “Con cái là món nợ của cha mẹ. Là chúng ta thiếu nợ nó.

Đừng nghĩ nữa!”

Chủ nhật, Tô Chính mượn bạn một chiếc xe lái vào trong sân. Thấy Trữ Mặc bước ra, cậu lắc lắc chìa khóa: “Đi thôi.”

“Đi đâu chứ?”

“Đưa chị về thành phố xem mắt.” Tô Chính cười, “Chuyện em đã hứa với chị, chắc chắn sẽ làm được. Không làm lỡ chuyện hôn nhân đại sự của chị đâu.”

Trữ Mặc giận dữ: “Tô Chính, em hơi quá đáng rồi đấy! Nói về quê là về, nói đi thành phố là đi, em có hỏi chị câu nào không vậy?” Giọng Trữ Mặc khá lớn, khiến ba mẹ trong nhà và ông Tô phải nhìn ra ngoài.

Tô Chính mềm mỏng: “Đừng giận, đừng giận. Cứ lôi chị về đây là lỗi của em. Không phải em sợ làm chị lỡ việc tối nay sao? Hơn nữa, ngày mai chị phải đi làm, dù sao cũng phải về, vậy còn giận em làm gì?”

Bà Trần đẩy cửa bước ra: “Sao vậy?”

“Con đưa Mặc Mặc về thành phố.” Tô Chính chỉ vào chiếc xe sau lưng, thản nhiên, “Tối nay chị ấy đi xem mắt. Chị ấy còn giận con chuyện đưa chị ấy về đây bằng được.”

“Đi về đi. Hẹn với người ta rồi, không đi không được.” Bà Trần không ngờ Tô Chính biết rõ chuyện này như vậy, hơn nữa có vẻ không bận tâm lắm. Bà Trần thuận tay đẩy Trữ Mặc, “Đừng giận dữ trẻ con thế chứ.”

Trữ Mặc cắn môi, tạm biệt ba mẹ rồi lên xe.

Trữ Mặc không thèm để ý tới Tô Chính. Trên đường về, cậu có nói chuyện cô cũng mặc kệ, chỉ nhìn ngoài cửa kính. Thấy cô im lặng, cậu cũng im lặng theo. Có lẽ do phong cảnh bên ngoài ảm đạm hay máy sưởi trong xe ấm quá nên chốc lát Trữ Mặc đã ngủ.

Không biết cô ngủ bao lâu, khi thức dậy thì xe đã dừng, Tô Chính đứng hút thuốc bên ngoài. Trữ Mặc nhìn qua cửa kính, thấy đã về tới thành phố, ngay dưới nhà cô, nhìn đồng hồ cũng sắp 7 giờ. Trữ Mặc xuống xe, lấy chìa khóa nhà đưa cho Tô Chính: “Nếu em không có chỗ thì lên trên nhà nghỉ. Chị đi đây.”

Cậu không cầm, dập điếu thuốc: “Chị lên mở cửa cho em đi, lên rồi xuống không mất bao nhiêu thời gian. Em lên đó một chút, lát nữa cũng đi tìm mấy người bạn, tối nay không ở đây, mất công chị về không vào nhà được.”

Cô suy nghĩ, chìa khóa dự phòng cũng để trong nhà, nếu vậy quả thật tối nay cô sẽ không vào nhà được, nên cũng không phản đối.

Trữ Mặc lên lầu mở cửa cho cậu rồi quay đi: “Em vào đi, chị đi đây.”

Đột nhiên cậu dang tay ôm cô, cúi xuống hôn lên môi cô. Trữ Mặc không kịp phản ứng, lập tức vùng vẫy: “Tô Chính!”

Cậu vòng hai tay cô ra sau lưng, đẩy cô vào nhà, thuận tay đóng cửa lại. Nụ hôn của cậu cuồng nhiệt, dữ dội, không cho cô kịp trở tay, khiến cô choáng ngợp.

Cô bắt đầu vùng vẫy mạnh hơn, nhưng rồi cũng bị khuất phục bởi sự cuồng nhiệt của cậu và nỗi khao khát của bản thân cô.

Thời gian bốn năm dường như thay đổi rất nhiều, mà cũng như chẳng thay đổi gì cả.

Bàn tay cậu lướt trên làn da cô, môi cậu hôn lên khóe mắt cô, những nỗi niềm sâu khuất trong lòng, những gì tưởng như đã niêm phong từ lâu giờ lại dâng lên dào dạt.

“Mặc Mặc...” cậu nắm chặt lấy tay cô, “Em đã nói, nếu em nắm chặt tay chị, em sẽ không buông ra nữa.”

Sâu thẳm trong tâm hồn cô dường như có gì đó bùng nổ mãnh liệt, cô chỉ có thể để mặc cậu dẫn dắt cảm xúc của mình. Bóng tối lại trùm phủ... Trữ Mặc thở nhè nhẹ, Tô Chính hôn vào đôi mắt ướt đầm của cô. Cậu ôm chặt cô vào lòng.

Đã 10 giờ tối, điện thoại của Trữ Mặc đột nhiên reo vang, Tô Chính ngồi dậy nhìn qua rồi đưa điện thoại cho cô: “Lý Diệp.”

Trữ Mặc nghĩ chắc sắp bị cản nần. Cô không đến chỗ hẹn bắt người ta chờ, không biết Lý Diệp sẽ nói thế nào. Cô cuống cuống nghe điện thoại: “A lô?”

“Trữ Mặc!”, điện thoại vang lên từng tiếng, “Cậu hứa với mình thế nào? Cậu quên rồi phải không? Mình đã dặn cậu rất kỹ rồi, cậu cũng không đi? Cậu có biết người ta chờ cậu trong trời lạnh thế này bao lâu không? Hai giờ đồng hồ? Người giới thiệu gọi điện đến chửi mình không kịp vuốt mặt! Không muốn đi thì cậu cứ nói với mình, hứa rồi lại bỏ, vậy là có ý gì?”

“Thật tình là do có chuyện đột xuất...” Trữ Mặc bịt tai đứng dậy, mặt mày đau khổ không biết giải thích thế nào, “Mình không quên...”

“Không quên mà lại không đi? Cái con nhỏ chết tiệt này...”

Bên kia điện thoại im lặng. Điện thoại của Trữ Mặc bị Tô Chính giành lấy: “A lô?”

Lý Diệp vẫn còn đang giận dữ, cản nần: “Ai đó?”

“Tô Chính.” Tô Chính bình tĩnh trả lời, “Là tôi không để Trữ Mặc đi.”

Bên kia điện thoại bỗng dưng im bất, lát sau mới có giọng nói ấp úng: “Thật ngại quá, làm phiền rồi. Tôi không cố ý, hai người tiếp tục đi.” Nói xong tắt điện thoại rất dứt khoát.

Tô Chính cười rồi vắt điện thoại qua một bên.

Trữ Mặc nghi ngờ nhìn cậu: “Có phải cậu đã có âm mưu rồi không?”

“Chị hỏi chuyện gì? Không cho chị đi xem mắt?”

Tô Chính áp sát nhìn cô: “Trữ Mặc, chị tưởng em sẽ để cho chị đi xem mắt người đàn ông khác thật sao?”

“Chị...”

Cô định nói gì đó nhưng đã bị cậu bịt miệng lại rồi lôi vào một cơn giông bão khác. Bên tai cô, Tô Chính thì thầm: “Lúc trước, khi em đi nước ngoài, thật ra chỉ muốn nói một lời hẹn với chị, lại bị câu nói ”Chúng ta chia tay đi” chặn lại.” Tô Chính hôn lên trán Trữ Mặc, “Em xin ba em cho chúng ta ở bên nhau. Ba em nói, nếu em thật lòng yêu chị, thì hãy chứng minh cho tất cả mọi người thấy.”

Cậu lại hôn lên trán cô: “Ông bảo em đến chỗ mẹ, lập chút thành tích, chỉ cần thể hiện có đủ tư cách để yêu chị, ông sẽ không phản đối chuyện của chúng ta nữa, không những vậy, còn cố gắng giúp em.” Tô Chính nhìn lên trần nhà, “Lúc đó ba em còn nói, nếu em hối hận, không thật lòng yêu chị, thì đừng về nữa. Sau này ông sẽ nuôi dưỡng bà, bù đắp món nợ ân tình của nhà họ Trần.”

Trữ Mặc nắm lấy tay Tô Chính.

Cậu vuốt nhẹ lưng cô: “Mấy năm nay, em thấy em có lỗi nhất là với ba. Lúc đó, quả thật chỉ nghĩ tới chị, không nghĩ đến những người khác. Em dẫn chị về để cho ba em thấy, em đã trở lại. Hơn nữa...” cậu nhìn vào mắt cô, “tình cảm em dành cho chị không hề thay đổi.”

Cô nhẹ nhàng hôn cậu.

“Nên ba em sẽ chính thức bàn chuyện của chúng ta với ba mẹ chị. Em không biết mẹ chị sẽ phản ứng như thế nào.” Tô Chính bỗng trầm lại, cậu còn nhớ lúc đó, bà Trần giận đến nỗi phát bệnh ngã xuống đất còn hét lên câu “Cậu cút đi cho tôi.” Lúc đó, đó lẽ bà hận cậu thấu xương.

“Cho dù thế nào thì em cũng sẽ cố gắng giành lấy người mà em yêu.” Cậu nắm chặt tay cô “Em sẽ không buông tay chị, vĩnh viễn không.”

Trong căn nhà cũ của ông Trần, ông Trần, bà Trần và ông Tô, ba người ngồi đối diện nhau, bầu không khí có vẻ ngột ngạt.

Ông bà Trần nhìn những thứ ông Tô đem sang đặt trên bàn, không rõ ý của ông: “Anh Tô, vậy là sao?”

Ông Tô đẩy những thứ trên bàn về phía họ: “Hôm nay tôi đến vì chuyện của con.”

Ông bà Trần nhìn nhau thắc mắc: “Vì con?”

Ông Tô cười khắc khở: “Ừ, vì chuyện của Tiểu Chính và Mặc Mặc.”

Bà Trần ngồi thẳng lên: “Vì Tiểu Chính và Mặc Mặc? Bọn chúng có chuyện gì? Không phải đã 3, 4 năm rồi không gặp, còn chuyện gì nữa?”

Ông Trần tỏ vẻ bảo bà đừng lo lắng quá: “Anh Tô, anh cứ nói đi.”

“Tiểu Chính đến chỗ mẹ nó là do tôi khuyên. Khi ấy chuyện của hai đứa quá căng thẳng, tôi cũng sợ Tiểu Chính manh động nhất thời, sau này sẽ có lỗi với Trữ Mặc, nên tôi muốn cách xa chúng ra, biết đâu mọi chuyện dần dần sẽ nhạt đi.”

Ông Trần gật đầu.

“Nhưng tôi không ngờ, thằng bé lại chung tình với Mặc Mặc như vậy”. Ông Tô thở dài, “Tôi đã hứa với nó, nếu nó thể hiện mình có đủ tư cách yêu Mặc Mặc, tôi sẽ giúp nó. Bây giờ nó đã quay về, vẫn thật lòng yêu Mặc Mặc, tôi đành phải vác cái mặt già này qua xin anh chị đồng ý cho chuyện của chúng.”

Ông bà Trần không nói gì.

“Suy nghĩ của hai người, tôi hiểu.” Ông Tô tiếp tục, “Lúc đó anh chị phản đối là vì sợ Tiểu Chính không có năng lực làm chủ gia đình, và còn lo Tiểu Chính còn quá trẻ, không chung thủy với Mặc Mặc. Thật ra thì lý do sau khiến hai anh chị suy nghĩ nhiều hơn, đúng không? Bây giờ Tiểu Chính trưởng thành rồi, đã đến tuổi bàn chuyện hôn nhân, cũng có khả năng chăm sóc bản thân và Mặc Mặc. Còn về chuyện không chung thủy, từ nhỏ anh chị đã nhìn thấy nó khôn lớn, tính cách nó thế nào chắc anh chị cũng hiểu. Bấy nhiêu năm, nó đối với Mặc Mặc thế nào, anh chị còn không yên tâm sao?”

Ông bà Trần vẫn im lặng. Không biết mất bao lâu, bà Trần mới khe khẽ thở dài: “Thôi vậy. Chuyện của chúng, tôi không phản đối nữa. Có phản đối cũng không có kết quả mà còn làm bọn trẻ oán hận tôi.”

“Không đâu.” Ông Trần an ủi bà, quay qua nhìn ông Tô, nở nụ cười, “Thật không ngờ chỉ một câu nói đùa ngày xưa, bây giờ chúng ta lại trở thành thông gia thật rồi.”

Ông Tô nghe vậy biết ông bà Trần đã đồng ý, thở phào nhẹ nhõm, cười thoải mái: “Vẫn là câu nói đó, Mặc Mặc làm con dâu tôi cũng được, không cũng được, tôi vẫn thương nó như con gái ruột!”

Trữ Mặc không nuốt nổi miếng cơm cứ ngồi thần thờ. Từ lúc Tô Chính cho cô biết, ông Tô tìm ba mẹ mình bàn chuyện, cô đã nghĩ ra bao nhiêu khả năng, thậm chí còn sợ mẹ có thể lại tái phát bệnh tim. Cô cứ thấp thỏm lo lắng không yên, nhưng trong lòng lại chứa chan hy vọng. Quay sang nhìn Tô Chính đang đứng hút thuốc cạnh cửa sổ, quả thật cô cũng không muốn mất cậu lần nữa.

Tuy cậu tỏ vẻ rất bình tĩnh nhưng thật ra cũng rất hồi hộp. Trữ Mặc nhìn gạt tàn đầy thuốc, bước qua cầm điếu thuốc trên tay cậu: “Bắt đầu học hút thuốc từ khi nào vậy?”

“Lúc đó bị ép rời xa chị, buồn quá nên...” Cậu thuận tay ôm cô, cúi xuống hôn lên môi cô. Vị đắng chát của thuốc lá tản ra khắp lưỡi cô, lan vào trái tim cô, đem đến một cảm giác khó tả. Hơi thở của cậu dồn dập, dường như chỉ cần chạm vào cô, lý trí của cậu sẽ sụp đổ.

Cậu cắn môi dưới của cô, khiến cô kêu lên và né tránh, rồi oằn người khiến ngọn lửa ham muốn trong lòng cậu lại bùng cháy.

”Không nhắc chuyện này chị cũng quên mất, buổi trưa hôm đó thế nào?

Hả?”

“Buổi trưa nào?” Cậu nhìn cô ngạc nhiên, đột nhiên nhớ đến chuyện Tề Khoan nhắc, “Trời đất chứng giám, lần đầu tiên của em là với chị. Em không hề đụng đến Hứa Vi Vi.”

“Vậy buổi trưa hôm đó có chuyện gì?”

“Chúng nó đùa giỡn, nói vậy mà chị cũng tin sao?”

“Vậy còn Monica, cô gái Brazil?”

Tô Chính dịu dàng hôn cô: “Đó chỉ là bạn học của em. Lúc đó em định thăm dò chị nên nói vậy...”

Trữ Mặc nheo nheo mắt, “Thú vị lắm hả?”

“Mặc Mặc, em sai rồi.” Cậu chân thành xin lỗi, muốn chuyển sự chú ý của cô sang chuyện khác. Ánh mắt cô dần dần mơ màng, điện thoại bỗng nhiên reo vang.

Tô Chính đã định mặc kệ, nhưng tiếng chuông đó cậu cài đặt cho ba mình.

Cậu chột hiều, vậy là chuyện ở quê đã có kết quả, vội vàng nghe: “A lô?”

Ông Tô cười lớn trong điện thoại, “Hai ngày nữa dẫn Mặc Mặc về ăn cơm!”

20. Chương 20: Có Anh Thật Tốt!

Lại một lễ Tình nhân nữa. Ngày hôm nay, thời tiết thật đẹp, bầu trời không một chút mây, cao lồng lộng.

Trời chưa sáng, Trữ Mặc đã thức dậy đến nhà Lâm Nghiêm. Hôm nay anh kết hôn, cô phải đến giúp.

“Hành đâu, hành đâu?” Bà Lâm đảo một vòng trong bếp, “Hành tươi tôi mua tối qua đâu?”

Ông Lâm lên tiếng: “Tối qua tôi nấu mì ăn rồi!”

“Cái ông lão này, cái đó để ông ăn sao? Tôi mua để đi rước dâu đấy!” Bà Lâm nổi giận, nhưng nghĩ hôm nay là ngày vui của con, nên đành thôi.

Trữ Mặc vội cầm ly nước cho bà uống: “Mẹ nuôi, đừng giận, để con gọi điện cho Tô Chính đi mua. Cậu ấy đang trên đường, mua xong đến đây chắc chắn vẫn kịp?”

Ông Lâm đợi bà quay đi, nhỏ giọng: “Mấy cái quy tắc phiền quá, rước dâu còn phải hành với thịt dê, làm gì chứ, nấu lẩu hả?”

“Ba!” Lâm Nghiêm cố nhịn cười, “Coi chừng mẹ nghe thấy, rồi lại bị mắng nữa!”

“Mẹ con lớn tuổi rồi, tính khí ngày càng tệ, ba không chấp!” Ông Lâm phẩy tay, nói khí khái, nhưng lại sợ bà Lâm nghe thấy.

Trữ Mặc lấy điện thoại đưa ra cho Lâm Nghiêm thấy, tỏ ý muốn ra ngoài gọi điện. Lâm Nghiêm gật đầu.

“Tô Chính, tới đâu rồi? Còn không đến thì không rước dâu được đâu!”

Tô Chính bị kẹt xe trên đường, nên đành bất lực: “Chị yêu của em, không phải em không muốn tới, đang bị kẹt xe, sắp khốc rồi đây.”

“Vậy tiện đường mua ít hành nhé!”

“Hành?” Tô Chính không hiểu, “Mua hành làm gì? Làm hoa cưới cho cô dâu à? Hơi sáng tạo quá đấy!”

“Cậu thật là...” Trữ Mặc không nhịn được cười, “Bảo mua thì cứ mua đi, sao nhiều chuyện vậy? Là phong tục ở quê họ, khi rước dâu phải có một bó hành và một cân thịt dê. Tối qua mẹ nuôi mua hành, nửa đêm cha nuôi dậy nấu mì ăn hết rồi.”

“Vậy thì hôm nay cha nuôi không cần nấu mì, chỉ cần ăn thịt dê.”

“Đừng đùa nữa, nhanh đi, sắp đến giờ rồi.” Trữ Mặc thấy Lâm Nghiêm bước ra, vội tắt điện thoại.

Hôm nay Tô Chính là phù rể.

“Thế nào? Cà vạt của anh được rồi chứ?” Lâm Nghiêm đi đến trước mặt Trữ Mặc.

Trữ Mặc gật đầu: “Yên tâm đi, rất đẹp trai!”

“Phù rể có đến không vậy?”

“Nói là bị kẹt xe. Em bảo cậu ấy đi mua hành, lát đến ngay.” Trữ Mặc nhìn đám người đem hoa đến nhà, “Mau xuống dưới đi, chúng ta xuống chuẩn bị xe hoa thôi”.

Trữ Mặc nhìn thấy Tô Chính đã đậu xe, xách một túi hành chạy lên.

Bận rộn cả buổi sáng, cuối cùng đám rước dâu cũng về đến nhà hàng. Cô dâu chú rể đứng ngoài cổng đón khách. Trữ Mặc cũng không được rảnh rỗi, bà Lâm sắp xếp cho cô ngồi ở sảnh lớn nhận quà.

Lâm Nghiêm đi vào, chuẩn bị lên sân khấu, nhưng vẫn không ngừng nói chuyện với Trữ Mặc: “Em và Tô Chính định chừng nào kết hôn?”

Trữ Mặc nhìn Tô Chính đang ở bên ngoài: “Đến lúc thì sẽ phải làm thôi.”

“Đừng kéo dài nữa.” Lâm Nghiêm nhìn Trữ Mặc, “Kéo dài bao nhiêu năm rồi vẫn chưa đủ sao? Khi Tô Chính đi Mỹ học, không biết hai người thế nào, cậu ấy không chịu liên lạc với em, tháng nào cũng gọi cho anh, hỏi thăm tình hình của em. Hỏi em tâm trạng có tốt không, có bạn trai chưa... Anh giống như nhân viên giám sát của cậu ấy ở bên cạnh em vậy.”

Trữ Mặc ngạc nhiên: “Bốn năm đều như thế?”

“Em nghĩ sao?” Lâm Nghiêm lắc đầu, “Hai đứa mau quyết định đi. Bây giờ tất cả mọi người đều mong hai đứa ...”

“Xin mời chú rể!” Âm thanh bỗng vang lên cắt đứt lời Lâm Nghiêm, anh không kịp phản ứng. Trữ Mặc vội đẩy anh: “Đừng nói nữa, mau ra đi.”

Lâm Nghiêm mỉm cười đi ra.

Trữ Mặc đứng phía trước nhìn cô dâu chú rể bước lên sân khấu. Cô cảm nhận được ánh mắt của Tô Chính ở phía đối diện, quay sang nhìn cậu. Có cậu bên cạnh thật ấm lòng.

Nhà họ Lâm ít người, bà Lâm giao cho Trữ Mặc việc đón tiếp nhà gái, sắp xếp chỗ nghỉ ngơi và ăn uống cho họ. Bà cũng thuê một phòng ở khách sạn cho Trữ Mặc nghỉ ngơi.

Trữ Mặc ở lại đây, Tô Chính dĩ nhiên cũng ở lại với cô. Đưa ông bà Trần về nhà xong, cậu quay lại, nằm xuống giường: “Mệt quá. Kết hôn thật không phải là chuyện của một người...”

Trữ Mặc hôm trước ngủ không đủ, mấy hôm nay lại bận rộn, nên muốn tranh thủ thời gian ngủ. Cô nằm xuống định làm một giấc.

Tô Chính ngồi dậy, thấy Trữ Mặc đã chui vào chăn nhắm mắt. Cậu cũng chui vào chăn ôm cô, rồi hôn cô.

Mới đầu cô còn không có phản ứng, bàn tay cậu lướt trên người cô, hơi thở của cô dần loạn nhịp. Cuối cùng Trữ Mặc cũng mở mắt, ánh mắt dịu dàng, nhưng giọng điệu lại rất nghiêm khắc: “Tô Chính, đừng quậy nữa!”

“Quậy gì nào?” Cậu áp sát vào cô. Cậu đang ở độ tuổi đẹp nhất, cũng là lúc sung mãn nhất của người con trai.

Đốm lửa nhỏ bắt đầu biến thành một ngọn đuốc lớn đốt cháy cả hai người.

Đến khi cậu chịu buông cô ra, cô đã không mở mắt nổi, chìm vào giấc ngủ.

Trữ Mặc tỉnh dậy thì đã qua giờ ăn cơm từ lâu. Cô vội vàng bước xuống giường, luống cuống mặc quần áo, mặt nóng bừng lên. Mẹ nuôi nhờ cô tiếp đãi khách khứa, cô lại ở đây với Tô Chính quên hết mọi việc.

Cô vừa mở cửa, Tô Chính đã bước vào: “Dậy rồi à?”

“Đều tại cậu!” Trữ Mặc vừa vội vừa tức, nhăn nhó nhìn Tô Chính: “Làm chị lỡ hết cả việc.”

“Đừng vội, đừng vội.” Cậu ôm lấy cô, “Em đã đến nói với Lâm Nghiêm, bảo chị không khỏe nên muốn ngủ thêm chút nữa. Khách khứa buổi trưa cũng về hết rồi. Buổi tối ít khách, hai người họ có thể tiếp đãi, chị không làm lỡ việc gì đâu, đừng lo.”

Cô nghe vậy thấy an tâm hơn, nhưng vẫn đánh cậu một cái: “Chỉ tại em.”

“Tại em, tại em.” Cậu cầm tay cô đưa lên miệng hôn, rồi giơ cái túi trong tay lên: “Lúc này em nói là định về, mẹ nuôi bảo đưa cái này về cho ba nuôi.”

“Cái gì vậy?” Trữ Mặc hiếu kỳ, mở ra xem. “Không phải là hành và thịt dê để rước dâu hồi sáng sao?”

Tô Chính không nhịn được cười: “Mẹ nuôi sợ tối ba nuôi đói bụng, bảo cầm về cho ông nấu mì.”

Trữ Mặc cũng bật cười.

Tô Chính nhìn nụ cười của cô, cảm thấy rạo rực, tay cậu đặt lên khoe môi cô, “Mặc Mặc, chúng ta kết hôn đi.”

Cô đứng lặng người.

Cậu nhìn cô dịu dàng, “Chị có đồng ý lấy em không?”

Trữ Mặc nhìn cậu, nụ cười lẫn nước mắt, gật đầu.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-nguoi-dan-ong-cua-em>